BESTSELLER

Judith McNaught

EDITURA MIRON

CEVA MINUNAT

UN VÎRTEJ DE GELOZIE ȘI RĂZBUNARE,
MÎNDRIE PĂTIMAȘĂ ȘI PASIUNE COPLEȘITOARE...

JUDITH McNAUGHT
CEVA MINUNAT

***Something Wonderful* by Judith McNaught**

Editurii MIRON

CAPITOLUL 1

Senzuala blondă se ridică într-un cot şi-şi trase cearceaful peste sâni. Uşor încruntată, îl studia pe tânărul de optsprezece ani, brunet şi bine făcut, care stătea la fereastra dormitorului lui, sprijinit de pervaz şi privind spre pajiştea unde era în plină desfăşurare o petrecere în onoarea zilei de naştere a mamei sale.

— Ce vezi acolo de te interesează mai mult decât persoana mea? întrebă lady Catherine Harrington înfăşurându-şi cearceaful în jurul trupului şi îndreptându-se şi ea spre fereastră.

Jordan Addison Matthew Townsende, viitorul duce Hawthorne, părea că nu o aude, privind întinderile magnificei proprietăţi, pe care urma să o moştenească la moartea tatălui său. Privind spre superbul labirint viu, o văzu pe mama sa apărând dintr-un tufiş. Aruncând o privire scurtă, pe furiş, în jur, îşi aşeză corsajul rochiei şi încercă să facă o oarecare ordine în bogatul ei păr negru. Un moment mai târziu apăru şi lordul Harrington, aranjându-şi legătura de la gât. Când se prinseră de mână, râsul lor ajunse până la fereastra deschisă a lui Jordan.

Un cinism îngăduitor învălui frumuseţea tinerească a trăsăturilor sale fine, când Jordan o urmări pe mama sa şi pe cel mai proaspăt iubit al ei, traversând pajiştea şi mergând alene printre copaci. După câteva momente, din acelaşi labirint apăru şi tatăl său, privi şi el în jur şi o trase din tufiş pe lady Milborne, actuala lui amantă.

— Evident, mama are un nou iubit, mormăi sarcastic Jordan.

— Zău? se miră lady Harrington iscodind cu privirea pe fereastră. Pe cine?

— Pe soţul tău. Întorcându-se spre ea, Jordan îi scrută frumoasă-i faţă căutând vreun oarecare semn de surpriză. Nevăzând nimic, trăsăturile i se înăspriră într-o mască ironică. Ştiai că sunt împreună în labirint şi de aici interesul

tău neaşteptat, fără precedent, pentru patul meu, nu-i aşa?

Ea dădu din cap simţindu-se stânjenită sub privirea intensă a ochilor lui cenuşii, reci ca oţelul.

— Mă gândeam, zise ea plimbându-şi mâna pe pieptul lui tare, că ar fi amuzant dacă… dacă şi noi am fi împreună. Dar interesul meu pentru patul tău nu este brusc, Jordan, te doresc de multă vreme. Acum, când mama ta s-a cuplat cu soţul meu, nu văd niciun motiv pentru care să nu iau ceea ce doresc. Ce vezi rău în asta?

El nu spuse nimic, iar ochii ei îi urmăreau trăsăturile de nepătruns, zâmbind sfios.

— Eşti şocat?

— N-aş zice! replică el. Am ştiut despre aventurile mamei mele încă de când aveam opt ani şi mă îndoiesc că aş mai putea fi şocat de ceea ce poate face o femeie. Pot să spun că sunt surprins că n-ai pus la cale să ne întâlnim toţi şase în labirint pentru o mică reuniune de familie, încheie el cu insolenţă deliberată.

Ea scoase un sunet înfundat, în parte râs, în parte exclamaţie de oroare.

— Acum tu mă şochezi pe mine.

Întinse leneş mâna şi o prinse de bărbie, cercetându-i faţa cu ochi prea duri, prea cunoscători, pentru vârsta lui.

— Nu ştiu de ce, dar mi se pare imposibil să cred aşa ceva.

Simţindu-se brusc stânjenită, Catherine îşi retrase mâna de pe pieptul lui şi-şi strânse mai tare cearceaful în jurul trupului gol.

— Nu zău, Jordan, nu ştiu de ce te uiţi la mine ca şi cum aş fi vrednică de dispreţ, zise ea, iar faţa îi reflecta sincera uimire şi un pic de ciudă. Nu eşti căsătorit, aşa că nu ştii cât de insuportabil de plictisitoare este viaţa pentru noi toţi. Dacă n-ar fi flirturile care să mai spulbere plictiseala, aproape că am înnebuni.

La nota de tragism din vocea ei, umorul îi îmblânzi trăsăturile, iar buzele lui pline, senzuale, se contorsionară într-un zâmbet batjocoritor.

— Sărmana Catherine, zise el rece, întinzând mâna şi

mângâindu-i obrazul. Ce soartă nefericită aveţi voi, femeile. Din ziua în care vă naşteţi, nu aveţi decât să cereţi şi obţineţi tot ce doriţi, aşa. Că nu trebuie să munciţi şi, chiar dacă aţi vrea, nu vi se permite să o faceţi. Nu vă permitem să studiaţi şi vă sunt interzise sporturile, aşa încât nu vă puteţi exersa nici mintea, nici trupul. Nu aveţi nici măcar onoarea să fiţi fidele, pentru că, deşi bărbatul îşi poate păstra onoarea atâta vreme cât doreşte, a voastră se află între picioare şi o pierdeţi când vă dăruiţi prima dată unui bărbat. Cât de nedreaptă este viaţa cu voi! Nu este de mirare că toate sunteţi plictisite, imorale şi frivole.

Catherine ezită, izbită de cuvintele lui, nefiind sigură dacă-şi bate joc de ea; apoi dădu din umeri.

— Ai absolută dreptate.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap să încerci să schimbi toate astea? zise el privind-o cu curiozitate.

— Nu, recunoscu ea deschis.

— Îţi admir sinceritatea. Este o virtute rară la sexul vostru.

Deşi avea numai optsprezece ani, puternica atracţie pe care o exercita Jordan Townsende asupra femeilor făcea deja subiectul unor bârfe suculente, iar când Catherine privi în cinicii lui ochi albaştri, se simţi brusc atrasă de el ca de o copleşitoare forţă magnetică. În ochii lui era inteligenţă, amestecată cu o notă de umor şi o experienţă care depăşea cu mult anii pe care îi avea. Acestea erau lucrurile care, mai mult decât faptul că era bine făcut şi decât virilitatea lui ostentativă, le atrăgeau pe femei la el. Jordan înţelegea femeile; el o înţelesese şi, deşi era evident că nu o admira sau aproba, o accepta pentru ceea ce era ea, cu toate slăbiciunile ei.

— Veniţi în pat, my lord?

— Nu, zise el cu blândeţe.

— De ce?

— Pentru că îmi dau seama că sunt destul de plictisit ca să mă culc cu soţia amantului mamei mele.

— Nu… nu ai o părere prea bună despre femei, nu-i aşa? îl întrebă Catherine, neputându-se abţine.

— Există motive pentru care ar trebui să am altă părere?

— Eu… îşi muşcă buza şi dădu în silă din cap. Nu, cred că nu. Dar într-o bună zi va trebui să te căsătoreşti ca să ai copii.

Ochii lui străluciră deodată de veselie, se sprijini din nou de marginea ferestrei şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Să mă căsătoresc? Adevărat? Deci aşa pot face oamenii copii? Şi în tot timpul ăsta eu am crezut…

— Jordan, nu zău! zise ea râzând, mai mult decât fermecată de acest mod relaxant, maliţios, de a se comporta. Vei avea nevoie de un moştenitor legitim.

— Când am să fiu obligat să-mi dau mâna pentru a produce un moştenitor, replică el cu umor sumbru, o să aleg o copilă naivă care la cel mai mic semn să-mi îndeplinească toate dorinţele.

— Iar când se va plictisi şi va căuta altceva, ce ai să faci?

— Să se plictisească? întrebă cu vocea ca o lamă de oţel.

Catherine îi studie umerii largi, musculoşi, pieptul puternic şi talia îngustă. Apoi privirea i se ridică spre faţa parcă cioplită în piatră. Îmbrăcat într-o cămaşă de mătase, cu pantaloni bine mulaţi, fiecare centimetru din trupul lui înalt emana o forţă brută şi o senzualitate ţinută sub control. Îşi înălţă sprâncenele frumoşilor ei ochi verzi.

— Poate nu.

În timp ce ea se îmbrăca, Jordan se întoarse spre fereastră şi privi fără interes la oaspeţii eleganţi care se adunaseră în parcul de la Hawthorne pentru a sărbători ziua de naştere a mamei sale. Pentru cineva din afară, în acea zi Hawthorne părea fără îndoială un paradis luxuriant, fascinant, populat cu superbe păsări tropicale, plimbându-se fără nicio grijă în cele mai luxoase penaje. Pentru Jordan Townsende, băiatul de optsprezece ani, scena nu prezenta niciun interes şi era lipsită de orice frumuseţe; el ştia foarte bine ce se petrece în interiorul acestor ziduri odată oaspeţii plecaţi.

La optsprezece ani nu mai credea în bunătatea necondiţionată a oamenilor, nici măcar în a lui însuşi. Era de viţă nobilă, arăta bine şi era bogat; dar totodată era dezgustat de lume, închis şi precaut.

*

Cu bărbia mică proptită în pumni, domnişoara Alexandra Lawrence urmărea fluturele galben care se aşezase pe pervazul ferestrei casei bunicului ei; îşi întoarse apoi atenţia spre bătrânul cu păr alb pe care îl iubea atât şi care era aşezat la birou vizavi de ea.

— Ce-ai spus, bunicule? Nu te-am auzit.

— Te-am întrebat de ce astăzi fluturele este mai interesant decât Socrate, zise bătrânul blând, aruncându-i un zâmbet de profesor îngăduitor fetiţei de treisprezece ani, care avea buclele castanii bogate ale mamei ei şi ochii lui verzi-albaştri. Amuzat, bătea cu degetele în operele lui Socrate, pe care tocmai îl studiau.

Alexandra i-a adresat un zâmbet cald, de scuze, dar nu a negat că este distrată pentru că, aşa cum spunea adesea blând şi savant bunicul ei, „o minciună este un afront pentru suflet, precum şi o insultă pentru inteligenţa persoanei pe care o minţi”. Iar Alexandra ar fi făcut orice mai degrabă decât să-l insulte pe acest om delicat care îi insuflase propria lui filosofie de viaţă şi care de asemenea o învăţase matematică, filosofie, istorie şi latină.

— Mă întrebam, recunoscu ea cu un oftat plin de tristeţe, dacă există cea mai mică şansă ca eu să nu fiu acum decât în faza de omidă şi în curând să mă transform într-un fluture şi să devin frumoasă?

— Ce este rău în a fi în faza de omidă? „În definitiv”, cită el cu o nuanţă de ironie în glas, „nimic nu este frumos din toate punctele de vedere”. Şi clipi aşteptând să vadă dacă recunoaşte sursa din care citase.

— Horaţiu, răspunse Alexandra prompt, zâmbindu-i. Dădu din cap încântat, apoi vorbi.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme în legătură cu

înfăţişarea ta, draga mea, pentru că adevărata frumuseţe ţâşneşte din inimă şi izvorăşte din ochi.

Alexandra îşi aplecă într-o parte capul, gândindu-se, dar nu-şi putu aminti niciun filosof, antic sau modern, care să fi spus un asemenea lucru.

— Cine a spus asta?

— Eu am spus-o, chicoti bunicul.

Râsul copilei răsună ca un clopoţel, umplând camera luminoasă de o veselie muzicală; brusc, deveni sobră.

— Tata este dezamăgit că nu înfloresc, îmi dau seama de asta de câte ori vine în vizită. Are toate motivele să se aştepte să arăt mai bine, pentru că mama este frumoasă, iar, în afară de faptul că arată bine, papa este şi cel de-al patrulea văr al unui conte.

Abia putând să-şi ascundă dispreţul faţă de ginerele său şi de pretenţia dubioasă la o legătură obscură cu un conte obscur, domnul Gimble cită cu semnificaţie:

— „Naşterea nu înseamnă nimic acolo unde nu există virtute”.

— Moliere, spuse automat Alexandra sursa citatului. Dar, continuă tristă, revenind la preocuparea ei iniţială, trebuie să recunoşti că soarta a fost excesiv de aspră cu el dându-i o fiică cu o înfăţişare atât de obişnuită. De ce nu sunt înaltă şi blondă? Ar fi fost mai drăguţ decât să arăt ca o mică ţigăncuşă, aşa cum spune papa.

Îşi întoarse din nou privirea spre fluture, iar ochii domnului Gimble străluceau de dragoste şi încântare, pentru că despre nepoata sa puteai spune orice, numai că avea o înfăţişare comună nu. Când fetiţa avea patru ani, a început să o instruiască învăţând-o să scrie şi să citească, aşa cum i-a învăţat şi pe copiii din sat care-i fuseseră încredinţaţi, dar mintea ei era mult mai fertilă decât a lor, mai rapidă şi mai capabilă să înţeleagă concepte. Copiii ţăranilor erau elevi indiferenţi, care veneau la el câţiva ani şi apoi se duceau să muncească pe câmp, alături de părinţii lor, să semene, să culeagă şi să ia tot mereu de la capăt ciclul vieţii. Dar Alexandra se născuse cu o fascinaţie pentru învăţătură. Bătrânul zâmbi către nepoata lui. Nu fusese un

lucru atât de rău, se gândi el.

Dacă el ar fi dat curs înclinaţiilor sale din tinereţe şi ar fi rămas burlac, consacrându-şi toată viaţa studiului mai degrabă decât să se căsătorească, Alexandra Lawrence n-ar fi existat niciodată. Iar Alex era un dar făcut lumii. Darul făcut de el. Gândul îl însufleţi, apoi îi creă o stare de jenă pentru că semăna a mândrie. Totuşi, nu-şi reprimă valul de plăcere care-l cuprinse când privi copilul cu părul buclat care stătea vizavi de el. Era tot ce a sperat el să fie şi chiar mai mult. Era blândeţea şi râsul, inteligenţa şi spiritul cu neputinţă de îmblânzit. Poate prea mult spirit şi, de asemenea, prea multă sensibilitate – pentru că în repetate rânduri se autoanaliza, încercând să-i facă pe plac superficialului ei tată cu prilejul vizitelor lui ocazionale.

Se întrebă cu ce fel de om se va căsători – spera din tot sufletul să nu fie unul de genul celui cu care s-a căsătorit propria lui fiică. Fiica lui nu avea profunzimea de caracter a Alexandrei; el fusese cel care o răsfăţase, se gândi trist domnul Gimble. Mama Alexandrei era slabă şi egoistă. Se căsătorise cu un bărbat exact ca ea. Dar Alex trebuia să aibă, şi merita, un bărbat mult mai bun.

Cu sensibilitatea ei obişnuită, Alexandra îşi dădu seama de schimbarea bruscă a stării de spirit a bunicului ei şi încercă imediat să-l înveselească.

— Nu te simţi bine, bunicule? Te doare din nou capul? Să-ţi masez puţin ceafa?

— Am o mică durere de cap, zise domnul Gimble şi când îşi muie tocul în călimară, începând să scrie ceea ce urma să devină cândva *Dizertaţie completă despre viaţa lui Voltaire*, Alex veni în spatele lui şi cu mânuţele ei de copil începu să-l maseze pentru a-i alunga încordarea ce o simţea în ceafă şi în umeri.

Nici nu se opriseră bine mânuţele ei că bătrânul simţi că îi atinge ceva obrazul. Absorbit în munca lui, întinse mâna şi frecă absent locul unde simţise atingerea. O secundă mai târziu, îl gâdilă ceva pe gât şi automat îşi frecă locul respectiv. Apoi simţi ceva la urechea dreaptă şi zâmbi larg când în sfârşit îşi dădu seama că nepoata lui îl

gâdila cu un fulg.

— Alex, draga mea, mă tem că a pătruns aici o păsărică ştrengară, care nu mă lasă să lucrez.

— Pentru că lucrezi prea mult, zise ea, dar îl sărută pe obrazul uscat şi se întoarse la locul ei să-l studieze pe Socrate. Puţin mai târziu, atenţia îi fu atrasă de un viermişor care îşi croia drum prin uşa deschisă a casei.

— Dacă în univers totul slujeşte unui scop anume al lui Dumnezeu, de ce crezi tu atunci că El a creat şerpii? Sunt atât de urâţi. De fapt sunt înspăimântători.

Oftând că a fost întrerupt, domnul Gimble lăsă jos tocul, dar fu impresionat de zâmbetul ei luminos.

— Când am să-L văd, am să încerc să nu uit să-l întreb lucrul ăsta.

Ideea morţii bunicului ei o făcu pe Alexandra să se întristeze pe loc, dar la zgomotul trăsurii ce trăgea în faţa casei sări în picioare şi fugi la fereastra deschisă.

— Este papa! exclamă ea bucuroasă. A venit în sfârşit papa de la Londra.

— Era şi timpul, mormăi domnul Gimble, dar Alex nu-l auzi. Îmbrăcată în pantalonii ei favoriţi şi cu bluză ţărănească, ieşi în fugă pe uşă şi se aruncă în braţele nu prea primitoare ale tatălui ei.

— Ce mai faci, ţigăncuşo? întrebă el fără prea mare interes.

Domnul Gimble se ridică şi veni la fereastră, urmărind încruntat cum chipeşul londonez o ajuta pe fiică-sa să urce în frumoasa lui trăsură nouă. Trăsură frumoasă, haine frumoase, dar morala lui nu era deloc frumoasă, se gândi domnul Gimble supărat, amintindu-şi cum fiica lui, Felicia, fusese orbită de înfăţişarea şi amabilitatea acestui bărbat din momentul în care a venit la ei, într-o după-amiază când i se stricase trăsura pe drum, chiar în faţa casei lor. Domnul Gimble l-a invitat să rămână peste noapte la ei, iar în după-amiaza aceea, târziu, a cedat rugăminţilor Feliciei şi i-a permis să facă o plimbare cu el ca să-i arate priveliştea frumoasă ce se deschidea de pe colină în jos, spre râu.

Când văzu că este noapte şi ei nu s-au întors, domnul

Gimble porni să-i caute, găsindu-şi cu uşurinţă drumul pentru că era lună plină. I-a descoperit la poalele colinei, lângă râu, goi, unul în braţele celuilalt. Lui George Lawrence i-au fost de ajuns mai puţin de patru ore că să o convingă pe Felicia să renunţe la precepte de o viaţă şi să o seducă.

L-a cuprins o mânie care nu-l mai încercase vreodată şi domnul Gimble, fără să scoată un sunet, a părăsit locul faptei. Când s-a întors acasă după două ore era însoţit de bunul său prieten, vicarul. Acesta adusese cu sine cartea din care să citească ceremonia căsătoriei.

Domnul Gimble avea asupra sa o puşcă pentru a fi sigur că seducătorul o să participe la ceremonie. Era pentru prima dată în viaţa lui când ţinea în mână o armă.

Şi ce-i adusese Feliciei furia lui îndreptăţită? Întrebarea a făcut ca trăsăturile domnului Gimble să se întunece. George Lawrence cumpără o casă mare şi cam dărăpănată care nu mai fusese locuită de zece ani, i-a luat servitori şi timp de nouă luni după căsătorie au locuit împreună aici, în acest mic comitat îndepărtat unde se născuse ea. Iar la sfârşitul acestei perioade a venit Alexandra şi, curând după aceea, George Lawrence s-a întors la Londra unde a şi rămas, venind la Morsham numai de două ori pe an pentru două sau trei săptămâni.

— Îşi câştigă existenţa în cel mai bun mod pe care-l cunoaşte, îi explica Felicia domnului Gimble, repetând, evident, ceea ce-i spusese soţul ei. Este un gentleman şi nu poate să muncească aşa cum fac oamenii de rând. La Londra, educaţia şi legăturile lui îi dau posibilitatea să intre în contact cu oameni potriviţi, iar de la ei culege informaţii despre plasamente bune la Bursa din Londra şi în legătură cu caii pe care să parieze la curse. Este singurul mod în care ne poate sprijini. Fireşte, ar vrea să fim cu el la Londra, dar acolo este îngrozitor de scump şi nici nu se gândeşte să ne expună ducându-ne în locuinţele alea nepotrivite, în care este obligat să trăiască. Vine la noi cât de des poate.

Domnul Gimble avea dubii când era vorba de explicaţiile pe care le dădea George Lawrence pentru faptul

că preferă să trăiască la Londra, dar în schimb nu avea nici cea mai mică îndoială pentru ce venea el la Morsham de două ori pe an. O făcea pentru că domnul Gimble îl ameninţase că se va duce după el la Londra – cu puşca împrumutată – dacă nu vine cel puţin de două ori pe an, ca să-şi vadă soţia şi copilul. Cu toate acestea, nu avea rost să o rănească pe Felicia spunându-i adevărul, pentru că ea era fericită. Spre deosebire de celelalte femei din micuţul comitat, Felicia era căsătorită cu un adevărat gentleman şi era tot ce conta în aprecierea ei prostească. Asta îi dădea un statut şi se plimba printre vecini cu un aer regesc de superioritate. Ca şi Felicia, Alexandra îl adora pe tatăl său, iar el se desfăta în adoraţia lor fără margini în decursul scurtelor vizite pe care le făcea. Felicia se învârtea în jurul lui, iar Alex încerca vitează să-i fie şi fiică şi fiu, îngrijorată din cauza lipsei frumuseţii feminine, purtând în acelaşi timp pantaloni şi făcând scrimă ca să poată duela cu el ori de câte ori venea.

Stând la fereastră, domnul Gimble privea încruntat trăsura strălucitoare la care erau înhămaţi patru cai frumoşi. Pentru un om care nu-şi putea permite să cheltuiască prea mulţi bani pentru soţia şi fiica lui, George Lawrence avea o trăsură şi un echipaj foarte scumpe.

— Cât stai de data asta, papa? îl întrebă Alexandra începând să se gândească deja la momentul inevitabil când o să plece din nou.

— Numai o săptămână. Trebuie să mă duc în Kent, la Landsdowne.

— De ce trebuie să te duci atât de departe? întrebă Alexandra neputând să-şi ascundă dezamăgirea, deşi ştia că nici lui nu-i place să fie departe de ea şi de mama ei.

— Pentru că trebuie, răspunse el, iar când copilul începu să protesteze, dădu din cap, băgă mâna în buzunar şi scoase o cutiuţă. Uite, ţi-am adus un mic cadou, pentru ziua ta de naştere, Alex.

Alexandra îl privi cu adoraţie şi plăcere, în pofida faptului că ziua ei de naştere fusese cu o lună în urmă şi trecuse fără să primească măcar o scrisoare de la el. Ochii

ei verzi-albaştri străluceau când deschise cutiuţa şi scoase din ea un medalion mic, în formă de inimă, de culoarea argintului. Deşi era din tinichea şi nu deosebit de drăguţ, îl ţinea în palmă ca pe ceva nespus de preţios.

— Am să-l port toată viaţa mea, papa, îi spuse în şoaptă şi-şi aruncă braţele în jurul lui. Te iubesc atât de mult.

În timp ce treceau prin micul sătuc adormit, caii lăsau în urma lor nori de praf, iar Alexandra le făcea cu mâna oamenilor, dorind ca ei să vadă că s-a întors minunatul, chipeşul ei papa.

Dar nu era nevoie ca ea să se obosească să le atragă atenţia asupra lui. Până seara, tot satul nu o să vorbească despre altceva decât despre întoarcerea lui, despre culoarea hainei lui şi despre alte zeci de amănunte, pentru că Morsham rămăsese aşa cum era de sute de ani – adormit, netulburat, uitat în valea lui îndepărtată. Locuitorii erau simpli, lipsiţi de imaginaţie, oameni care munceau din greu şi care aveau o plăcere nemărginită în a întoarce şi pe faţă şi pe dos şi cel mai mic eveniment petrecut, pentru a atenua monotonia fără de sfârşit a existenţei lor. Mai vorbeau încă despre ziua în care, acum trei luni, trecuse o trăsură cu un orăşean îmbrăcat într-o haină deosebit de fistichie. Acum aveau iar despre ce să vorbească în următoarele şase luni: trăsura şi echipajul lui George Lawrence.

Pentru un străin, Morsham putea să pară un loc plicticos, locuit de ţărani bârfitori, dar pentru copilul de treisprezece ani care era Alexandra, satul şi locuitorii lui erau superbi.

La treisprezece ani credea în bunătatea necondiţionată a fiecărui fiu al Domnului şi nu avea nicio îndoială că onestitatea, integritatea şi optimismul erau bunuri comune întregii omeniri. Era bună, veselă, de un optimism incurabil.

CAPITOLUL 2

Ducele Hawthorne lăsă încet braţul în jos, pistolul fumegându-i încă în mână, şi privi fără niciun fel de emoţie spre trupul chircit al lordului Grangerfield, care zăcea nemişcat la pământ. Soţii geloşi erau o adevărată pacoste, se gândi Jordan – aproape tot atât de supărători ca şi soţiile lor vanitoase şi frivole. Nu numai că adesea ajungeau la concluzii total nejustificate, dar insistau să-şi rezolve dezamăgirile în zori, cu pistoalele. Privirea lui impasibilă era încă aţintită asupra trupului adversarului său mai vârstnic, rănit, care primea îngrijirile unui medic, iar câteva secunde mai târziu o blestema pe tânăra şi frumoasa femeie ale cărei avansuri neobosite provocaseră acest duel.

La douăzeci şi şapte de ani, Jordan hotărâse demult că flirturile cu soţiile altor bărbaţi aduceau adesea mai mult complicaţii decât vreo recompensă sexuală care să merite cât de cât. Drept rezultat, îşi făcuse demult o practică din a-şi limita frecventele legături amoroase numai cu acele femei care nu erau stânjenite de soţi. Şi Dumnezeu ştie că erau mai mult decât suficiente, iar majoritatea foarte dornice să-i încălzească patul. Flirturile, totuşi, erau o parte firească a vieţii celor din lumea lui, iar legătura sa recentă cu Elizabeth Grangerfield, pe care o cunoştea de când erau copii, nu fusese altceva decât un flirt nevinovat, care se înfiripase când ea s-a întors în Anglia dintr-o călătorie mai lungă, de peste un an. Flirtul începuse cu tachinări reciproce – într-adevăr, cu nuanţe erotice – între cei doi vechi prieteni. Nu ar fi mers niciodată mai departe dacă într-o seară, săptămână trecută, Elizabeth nu s-ar fi strecurat pe lângă valetul său şi, când Jordan s-a întors acasă, a găsit-o în pat – o femeie goală, plină de dorinţă, şi ademenitoare. În mod normal, ar fi scos-o din pat şi ar fi trimis-o acasă, dar în seara aia mintea îi era prea înceţoşată de brandy-ul pe care îl îngurgitase cu prietenii şi în timp ce se întreba ce să facă, trupul s-a impus minţii lui amorţite şi a insistat să-i accepte invitaţia irezistibilă.

Întorcându-se spre calul său, legat în apropiere, de un

copac, Jordan îşi ridică privirea spre razele slabe de soare ce începeau să-şi croiască drum pe cer. Mai avea timp să doarmă câteva ore înainte să înceapă lunga zi de muncă şi de angajamente sociale care vor culmina noaptea târziu cu balul de la familia Bildrup.

*

Candelabrele aruncau sute de mii de străluciri de cristal deasupra imensei săli de bal toată numai oglinzi, unde dansatorii îmbrăcaţi în satinuri, mătăsuri şi catifele se învârteau în ritmul unui vals cadenţat. Uşile franceze care duceau spre balcoane erau larg deschise, permiţând pătrunderea unor adieri răcoroase, iar cuplurilor dornice de câteva momente de intimitate sub lumina lunii să se poată bucura de ceea ce-şi doreau.

Dincolo de ultima uşă un cuplu se afla afară, pe balcon, prezenţa lor fiind ascunsă în parte de însăşi umbra casei, fără să-şi facă după cât se părea probleme în legătură cu supoziţiile dezlănţuite în rândul oaspeţilor de faptul că părăsiseră sala de bal.

— Este dezgustător, spunea domnişoara Leticia Bildrup grupului de tineri şi tinere elegante care formau suita ei personală. Aruncând o privire feroce de condamnare, dar plină de invidie, în direcţia uşilor prin care cuplul tocmai ieşise, ea adăugă: Elizabeth Grangerfield se comportă ca o dezmăţată, ţinându-se tot timpul după Hawthorne, în timp ce soţul ei zace rănit din duelul cu acesta de azi dimineaţă.

Sir Roderick Carstairs o privea pe furioasa domnişoară Bildrup cu expresia lui de amuzament ironic pentru care era cunoscut – şi temut – de toată lumea bună.

— Ai dreptate, fireşte, frumoasa mea. Elizabeth ar fi trebuit să ia exemplu de la tine şi să-l vâneze pe Hawthorne numai în particular, nu şi în public.

Leticia îl privi într-o tăcere plină de trufie, dar obrajii ei frumoşi fură cuprinşi de o îmbujorare care o trăda.

— Fii atent, Roddy, ai început să pierzi abilitatea de a

face distincţie între ceea ce este amuzant şi ceea ce ofensează.

— Deloc, deloc, draga mea, mă străduiesc să ofensez.

— Să nu mă compari pe mine cu Elizabeth Grangerfield, izbucni Leticia furioasă. Noi două nu avem nimic în comun.

— Ba da, aveţi. Amândouă îl vreţi pe Hawthorne. Ceea ce vă face să aveţi ceva în comun cu alte circa şaizeci de femei pe care le-aş putea numi aici; în special – şi făcu un semn din cap spre frumoasa balerină cu păr roşu care valsa cu un prinţ rus, Elise Grandeaux. Deşi se pare că domnişoara Grandeaux este cea mai câştigată dintre voi toate, pentru că ea este noua amantă a lui Hawthorne.

— Nu te cred! izbucni Letty cu ochii ei albaştri aţintiţi asupra graţiosului cap cu bucle roşcate care, după cum se spunea, îl vrăjise pe regele Spaniei şi pe un prinţ rus. Hawthorne nu are nicio legătură.

— Despre ce discutăm, Letty? întrebă una dintre tinere refugiindu-se de admiratorii ei.

— Discutăm despre faptul că el a ieşit pe balcon cu Elizabeth Grangerfield, şuieră Letty. Nu era necesară nicio explicaţie a pronumelui „el”. În lumea bună, toţi ştiau că „el” este Jordan Addison Matthew Townsende – marchiz de Landsdowne, viconte de Leeds, viconte de Reynolds, duce Townsende de Marlow, baron Townsende de Stroleigh, Richfield şi Monmart – al doisprezecelea duce Hawthorne.

El era cel la care visau toate tinerele, înalt, brunet şi extraordinar de chipeş, cu un şarm dat naibii. Printre tinerele femei din lumea bună exista un consens de opinie asupra faptului că uimitorii lui ochi albaştri ar putea seduce o călugăriţă sau ar putea îngheţa pe loc un adversar. Femeile mai în vârstă erau înclinate să creadă prima parte a opiniei suratelor lor mai tinere, dar să nu o ignore pe ultima, pentru că se ştia foarte bine că Jordan Townsende doborâse sute de adversari francezi nu cu privirea, ci cu priceperea uluitoare cu care mânuia pistolul şi sabia. Dar, indiferent de vârstă, toate doamnele din lumea bună erau pe deplin de acord asupra unui lucru: nu trebuia decât să-l

priveşti pe ducele Hawthorne ca să-ţi dai seama că era un bărbat cu educaţie, eleganţă şi stil; un bărbat şlefuit ca un diamant. Şi, de cele mai multe ori, tot atât de dur.

— Roddy spune că Elise Grandeaux a devenit amanta lui, vorbi Letty, făcând un gest cu capul spre uluitoarea frumuseţe cu părul roşu-Tizian căreia nu părea să-i pese de retragerea ducelui Hawthorne cu lady Elizabeth Grangerfield.

— Este un nonsens, zise debutanta de şaptesprezece ani, care era o moralistă. Dacă i-ar fi fost amantă, nu ar fi adus-o aici. N-ar fi putut să facă asta.

— Ar fi putut şi ar fi făcut-o, zise o altă tânără cu privirea aţintită spre uşile prin care ducele şi lady Grangerfield tocmai ieşiseră, dornică să-l mai poată zări o dată pe ducele legendar. Mama mea spune că Hawthorne face ce-i place şi că nu-i pasă de opinia publică.

În acel moment, obiectul acestei conversaţii şi al altora similare, care se desfăşurau în sala de bal, se sprijinea de balustrada de piatră a balconului, privind în ochii albaştri strălucitori ai lui Elizabeth cu o supărare evidentă.

— Reputaţia ta este făcută bucăţele, aici, Elizabeth. Dacă ai puţină minte în cap, te retragi la ţară cu soţul tău suferind pentru câteva săptămâni, până când se stinge toată bârfa din jurul duelului.

— Bârfa nu mă afectează, Jordan, zise Elizabeth făcând o încercare timidă să pară veselă. Acum sunt contesă. În voce i se simţi amărăciunea. Ce contează că soţul meu este cu treisprezece ani mai mare decât mine? Părinţii mei au acum un titlu în familie, ceea ce este exact ce şi-au dorit.

— Nu are sens să regreţi trecutul, zise Jordan, înfrânându-şi cu un efort nerăbdarea. Ce-a fost a fost.

— De ce nu m-ai cerut înainte să pleci să lupţi în războiul ăla stupid din Spania? întrebă ea cu voce strangulată.

— Pentru că, răspunse el brutal, nu doream să mă căsătoresc cu tine.

Cu cinci ani în urmă, Jordan se gândise uneori să o ceară de nevastă într-un viitor îndepărtat, neclar, dar nici atunci şi nici acum nu-şi dorea o soţie şi nimic nu fusese aranjat între ei înainte să plece în Spania. La un an după plecarea sa, tatăl lui Elizabeth, hotărât să adauge încă un titlu la arborele genealogic al familiei, a insistat să se mărite cu Grangerfield. Când Jordan a primit scrisoarea prin care îl anunţa că s-a căsătorit cu Grangerfield, nu a avut niciun fel de sentiment că ar fi pierdut ceva. Pe de altă parte, o cunoştea pe Elizabeth de când erau copii şi nutrea o anumită afecţiune pentru ea. Poate că dacă atunci era în ţară, ar fi convins-o să-i înfrunte pe părinţii ei şi să-l refuze pe bătrânul Grangerfield. Sau poate nu. Ca aproape toate femeile din clasa ei socială, Elizabeth fusese învăţată din copilărie că datoria ei de fiică era să se căsătorească potrivit dorinţelor părinţilor.

Oricum, Jordan nu era în ţară. La doi ani după moartea tatălui său, în pofida faptului că nu avea un moştenitor care să-i asigure succesiunea, Jordan a cumpărat un brevet de ofiţer în armată şi a plecat în Spania să lupte împotriva trupelor lui Napoleon. La început îndrăzneala şi curajul în faţa duşmanului se datorau pur şi simplu lipsei de satisfacţii în viaţa lui personală. Mai târziu, când s-a maturizat, abilitatea şi cunoştinţele dobândite în nenumărate lupte sângeroase l-au făcut să rămână în viaţă şi s-au adăugat la reputaţia lui de strateg abil şi adversar invincibil.

La patru ani după ce a plecat în Spania, a părăsit armata şi s-a întors în Anglia, pentru a-şi relua îndatoririle şi responsabilităţile ducatului.

Jordan Townsende, care se întorsese cu un an în urmă în Anglia, se deosebea foarte mult de tânărul care plecase. Prima dată când a păşit într-o sală de bal după întoarcerea sa, multe dintre aceste schimbări erau uluitor de evidente. Spre deosebire de feţele palide şi de plictiseala afişată de alţi bărbaţi din clasa sa socială, pielea lui Jordan era foarte bronzată, trupul său înalt puternic şi musculos, mişcările iuţi şi pline de autoritate; şi, deşi şarmul legendar al lui

Hawthorne era încă evident în zâmbetul lui ocazional, leneş, acum avea aura unui om care înfruntase pericolul – iar lucrul ăsta îi făcuse plăcere. Era o aură pe care femeile o găseau nespus de interesantă şi care-i sporea în mare măsură puterea de atracţie.

— Poţi uita ce am însemnat unul pentru altul? Elizabeth îşi înălţă capul şi, înainte ca Jordan să poată reacţiona, se ridică pe vârfuri şi-l sărută, trupul ei familiar, plin de dorinţă, lipindu-se cu aviditate de al lui.

A prins-o de mâini strângând-o ca pentru a o pedepsi şi s-a îndepărtat de ea.

— Nu fi proastă! şuieră el sarcastic, degetele lungi înfigându-i-se în braţe. Suntem prieteni, nimic mai mult. Ce s-a întâmplat între noi săptămână trecută a fost o greşeală. S-a terminat.

Elizabeth a încercat să se apropie de el.

— Pot să te fac să mă iubeşti, Jordan. Ştiu că pot. Aproape că mă iubeai acum câţiva ani. Iar săptămână trecută m-ai dorit…

— Mi-am dorit trupul tău adorabil, scumpo, râse el cu o răutate deliberată, nimic mai mult. Asta-i tot ce mi-am dorit vreodată de la tine. Nu am de gând să-l omor pe soţul tău într-un duel pentru tine, aşa că las-o baltă. Va trebui să găseşti vreun alt prost care să-ţi răscumpere libertatea cu pistolul.

Ea se albi, clipi pentru a-şi reţine lacrimile, dar nu negă că sperase să-i ucidă soţul în duel.

— Eu nu vreau libertatea, Jordan, te vreau pe tine, spuse cu o voce în care se simţeau lacrimile. S-ar putea ca tu să nu mă consideri altceva decât o prietenă, dar eu te iubesc de când aveam amândoi cincisprezece ani.

Această recunoaştere a fost făcută cu o asemenea nefericire plină de umilinţă şi lipsită de orice speranţă, încât oricine în afară de Jordan Townsende şi-ar fi dat seama că spune adevărul şi poate că ar fi fost mişcat şi i s-ar fi făcut milă de ea. Dar Jordan era demult un sceptic înverşunat când era vorba de femei. Răspunse la dureroasa recunoaştere a dragostei scoţând din buzunar o batistă

albă ca zăpada şi întinzându-i-o.

— Şterge-ţi ochii.

Sutele de oaspeţi care urmăreau pe furiş întoarcerea lor câteva momente mai târziu, în sala de bal, au remarcat că lady Grangerfield părea încordată şi a părăsit imediat balul.

Totuşi, ducele Hawthorne părea la fel de imperturbabil ca întotdeauna când se întoarse spre frumoasa balerină, ultima din lungul şir de amante. Iar când cuplul porni să danseze puţin mai târziu, frumoasa pereche carismatică emana un val de energie, un puternic magnetism. Graţia, fragilitatea şi supleţea lui Elise Grandeaux completau eleganţa lui îndrăzneaţă; culorile ei vii mergeau perfect cu chipul lui măsliniu, iar în mişcările dansului păreau două creaturi splendide, făcute una pentru alta.

— Dar aşa se întâmplă întotdeauna, le spuse domnişoara Bildrup prietenilor ei, în timp ce priveau perechea cu o admiraţie plină de fascinaţie. Întotdeauna Hawthorne face ca femeia cu care este să pară a-i fi perechea perfectă.

— Ei bine, dar nu o să se căsătorească niciodată cu o dansatoare obişnuită oricât de minunat ar arăta ei împreună, spuse domnişoara Morrison. Iar fratele meu mi-a promis că o să-l aducă săptămână asta, într-una din dimineţi, să ne facă o vizită acasă, adăugă ea cu o notă de triumf.

Bucuria îi fu spulberată de domnişoara Bildrup.

— Mama mi-a spus că ducele intenţionează să plece mâine dimineaţă la Rosemeade.

— Rosemeade? repetă cealaltă ca un ecou, căzându-i brusc umerii.

— Proprietatea bunicii sale, clarifică lucrurile domnişoara Bildrup. Este în nord, undeva, dincolo de un sătuc uitat de Dumnezeu, pe nume Morsham.

CAPITOLUL 3

— Depăşeşte orice imaginaţie, Filbert, zău că da! îi spuse Alexandra bătrânului valet care intră în dormitorul ei cu câteva lemne în braţe.

Filbert privi cu ochii lui miopi la stăpâna sa de şaptesprezece ani, întinsă în pat pe burtă, cu bărbia sprijinită în palme, îmbrăcată în costumul ei obişnuit – pantaloni strâmţi, închişi la culoare, şi o cămaşă veche.

— Categoric nici nu ţi-ar trece aşa ceva prin minte, repetă Alexandra cu o voce plină de dezaprobare.

— Ce anume, domnişoară Alex? întrebă el, apropiindu-se de pat. În faţa stăpânei sale, întinsă pe cuvertură, era ceva alb şi mare, bătrânul miop deducând că trebuie să fie ori un prosop ori un ziar. Strângând din ochi, se strădui să distingă ce era obiectul acela alb, care i se păru acoperit de mici puncte negre, ceea ce-l făcu să tragă în mod just concluzia că era vorba de un ziar.

— Scrie aici, îl informă Alexandra, arătând cu degetul spre ziarul din data de 2 aprilie 1812, că lady Weatherford Heath a dat un bal pentru opt sute de oameni, urmat de un supeu constând în nu mai puţin de patruzeci şi cinci de feluri de mâncare! Patruzeci şi cinci de feluri! Îţi poţi imagina o asemenea extravaganţă? Mai mult, continuă Alexandra trecându-şi absentă mâna prin buclele negre în timp ce privea spre ziarul ofensator, articolul dă o groază de amănunte despre oamenii care au participat la petrecere şi despre cum erau îmbrăcaţi. Ascultă aici, Sarah, zise ea ridicându-şi privirea şi zâmbind când Sarah Withers intră în cameră cu un vraf de lenjerie proaspăt spălată.

Până la moartea tatălui Alexandrei, cu trei ani în urmă, Sarah avusese titlul de menajeră, dar datorită situaţiei financiare precare rezultate în urma morţii lui, a fost concediată împreună cu toţi ceilalţi servitori – excepţie făcând Filbert şi Penrose, amândoi prea bătrâni şi infirmi ca să găsească o nouă slujbă. Acum Sarah venea numai o dată pe lună, împreună cu o ţărăncuţă, ca să o ajute la spălat şi la curăţenia mare.

Cu o voce care-i trăda sentimentele, Alexandra citi să audă şi Sarah.

— „*Domnişoara Emily Welford a fost însoţită de contele de Marcham. Rochia de mătase ivorie pe care o purta domnişoara Welford era ornată cu perle şi diamante.*” Chicotind, Alexandra închise ziarul şi privi spre Sarah. Poţi să crezi că oamenilor le place într-adevăr să citească asemenea prostii? De ce i-ar păsa cuiva ce rochie poartă nu ştiu cine, sau că excelenţa sa contele Delton s-a întors recent dintr-o călătorie în Scoţia, sau că el manifestă un interes deosebit pentru o anumită tânără doamnă de o frumuseţe şi o poziţie socială considerabile?

Sarah Withers ridică din sprâncene şi privi cu dezaprobare spre hainele Alexandrei.

— Există tinere doamne cărora le place să-şi pună în valoare cât mai mult înfăţişarea, replică ea în mod critic.

Alexandra acceptă critica bine intenţionată cu o indiferenţă plină de veselie filosofică.

— N-ar ajunge numai puţină pudră şi valuri de satin ca să mă facă să arăt ca o mare doamnă. Speranţa nutrită de multă vreme de Alexandra de a se transforma dintr-un cocon într-o frumoasă blondă nu se materializase deloc, în schimb, părul ei buclat şi des era de un castaniu-închis, bărbia mică şi încăpăţânată, nasul obraznic, iar trupul tot atât de subţire şi de agil ca al unui băiat. De fapt, singura ei trăsătură cu adevărat remarcabilă erau o pereche de ochi mari, albaştri-verzui, cu gene lungi, care îi dominau complet faţa – o faţă uşor bronzată acum, pentru că muncea şi călărea în soare. Cu toate astea, înfăţişarea ei nu o interesa câtuşi de puţin pe Alexandra; existau alte probleme, mai importante, care îi ocupau mintea.

Acum trei ani, după ce moartea bunicului a fost urmată aproape imediat de cea a tatălui ei, Alex a devenit practic, deşi cu un termen inadecvat, bărbatul casei. Acestei fete tinere i-a revenit sarcina de a îngriji de cei doi servitori bătrâni, întinzând la maximum bugetul foarte redus al familiei, asigurând hrană pentru masă şi ocupându-se de accesele de nervi ale mamei ei.

O fată obişnuită, crescută într-un mod obişnuit, nu ar fi putut să se ridice la înălţimea acestei provocări. Dar nu exista nimic obişnuit în înfăţişarea Alexandrei, sau în ceea ce privea capacităţile ei. De copilă învăţase să pescuiască şi să vâneze ca să fie un bun tovarăş pentru tatăl ei când venea în scurtele lui vizite. Acum, cu o hotărâre calmă, folosea pur şi simplu aceste abilităţi dobândite pentru a-şi hrăni familia.

Zgomotul lemnelor lăsate jos, în cutia din faţa căminului, îi alungă din minte toate gândurile despre rochii de bal bătute cu diamante. Tremurând în răcoarea care pătrundea cu uşurinţă prin pereţii subţiri ai casei, ceea ce o făcea să fie umedă şi rece chiar şi vara, îşi încrucişă mâinile la piept.

— Nu irosi lemnele, Filbert, zise ea repede, în timp ce valetul se apleca să mai pună un buştean mic pe focul şi aşa destul de slab. Zău că nu este frig aici, minţi ea cu dezinvoltură. Doar puţin răcoare, dar este foarte sănătoasă. În plus, în câteva minute plec la petrecerea fratelui lui Mary Ellen şi n-are niciun sens să iroseşti bunătate de lemne.

Filbert o privi şi dădu din cap, dar buşteanul îi scăpă din mână şi se rostogoli pe podea. Se îndreptă străduindu-se să-l distingă în marea de scânduri ale duşumelei care-l înconjura. Conştientă de faptul că nu vedea, Alexandra spuse cu voce blândă:

— Este lângă piciorul biroului meu, apoi îl urmări cu compasiune pe bătrân aplecându-se lângă birou şi bâjbâind după butuc. Sarah? întrebă ea brusc când simţi cum o cuprinde acel straniu sentiment de speranţă care o încercase de atâtea ori în ultimii trei ani. Ai avut vreodată sentimentul că o să ţi se întâmple ceva special?

Sarah închise vioaie sertarele comodei şi se îndreptă spre bufet.

— Sigur că da.

— Şi sentimentul a devenit realitate?

— Da.

— Adevărat? zise Alexandra cu ochii ei mari, verzui, strălucind întrebători. Ce s-a întâmplat?

— Coşul s-a prăbuşit exact când îl avertizam pe tatăl tău că aşa o să se întâmple, dacă nu are grijă să fie reparat!

Alexandra izbucni într-un râs melodios şi-şi scutură capul.

— Nu, nu! Nu la astfel de sentimente mă refeream eu. Puţin stânjenită, Alexandra mărturisi: am mai avut din când în când acest sentiment, la scurtă vreme după ce s-a prăpădit bunicul, dar în această ultimă săptămână a fost mai puternic şi mai constant ca oricând. Simt ca şi cum m-aş afla pe marginea unui abis aşteptând să se întâmple ceva.

Surprinsă de vocea visătoare a Alexandrei şi de lâncezeala ei prelungită când, de obicei, era la obiect şi într-un vârtej de activitate, Sarah o studie cu privirea.

— Ce crezi tu că o să ţi se întâmple?

Alexandra fu străbătută de un fior de încântare.

— Ceva minunat. Începuse să mai spună ceva, dar gândurile îi fură spulberate de o voce feminină stridentă ce se auzea din dormitorul unchiului Monty de vizavi, urmată de zgomotul făcut de o uşă trântită şi apoi de paşi ce se îndepărtau în grabă. Alexandra se ridică şi sări din pat cu o mişcare graţioasă, dar plină de energie, mult mai firească pentru caracterul ei decât starea anterioară de lâncezeală visătoare, exact în momentul în care Mary, ţărăncuţa pe care o adusese Sarah ca să o ajute la spălat, năvăli furioasă în cameră.

— Iar mi-a tras o palmă, zău că da! izbucni Mary frecându-şi fundul rotunjor. Ridicând braţul, îndreptă un deget acuzator spre camera unchiului Monty. Nu sunt obligată să suport aşa ceva de la el şi de la nimeni. Eu sunt o fată cuminte, sunt…

— Atunci poartă-te ca o fată cuminte şi ţine-ţi limba în gură, o apostrofă Sarah.

Alexandra oftă, simţind cum o apasă pe umeri întreaga povară a responsabilităţii pentru această casă, şi-şi alungă cu desăvârşire gândurile de la cele patruzeci şi cinci de feluri de mâncare.

— Mă duc să vorbesc cu unchiul Monty, îi spuse ea lui Mary. Sunt sigură că nu o să mai facă. Apoi, zâmbind cu candoare, adăugă: nu o să mai facă dacă n-ai să te mai apleci când te afli în raza lui de acţiune. Sir Montague este un fel de… ei bine, un cunoscător al anatomiei femeieşti, iar când vede un fund bine făcut este tentat să-şi manifeste aprecierea printr-o lovitură uşoară cu palma – aşa cum un cunoscător loveşte crupa unui cal de rasă.

Acest discurs o flată şi o îmbună pe fată, deoarece – în pofida comportării lui necavalereşti – Montague Marsh era un adevărat cavaler.

Când ieşiră toţi din cameră, Sarah aruncă o privire sumbră prin încăpere, unde ziarul Gazette rămăsese întins pe pat. „Ceva minunat”, mormăi ea gândindu-se cu tristeţe amară la fata de şaptesprezece ani care încerca, fără să se plângă, să ducă pe umeri povara unei case bizare, ai cărei singuri servitori erau un majordom bătrân, prea mândru să recunoască faptul că era aproape surd, şi un valet de o miopie fără speranţă. Familia Alexandrei era o povară tot atât de mare, ca şi servitorii, se gândi cu dezgust Sarah. Fratele bunicului din partea tatălui, Montague Marsh, deşi un om bun, era rareori treaz, niciodată atât de beat încât să scape prilejul să-şi arate atenţiile amoroase faţă de orice fiinţă cu fustă. Doamna Lawrence, mama Alexandrei, care ar fi trebuit să-şi asume această sarcină după ce a murit domnul Lawrence, a abdicat de la toate responsabilităţile pe care le aducea conducerea casei Lawrence în favoarea Alexandrei, iar ea era cea mai mare dintre poverile ce căzuseră pe umerii fetei.

— Unchiule Monty, i se adresă Alexandra cu o voce uşor exasperată unchiului tatălui ei, care venise să locuiască cu ele cu doi ani în urmă. După ce niciuna dintre rudele lui mai apropiate nu-l acceptase.

Impunătorul gentleman era aşezat în faţa focului slab, cu piciorul bolnav de gută proptit pe un taburet, cu o expresie plină de însufleţire.

— Presupun că ai venit să mă dojeneşti din cauza fetei ăleia, mormăi el cu ochii posomoriţi şi cu pleoapele

roşii.

Arăta atât de mult ca un copil bătrân spăşit, încât Alexandra nu putu să continue să se comporte cum s-ar fi cuvenit.

— Da, recunoscu ea cu un uşor zâmbet reţinut şi de asemenea să descopăr unde ai ascuns sticla aia de contrabandă de Madeira pe care ţi-a adus-o ieri prietenul tău, domnul Watterley.

Unchiul Monty reacţionă printr-o foarte proastă imitaţie de indignare îndreptăţită.

— Şi cine îndrăzneşte, dacă pot să te întreb, să presupună că există o asemenea sticlă în această încăpere?

Se uită chiorâş în timp ce Alexandra îl ignoră şi începu să caute metodic şi eficient în ascunzişurile lui favorite – sub perna canapelei, sub saltea şi după cămin. După ce mai căută în alte câteva locuri, se îndreptă spre fotoliul lui şi întinse înţelegătoare mâna.

— Dă-mi-o, unchiule Monty.

— Ce? întrebă el pierdut, mişcându-se stingherit în timp ce sticla de Madeira de sub el îl împungea într-una din părţile dosului lui masiv. Alexandra îi văzu mişcarea şi chicoti.

— Sticla de Madeira pe care stai, asta să-mi dai.

— Vrei să spui medicamentul meu, o corectă el. Cât despre asta, doctorul Beetle mi-a recomandat să o folosesc pentru proprietăţile ei curative ori de câte ori simt că mă doare vechea mea rană de război.

Alexandra îi studie ochii injectaţi şi obrajii îmbujoraţi, evaluând starea în care se afla cu priceperea ce i-o dăduseră cei doi ani de experienţă cu bătrânul ei unchi iresponsabil, dar simpatic. Apropiind şi mai mult mâna de el insistă:

— Dă-mi-o, unchiule. Mama îl aşteaptă la masă pe seniorul locului cu soţia sa şi doreşte să fii şi tu prezent. Va trebui să fii cât se poate de treaz ca să…

— Va trebui să fiu beat criţă ca să suport perechea aia înfumurată. Îţi spun, Alex, îngerul meu, mă trec fiorii când îi văd pe cei doi. Evlavia este pentru sfinţi, iar sfinţii nu fac

casă bună cu un bărbat în carne şi oase. Văzând că Alexandra continuă să stea cu mâna întinsă, bătrânul suspină resemnat, îşi ridică puţin coapsa şi scoase de sub el o sticlă pe jumătate goală de Madeira.

— Aşa da, eşti un băiat cuminte, îl lăudă Alexandra bătându-l camaradereşte pe umăr. Dacă ai să mai fii treaz când o să mă întorc, o să facem un mic joc de whist şi…

— Când te întorci! exclamă alarmat sir Montague. Doar nu ai de gând să pleci şi să mă laşi singur cu mama ta şi cu oaspeţii ei nesuferiţi.

— Ba da, am s-o fac, zise Alexandra veselă îndreptându-se deja spre uşă. Îi trimise un sărut şi închise uşa în timp ce el bombănea ceva despre faptul că o să-şi dea duhul de plictiseală şi că este condamnat la o tristeţe eternă.

Trecea pe lângă camera mamei ei când Felicia Lawrence strigă cu o voce fragilă, dar imperioasă.

— Alexandra! Alexandra! Tu eşti?

Nota de iritare din vocea plângăreaţă a mamei sale o făcu pe Alex să se oprească şi să se pregătească mental pentru ceea ce urma să fie o nouă confruntare neplăcută cu mama ei în legătură cu Will Helmsley. Îndreptându-şi umerii slăbuţi, intră în camera mamei. Doamna Lawrence era aşezată în faţa toaletei, purtând un halat vechi şi peticit, încruntându-se la imaginea din oglindă. Cei trei ani care trecuseră de la moartea soţului se reflectau ca decenii întregi pe faţa cândva frumoasă a mamei, se gândi cu tristeţe Alex. Scânteierea plină de viaţă care îi luminase cândva ochii şi-i însufleţise vocea dispăruse, odată cu frumoasa culoare castanie a părului. Acum părul era închis la culoare şi fără strălucire, cu numeroase fire albe. Nu doar durerea îi răvăşise în asemenea hal faţa, Alex ştia asta. O făcuse şi mânia.

La trei săptămâni după moartea lui George Lawrence, în faţa casei lor oprise o splendidă trăsură. În ea se afla cealaltă „familie” a iubitului ei tată – soţia şi fiica cu care locuise la Londra de peste doisprezece ani. Îşi ţinuse familia legitimă aproape în sărăcie aici, la Morsham, în timp ce cu

cea nelegitimă trăise în stil mare. Chiar şi acum, Alex tresărea de durere când îşi amintea acea îngrozitoare zi când, pe neaşteptate, s-a aflat faţă în faţă cu sora ei vitregă chiar în această casă. Pe fată o chema Rose şi era deosebit de drăguţă. Dar asta nu a durut-o pe Alex atât de mult cum a durut-o când a văzut frumosul medalion de aur pe care Rose îl purta la gâtul ei subţire şi alb. I-l dăruise George Lawrence, aşa cum îi dăruise şi ei unul. Dar cel dăruit Alexandrei era făcut din tinichea.

Micuţul medalion şi faptul că el alesese să stea cu drăgălaşa fetiţă blondă erau o dovadă clară a părerii tatălui ei despre Alex şi despre mama ei.

Într-o singură privinţă şi-a tratat în mod egal cele două familii – a murit fără niciun şiling, lăsând amândouă familiile la fel de sărace.

De dragul mamei sale, Alex şi-a îngropat în adâncul sufletului suferinţa şi a încercat să se poarte normal, dar durerea mamei s-a transformat în furie. Doamna Lawrence s-a retras permanent în camera ei pentru a-şi întreţine furia, lăsând totul pe seama Alexandrei. Timp de doi ani şi jumătate doamna Lawrence nu a manifestat niciun fel de interes faţă de administrarea casei sau faţă de fiica ei îndurerată. Când vorbea, se referea numai la soarta care a fost atât de nedreaptă cu ea şi la trădarea soţului ei.

Dar, cu şase luni în urmă, doamna Lawrence îşi dădu seama că s-ar putea ca situaţia să nu fie chiar atât de disperată pe cât credea ea. Găsise un mijloc prin care putea scăpa de această soartă – iar mijlocul era Alexandra. Alexandra, hotărâse ea, trebuia să-şi găsească un soţ care să le salveze pe amândouă, scoţându-le din sărăcie. În acest scop, doamna Lawrence îşi îndreptă atenţia ei lacomă spre diferitele familii din vecinătate. Numai una dintre ele, familia Helmsley, era suficient de bogată ca să-i convină şi astfel s-a hotărât pentru fiul acestei familii, Will – în pofida faptului că era un tânăr plicticos, mămos, aflat în mare măsură sub influenţa părinţilor lui aroganţi, aproape puritani în convingerile lor religioase.

— I-am invitat pe soţii Helmsley la cină, i se adresă

doamna Lawrence în oglindă Alexandrei. Iar Penrose a promis că va pregăti o masă excelentă.

— Penrose este valet, mamă, nu-i poţi cere să pregătească masa pentru musafiri.

— Sunt foarte conştientă de poziţia originală a lui Penrose în această casă, Alexandra. Totuşi el găteşte mai bine decât Filbert sau decât tine, aşa încât va trebui să facem faţă astă seară cu priceperea lui în materie. Şi cu peşte, fireşte, zise ea, un uşor tremur cuprinzându-i umerii costelivi. Mi-aş fi dorit să nu fi fost nevoiţi să mâncăm atât de mult peşte. Niciodată nu m-am dat în vânt după el.

Alexandra, care prindea peşte şi vâna tot ce putea pentru mesele lor, se îmbujoră ca şi cum, într-un fel, ar fi dat greş în îndeplinirea îndatoririlor ei de cap al acestei case ciudate.

— Îmi pare rău, mamă, dar acum nu se prea găseşte vânat. Mâine am să mă duc în locuri mai depărtate ca să văd dacă pot să găsesc ceva mai bun. Acum plec şi mă întorc diseară târziu.

— Târziu! exclamă mama ei. Dar astă-seară trebuie să fii aici şi trebuie, trebuie, trebuie să te comporţi cât mai bine posibil. Ştii cât de mult preţuiesc seniorul şi soţia lui modestia şi bună-cuviinţă la o femeie, deşi mă doare sufletul că acel bărbat ne-a lăsat într-o asemenea situaţie, încât să fim nevoite să ne mulţumim cu un simplu boiernaş.

Nu era nevoie ca Alexandra să întrebe cine era „acel bărbat” la care s-a referit mama ei. Când era vorba de tatăl Alexandrei mama ei se referea întotdeauna la el numindu-l „acel bărbat” sau „tatăl tău”, ca şi cum Alexandra ar fi fost vinovată că l-a ales pe el, iar ea, doamna Lawrence, era simpla victimă inocentă a acestei alegeri.

— Atunci nu trebuie să te mulţumeşti cu un boiernaş, zise Alexandra blândă, dar cu o fermitate de nezdruncinat, pentru că eu nu am să mă căsătoresc cu Will Helmsley chiar dacă asta m-ar salva de la moartea prin înfometare – pericol care însă nu ne paşte câtuşi de puţin.

— O, ba da, ai s-o faci, zise mama ei cu o voce joasă şi supărată, ţâşnită dintr-un amestec de disperare şi

teroare. Şi trebuie să te comporţi ca o tânără bine crescută ce eşti. Niciun fel de hoinăreli prin ţinut. Familia Helmsley nu va înghiţi niciun fel de scandal dacă este legat de viitoarea lor noră.

— Nu le sunt niciun fel de „viitoare”, zise Alexandra, păstrându-şi cu greu firea. Îl detest pe Will Helmsley şi, spre ştiinţa ta, Mary Ellen spune că Will Helmsley preferă băieţii, încheie ea, enervată atât de tare, încât uită de starea fragilă a sănătăţii mamei ei.

Grozăvia acestei afirmaţii, pe care Alex însăşi o înţelegea numai parţial, căzu ca un trăsnet peste capul albit al doamnei Lawrence.

— Sigur, fireşte, majoritatea bărbaţilor tineri preferă compania altor bărbaţi tineri. Deşi, continuă doamna Lawrence ridicându-se şi începând să umble cu febra celui care a fost multă vreme invalid, s-ar putea ca tocmai din această cauză să nu manifeste nici cea mai mică reticenţă în a se căsători cu tine, Alexandra. Privirea ei era aţintită pe silueta fragilă a Alexandrei, pe pantalonii strânşi pe trup, pe cămaşa albă cu mâneci lungi deschisă la gât şi pe cizmele închise la culoare, care dovedeau că încercase să le lustruiască bine. Semăna foarte mult cu un tânăr cândva prosper, a cărui familie trecea prin vremuri grele şi care fusese obligat să poarte haine ce-i rămăseseră mici. Trebuie să începi să porţi rochii, chiar dacă tânărul Will pare să nu aibă nicio obiecţie faţă de pantalonii tăi.

Menţinându-şi cu greu calmul, Alexandra spuse răbdătoare:

— Mamă, nu am nicio rochie care să nu fie cu mult deasupra genunchilor.

— Ţi-am spus să-ţi modifici una de-a mea.

— Dar nu mă pricep să cos şi…

Doamna Lawrence se opri şi o privi cu ochi mari.

— Trebuie să recunosc că ridici toate obstacolele care-ţi trec prin minte în calea căsătoriei tale, dar sunt hotărâtă să pun capăt acestui simulacru de viaţă pe care o ducem, iar fiul seniorului Helmsley este singura speranţă pe care o avem. Se încruntă spre femeia-copil care şedea în

cadrul uşii, o umbră de regret amar trecându-i peste trăsăturile palide. Îmi dau seama că nu am fost niciodată cu adevărat apropiate, Alexandra, dar este vina acelui bărbat că ai devenit zgâtia de fată sălbatică şi nesupusă care eşti, hoinărind pe coclauri, purtând pantaloni, trăgând cu puşca şi făcând tot felul de lucruri pe care nu ar trebui să le faci.

Nemaiputând să-şi reprime supărarea din voce, Alexandra spuse:

— Dacă aş fi fost creatura manierată, înfumurată şi neajutorată aşa cum pare că doreşti tu să fiu, în casa asta s-ar fi murit demult de foame.

Doamna Lawrence avu bunul-simţ să pară uşor stânjenită.

— Ceea ce spui tu este adevărat, dar nu mai putem continua aşa. În pofida eforturilor tale, suntem datori la toată lumea. Ştiu că nu am fost o mamă bună în aceşti ultimi trei ani, dar, în sfârşit, mi-am venit în fire şi trebuie să iau măsuri să te văd măritată în siguranţă.

— Dar nu-l iubesc pe Will Helmsley, izbucni cu disperare Alexandra.

— Ceea ce nu este decât foarte bine, zise dur doamna Lawrence. În acest caz nu te poate răni, aşa cum m-a rănit tatăl tău. Will provine dintr-o familie solidă, închegată. N-ai să descoperi că mai are o soţie la Londra şi că joacă toţi banii. Alexandra simţi o tresărire dureroasă la această aducere-aminte crudă a perfidiei tatălui ei, în timp ce mama ei continuă: de fapt, suntem foarte norocoase că seniorul Helmsley este atât de ambiţios, pentru că altminteri aş îndrăzni să afirm că nu te-ar vrea de noră.

— Aş vrea să ştiu de ce prezint eu atracţie ca noră?

Doamna Lawrence o privi şocată.

— Bine, dar cum se poate, avem doar legături cu un conte, Alexandra, şi cu un cavaler, zise ea, ca şi cum asta lămurea toate lucrurile.

Când doamna Lawrence căzu într-o tăcere gânditoare, Alexandra dădu din umeri şi spuse:

— Eu mă duc la Mary Ellen. Este ziua de naştere a fratelui ei astăzi.

— Poate că este mai bine că nu eşti prezentă la cină, spuse doamna Lawrence, luând absentă peria de păr şi trecând-o la întâmplare prin păr. Cred că familia Helmsley are de gând să abordeze în seara asta subiectul căsătoriei şi este mai indicat să nu stai aici, să te încrunţi şi să pari o răzvrătită.

— Mamă, zise Alexandra cu un amestec de respect şi alarmă, mai degrabă aş muri de foame decât să mă mărit cu Will.

Expresia doamnei Lawrence arăta clar că ea, în ceea ce o privea, nu prefera moartea prin înfometare căsătoriei fiicei sale.

— Cel mai bine este ca aceste probleme să fie hotărâte de adulţi. Du-te la Mary Ellen, dar îmbracă-te cu o rochie.

— Nu pot. În onoarea zilei de naştere a lui John O'Toole o să avem un turnir ca în vremurile bune, ştii, genul de turniruri care au loc întotdeauna la zilele de naştere la familia O'Toole.

— Categoric eşti prea mare ca să mai umbli în armura aia ruginită, Alexandra. Las-o acolo, în hol, unde-i este locul.

— N-o să i se întâmple nimic rău, o asigură Alex. Nu iau decât scutul, coiful, lancea şi platoşa.

— Foarte bine, zise mama ei ridicând obosită din umeri.

CAPITOLUL 4

Călare pe bătrânul Thunder, un cal deşelat, mai bătrân decât ea şi care aparţinuse bunicului ei, Alexandra mergea încet pe drumul desfundat ce ducea spre casa familiei O'Toole, cu puşca vârâtă într-un fel de teacă la îndemână, scrutând cu privirea de-o parte şi de cealaltă a drumului în speranţa de a descoperi vreun vânat mic pe care să-l împuşte în drum spre Mary Ellen. Dar n-ar fi avut

prea multe şanse să surprindă vreun animal în după-amiaza asta, pentru că lancea lungă pe care o ţinea sub braţ se ciocnea de platoşa cu care era îmbrăcată, ricoşând cu zgomot în scutul pe care-l ducea în mână.

În pofida confruntării nefericite cu mama ei, Alex îşi recăpătase buna dispoziţie, ajutată şi de frumoasa zi de primăvară şi de sentimentul de aşteptare însufleţită pe care încercase să i-l descrie lui Sarah.

Jos, în vale, în stânga ei, şi în pădure, în dreapta, era o izbucnire de flori de primăvară încântându-i ochii cu toate culorile curcubeului şi nasul cu parfumul lor delicat. La marginea satului era un mic han, iar Alexandra, care cunoştea pe toată lumea pe o rază de opt mile care, de fapt, reprezenta întregul ei univers, ridică vizorul coifului şi-i făcu veselă semn cu mâna domnului Tilson, proprietarul hanului.

— O zi bună, domnule Tilson, i-a strigat ea.

— O zi bună şi dumneavoastră, domnişoară Alex, i-a răspuns el.

Mary Ellen O'Toole şi cei şase fraţi ai ei se aflau în faţa căsuţei sărăcăcioase a familiei O'Toole, în curte fiind deja în plină desfăşurare un joc vesel al cavalerilor de odinioară.

— Haide, Alexandra, îi strigă Tom, de paisprezece ani, de pe spatele bătrânului cal al tatălui său. Este timpul turnirului.

— Nu, hai să ne duelăm mai întâi, strigă un alt puşti de treisprezece ani agitând o sabie veche. Am să te bat de data asta, Alex. Am exersat zi şi noapte.

Râzând, Alexandra descălecă şi o îmbrăţişă pe Mary Ellen, apoi amândouă fetele se antrenară în jocuri, ritual practicat la fiecare dintre zilele de naştere ale celor şapte copii ai familiei O'Toole.

După-amiaza şi seara se scurseră cu repeziciune în jocurile pline de veselie, întrecerile însufleţite şi râsetele comunicative ale unei mari familii reunite – lucru pe care Alexandra, copil unic, şi l-a dorit întotdeauna.

Acum, în drum spre casă, simţea o oboseală plină de satisfacţie şi de-abia mai putea respira de cantitatea uriaşă

de mâncare pe care o îngurgitase la insistenţele doamnei O'Toole.

Cuprinsă de amorţeală din cauza tropăitului monoton al bătrânului Thunder pe drumul plin de praf, Alexandra îşi lăsă trupul să se legene în ritmul lent al mersului calului, căzându-i pleoapele de oboseală. Neavând altă posibilitate de a aduce armura înapoi acasă decât să fie tot îmbrăcată cu ea, Alexandra simţea că-i este deosebit de cald, ceea ce o făcea şi mai somnoroasă.

După ce trecu de han şi o luă pe cărarea largă ce ducea prin pădure şi care, o milă mai încolo, se intersecta din nou cu drumul principal, văzu că în curtea hanului erau legaţi mai mulţi cai şi că lămpile erau încă aprinse. Prin fereastra deschisă ajungeau până la ea voci bărbăteşti care cântau. Deasupra capului se uneau ca într-o boltă crengile stejarilor, adiind în noaptea de primăvară şi aruncând pe cărare umbre feerice în lumina lunii.

Era târziu, Alexandra ştia asta, dar nu-i cerea calului să-şi accelereze ritmul. În primul rând, Thunder avea peste douăzeci de ani şi, în al doilea rând, voia să fie sigură că seniorul şi doamna Helmsley vor fi plecaţi când o să ajungă ea acasă.

Vizorul coifului căzu brusc acoperindu-i din nou faţa, iar Alexandra respira greu şi se hotărî să-şi scoată coiful şi să-l ducă în mână. Gândindu-se că este puţin probabil ca Thunder să aibă energia sau tentaţia să o pornească în galop cu ea, mai ales după ziua grea pe care a avut-o în turnirurile de la familia O'Toole, Alexandra trase de frâu ca să se oprească, apoi dădu drumul frâului şi mută scutul greu în mâna stângă. Având de gând să-şi scoată coiful şi să-l ducă în mâna dreaptă, ridică braţul când se opri, atenţia fiindu-i atrasă de sunete înăbuşite, neidentificabile, ce veneau din pădure, la un sfert de milă mai încolo, pe drum.

Încruntându-se uşor, se întrebă dacă avea să întâlnească un bivol sălbatic sau un vânat mai puţin ameninţător şi poate mai comestibil – şi-şi trase puşca din teaca în care se afla, atât de repede, cât îi permitea armura

de pe ea.

Brusc, liniştea nopţii fu spartă de zgomotul unui foc de armă, apoi de altul. Înainte ca Alexandra să poată reacţiona, bătrânul Thunder o luă îngrozit la goană prin pădure, galopând orbeşte direct spre sursa împuşcăturilor, frâul liber atingând pământul în urma copitelor lui care parcă zburau. Alexandra se menţinea călare numai prin forţa picioarelor, care îl strângeau de-o parte şi de alta cât puteau.

Banditul ridică brusc capul la zgomotul făcut de metalul armurii care ţâşni în spatele lor din pădure, iar Jordan Townsende îşi dezlipi privirea de ţeava pistolului pe care un al doilea bandit îl ţinea aţintit drept spre pieptul lui. Vedenia care apăru îl făcu să se îndoiască de propriii lui ochi. Din pădure ţâşni în apărarea lui un cavaler călare în armură, cu vizorul coborât, cu un scut într-o mână şi cu o puşcă în cealaltă.

Alexandra scoase un ţipăt când ţâşni din pădure şi se trezi direct în mijlocul unei scene luminate de lună, mai sinistră decât cel mai rău dintre coşmarurile ei; un vizitiu zăcea rănit în drum lângă o trăsură şi doi bandiţi cu feţele ascunse în spatele unor basmale roşii ţintuiau sub ameninţarea armei un bărbat înalt. Unul dintre bandiţi se întoarse spre Alexandra când îşi făcu apariţia şi îndreptă arma asupra ei.

Nu era timp de gândit, ci de acţionat. Strângând mai tare puşca în mână şi contând în mod inconştient pe protecţia scutului şi a platoşei împotriva inevitabilului glonţ, Alexandra se aplecă într-o parte având de gând să se arunce asupra banditului şi să-l doboare la pământ, dar în acel moment banditul trase.

Cuprins de teroare, Thunder se poticni şi-şi pierdu echilibrul, aruncând-o pe Alexandra care căzu în zornăit de metal ruginit peste cel de-al doilea bandit. Impactul i-a dislocat coiful, i-a aruncat arma în mijlocul drumului şi a lăsat-o aproape inconştientă.

Din nefericire, banditul îşi reveni înainte ca Alexandrei să înceteze să i se mai învârtească tot capul.

— Ce dracu’ e asta? mormăi el şi scuturându-se puternic se eliberă de trupul moale al fetei şi-i trase un picior înainte de a se întoarce în ajutorul complicelui lui angajat acum într-o luptă corp la corp cu victima lor înaltă pentru a intra în posesia pistolului.

Într-o izbucnire de panică şi durere, Alexandra îi văzu pe cei doi bandiţi aruncându-se asupra bărbatului şi, cu forţa pe care i-o dădu groaza, se târî cum putu spre puşca ei care zăcea aruncată pe drumul desfundat. Exact în momentul în care luă puşca în mână îl văzu pe bărbatul înalt smulgând pistolul din mâna banditului pirpiriu, împuşcându-l, apoi răsucindu-se şi îndreptându-l spre celălalt.

Fermecată de graţia cu care a executat manevra rapidă bărbatul înalt, Alexandra îl urmări îndreptând calm şi rece ţeava pistolului spre cel de-al doilea bandit, întinsă încă pe burtă, închise ochii aşteptând explozia inevitabilă. Dar nu se auzi decât clicul unei arme goale.

— Ticălos nenorocit ce eşti, zise banditul cu un râs plin de răutate şi, vârând încet mâna în cămaşă, îşi scoase pistolul. Credeai că te lăsam să iei arma dacă nu ştiam sigur că nu este încărcată? Acum ai să mori în chinuri pentru că mi-ai ucis fratele. Îi trebuie multă vreme unui om să moară când este împuşcat în burtă…

Cuprinsă de teamă, Alexandra se răsuci pe o parte, luă puşca şi o aşeză în poziţie de tragere. Când banditul ridică pistolul, ea trase. Reculul puternic o făcu să cadă pe spate. Când a întors capul şi a deschis ochii, banditul zăcea în lumina lunii împuşcat în cap.

Nu-l rănise pur şi simplu, aşa cum avusese de gând să facă, ci îl ucisese. Un sunet de groază şi de durere îi porni din gât, apoi totul începu să se învârtă, la început încet, apoi din ce în ce mai repede, apucând să-l vadă pe bărbatul înalt uitându-se la banditul mort, apoi îndreptându-se spre ea, picioarele lui lungi mişcându-se repede, într-un fel ameninţător. Lumea se învârti şi mai repede, aruncând-o într-un hău negru. Pentru prima dată în viaţa ei, Alexandra leşinase.

Jordan se aplecă lângă cavalerul căzut, grăbindu-se să-i scoată coiful ca să-şi poată da seama cât de grav este rănit ocupantul armurii.

— Repede, Grimm! îl strigă pe vizitiu, care se clătina pe picioare revenindu-şi de pe urma loviturii banditului care-l trimisese inconştient la pământ. Dă-mi o mână de ajutor să umblu la nenorocita asta de armură.

— Este rănit, excelenţă? întrebă Grimm, grăbindu-se spre stăpânul său şi îngenunchind lângă el.

— Evident, zise brusc Jordan, zărind tăietura de pe obrazul stâng al feţişoarei ce se zărea de sub coif.

— Nu a fost împuşcat, nu-i aşa?

— Nu cred. Ţine-i capul, uşor, la naiba? ca să-i scot monstruozitatea asta. Punând coiful deoparte, Jordan începu să-i scoată platoşa. Dumnezeule, ce costum absurd, mormăi el, dar vocea îi era îngrijorată în timp ce cerceta trupul moale din faţa lui, căutând la lumina lunii vreo rană de glonţ sau vreo urmă de sânge. Este prea întuneric ca să-mi dau seama unde este rănit. Întoarce trăsura să-l ducem la hanul pe lângă care am trecut. S-o găsi cineva pe acolo care să ştie cine-i sunt părinţii şi unde putem găsi cel mai apropiat doctor. Aplecându-se, Jordan îl apucă de umeri pe tânărul său salvator, uimit să descopere cât de uşor era trupul băiatului îmbrăcat în armură. Nu este decât un copil. Nu are mai mult de treisprezece sau paisprezece ani, spuse Jordan cu o voce în care se simţea vinovăţia pentru răul pe care evident îl pricinuise tânărului curajos care îi venise în apărare. Ridicând fără niciun efort copilul în braţe, îl duse la trăsură.

*

Sosirea lui Jordan la han, cu Alexandra inconştientă în braţe, a provocat un val de comentarii răutăcioase şi de sugestii deocheate din partea ocupanţilor sălii comune care, din cauza orei târzii, erau după nenumărate pahare de băutură.

Cu indiferenţa supremă a adevăratului aristocrat faţă

de oamenii de rând, Jordan a ignorat vocile ridicate şi s-a îndreptat direct spre cârciumăreasă.

— Dă-mi cea mai bună cameră pe care o ai şi trimite-l imediat pe hangiu la mine.

Chelneriţa îşi întoarse privirea de la buclele întunecate ale Alexandrei spre gentlemanul înalt, impecabil îmbrăcat, şi se grăbi săi îndeplinească ordinele aşa cum i le-a dat, începând cu cea mai frumoasă cameră a hanului.

Cu delicateţe, Jordan lăsă băiatul pe pat şi-i desfăcu şiretul de la gulerul cămăşii. Băiatul gemu, deschise pleoapele şi Jordan se trezi privind cea mai uluitor de mare pereche de ochi a căror culoare izbitoare era de un verde-albastru luminos, mărginiţi de nişte gene absurd de lungi şi de întoarse – ochi care-l priveau cu o uimire confuză. Zâmbind liniştitor, Jordan spuse blând:

— Bine te-ai întors în lume, Galahad.

— Unde… Alexandra îşi umezi buzele uscate, vocea ei sunând ca un croncănit nefamiliar. Dregându-şi glasul, încercă din nou şi reuşi să spună într-o şoaptă de-abia răguşită: unde sunt?

— Eşti la hanul în apropierea căruia ai fost rănit.

Detaliile sângeroase îi reveniră în minte şi Alexandra simţi că lacrimi fierbinţi îi năvălesc în ochi.

— L-am omorât. L-am omorât pe omul ăla! se înecă ea.

— Şi făcând asta, ai salvat două vieţi – pe a mea şi pe a vizitiului meu.

În starea de şoc în care se afla, Alexandra se agăţă de această asigurare pentru toată liniştea pe care i-o oferea. Nefiind capabilă încă să vadă perfect, îl zări ca de la distanţă cum îşi plimbă mâinile în sus şi în jos pe picioarele ei. Nicio altă mână decât cea a mamei ei nu a atins-o vreodată – şi asta de ani buni de zile. Alexandra constată că senzaţia este uşor plăcută şi ciudat de tulburătoare, dar când mâinile bărbatului începură să-i pipăie coastele, trase adânc aer în piept şi se agăţă de încheieturile lui.

— Sir! strigă ea cu disperare. Ce faceţi?

Privirea lui Jordan căzu pe degetele lungi şi subţiri

care-i prinseseră încheieturile cu o forţă ce părea născută din frică.

— Caut să văd dacă ai vreun os rupt, tinere. Am trimis după doctor şi după hangiu. Deşi, acum, că te-ai trezit, poţi să-mi spui singur cine eşti şi unde găsim cel mai apropiat doctor.

Alarmată şi indignată de costul exorbitant al serviciilor unui doctor, Alex izbucni cu disperare:

— Aveţi oare idee cât de mult costă serviciile unui doctor în zilele noastre?

Jordan privi în jos spre băiatul palid cu ochi uluitori şi simţi cum îl cuprinde o profundă compasiune amestecată cu admiraţie, combinaţie de emoţii care îi erau complet străine.

— Ai suferit aceste răni pentru mine şi, fireşte, eu voi suporta cheltuielile.

Jordan zâmbi, iar Alexandra simţi cum brusc i se limpezeşte pe deplin capul. Cel care îi zâmbea era fără îndoială cel mai înalt şi mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată, chiar şi în imaginaţia ei. Ochii lui erau de un gri-argintiu de mătase şi oţel, umerii foarte largi, vocea baritonală, plină şi irezistibilă. În contrast cu faţa lui măslinie, dinţii îi erau uimitor de albi şi deşi linia dură a maxilarului şi a bărbiei emana o forţă masculină brută, expresia lui era plină de delicateţe, iar la colţurile ochilor se vedeau nişte linii uşoare, ce dovedeau că are simţul umorului.

Privind în sus spre uriaşul de deasupra ei, Alex se simţi foarte mică şi fragilă. Ciudat, dar în acelaşi timp se simţea în siguranţă. Mult mai în siguranţă de cum se simţise vreodată în ultimii trei ani. Slăbind strânsoarea mâinilor, Alex ridică un braţ şi atinse cu degetele o tăietură de pe barba lui.

— Şi tu ai fost rănit, îi zise ea zâmbindu-i timid.

Fascinaţia neaşteptată a zâmbetului care apăru pe faţa băiatului îi tăie respiraţia lui Jordan, care se încruntă uluit când simţi un fior interior ciudat la atingerea degetelor lui. Atingerea unui bărbat. Îndepărtând brusc mâna mică se

întrebă sumbru dacă nu cumva plictiseala lui faţă de plăcerile obişnuite ale vieţii l-au transformat într-un fel de amator de perversiuni.

— Nu mi-ai spus care-ţi este numele, vorbi el cu un ton în mod deliberat rece, începând să exploreze coastele băiatului, în timp ce-i urmărea cu privirea faţa pentru a sesiza vreo urmă de durere.

Alexandra deschise gura să-şi spună numele, dar în schimb scoase un sunet de panică înfuriată, când brusc, mâinile lui alunecară în sus spre sâni. Jordan îşi retrase ca ars mâinile.

— Eşti fată.

— Aşa este, n-am ce face! replică Alexandra, uluită de tonul acuzator al vocii lui.

Absurditatea schimbului lor de cuvinte i-a izbit pe amândoi în acelaşi timp: înfăţişarea sumbră a lui Jordan lăsă loc unui zâmbet brusc, iar Alexandra începu să râdă. Şi aşa i-a găsit doamna Tilson, soţia proprietarului hanului amândoi în pat, râzând, cu mâinile bărbatului la câţiva centimetri deasupra bluzei descheiate şi a sânilor Alexandrei Lawrence.

— Alexandra Lawrence! explodă ea, înaintând în cameră ca o navă de luptă cu pavilionul ridicat, aruncând scântei când ochii îi căzură pe mâinile bărbatului, aflate la mică distanţă de cămaşa descheiată a Alexandrei. Ce înseamnă asta?

Pentru Alexandra a fost clară semnificaţia celor văzute şi gândite de doamna Tilson, dar nu şi pentru Jordan, şi el găsi dezgustător faptul că mintea îngustă a acestei femei ar putea acuza o tânără fată care nu putea să aibă mai mult de treisprezece ani de faptul că ar putea colabora la propria ei decădere morală. Trăsăturile i s-au înăsprit, iar în vocea sa autoritară se simţi clar o răceală ca de gheaţă.

— Domnişoara Lawrence a fost rănită într-un accident pe drum, nu departe de aici. Trimite după un doctor.

— Nu, nu, să nu faceţi asta, doamnă Tilson, zise Alexandra şi se ridică în fund în pofida ameţelii pe care o

mai simţea. Nu am nimic şi vreau să merg acasă.

Jordan i se adresă femeii suspicioase cu o voce aspră, impunătoare:

— În acest caz, am să o duc eu acasă, iar tu poţi trimite doctorul la locul atacului, la câteva mile la sud de aici, pe drum. O să găsească doi bandiţi care categoric nu mai au nevoie de îngrijirile sale, dar să se asigure că vor fi ridicaţi de acolo şi duşi unde trebuie. Vârând mâna în buzunar, Jordan scoase o carte de vizită cu numele lui gravat sub o coroană de aur. Îndată ce o voi reda pe domnişoara Lawrence familiei, mă voi întoarce aici să răspund la orice întrebare ar avea de pus.

Doamna Tilson mormăi ceva despre bandiţi şi lipsa de cumpătare, smulse cartea de vizită din mâna lui, aruncă o privire spre cămaşa descheiată a Alexandrei şi ieşi.

— Ai părut surprins… de faptul că sunt fată, vreau să spun, se aventură ezitând Alexandra.

— Sincer să fiu, aceasta a fost o noapte a surprizelor, replică Jordan scoţându-şi-o pe doamna Tilson din minte şi îndreptându-şi atenţia spre Alexandra. Aş fi prea curios dacă te-aş întreba ce făceai echipată în această armură?

Alexandra îşi trecu încet piciorul peste marginea patului şi încercă să se ridice. Încăperea se legăna.

— Pot să merg, protestă ea când bărbatul se întinse să o ia în braţe…

— Dar aş prefera să te duc eu, zise Jordan cu fermitate şi chiar asta făcu. Alexandra zâmbi în sinea ei la nepăsarea cu care trecu prin camera hanului în care se aflau oaspeţii, indiferent la privirile sătenilor, ducând în braţe o fată ciufulită, plină de praf şi îmbrăcată în pantaloni şi cămaşă.

Dar, după ce o aşeză cu delicateţe pe pernele mari, bogate, ale trăsurii şi luă loc pe canapeaua din faţa ei, amuzamentul îi dispăru totuşi. Îşi dădu seama că în curând vor trece pe lângă locul unde se petrecuse scena îngrozitoare la care avusese şi ea o contribuţie.

— Am luat viaţa unui om, zise ea într-o şoaptă plină de groază în timp ce vizitiul se apropia de locul cu pricina.

N-am să mi-o iert niciodată.

— Nu te-aş fi iertat eu niciodată dacă nu ai fi făcut-o, spuse Jordan cu un zâmbet liniştitor.

În lumina aruncată de lămpile caleştii imenşii ochi albaştri-verzi plini de lacrimi se ridicară spre faţa lui cercetând-o, cerşind în tăcere şi alte semne care să o liniştească, iar Jordan răspunse automat. Întinzându-se spre ea, o ridică de pe perne şi o puse pe genunchii lui, luând-o în braţe ca pe un copil distrus ce era.

— Ai făcut un lucru foarte curajos, murmură el în buclele negre care-i atingeau obrajii.

Alexandra suspină şi dădu din cap, frecându-şi inconştient obrazul de pieptul lui.

— N-am fost curajoasă, ci pur şi simplu prea înspăimântată ca să fug, aşa cum ar fi făcut orice om înţelept.

Era ceva profund emoţionant în felul în care această fetiţă se lipise de el, având încredere în el. Jordan fu uluit la gândul ce nu-i mai trecuse niciodată prin minte că într-o zi i-ar plăcea să aibă şi el un copil al său. Amintindu-şi că fermecătoarele copile devin în mod inevitabil tinere femei răsfăţate, renunţă imediat la idee.

— De ce purtai armura aia veche? o întrebă el pentru a doua oară în noaptea aia.

Alexandra i-a explicat despre jocurile cavalereşti care erau un ritual la fiecare zi de naştere a unui O'Toole, apoi îl făcu să râdă tare de mai multe ori descriind unele din înfrângerile şi triumfurile din ziua aceea.

— Oamenii de dincolo de Morsham nu au asemenea jocuri şi întreceri? Am crezut întotdeauna că oamenii sunt aceiaşi oriunde s-ar afla ei, deşi n-am ştiut niciodată cu certitudine, pentru că niciodată nu am fost mai departe de Morsham. Şi mă îndoiesc că am să mă duc vreodată.

Uimirea lui fu atât de mare, încât pe moment îl reduse la tăcere. În cercul larg al cunoştinţelor sale, toată lumea călătorea peste tot şi destul de des. Îi venea greu să accepte că acest copil vioi nu o să vadă niciodată alt loc decât acest sătuc uitat de Dumnezeu la marginea

pământului. Privi spre faţa ei umbrită şi constată că îl urmărea cu un interes prietenesc mai degrabă, decât cu deferenţa plină de veneraţie cu care era obişnuit. Zâmbi pentru sine la imaginea unor copii de ţărani aruncându-se fără nicio inhibiţie în turniruri cavalereşti. Cât de diferită trebuie să fie copilăria lor faţă de cea a odraslelor nobilimii. Ca şi el, toţi erau crescuţi de guvernante, îndrumaţi de tutori, admonestaţi să fie tot timpul curaţi şi amintinduli-se permanent să se poarte ca fiinţe superioare aşa cum erau predestinate prin naştere să fie. Poate că copiii crescuţi în locuri îndepărtate ca acesta erau mai buni şi diferiţi – sinceri şi curajoşi şi nealteraţi, cum era Alexandra. Pornind de la viaţa pe care i-o descrisese Alexandra, se întrebă dacă nu cumva copiii de ţărani erau în definitiv cei fericiţi. Copiii de ţărani? Îşi dădu seama că în vorbirea cultivată a acestei fetiţe nu era nimic din duritatea şi asprimea unui ţăran.

— De ce vizitiul îţi spune „excelenţă”? îl întrebă ea zâmbind şi o gropiţă îi apăru în obraz. Jordan îşi îndepărtă privirea de la copilul nevinovat din braţele sale.

— Pentru că în general aşa îi se vorbeşte ducilor.

— Ducilor? repetă Alexandra ca un ecou, dezamăgită de descoperirea că acest frumos străin trăia evident într-o lume, la care ea nu ar fi putut ajunge niciodată şi că o să dispară pentru totdeauna din viaţa ei. Eşti într-adevăr duce?

— Mă tem că da, răspunse el, remarcând reacţia ei. Eşti dezamăgită?

— Puţin. Îl umili cu replica ei. Cum îţi mai spun oamenii? În afară de duce, vreau să spun.

— Cel puţin zece nume, răspunse el amuzat şi derutat de reacţiile ei sincere, fără nicio inhibiţie. Majoritatea oamenilor îmi spun Hawthorne sau Hawk. Prietenii apropiaţi îmi spun pe numele mic, Jordan.

— Hawk ţi se potriveşte, remarcă ea, dar mintea-i agilă sărise deja mai departe la o concluzie importantă. Crezi că bandiţii ăia te-au ales anume ca să te jefuiască pentru că eşti duce? Eu zic că şi-au asumat un risc teribil să

te atace pe drum, atât de aproape de han.

— Lăcomia este o puternică motivaţie pentru asumarea riscului, replică Jordan.

Alexandra fu de acord dând din cap şi citând cu voce joasă:

— „Nu există nicio flacără ca pasiunea, niciun rechin ca ura, niciun torent ca lăcomia.”

— Ce-ai spus? o întrebă Jordan privind-o cu uimire.

— N-am spus eu asta, Budha a spus-o, îi explică Alexandra.

— Cunosc citatul, zise Jordan revenindu-şi cu un efort. Mă surprinde numai faptul că îl cunoşti tu. Zări o lumină slabă venind de la o casă ce se afla chiar în faţă şi presupuse că era casa ei. Alexandra, vorbi el repede şi ferm pe măsură ce se apropiau, nu trebuie să te simţi niciodată vinovată de ceea ce ai făcut în seara asta. Nu ai de ce să te simţi vinovată.

Îl privi cu un zâmbet moale, dar când trăsura se apropie de peronul gloduros din faţa casei, Alexandra exclamă brusc:

— Oh, nu! Inima i se făcu cât un purice când zări trăsura seniorului şi iapa lui pursânge legată încă aproape de poartă. Sperase să fi plecat până acum.

Vizitiul deschise uşa caleştii şi coborî scările, dar când Alexandra încercă să-l urmeze pe duce el se întinse şi o luă în braţe.

— Sunt sigură că pot să merg, protestă ea. Zâmbetul lui leneş, intim, o făcu să-şi ţină respiraţia când îi spuse:

— Este deosebit de jenant pentru un bărbat de dimensiunile mele să fie salvat de o mână de fată, chiar dacă este îmbrăcată într-o armură. De dragul orgoliului meu rănit va trebui să-mi permiţi să fiu acum galant.

— Foarte bine, acceptă Alexandra cu un zâmbet resemnat. Cine sunt eu să zdrobesc orgoliul unui nobil duce?

Jordan aproape că nici nu o auzi; privirea lui ageră înregistra iarba prea crescută care înconjura casa, obloanele stricate care atârnau la ferestre şi toate celelalte

semne ale unei locuinţe care avea mare nevoie de reparaţii. Nu era căsuţa modestă pe care se aşteptase să o găsească, ci un loc vechi, mohorât, neglijat, pe care locuitorii săi, evident, nu-şi puteau permite să-l întreţină. Trecând greutatea Alexandrei pe braţul şi piciorul stâng, ridică mâna dreaptă şi ciocăni la uşă, remarcând vopseaua care se cojea.

Văzând că nu răspunde nimeni, Alexandra îi spuse:

— Mă tem că trebuie să baţi mai tare. Ştii, Penrose este aproape surd, deşi prea mândru ca să recunoască.

— Cine este Penrose? întrebă Jordan, bătând mai tare în uşa masivă.

— Majordomul nostru. Când a murit papa, am fost nevoită să concediez personalul, dar Penrose şi Filbert erau prea bătrâni şi infirmi ca să mai găsească o slujbă. N-aveau unde să se ducă, aşa că au rămas aici şi au acceptat să lucreze numai contra locuinţă şi hrană. Penrose mai găteşte şi ajută de asemenea la curăţenie.

— Ce ciudat, murmură Jordan aşteptând să se deschidă uşa. În lumina lămpii de deasupra uşii faţa ei încântătoare se întoarse râzând spre el şi-l întrebă plină de curiozitate:

— Ce găseşti atât de ciudat?

— Ideea unui majordom surd.

— Atunci pe Filbert o să-l găseşti cu siguranţă şi mai ciudat.

— Mă îndoiesc, spuse sec Jordan. Dar cine este Filbert?

— Valetul nostru.

— Să îndrăznesc să te întreb oare de ce infirmitate suferă?

— Este miop, îl asigură ea candidă. În asemenea măsură, încât nu mai departe decât săptămână trecută a luat un zid drept uşă şi a intrat în el.

Spre ruşinea lui, Jordan simţea că-l podideşte râsul. Încercând să-i cruţe mândria, spuse cât mai solemn posibil:

— Un majordom surd şi un valet orb… Cât de… neconvenţional.

— Aşa este, nu? recunoscu ea aproape cu mândrie. Dar să ştii că nici nu mi-ar plăcea să fiu convenţională. Şi cu un zâmbet vesel cită: „Convenţionalitatea este refugiul unei minţi amorţite.”

Jordan ridică pumnul şi bătu atât de tare, încât se putea auzi ecoul bubuiturilor în casă, dar privirea lui încordată era aţintită pe faţa ei zâmbitoare.

— Cine a spus asta despre convenţionalitate? o întrebă fără nicio expresie.

— Eu, recunoscu ea fără jenă. Eu am spus-o.

— Ce mic bagaj impertinent eşti, zise el zâmbind şi înainte de a-şi da seama ce face începu să depună un sărut plin de afecţiune, patern, pe fruntea copilei. Îşi controlă impulsul în timp ce uşa fu dată de perete de un Penrose cu părul alb, care-l privi cu indignare şi spuse:

— Nu este nevoie să bubui în uşă ca şi cum ai vrea să trezeşti morţii, sir! Nu este nimeni surd în casa asta.

Uluit de această punere la punct venită din partea unui simplu majordom care, mai mult, avea o uniformă decolorată şi jerpelită, Jordan deschise gura să-l apostrofeze aşa cum pe bună dreptate merita, dar bătrânul tocmai îşi dădu seama că în braţele lui este Alexandra şi că are o tăietură pe obraz.

— Ce i-aţi făcut domnişoarei Alexandra? şuieră furios servitorul la el şi întinse braţele lui pirpirii cu intenţia vădită de a i-o smulge.

— Du-mă la doamna Lawrence, ordonă scurt Jordan, ignorând gestul majordomului. Am spus, rosti mai tare Jordan când servitorul păru că nu aude, să ne duci imediat la doamna Lawrence.

— Am auzit ce-aţi spus de prima dată, se încruntă Penrose iritat, întorcându-se să execute ceea ce i se ordonase. Te-ar putea auzi şi morţii… murmură el îndepărtându-se.

Feţele care se întoarseră spre ei în salon depăşeau cele mai rele închipuiri ale Alexandrei. Mama ei sări în picioare cu un ţipăt de spaimă; seniorul gras şi soţia lui şi mai grasă se aplecară în faţă în scaunele lor, cu o

curiozitate avidă, privind la bluza Alexandrei, descheiată de la gât până aproape de sâni.

— Ce s-a întâmplat? izbucni doamna Lawrence. Alexandra, faţa ta, Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Fiica dumneavoastră mi-a salvat viaţa, doamnă Lawrence, dar în timpul luptei a primit o lovitură la faţă. Vă asigur că este vorba de ceva mult mai serios decât pare la prima vedere.

— Te rog, lasă-mă jos, îi ceru imediat Alexandra, văzând că mama sa este pe punctul de a se prăbuşi. Când Jordan se conformă, ea decise să facă prezentările şi să restabilească astfel o oarecare decenţă în toată această atmosferă. Mamă, zise ea cu voce sigură, calmă, acesta este ducele Hawthorne. În pofida faptului că mama ei părea că se sufocă, Alexandra continuă cu un ton politicos, sec: am dat peste el şi vizitiul lui în timp ce erau atacaţi de bandiţi şi eu – eu l-am împuşcat pe unul dintre bandiţi. Întorcându-se spre Jordan, spuse: Excelenţă, mama mea, doamna Lawrence.

Tăcerea fu totală. Doamna Lawrence părea să fi rămas mută, iar seniorul şi soţia lui rămăseseră cu gurile căscate. Stânjenită de tăcerea din cameră, Alexandra se întoarse cu un zâmbet de uşurare în timp ce unchiul Monty intra clătinându-se uşor, ochii lui sticloşi fiind dovada clară a unei seri petrecute delectându-se în secret cu Madeira ce-i fusese interzisă.

— Unchiule Monty, zise ea cu disperare în glas, am adus un oaspete. Ducele Hawthorne.

Unchiul Monty se apleacă greu peste bastonul lui de trestie şi clipi de două ori încercând să-şi concentreze privirea pe faţa oaspetelui.

— Dumnezeule mare! exclamă el uimit. Este chiar Hawthorne. El, într-adevăr. Aducându-şi în ultimul moment aminte de manierele sale, execută o plecăciune stângace şi spuse cu o voce prevenitoare, respectuoasă: Sir Montague Marsh, excelenţă, la dispoziţia dumneavoastră.

Alexandra, stânjenită numai de tăcerea prelungită şi nu de casa ei dărăpănată, de servitorii bătrâni sau de

comportamentul straniu al rudelor ei, zâmbi veselă spre Jordan, apoi îşi îndreptă capul spre Filbert care intră în cameră aducând o tavă cu ceai. Ignorând faptul că probabil comite o gravă greşeală socială prezentând un nobil unui simplu valet, ea spuse dulce:

— Iar acesta este Filbert, care are grijă de tot ce nu face Penrose. Filbert, acesta este ducele Hawthorne.

Filbert era prins în acţiunea de a pune tava cu ceai pe o masă şi-şi întoarse ochii miopi peste umăr spre unchiul Monty.

— Ce mai faceţi? zise el adresându-se cui nu trebuia, iar Alexandra îl văzu pe duce că strâmbă uşor din nas.

— V-ar deranja dacă aţi rămâne la ceai? îl întrebă ea pe duce, studiindu-i lumina suspectă din ochii cenuşii. El zâmbi, dar dădu din cap fără nicio umbră de regret.

— Nu pot, drăguţo, mă aşteaptă o călătorie lungă şi înainte să plec trebuie să mă întorc la han şi să mă întâlnesc cu autorităţile. Or să ceară explicaţii pentru ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta. Dând scurt din cap în semn de rămas-bun spre audienţa lui atentă, Jordan privi feţişoara plină de încântare ridicată spre el. N-ai vrea să mă conduci? o invită.

Alexandra dădu din cap şi-l conduse la uşă, ignorând vocile care izbucniseră în urma lor în salon, unde soţia seniorului spunea cu un ton ridicat:

— Ce a vrut să spună prin „înapoi la han”? Categoric, doamnă Lawrence, nu este posibil ca el să fi avut în vedere că Alexandra a fost acolo cu…

În hol ducele se opri şi privi în jos spre Alexandra cu o căldură în ochii lui cenuşii care o făcu să simtă cum i se aprinde întregul trup. Şi când ridică mâna şi o puse cu tandreţe pe obrazul ei rănit, Alexandra îşi simţi pulsul în gât.

— Unde… unde pleci acum în călătorie? întrebă ea încercând să amâne momentul despărţirii.

— La Rosemeade.

— Ce este asta?

— Mica proprietate de la ţară a bunicii mele. Preferă

să-şi petreacă majoritatea timpului acolo pentru că găseşte casa drăguţă.

— Oh! exclamă Alexandra constatând că îi este aproape imposibil să vorbească sau să respire pentru că acum degetele lui îi alunecau într-un mod foarte plăcut pe obraz, iar el o privea într-un fel care i se păru a fi ceva ce aducea aproape a respect.

— N-am să te uit niciodată, păpuşo, zise cu voce joasă şi răguşită, în timp ce se aplecă şi-şi lipi buzele fierbinţi de fruntea ei. Nu lăsa pe nimeni să te schimbe. Rămâi exact aşa cum eşti.

După ce plecă, Alexandra continuă să stea nemişcată, ameţită de sărutul care părea să i se fi întipărit pe frunte.

Nu-i trecu prin cap că s-ar fi putut ca, în acel moment, tocmai să fi fost vrăjită de un bărbat care-şi folosise din instinct vocea şi zâmbetul pentru a o fermeca şi a o dezarma. Seducătorii cu practică nu făceau parte din experienţa ei.

*

Craii şi seducătorii de profesie făceau însă parte din experienţa doamnei Lawrence, care căzuse victimă tocmai unui asemenea şarmant trădător când nu era decât ceva mai mare ca Alexandra. Ca şi ducele Hawthorne, soţul ei fusese un bărbat fermecător, chipeş, cu maniere alese, cu haine frumoase şi absolut fără niciun scrupul.

Motiv pentru care când Alexandra se trezi a doua zi de dimineaţă o văzu pe mama ei intrând ca o furtună în cameră, vocea tremurându-i de furie.

— Alexandra, scoală-te imediat! Alexandra se ridică în fund şi-şi dădu părul buclat peste cap.

— S-a întâmplat ceva?

— Am să-ţi spun eu ce s-a întâmplat, spuse mama ei, iar Alexandra fu şocată de furia care o cuprinsese. În dimineaţa asta am avut patru vizitatori, începând cu soţia hangiului, care m-a informat că noaptea trecută ai împărţit un dormitor la han cu acest mârşav seducător de copii

nevinovaţi. Următorii doi vizitatori au fost amatori de curiozităţi. Cel de-al patrulea vizitator, şi o spuse cu o voce ce tremura de furie şi de lacrimi, a fost seniorul, care m-a informat că, din cauza comportării tale scandaloase de aseară şi a stării în care se afla îmbrăcămintea ta, a lipsei tale generale de pudoare şi înţelepciune, consideră că nu mai eşti demnă să fii soţia fiului său sau a indiferent cărui bărbat care se respectă.

Când văzu că Alexandra o priveşte numai cu vădită uşurare, doamna Lawrence îşi pierdu controlul. O apucă de umeri şi începu să o zgâlţâie.

— Îţi dai seama ce-ai făcut? strigă ea. Nu? Atunci am să-ţi spun eu – te-ai dezonorat fără niciun drept de apel. Bârfele s-au întins pretutindeni, iar oamenii vorbesc despre tine ca şi cum ai fi o târfă. Ai fost văzută dusă într-un han aproape dezbrăcată şi ai stat într-un dormitor singură cu un bărbat. O jumătate de oră mai târziu ai fost scoasă din acelaşi han, de acelaşi bărbat. Ştii ce crede toată lumea?

— Că eram obosită şi că aveam nevoie de odihnă, sugeră înţeleaptă Alexandra, alarmată mai mult de paloarea mamei ei decât de cuvintele pe care aceasta le spunea.

— Proasto! Eşti mult mai proastă decât am fost eu vreodată. Acum nu o să te mai ceară de nevastă niciun bărbat decent.

— Mamă, zise Alexandra foarte calmă, încercând să schimbe rolurile aşa cum fusese nevoită să facă de multe ori în ultimii trei ani, calmează-te.

— Să nu îndrăzneşti să foloseşti tonul ăsta condescendent cu mine domnişoară! răcni mama ei cu faţa la numai câţiva centimetri de a Alexandrei. Bărbatul acela. Te-a atins?

Tot mai îngrijorată de isteria mamei sale, Alexandra spuse cu un ton sec:

— Doar ştii că a făcut-o. L-ai văzut că m-a adus aici în braţe şi…

— Nu în felul ăsta! strigă doamna Lawrence tremurând la propriu de furie. A pus mâinile pe tine? Te-a

sărutat? Răspunde-mi, Alexandra.

Alexandra se gândea dacă să încalce principiile inoculate de bunicul ei, dar înainte să deschidă gura ca să spună o minciună, mama ei îi văzuse deja obrajii îmbujorându-se.

— A făcut-o, nu-i aşa? ţipă ea. Răspunsul este scris pe faţa ta. Doamna Lawrence începu să se plimbe furioasă în sus şi în jos în faţa patului Alexandrei. Fata auzise de femei care aveau asemenea accese de furie, încât îşi smulgeau părul din cap, iar mama ei părea să fie pe punctul de a face exact asta. Sărind repede din pat, întinse mâna ca să oprească umbletul fără rost al mamei sale.

— Mamă, te rog nu te înfuria atât de tare. Te rog. Eu şi ducele nu am făcut nimic ce nu trebuia. Maică-sa aproape că scrâşni din dinţi de furie.

— S-ar putea ca tu să nu înţelegi că tot ceea ce ai făcut este greşit, dar mârşavul, prefăcutul, degeneratul corupt ştia. El ştia. A venit aici ca un neruşinat, ştiind că tu eşti prea naivă ca să înţelegi ce a făcut. Dumnezeule, cât îi urăsc pe bărbaţi!

Fără niciun semn prealabil, o trase pe Alexandra în braţe şi o strânse la piept.

— Nu mai sunt proasta oarbă care am fost. L-am lăsat pe tatăl tău să mă folosească pentru propria lui plăcere şi apoi să ne părăsească, dar pe Hawthorne n-am să-l las să ne facă asta. Ţi-a distrus reputaţia şi am să-l fac să. Plătească, ai să vezi. Am să-l forţez să facă tot ceea ce se cuvine.

— Mamă, te rog! izbucni Alexandra, smulgându-se din îmbrăţişarea înăbuşitoare a mamei ei. Nu a făcut nimic rău, zău că nu. Mi-a atins numai membrele ca să vadă dacă nu am vreun os rupt şi şi-a luat rămas-bun sărutându-mă pe frunte. Asta nu poate să fie ceva rău.

— Ţi-a distrus reputaţia ducându-te într-un han. Ţi-a distrus orice şansă de a mai face o căsătorie decentă. Niciun alt bărbat nu o să te mai vrea acum. De acum înainte, oriunde ai să te duci în sat, scandalul te va urmări ca o umbră. Pentru asta trebuie să plătească, şi scump.

Când s-a întors noaptea trecută la han, i-a spus doctorului unde pleacă mai departe. O să mergem după el şi o să cerem dreptate.

— Nu! strigă Alexandra, dar mama ei rămase surdă la orice în afară de vocea ei interioară, care de trei ani cerea răzbunare.

— N-am nicio îndoială că se aşteaptă să-i facem o vizită, continuă ea cu înverşunare, ignorând rugăminţile Alexandrei, acum, când am aflat întregul adevăr despre ce s-a petrecut noaptea trecută.

CAPITOLUL 5

Ducesa văduvă de Hawthorne îşi privea nepotul cu un zâmbet lipsit de orice îngăduinţă pe buze şi cu o expresie politicoasă în privire. La şaptezeci de ani, era încă o femeie frumoasă, cu părul alb, cu o ţinută regală, cu o siguranţă şi un echilibru de nezdruncinat care proveneau dintr-o viaţă absolut privilegiată.

În pofida demnităţii rigide care îi caracteriza fiecare gest, durerea nu-i era străină, supravieţuind soţului şi fiilor ei. Totuşi, autocontrolul ei era atât de puternic, încât nici cei mai apropiaţi oameni nu erau siguri că îi iubise în timpul vieţii sau că era îndurerată că muriseră şi atât de importantă era poziţia ei în înalta societate, încât nimeni nu a îndrăznit vreodată să o întrebe.

Nu vădea niciun semn de îngrijorare acum, când nepotul ei cel mai mare, aşezat pe una din canapelele din salon, picior peste picior, îi explica liniştit că a întârziat pentru că doi bandiţi de drumul mare au încercat noaptea trecută să-l omoare.

Totuşi, celălalt nepot al ei nu făcea niciun efort să-şi ascundă emoţiile trezite de povestirea vărului său. Ducând paharul cu brandy la gură, Anthony zâmbi şi spuse: Jordan, recunoaşte, adevărul este că ai vrut să mai petreci o noapte binecuvântată cu frumoasa ta balerină. Ah, iartă-

mă, bunico. Când ducesa îi aruncă o privire rece, Anthony adăugă: realitatea este că nu au fost niciun fel de bandiţi de drumul mare şi nicio copilă de doisprezece ani nu a sărit în ajutorul tău. Am dreptate?

— Nu, zise imperturbabil Jordan.

Ducesa urmărea jocul dintre cei doi veri. Erau apropiaţi ca fraţii şi totuşi diferiţi ca ziua şi noaptea, se gândi ducesa; Jordan semăna mai mult cu ea, rezervat, rece, detaşat, în timp ce Anthony îşi afişa orice emoţie şi era un incurabil optimist. Anthony a avut doi părinţi care Iau iubit; Jordan nu a cunoscut niciodată afecţiunea reală din partea nici unuia dintre părinţii săi. Ea aproba din toată inima comportamentul lui Jordan şi dezaproba uşurinţa lui Anthony. Dezaprobarea – în diferite grade – era singura emoţie pe care ducesa îşi permitea să o manifeste.

— S-a întâmplat exact aşa cum ţi-am spus, deşi mândria mea se simte rănită când recunosc lucrul ăsta, continuă sec Jordan ridicându-se şi îndreptându-se spre bufet ca să-şi mai toarne vin în pahar. Priveam ţeava pistolului, când a ţâşnit ea – direct în mijlocul nostru, călare pe o mârţoagă deşelată cu vizorul coifului coborât, agitând o lance într-o mână şi o puşcă în cealaltă.

Îşi mai turnă puţin din vinul lui preferat şi se întoarse spre canapea. Cu o voce care era mai degrabă indiferentă decât critică, adăugă:

— Armura ei era ruginită, iar casa parcă provenea dintr-un roman gotic prost – cu pânze de păianjeni prin colţuri, tapiserii decolorate, uşi care scârţâiau şi pereţi umezi. Are un majordom care este surd tun, un valet orb, care intră prin ziduri, şi un unchi bătrân şi beţivan care se prezintă ca sir Montague Marsh…

— Interesantă familie, murmură Anthony. Nu este de mirare că ea este atât de… neconvenţională.

— „Convenţionalitatea este refugiul unei minţi amorţite”, cită Jordan sec.

Ducesa, a cărei întreagă viaţă fusese dedicată cu religiozitate şi scrupulozitate preceptelor convenţionale, se încruntă.

— Cine a spus un asemenea lucru ridicol?

— Alexandra Lawrence.

— Foarte neconvenţională. Anthony chicotea, studiind zâmbetul aproape tandru de pe faţa aspră a vărului său când vorbea de fată. Jordan zâmbea rar, Anthony ştia – numai dacă zâmbetul nu era seducător sau cinic – şi râdea şi mai rar. Fusese crescut de un tată care credea că sentimentalismul este slăbiciune şi tot ce era slăbiciune era interzis, respingător. La fel şi tot ceea ce-l făcea vulnerabil pe un bărbat. Inclusiv dragostea.

— Cum arată această extraordinară femeie? întrebă Anthony, dornic să descopere mai multe despre fata care avusese un asemenea efect neobişnuit asupra vărului său.

— Mică, zise Jordan în timp ce imaginea feţei zâmbitoare a Alexandrei îi juca în minte. Şi prea subţire. Dar are un zâmbet care ar putea topi şi pietrele şi cei mai extraordinari ochi pe care i-am văzut. Culoarea lor este albastru-verzuie, iar când o priveşti nu vezi nimic altceva în afară de ochi. Vorbirea ei este cultivată, ca a mea sau a ta şi, în pofida casei aceleia morbide în care stă, este o fiinţă veselă.

— Şi curajoasă, după cât se pare, adăugă Anthony. Dând din cap aprobator, Jordan continuă:

— Am să-i trimit un cec – o recompensă pentru că mi-a salvat viaţa. Numai Dumnezeu ştie câtă nevoie au de bani. Pornind de la lucrurile pe care le-a spus – şi de la cele pe care a avut grijă să nu le spună – am dedus că întreaga responsabilitate pentru casa aceea bizară se află pe umerii ei. Alexandra se va simţi jignită fără îndoială de bani şi de aceea nu i-am oferit noaptea trecută, dar îi vor îmbunătăţi situaţia.

Ducesa strâmbă din nas dispreţuitor, iritată încă de definiţia dată de domnişoara Lawrence convenţionalismului.

— Clasele inferioare sunt întotdeauna dornice să obţină bani, Jordan, indiferent din ce motiv. Mă surprinde că nu a încercat să-ţi stoarcă vreo recompensă bănească noaptea trecută.

— Ai devenit cinică, zise Jordan fără nicio expresie. Dar greşeşti în privinţa acestei fete. Este nevinovată şi lipsită de lăcomie.

Uimit de această afirmaţie făcută de Jordan, a cărui opinie despre caracterul femeilor era foarte proastă, Anthony sugeră grăbit:

— În câţiva ani o să ai altă părere despre ea şi o să…

— Anthony! Tonul ducesei era de dezaprobare făţişă. Nu în prezenţa mea, te rog.

— Nu m-aş gândi să o smulg de acolo de unde este, zise Jordan complet indiferent la înfăţişarea încruntată a bunicii lui. Alexandra este o piatră preţioasă rară, dar nu ar rezista nici măcar o zi la Londra. Nu este destul de dură sau destul de prefăcută sau destul de ambiţioasă. Ea… Se întrerupse şi privi întrebător spre majordomul care tuşise politicos pentru a-şi face remarcată prezenţa. Da, Ramsey, ce s-a întâmplat?

Ramsey se îndreptă, devenind ţepos, cu faţa schimonosită de dezgust, ochii exprimând clar iritare. Adresându-se lui Jordan, spuse:

— Se află aici trei persoane, excelenţă, care insistă să vă vadă. Au sosit într-un fel de trăsură care sfidează orice descriere, trasă de un cal care nu este demn de acest nume şi purtând nişte haine pe care nicio persoană cât de cât mai importantă nu le-ar îmbrăca.

— Cine sunt? îl întrerupse nerăbdător Jordan.

— Bărbatul pretinde că este sir Montague Marsh, iar cele două doamne care sunt cu el este una cumnata, doamna Lawrence, şi cealaltă nepoata lui, domnişoara Alexandra Lawrence. Spun că au venit să primească o datorie de la dumneavoastră.

Cuvântul „datorie” îl făcu pe Jordan să se încrunte.

— Pofteşte-i înăuntru, spuse el scurt.

Într-o abdicare necaracteristică de la superioritatea ei firească, ducesa şi-a permis o privire de satisfacţie de genul „ţi-am spus eu”, adresată lui Jordan.

— Domnişoara Lawrence este nu numai lacomă, ci şi insistentă şi îşi cere drepturile. Închipuie-ţi, să vină aici şi să

pretindă că îi datorezi ceva.

Fără să răspundă la aprecierea situaţiei de către bunica sa, Jordan se sculă şi se aşeză la biroul de stejar din celălalt capăt al camerei.

— Nu văd niciun motiv pentru care să fiţi nevoiţi să suportaţi şi voi asta. Am să mă ocup eu şi am să rezolv totul.

— Dimpotrivă, zise ducesa cu o voce glacială. Anthony şi cu mine trebuie să fim prezenţi ca martori în cazul în care aceste persoane vor recurge la şantaj.

Ţinându-şi ochii aţintiţi pe spatele majordomului, Alexandra venea în silă în spatele mamei ei şi a unchiului Monty, întreaga ei fiinţă suferind din cauza înjosirii la care era expusă, nefericirea fiindu-i sporită de o mie de ori de frumuseţea proprietăţii Rosemeade.

Se aşteptase ca bunica unui duce să locuiască într-o casă mare, dar nimic din imaginaţia sau experienţa ei nu o pregătise pentru întâlnirea cu această casă uriaşă, înconjurată de acri întregi de grădini şi pajişti. Până să ajungă aici, se agăţase de imaginea ducelui aşa cum îi apăruse cu o seară în urmă. Prietenos şi accesibil. Rosemeade i-a spulberat totuşi orice asemenea idee absurdă din minte. Pentru el, Rosemeade era o căsuţă de la ţară. De fapt, era un palat, se gândi ea nefericită, în timp ce picioarele i se afundau în covorul gros Aubusson, un palat care o făcea să se simtă şi mai mică şi mai neînsemnată.

Majordomul deschise larg cele două uşi de stejar şi se trase în lături pentru a le permite să intre într-o cameră ai cărei pereţi erau plini de picturi în rame frumos ornamentate. Reprimându-şi dorinţa de a-i face o plecăciune servitorului cu spatele ţeapăn, Alexandra păşi înainte, temându-se de moarte de momentul când se va confrunta cu noul ei prieten şi va vedea ceea ce era sigură că se putea citi limpede pe trăsăturile lui.

Şi nu greşea. Bărbatul aşezat la un birou bogat încrustat nu semăna deloc cu acela zâmbitor, gentil, pe care îl întâlnise cu două zile în urmă. Astăzi, era un străin distant, rece, care se uita la familia ei ca şi cum ar fi fost

nişte gândaci târâtori pe frumosul lui covor. Nici măcar nu se prefăcu politicos ridicându-se în picioare sau prezentându-i celorlalţi ocupanţi ai camerei. Dădu în schimb scurt din cap către unchiul Monty şi mama ei, indicându-le să se aşeze pe scaunele de vizavi de birou.

Când o privi în sfârşit pe Alexandra, trăsăturile lui de granit se îmblânziră totuşi, iar ochii i se umplură de căldură, ca şi cum ar fi înţeles cât de umilită se simte. Ocolind biroul, a tras un scaun special pentru ea.

— Te mai doare rana, drăguţo? întrebă cercetându-i semnul vineţiu de pe obraz.

Flatată în mod absurd de curtoazia şi de preocuparea lui, Alexandra dădu din cap.

— A fost un fleac, nu a durut deloc, spuse ea, simţindu-se uşurată peste măsură că nu părea să manifeste aversiune faţă de ea pentru faptul că i-au invadat casa în această manieră necivilizată. Simţindu-se îngrozitor în rochia mamei sale care nu i se potrivea, Alexandra se aşeză pe marginea scaunului. Când încercă să stea mai comod, fusta se prinse de scaun şi rochia se întinse întratât, încât gulerul ei înalt o făcu să-şi ridice bărbia. Prinsă ca un iepure în propria-i cursă, Alexandra privi neajutorată în ochii cenuşii, scrutători, ai ducelui.

— Stai confortabil? o întrebă el cu o expresie serioasă.

— Foarte confortabil, mulţumesc, minţi Alexandra, sigură că este conştient de situaţia jenantă în care se afla şi că făcea mari eforturi să nu râdă.

— Poate că ar fi mai bine dacă te-ai ridica şi te-ai aşeza din nou?

— Mă simt perfect aşa cum stau.

Veselia pe care credea că a zărit-o în ochii lui dispăru în momentul în care se aşeză înapoi la birou. Privind de la mama ei la unchiul Monty, spuse fără niciun fel de preambul:

— V-aţi fi putut cruţa de deranjul acestei vizite inutile. Intenţionam să-mi exprim recunoştinţa faţă de Alexandra trimiţându-vă un cec de o mie de lire sterline, care v-ar fi fost înmânat săptămână viitoare.

Mintea Alexandrei începu să se învârtească auzind menţionată o asemenea sumă enormă. Dumnezeule, cu o asemenea sumă ar putea să ţină întreaga casă într-o bunăstare relativă cel puţin doi ani. Ar avea lemne de foc pe care şi-ar putea permite să le folosească din belşug, dacă ar dori, ceea ce fireşte că nu o să…

— Nu este suficient, vorbi unchiul Monty cu o voce aspră şi Alexandra întoarse brusc capul.

— Cât doriţi? întrebă ducele cu o voce cât se poate de glacială, ţintuindu-l cu privirea pe sărmanul unchi Monty.

— Dorim ceea ce este echitabil, zise unchiul Monty şi-şi drese vocea. Alexandra noastră v-a salvat viaţa.

— Fapt pentru care sunt dispus să plătesc destul de bine. Deci – iar fiecare cuvânt spus era ca o lovitură de sabie – cât doriţi?

Unchiul Monty se foi sub privirea de gheaţă îndreptată asupra lui, dar perseveră:

— Alexandra noastră v-a salvat viaţa, iar dumneavoastră în schimb aţi dezonorat-o.

— Ce am făcut? întrebă el ameninţător, fiind pe punctul de a exploda.

— Aţi dus o tânără de familie într-un han public şi aţi stat cu ea în acelaşi dormitor.

— Am dus un copil într-un han public, spuse Jordan ironic. Un copil care-şi pierduse cunoştinţa şi care avea nevoie de ajutor.

— Să fim clari în această privinţă, Hawthorne – vocea unchiului Monty deveni surprinzător de puternică – în acel han aţi dus o domnişoară. Aţi dus-o într-un dormitor sub privirile a jumătate din săteni, iar treizeci de minute mai târziu aţi scos-o – absolut conştientă, cu hainele în dezordine şi fără să fi chemat doctorul. Sătenii au un cod moral, ca toată lumea de altfel, iar dumneavoastră aţi încălcat în mod public acest cod. Vedeţi, a izbucnit un scandal uriaş în această problemă.

— Dacă oamenii dumneavoastră cinstiţi din sătucul acela înapoiat pot să provoace un scandal din faptul că un copil este dus într-un han, atunci minţile lor trebuie

categoric scuturate. Acum gata cu detalii nesemnificative care nu fac decât să găsească nod în papură. Cât doriţi…

— Detalii nesemnificative! scrâşni doamna Lawrence furioasă, aplecându-se în faţă şi, apucând cu mâinile marginea biroului, o strânse atât de tare, încât i se albiră încheieturile. Cum… cum poţi să spui asta, desfrânat josnic şi fără principii? Alexandra are şaptesprezece ani şi ai dezonorat-o! Părinţii logodnicului ei erau în salon când ai adus-o acasă şi ei au rupt deja tratativele pentru căsătorie. Ar trebui să fii spânzurat. Spânzurătoarea este prea bună pentru tine…

Ducele părea să nu fi auzit ultima parte a celor spuse; întoarse brusc capul spre Alexandra şi-i cercetă faţa ca şi cum nu o mai văzuse niciodată până acum.

— Câţi ani ai? o întrebă el ca şi cum spusele mamei nu ar fi fost suficiente.

— Şaptesprezece, o… o să împlinesc săptămână viitoare optsprezece, spuse ea cu o voce slabă, ca şi cum s-ar fi scuzat, apoi faţa i se îmbujoră când privirea lui se plimbă din vârful capului spre sânii mici, evident incapabil să creadă că rochia ei ascundea dedesubt o femeie pe deplin dezvoltată. Încercând să se scuze pentru înfăţişarea ei băieţească dezamăgitoare, adăugă nefericită: bunicul mi-a spus că toate femeile din familia noastră înfloresc târziu şi eu… Dându-şi seama că vorbise grosolan şi într-un loc nepotrivit, Alexandra se întrerupse, se înroşi puternic şi aruncă o privire plină de îngrijorare spre ceilalţi doi ocupanţi ai încăperi, sperând să poată sesiza o oarecare înţelegere sau iertare. Dar nu văzu niciuna, nici alta. Bărbatul o privea cu un amestec de amuzament şi uluire. Doamna arăta ca şi cum ar fi fost cioplită în marmură.

Privirea Alexandrei alunecă înapoi spre duce şi văzu că expresia lui devenise de-a dreptul sălbatică.

— Să presupunem că am făcut o asemenea greşeală, zise el adresându-se mamei ei, ce doriţi de la mine?

— Întrucât niciun bărbat cumsecade nu o va lua în căsătorie pe Alexandra după ceea ce i-aţi făcut, aşteptăm să o luaţi de soţie. Este dintr-o familie ireproşabilă şi avem

legături de rudenie cu un conte şi un cavaler. Nu puteţi avea niciun fel de obiecţie în această privinţă.

— Nicio obiecţie? tună ducele cu ochii plini de furie, apoi îşi înghiţi restul cuvintelor strângându-şi atât de tare maxilarul, încât începu să i se zbată un muşchi al obrazului. Şi dacă refuz?

— Atunci te acuz în faţa magistraţilor la Londra. Să nu crezi că nu am să o fac, răcni doamna Lawrence.

— Nu ai să faci nimic de genul ăsta, spuse el cu o certitudine ameninţătoare. Dacă m-ai da în judecată, asta nu ar face decât să umple întreaga Londră de scandalul pe care, după cât se pare, îl găseşti atât de dăunător pentru Alexandra.

Scoasă din sărite de calmul lui arogant şi amintindu-şi modul în care ea însăşi fusese tratată de soţul ei, doamna Lawrence sări de pe scaun, tremurând de furie.

— Ascultă-mă bine… am să fac exact ceea ce am spus că fac. Alexandra fie va avea respectabilitatea numelui tău, fie îşi va putea cumpăra respectabilitatea cu banii tăi.

— Cu toţi banii tăi, dacă am să fac ceea ce mi-am propus, într-un fel sau altul, noi nu avem nimic de pierdut. Mă înţelegi? spuse aproape răcnind. Nu-ţi voi permite să profiţi de noi şi să ne arunci aşa cum a făcut soţul meu. Eşti un monstru, cum a fost şi el. Toţi bărbaţii sunt nişte monştri – monştri egoişti, detestabili…

Jordan o privea cu ochi de gheaţă pe femeia aproape nebună din faţa sa, cu privirea cuprinsă de febră, cu pumnii atât de strânşi, încât i se vedeau venele albastre sub piele. Înţelese că va face tot ceea ce spunea. Era atât de prinsă de ura faţă de soţul ei, încât ar expune-o pe Alexandra unui scandal public pur şi simplu pentru a se răzbuna pe un alt bărbat.

— Ai sărutat-o, izbucni doamna Lawrence acuzându-l cu furie. Ai pus mâinile pe ea, a recunoscut…

— Mamă, nu! strigă Alexandra, ducându-şi mâinile la piept şi îndoindu-se de ruşine sau durere, Jordan nu era sigur de care dintre ele. Nu, te rog, nu face asta, şopti ea zdrobită. Nu-mi face asta.

Jordan privi copilul-femeie ghemuit de-ţi trezea mila şi nu-i venea să creadă că era aceeaşi fată curajoasă, veselă, care-i sărise în ajutor cu două zile în urmă.

— Dumnezeu ştie ce altceva l-ai mai lăsat să facă…

Palma lui Jordan căzu pe birou cu o forţă ce răsună ca o explozie în încăperea panelată cu stejar.

— Destul! tună el cu o voce ucigătoare. Stai jos! îi comandă doamnei Lawrence, iar când ea se supuse ţeapănă, Jordan se ridică de pe scaun. Ocolind biroul, o luă nu prea gentil pe Alexandra de braţ şi o ridică de pe scaun. Tu vii cu mine, zise scurt. Vreau să vorbesc în particular cu tine.

Doamna Lawrence deschise gura să obiecteze, dar bătrâna ducesă vorbi în sfârşit, iar când o făcu, parcă scuipă ace de gheaţă:

— Linişte, doamnă Lawrence. Am auzit destul de la dumneavoastră.

Alexandra aproape că trebui să alerge ca să ţină pasul cu ducele când traversară încăperea, ieşiră în hol şi intrară într-un salonaş decorat în nuanţe de levănţică. Odată intraţi îi dădu drumul, se îndreptă spre fereastră şi-şi băgă mâinile în buzunare. Tăcerea o zgâria pe nervii încordaţi în timp ce el privea rigid afară, pe fereastră, cu profilul dur, inaccesibil. Ştia că se gândeşte la o modalitate de a scăpa să o ia în căsătorie şi ştia de asemenea că sub acest autocontrol puternic se afla o furie vulcanică, îngrozitoare – furie care fără îndoială o să se reverse imediat asupra ei. Ruşinată până în adâncul fiinţei ei, Alexandra aşteptă neputincioasă, privindu-l cum îşi duce o mână la gât şi începe să-şi maseze muşchii încordaţi, expresia devenindu-i tot mai sumbră cu fiecare secundă care trecea.

Se întoarse atât de brusc, încât Alexandra făcu automat un pas înapoi.

— Încetează să te mai porţi ca un iepure speriat, izbucni el. Eu sunt cel prins în capcană, nu tu.

Alexandra simţi cum o cuprinde un calm neobişnuit, atât de intens, încât îi spulberă toate emoţiile în afară de un sentiment puternic de ruşine. Bărbia ei mică se înălţă,

spatele i se îndreptă, iar Jordan văzu cum se dă în ea o luptă curajoasă pentru a-şi recăpăta controlul, luptă pe care o câştigă. Acum stătea dreaptă în faţa lui arătând, în mod absurd, ca o regină băieţoasă şi mândră, cu ochii strălucitori ca două pietre preţioase gemene.

— N-am putut să vorbesc în cealaltă cameră, zise ea numai cu un uşor tremur în glas, pentru că mama nu m-ar fi lăsat nicidecum, dar dacă nu ai fi cerut tu să vorbim în particular, aş fi făcut-o eu.

— Spune ce ai de spus şi să terminăm odată cu asta.

Bărbia Alexandrei se ridică şi mai mult la tonul lui rece. Într-un fel, sperase că nu o va trata cu acelaşi dispreţ brutal cu care îi tratase familia.

— Ideea căsătoriei noastre este absurdă, începu ea.

— Ai absolută dreptate, replică el grosolan.

— Provenim din două lumi diferite.

— Şi aici ai dreptate.

— Tu nu doreşti să te căsătoreşti cu mine.

— Încă un punct ochit, domnişoară Lawrence, spuse el cu un mormăit jignitor.

— Nici eu nu doresc să mă căsătoresc cu tine, replică ea umilită de fiecare cuvânt brutal rostit de el.

— Asta este foarte înţelept din partea ta, aprobă el caustic. Aş fi un soţ extraordinar de rău.

— Mai mult, nu doresc să fiu soţia nimănui. Vreau să fiu învăţătoare, aşa cum a fost bunicul meu, şi să mă întreţin singură.

— Extraordinar, spuse el sarcastic. Şi toate astea în timp ce eu nutream iluzia că toate fetele îşi doresc soţi bogaţi.

— Eu nu sunt ca alte fete.

— Mi-am dat seama de asta din momentul în care te-am întâlnit.

Alexandra simţi insulta în cuvintele lui şi aproape că o apucă din nou ciuda.

— Atunci s-a rezolvat. Nu o să ne căsătorim.

— Dimpotrivă, zise el, iar fiecare cuvânt era încărcat de o furie înverşunată. Nu avem altă opţiune, domnişoară

Lawrence. Mama dumneavoastră va face exact ceea ce a spus. Mă va pune sub acuzaţie publică în faţa tribunalului. Ca să mă pedepsească pe mine, te va distruge pe tine.

— Nu, nu! izbucni Alexandra. Nu o va face. Nu o înţelegi pe mama. Ea este... bolnavă, nu şi-a mai revenit niciodată după moartea tatălui meu. Fără să-şi dea seama, îl prinse de mâneca jachetei gri, impecabil croită, ochii ei implorându-l din priviri şi având o voce rugătoare. Nu trebuie să-i laşi să te forţeze să te căsătoreşti cu mine – ai să mă urăşti pentru asta toată viaţa, ştiu că ai s-o faci. Sătenii vor uita scandalul, o să vezi. Mă vor ierta şi vor uita. Nu a fost decât vina mea că am leşinat atât de stupid şi că ai fost nevoit să mă duci la han. Nu mai leşinasem niciodată până atunci, ştii, dar tocmai omorâsem un om şi...

— Destul! zise Jordan aspru, simţind cum laţul căsătoriei i se strânge în mod inexorabil în jurul gâtului. Până în momentul în care începuse să vorbească Alexandra, căutase cu disperare diferite mijloace ca să scape din această dilemă – fusese cât pe ce chiar să ia drept bună asigurarea ei că maică-sa nu face altceva decât, probabil, supralicitează. Practic, fusese pregătit să treacă în revistă toate motivele pentru care ea ar trebui să urască o eventuală căsătorie cu el, numai că nu contase pe pledoaria ei altruistă de a nu se sacrifica pe altarul căsătoriei. Reuşise chiar, pentru moment, să uite că omorâse un om ca să-i salveze lui viaţa.

Privea în jos, spre copila mândră şi patetică din faţa lui, îmbrăcată în rochia aia ponosită. Îi salvase viaţa cu riscul propriei ei vieţi, iar el în schimb îi distrusese orice şansă de a mai găsi un soţ. Dacă nu găseşte un soţ care să-i mai preia din griji, va fi nevoită să ducă pe umerii ei slăbuţi povara acestei bizare case cât timp va trăi. Îi distrusese viitorul fără să vrea, dar o făcuse.

Nervos, îi îndepărtă mâna de pe mâneca lui.

— Nu există nicio cale pentru niciunul dintre noi ca să scăpăm din asta, zise el printre dinţi. Am să aranjez să obţin o licenţă specială şi ne vom căsători aici, într-o săptămână. Mama şi unchiul tău, continuă cu un dispreţ

evident, pot sta la hanul din sat. Nu-i voi primi sub acoperişul meu.

Ultima lui afirmaţie o făcu pe Alexandra să se simtă mai umilită decât până atunci.

— Am să suport eu cheltuielile, zise el scurt înţelegând greşit motivul expresiei ei copleşite de durere.

— Nu este vorba de bani! negă ea.

— Atunci ce te deranjează? o întrebă el nerăbdător.

— Este… Alexandra întoarse capul, plimbându-şi disperată privirea prin camera încărcată în care totul era convenţional. Totul mă deranjează. Nimic nu este aşa cum trebuie. Nu aşa mi-am imaginat că o să mă căsătoresc. În tulburarea ei, se referi la cea mai mică dintre îngrijorări. Am crezut întotdeauna că o să mă căsătoresc la biserică, în sat, că o să fie alături de mine cea mai bună prietenă a mea, Mary Ellen, şi tot ce…

— Bine, o întrerupse el scurt. Invită-ţi prietena aici, dacă asta o să te ajute să-ţi treacă timpul mai uşor până la căsătorie. Spune-i valetului unde stă şi am să trimit un servitor după ea. Găseşti tot ce trebuie pentru scris în sertarul biroului de colo. Ştii să scrii, presupun.

Alex făcu o mişcare din cap ca şi cum ar fi primit o palmă şi timp de o secundă Jordan a zărit femeia mândră, plină de temperament care urma să devină într-o zi. Ochii ei verzi-albaştri îl priviră sfidător când spuse:

— Da, my lord, ştiu să scriu.

Jordan se uită la copila cu expresie batjocoritoare care îl privea cu năsucul ei obraznic ridicat şi simţi o undă de respect amuzat pentru faptul că îndrăznea să-l măsoare astfel.

— Bine, zise el scurt.

— … ştiu să scriu în trei limbi, adăugă ea cu o superioritate regească.

Jordan aproape că zâmbi. Când ieşi, Alexandra se aşeză la biroul micuţ din colţ şi scoase din sertar hârtie, toc şi cerneală. Prea copleşită ca să se concentreze şi să explice totul, scrise simplu:

„Scumpa mea Mary Ellen, te rog însoţeşte-l pe aducătorul acestei scrisori şi vino la mine cât poţi de repede. Mi s-a întâmplat un dezastru şi sunt teribil de dezolată. Mama mea este aici, la fel şi unchiul Monty, aşa că mama ta nu trebuie să-şi facă probleme în legătură cu siguranţa ta. Grăbeşte-te, te rog! Nu mi-a mai rămas mult timp până să fiu nevoită să te părăsesc…”

Din ochii Alexandrei ţâşniră două lacrimi, tremurară pe genele negre şi lungi, apoi alunecară în jos pe obraji. Una după alta, căzură lăsând două pete umede pe scrisoare, până când, renunţând la lupta fără speranţă, îşi sprijini capul pe braţe, umerii zguduindu-i-se de suspine…

— Ceva minunat? şopti ea convulsiv adresându-se Celui de Sus. Asta este ideea Ta despre ceva minunat?

*

Trei sferturi de oră mai târziu, Ramsey îi conducea spre ieşire pe doamna Lawrence şi pe sir Montague satisfăcuţi, dar foarte trişti, lăsând-o pe ducesă singură cu cei doi nepoţi. Ducesa. Se ridică încet, îndreptându-se cu umerii ţepeni spre Jordan.

— Doar nu ai într-adevăr de gând să faci aşa ceva! zise ea.

— Ba intenţionez să fac exact cum am spus. Când îl auzi, ducesa păli.

— De ce? întrebă ea. Doar nu te aştepţi să cred că simţi cea mai mică dorinţă să te căsătoreşti cu acest şoricel provincial.

— Nicidecum.

— Atunci, pentru Dumnezeu, de ce o faci?

— Din milă, spuse el cu o sinceritate brutală. Mi-e milă de ea. Şi, indiferent că-mi place sau nu, sunt de asemenea răspunzător pentru ceea ce i se întâmplă. Asta-i tot.

— Atunci plăteşte-o! Dă-i bani şi scapă de ea.

Lăsându-se pe spate în scaunul său, Jordan închise ochii şi-şi strecură mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Să-i dau bani şi să scap de ea, repetă el cu amărăciune. Mi-aş dori cum nu se poate mai mult să o fac, dar nu pot. Ea mi-a salvat viaţa, iar eu, în schimb, i-am distrus toate posibilităţile de a avea una respectabilă. Aţi auzit ce a spus mama ei – că logodnicul ei a strigat deja că este dezonorată. Îndată ce s-ar întoarce în sat, ar fi ţinta oricărui libidinos. Nu va fi respectată, nu va putea avea un soţ, copii. Într-un an sau doi ar fi nevoită să-şi vândă favorurile chiar la hanul la care am dus-o.

— Prostii, spuse încăpăţânată ducesa. Dacă o plăteşti bine, se poate duce să trăiască în altă parte. Undeva, cum este Londra, unde bârfele nu o pot ajunge.

— La Londra, tot ce poate spera este să ajungă amanta vreunui bărbat şi asta presupunând că ar putea ademeni vreun prost bătrân şi bogat sau vreun filfizon fără minte care să o întreţină. Ai văzut-o doar, nu este genul de femeie care să trezească dorinţa unui bărbat.

— Nu este nevoie să fii vulgar, spuse înţepată ducesa.

Jordan deschise ochii, cu o expresie sardonică pe faţă.

— Sincer să fiu, găsesc că este mai vulgar să mă gândesc ca, în schimbul faptului că mi-a salvat viaţa, eu să condamn copila asta la prostituţie, aşa cum sugerezi tu.

Se priviră unul pe altul, două voinţe aprige ciocnindu-se în tăcere. În cele din urmă ducesa acceptă înfrângerea cu o înclinare imperceptibilă a capului ei impecabil coafat.

— Cum doreşti, Hawthorne, spuse cedând cu reţinere în faţa autorităţii lui de şef de familie. Apoi, în timp ce se aşeză în fotoliu, îi trecu un alt gând prin cap, faţa acoperindu-i-se de o paloare aproape cadaverică. De şapte sute de ani sângele acestei familii a fost neîntinat. Suntem descendenţi din regi. Şi totuşi tu ai de gând ca moştenitorul tău să fie adus pe lume de fata asta care este un nimeni. Într-o supremă frustrare, ducesa îşi îndreptă mânia spre celălalt nepot al ei. Iar tu nu sta aşa, acolo, Anthony! Spune şi tu ceva!

Lordul Anthony Townsende se lăsă pe spătarul scaunului, cu o expresie crispată.

— Ei bine, zise el împăciuitor, acceptând hotărârea lui

Jordan cu un zâmbet fatalist, când am să fiu prezentat viitoarei mele verişoare? Sau ai de gând să o laşi în salonaş până în momentul căsătoriei?

Ducesa îl fulgeră cu o privire de gheaţă, dar nu mai spuse nimic. Stătea aproape nemişcată, cu spatele drept, cu capul sus, dar dezamăgirea amară din ultima oră parcă îi mai adăugase un deceniu pe faţă.

Anthony privi spre Jordan şi ridică paharul în semn de toast.

— Pentru viitorul tău mariaj fericit, Hawk. Şi zâmbi.

Jordan îi aruncă o privire ironică, dar, în rest, trăsăturile îi erau perfect calme. Anthony nu era surprins de această lipsă a oricărei emoţii vizibile. La fel ca şi bunica lui, Jordan îşi controla puternic aproape întotdeauna emoţiile, dar, spre deosebire de ducesă, Hawk o făcea fără efort – cu atâta uşurinţă, încât Tony şi mulţi alţii se întrebau adesea dacă el simţea cu adevărat vreo emoţie profundă în afară de mânie.

În acest caz, Tony avea dreptate. Jordan nu simţea nimic altceva decât o oarecare resemnare sumbră, plină de mânie, faţă de căsătoria sa. În timp ce ridica paharul, Jordan se gândea cu un amuzament plin de amărăciune la această schimbare neaşteptată a sorţii. După atâţia ani de desfrâu, fără niciun fel de reţinere, cu cele mai experimentate, mai rafinate şi cele mai puţin virtuoase femei din Anglia, soarta l-a legat pe viaţă de o mireasă copil care era ingenua supremă, eternă. Toate instinctele lui îl avertizau că lipsa de sofisticare a Alexandrei se datora nu numai lipsei de experienţă, ci provenea mai degrabă dintr-o nobleţe neîntinată a spiritului şi din bunătatea inimii.

În mâinile lui, ea-şi va pierde inocenţa fizică, dar se îndoia că îşi va pierde vreodată naivitatea, sau că va căpăta masca sofisticării plictisite sau a prefăcătoriei atât de necesare în lumea bună.

Îl irita uşor faptul că nu se potrivea în lumea lui, în viaţa lui. Îl deranja, dar nu în mod deosebit, pentru că de fapt nu avea nicio intenţie să petreacă prea mult timp cu ea în anii ce vor veni, şi nici nu avea de gând să-şi schimbe

stilul de viaţă. O va instala în casa lui din Devon şi o va vizita acolo, decise el.

Oftând, îşi spuse că va trebui să-şi anunţe amanta că nu-l va mai însoţi la Devon săptămână viitoare, aşa cum fusese stabilit. Slavă Domnului, Elise era pe cât se senzuală, pe atât de modernă şi de înţelegătoare; nu va fi nevoit să suporte o scenă din partea ei când îi va explica despre călătoria la Devon şi despre mariaj.

— Ei bine, când îi vom fi prezentaţi aşa cum se cuvine? repetă Anthony.

Întinzând mâna, Jordan trase de cordonul clopoţelului.

— Ramsey, spuse el când majordomul apăru în cadrul uşii, scoate-o pe domnişoara Lawrence din salonul galben şi adu-o aici.

— Unde sunt mama şi unchiul Monty? întrebă puţin speriată Alexandra imediat ce intră în salon. Jordan se ridică şi îi veni în întâmpinare.

— Au fost conduşi la han unde vor rămâne în într-o aşteptare fericită a apropiatei noastre căsătorii, replică el cu o ironie nedisimulată. Tu, totuşi, vei rămâne aici.

Înainte ca Alexandra să digere cele auzite, fu prezentată ducesei, care o cercetă printr-un lornion. Umilită peste limita suportabilă de evaluarea plină de dispreţ a ducesei, Alexandra ridică bărbia şi o privi direct în faţă.

— Să nu te uiţi la mine în acest mod nepoliticos lipsit de respect, se repezi ducesa când văzu expresia Alexandrei.

— Oh, am fost nepoliticoasă, doamnă? întrebă Alexandra cu o sfială înşelătoare. Îmi cer scuze, atunci. Vedeţi, ştiu că este nepoliticos să fixezi cu privirea pe cineva. Totuşi, sunt jalnic de ignorantă în ceea ce priveşte eticheta referitoare la cel asupra căruia este îndreptată privirea.

Ducesei îi scăpă lornionul din mână şi ochii îi deveniră o linie îngustă.

— Cum îndrăzneşti să-mi dai mie lecţii? Eşti un nimeni, o persoană fără sânge nobil, fără creştere sau ascendenţă nobilă.

— „Categoric este de dorit să ai o ascendenţă nobilă”, cită Alexandra furioasă, „dar gloria aparţine strămoşilor noştri, nu nouă”.

Anthony izbucni într-un râs înfundat şi se interpuse imediat între bunica lui înfuriată şi copila lipsită de înţelepciune care hotărâse să pornească o bătălie verbală cu ea.

— Platon, nu-i aşa? o întrebă el cu un zâmbet şi cu mâna întinsă.

Alexandra dădu din cap şi zâmbi timid în speranţa că a găsit un aliat în acest cuib de străini neprietenoşi.

— Plutarh.

— Am fost pe-aproape, oricum, chicoti el. Întrucât se pare că Jordan a rămas mut, permite-mi să mă prezint singur. Sunt vărul lui Jordan, Tony.

Alexandra îşi puse mâna în palma lui întinsă.

— Ce mai faci?

— Reverenţă, ordonă rece ducesa.

— Poftim?

— O tânără doamnă face reverenţe când este prezentată unei persoane de rang superior sau mai în vârstă.

CAPITOLUL 6

În ziua următoare, în amurg, Alexandra stătea la fereastra camerei ei privind spre aleea ce ducea la intrare când văzu că trage în faţă o caleaşcă frumoasă, cu lanternele aprinse în lumina crepusculară. Mary Ellen, îşi zise ea şi ieşi în fugă din cameră, alergând pe holul lung al etajului al treilea.

Ramsey deschise uşa exact în momentul în care Mary Ellen coborî din caleaşcă şi urcă în fugă treptele din faţa uriaşei case, părul ei roşu, lung, fluturându-i pe spate, cu braţele încărcate cu pachete. De cele mai ciudate forme şi ţinându-şi strâns pălăria într-o mână. Oprindu-se în holul de

la intrare, Mary Ellen îi făcu o plecăciune majordomului uluit, pe care, după îmbrăcămintea lui pompoasă, îl considerase a fi un personaj foarte important, apoi îl întrebă cu o voce plină de disperare.

— Vă rog my lord, unde este Alexandra? Mai este în viaţă?

Când văzu că majordomul o privea cu gura căscată, Mary Ellen se răsuci şi dădu cu ochii de un valet, făcu o nouă plecăciune şi imploră:

— Unde este Alexandra, sir? Vă rog să-mi spuneţi.

În acel moment Alexandra năvăli pe scări în jos şi o luă în braţe pe Mary Ellen, cu pachete şi pălărie cu tot.

— Mary Ellen, izbucni ea bucuroasă. Sunt atât de fericită că ai venit…

În tăcerea de obicei ca de mormânt a impunătoarei case a ducesei, această întâlnire zgomotoasă păru un adevărat tărăboi, ceea ce făcu să apară în hol nu numai încă trei servitori, ci şi ducesa şi însuşi nepotul ei cel mare.

La Morsham, Mary Ellen provenea dintr-o familie simplă, cinstită, de fermieri, care nu cunoştea şi nici nu-i păsa de manierele rafinate, comportamentul elegant sau de opiniile superiorilor lor, cu care oricum nu intrau niciodată în contact. Aşa că Mary Ellen era teribil de inconştientă şi absolut nepreocupată de faptul că era judecată la faţa locului şi găsită vinovată de stăpânii de la Rosemeade, inclusiv de majordom şi de valeţi.

Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de opiniile lor; tot ce conta pentru inima ei credincioasă era faptul că, după cât se părea, Alexandra se afla într-un fel de dificultate.

— Oh, Alex! exclamă Mary Ellen cu o voce agitată, incoerentă. Am crezut că ai murit! Şi poftim, arăţi la fel de bine ca oricând, poate puţin cam palidă, probabil din cauză că locuieşti în casa asta sumbră, cu oamenii ăştia sumbri. Oprindu-se atât cât să-şi tragă răsuflarea, continuă îngrijorată: scrisoarea ta suna atât de trist, că mama a vrut să vină şi ea, dar nu a putut pentru că tata din nou nu se simte prea bine. Iar îngrozitorul ăla de vizitiu nu mi-a spus un cuvânt despre ceea ce se întâmplă cu tine, deşi l-am

implorat. Tot ce a făcut a fost să-şi coboare nasul ăla uriaş al lui spre mine şi să spună: „Sunt sigur că nu este datoria mea să ştiu.” Hai, povesteşte-mi imediat, că ard de nerăbdare! De ce eşti dezolată şi care este dezastrul îngrozitor despre care mi-ai scris – şi cine naiba sunt oamenii ăştia?

În spatele lor vocea ducesei şfichiui ca un bici:

— Cred că domnişoara Lawrence este dezolată pentru că urmează să se căsătorească în curând cu proprietarul acestei case sumbre, care se întâmplă să fie nepotul meu.

Mary Ellen rămase cu gura căscată şi se răsuci spre Alexandra.

— Oh, nu! se tângui ea, privirea-i îngrozită îndreptându-se spre Ramsey, deducând în mod greşit după costumul lui negru, fin, că trebuie să fie proprietarul casei. Alex, n-ai să te măriţi cu omul ăsta! N-am să te las, Alex. Este gras.

Văzând furia care începuse să o cuprindă pe bunica sa, Jordan îşi drese vocea din cadrul uşii din capătul holului, de unde urmărise scena cu un amestec de iritare şi amuzament.

— Alexandra, poate că ar fi bine că prietena ta să fie eliberată de toate pachetele şi să fie prezentată cum se cuvine?

Alexandra tresări la auzul neaşteptat al vocii lui profunde.

— Da, da, fireşte, zise ea în grabă, în timp ce Ramsey înaintă şi luă pachetele din braţele prietenei ei.

— Ce este în pachetul ăla mare? întrebă în şoaptă Alexandra când Ramsey se întoarse şi o porni de-a lungul holului.

— Leacuri făcute din măruntaie şi pământ, zise tare Mary Ellen, pregătite de mama pentru indiferent ce ai fi putut avea tu.

Ramsey întinse ca un arc braţul în care ţinea pachetul, iar fetele îşi înăbuşiră hohotele de râs; dar veselia Alexandrei dispăru tot atât de repede precum venise. Prinzând-o pe Mary Ellen de cot şi dându-i un ghiont de

avertisment, o răsuci pe prietena ei pentru a se afla faţă în faţă cu Jordan şi cu bunica lui. Mary Ellen îşi aruncă privirea spre trăsăturile de granit ale ducesei şi făcu alarmată un pas înapoi, în timp ce Alexandra începu să se bâlbâie nervoasă făcând prezentările.

Ignorând bolboroseala lui Mary Ellen, ducesa îi aruncă fetei o întrebare cu o voce groaznică:

— Irlandeză?

Mai mult derutată decât intimidată, Mary Ellen dădu din cap aprobator.

— Ar fi trebuit să mă aştept la asta! exclamă înverşunată excelenţa sa. Şi de asemenea catolică, fără îndoială? Mary Ellen dădu din nou din cap.

— Fireşte! Cu o privire încărcată de durere aruncată lui Jordan, ducesa se întoarse pe călcâie şi intră în salon – o regină incapabilă să suporte prezenţa jignitoare a unor muritori de condiţie atât de joasă, atât de respingători.

Mary Ellen o urmări cum iese cu o expresie de perplexitate pe faţa ei drăguţă, apoi se întoarse, în timp ce Alexandra îi prezenta un bărbat înalt ca fiind ducele Hawthorne. Prea uluită ca să-i spună acestuia vreun cuvânt, Mary Ellen privi la Alex cu ochii mari.

— Un duce? murmură ea ignorându-l pe posesorul acestui titlu, care aştepta reverenţa ei. Alexandra dădu din cap, înţelegând deja că faptul că a făcut-o pe Mary Ellen să vină aici a fost deosebit de nedrept pentru această fată simplă de la ţară.

— Un duce real, veritabil şi autentic? insistă Mary Ellen atât de intimidată, încât nu-şi putea ridica privirea spre faţa lui.

— Unul adevărat, zise Jordan sec. Un duce real, veritabil şi autentic. Acum, că am stabilit cu toţii cine sunt eu, de ce n-am afla cine eşti tu?

Îmbujorându-se până la rădăcina părului ei roşu, Mary Ellen făcu reverenţa, îşi drese vocea şi spuse:

— Mary Ellen O'Toole, sir… my lord, excelenţă. Şi făcu din nou o plecăciune. La dispoziţia dumneavoastră, sir. A… my lord…

— Excelenţă este suficient, o întrerupse Jordan.

— Poftim? întrebă Mary Ellen pierdută, îmbujorându-se şi mai tare.

— Am să-ţi explic sus, murmură Alexandra. Adunându-şi tot curajul, privi timidă la Jordan care se prefigura în cadrul uşii ca un zeu uriaş, întunecat, ameninţător. Şi totuşi straniu de impunător. Dacă ne scuzaţi excelenţă, am să o duc pe Mary Ellen sus.

— Fireşte, zise Jordan tărăgănat, iar Alexandra avu sentimentul că le găseşte pe amândouă absurd de amuzante, ca pe o pereche de căţeluşi corcitură caraghioşi, care se zbenguie în curtea animalelor. Când trecură pe lângă salon vocea ducesei se rostogoli ca un tunet înăbuşit:

— Reverenţă!!!

Fetele se întoarseră şi făcură amândouă odată o reverenţă în uşa salonului.

— Este nebună? izbucni Mary Ellen în momentul în care se aflau în siguranţă în camera Alexandrei. Cu ochii mari, plini de teamă, privi de jur-împrejurul camerei luxoase ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ducesa să se materializeze într-un spirit rău. Întotdeauna le aruncă aşa câte un singur cuvânt oamenilor – irlandeză, catolică, reverenţă? o imită Mary Ellen.

— Da, asta-i o casă de nebuni, fu de acord Alexandra, înăbuşindu-şi râsul spontan, pentru că tot ce urma să spună îi solicita mintea. Iar eu mă mărit aici.

— Dar de ce? Mary Ellen îşi ţinu răsuflarea, trăsăturile ei deschise umplându-se de îngrijorare. Alex, ce s-a întâmplat cu tine? Nu mai departe decât acum patru zile ne-am jucat şi am râs împreună, apoi ai dispărut şi acum întreg satul vorbeşte numai despre tine. Mama spune că nu trebuie să dau nicio importanţă la tot ce aud până când nu vorbim cu tine, dar soţia seniorului i-a spus lui Honor, care mi-a spus mie că nu trebuie să mai vorbim niciodată cu tine. Că dacă te vedem pe stradă să trecem pe partea cealaltă pentru că acum eşti dezonorată.

Alexandra nu credea că este posibil să se simtă mai singură şi mai distrusă ca până acum, dar această veste o

făcu să protesteze mânioasă din adâncul sufletului. În definitiv, toată lumea credea ce-i mai rău despre ea.

Oamenii pe care îi cunoştea din copilărie voiau să facă din ea o paria, fără măcar să asculte şi versiunea ei. Numai Mary Ellen şi familia ei credeau suficient în ea, încât să aştepte explicaţii.

Aruncându-se pe cuvertura aurită, Alexandra îşi ridică ochii plini de durere spre singura ei prietenă.

— Am să-ţi spun ce s-a întâmplat…

Timp de câteva minute bune după ce Alexandra termină de povestit totul, Mary Ellen nu putu face altceva decât să o privească într-o tăcere uluită. Totuşi, încet, expresia de îngrijorare de pe faţa lui Mary Ellen dispăru şi deveni mai gânditoare; apoi se lumină brusc.

— Alex! zise dintr-o suflare Mary Ellen, zâmbind larg când în minte îi apăru într-o nouă viziune bărbatul înalt cu care urma să se căsătorească Alexandra. Viitorul tău soţ este nu numai duce, ci este şi superb! Este… să nu zici nu! Mi-am dat seama din momentul în care l-am zărit jos, numai că eram foarte nefericită din cauza ta şi nu m-am gândit la asta.

Foarte conştientă de fascinaţia lui Mary Ellen pentru sexul opus, Alexandra zise întrucâtva timidă:

— Înfăţişarea lui nu este chiar neplăcută.

— Neplăcută? zise Mary Ellen şi, nevenindu-i să creadă ce aude, îşi puse mâinile în şolduri şi-şi roti ochii în cap. Dumnezeule, pun pariu că arată mai bine chiar şi decât Henry Beechley, iar Henry este cel mai frumos băiat pe care îl cunosc. Ştii, când îl văd pe Henry chiar mi se taie răsuflarea.

— Acum şase luni spuneai că George Larson este cel mai bine băiat pe care îl cunoşti, sublinie Alexandra zâmbind. Şi George îţi tăia respiraţia.

— Asta numai pentru că nu îl văzusem cu adevărat pe Henry, replică Mary Ellen defensiv.

— Iar cu şase luni mai înainte de asta, credeai că Jack Sanders este cel mai frumos băiat din lume şi el, de asemenea, îţi tăia respiraţia, continuă Alexandra,

încruntându-se amuzată.

— Dar asta numai pentru că nu-i văzusem pe George şi pe Henry, ripostă Mary Ellen uimită cu adevărat de faptul că, evident, Alexandra se amuza.

— Eu cred, o tachină Alexandra, că dificultatea ta în ceea ce priveşte respiraţia se datorează faptului că-ţi petreci prea mult timp stând şi citind povestiri romantice. Cred că or să-ţi distrugă vederea, iar fiecare bărbat pe care o să-l vezi o să-ţi apară ca un erou frumos, romantic.

Mary Ellen deschise gura să protesteze vehement împotriva acestei defăimări a dragostei ei statornice pentru scumpul Henry Beechley, apoi se răzgândi şi zâmbi cu şiretenie spre Alexandra.

— Fără îndoială că ai mare dreptate, zise ea şi trecu de cealaltă parte a patului, aşezându-se. Şi continuă cu tristeţe prefăcută: ducele tău are o înfăţişare aproape acceptabilă.

— Aproape acceptabilă! exclamă Alexandra mânioasă. Cum aşa? Trăsăturile lui sunt nobile şi virile şi… şi foarte drăguţe.

— Zău? zise Mary Ellen încercând să-şi ascundă zâmbetul şi prefăcându-se că-şi studiază vârfurile degetelor. Nu găseşti că părul lui este prea negru, sau că faţa e prea măslinie, sau că ochii au o culoare foarte ciudată?

— Sunt cenuşii! O frumoasă şi rară nuanţă de cenuşiu.

Privind direct în ochii mânioşi ai Alexandrei, Mary Ellen zise cu nevinovăţie:

— Dar categoric că niciuna dintre noi nu o să meargă atât de departe încât să pretindă că arată ca un zeu grec, nu-i aşa?

— Ei, n-aş spune, într-adevăr, că arată chiar ca un zeu grec, dădu înapoi Alexandra.

— Atunci cum l-ai descrie? zise înţepată Mary Ellen, incapabilă să mai ascundă că o amuza faptul evident că prietena ei era foarte îndrăgostită. Umerii Alexandrei se lăsară brusc când fu nevoită să recunoască adevărul.

— Oh, Mary Ellen, spuse ea într-o şoaptă plină de

nefericire, arată exact ca David al lui Michelangelo.

— Eşti îndrăgostită de el, să nu negi! Se vede clar pe fata ta când vorbeşti despre el. La spune-mi acum, zise ea venind mai aproape de Alexandra, ce simţi, vreau să spun când iubeşti un bărbat?

— Ei bine, zise Alexandra aprinzându-se din cauza subiectului în pofida dorinţei ei de a fi înţeleaptă, este cel mai ciudat sentiment, dar şi palpitant în acelaşi timp. Când l-am văzut în hol, am avut acelaşi sentiment pe care-l aveam când vedeam trăsura lui papa trăgând în faţa casei… ştii, mă simţeam fericită, dar şi îngrijorată, înspăimântată şi tristă pentru că mă temeam că mă va părăsi dacă nu sunt amuzantă şi nu arăt bine, şi atunci am să-l pierd.

Mary Ellen era atât de dornică să afle mai mult despre cum este să fii îndrăgostită, încât vorbi fără să se gândească.

— Nu fi prostuţă. Cum să te părăsească dacă eşti căsătorită cu el?

— Exact aşa cum a părăsit-o tata pe mama.

În ochii verzi ai lui Mary Ellen apăru o licărire de compasiune, dar se lumină aproape imediat.

— Să nu te mai gândeşti niciodată la asta. În definitiv, totul ţine de trecut şi, în plus, peste patru zile vei avea optsprezece ani, ceea ce categoric te va face să fii femeie…

— Nu mă simt ca o femeie! zise Alexandra nefericită, exprimând în sfârşit în cuvinte tot ce o îngrijora de când îl întâlnise pe acest bărbat care-i furase inima în răstimp de numai o oră după ce îi aruncase prima privire. Mary Ellen, nu ştiu ce să-i spun. Nu am fost niciodată câtuşi de puţin interesată de băieţi, iar acum, când este lângă mine, nu ştiu ce să spun sau să fac. Fie că spun primul lucru care-mi trece prin cap – ceea ce mă face să par o gâsculiţă, fie îmi pierd complet curajul şi stau acolo ca o oaie proastă. Cum ar trebui să mă port? o întrebă cu implorare în glas.

Ochii lui Mary Ellen străluciră de mândrie. Alexandra era cea mai învăţată fată din sat, dar nimeni nu o considera drăguţă. Mary Ellen, pe de altă aparte, era considerată cea

mai drăguţă fată din sat, dar nimeni nu credea că are vreun pic de minte în cap.

— Ce discuţi tu cu băieţii când vin în vizită la voi? o întrebă cu sufletul la gură Alexandra.

Mary Ellen îşi încruntă sprâncenele, încercând să-şi folosească mintea pe care în sfârşit Alexandra credea că o are.

— Ei bine, zise ea încet, am constatat demult că băieţilor le place să vorbească despre ei şi despre lucruri care-i interesează pe ei. Şi se lumină la faţă ca şi cum problema s-ar rezolva de la sine. Tot ce trebuie să faci este să-i pui băiatului întrebarea care trebuie, iar el o să vorbească de o să te înnebunească. Poftim, e simplu.

Alexandra ridică mâinile cuprinsă de panică.

— Cum pot să ştiu ce-l interesează pe el şi, în plus, nu mai este câtuşi de puţin un băiat, este un bărbat de douăzeci şi şapte de ani.

— Adevărat, recunoscu Mary Ellen, dar mama mea spune deseori că bărbaţii, chiar şi tatăl meu, în străfundul sufletului lor nu sunt toţi decât nişte băieţi. Deci schema mea rezistă. Ca să-l atragi într-o conversaţie nu trebuie decât să-l întrebi ceva ce-l interesează.

— Dar eu nu ştiu ce-l interesează, suspină Alexandra.

Mary Ellen tăcu, meditând profund la problemă.

— Am găsit! O să fie interesat de lucrurile bărbăteşti despre care vorbeşte tatăl meu. Întreabă-l despre…

— Despre ce? o stimulă Alexandra, aplecându-se spre ea când văzu că Mary Ellen părea pierdută în gânduri. Brusc, Mary Ellen trosni din două degete şi se lumină la faţă.

— Despre gândaci! Întreabă-l cum este recolta de pe pământurile lui şi dacă are probleme cu gândacii. Gândacii, încercă să o lămurească ea, acaparează tot interesul celor care cultivă pământul.

Îndoiala o făcu pe Alexandra să se încrunte.

— Insectele nu par a fi un subiect prea plăcut.

— Oh, pe bărbaţi nu-i interesează subiecte plăcute sau cu adevărat interesante. Vreau să spun că dacă încerci

să le vorbeşti despre o pălărie frumoasă pe care ai văzut-o în vitrina unui magazin, se dezumflă categoric. Şi dacă îndrăzneşti să abordezi, oricât de puţin, problema rochiei pe care vrei să ţi-o faci, este foarte probabil să adoarmă în timp ce tu le-o descrii cu lux de amănunte.

Alexandra depozită undeva, cât mai adânc, această informaţie vitală, împreună cu sfatul despre gândaci.

— Şi în niciun caz, o avertiză sever Mary Ellen, să nu vorbeşti cu el despre mucegăitul ăla de Socrate şi despre plicticosul de Platon. Bărbaţii dispreţuiesc o femeie prea deşteaptă. Şi încă un lucru, Alex, zise Mary Ellen înfierbântându-se tot mai mult de problemă. Va trebui să înveţi să flirtezi.

Alexandra tresări, dar ştia ea ce ştia. Băieţii de toate vârstele se ţineau după fusta lui Mary Ellen şi veneau buluc la familia ei sperând să vorbească măcar un moment cu ea; de aceea sfatul lui Mary Ellen în această problemă nu trebuia categoric primit cu uşurinţă.

— Foarte bine, zise ea reticentă, cum să flirtez?

— Ei bine, mai întâi foloseşte-ţi ochii. Tu ai nişte ochi extraordinari.

— Să-i folosesc cum?

— Să priveşti direct în ochii ducelui. Şi să fluturi genele ca să vadă cât sunt de lungi…

Alexandra îşi flutură de probă genele, apoi se trânti pe perne râzând.

— Aş arăta ca o proastă perfectă.

— Nu şi pentru un bărbat. Lor le plac asemenea lucruri.

Alexandra deveni serioasă şi-şi întoarse capul pe pernă pentru a o privi gânditoare pe Mary Ellen.

— Eşti sigură de asta?

— Absolut sigură. Şi mai e ceva, bărbaţilor le face plăcere să ştie că îi placi. Vreau să spun când le spui că, oh, sunt atât de puternici, sau de curajoşi, sau de deştepţi. Le place asta. Îi face să se simtă foarte bine. I-ai spus ducelui că îl iubeşti?

Tăcere.

— I-ai spus?
— Fireşte că nu.
— Trebuie s-o faci. Atunci o să-ţi spună şi el că te iubeşte.
— Eşti sigură?
— Categoric!

CAPITOLUL 7

— M-am săturat, zău! izbucni Alexandra, cu obrajii îmbujoraţi de furie. Se încruntă la croitoreasa care de trei zile şi trei nopţi măsura, prindea ace, cosea şi croia valurile colorate de ţesături împrăştiate în întreaga cameră, aflate în diferite stadii pentru a deveni rochii de zi, costume de călărie, de călătorie şi rochii de interior. Se simţea ca un manechin împăiat căruia nu i se permitea să aibă nicio părere şi niciun pic de odihnă, al cărui unic scop era de a sta nemişcat şi de a fi prins în ace, sucit şi răsucit, în timp ce ducesa supraveghea totul criticând fiecare mişcare şi atitudine a Alexandrei.

De trei zile întregi a cerut în repetate rânduri să-i vorbească viitorului ei soţ, dar ducele era ocupat cu altceva sau cel puţin aşa spunea în permanenţă Ramsey, valetul cu faţa ca de piatră. Întâmplător l-a zărit în bibliotecă, unde a stat de vorbă cu nişte gentlemani până târziu dupăamiază. Ea şi Mary Ellen luau masa în camera Alexandrei, în timp ce el prefera, după cât se părea, compania mai interesantă a bunicii lui. Ocupat cu altceva, înţelese ea acum, însemna evident că nu doreşte să fie plictisit de ea.

După trei asemenea zile, Alexandra era încordată, nervoasă şi, spre groaza ei, foarte înspăimântată. Mama ei şi unchiul Monty nu existau pentru ea. Deşi se presupunea că stau la un han la numai câteva mile depărtare, nu li se permitea să vină la Rosemeade. Viaţa care o aştepta se deschidea ca un hău de însingurare unde nu i se permitea tovărăşia familiei ei, a lui Mary Ellen sau a bătrânilor

servitori care-i fuseseră prieteni din copilărie.

— Asta-i curată farsă! zise Alexandra către Mary Ellen bătând din picioare de mânie şi fulgerând-o cu privirea pe croitoreasă care tocmai terminase de prins în ace tivul rochiei de muselină de un galben ca lămâia cu care era îmbrăcată.

— Stai nemişcată, domnişoară, şi încetează cu scenele, zise ducesa cu o voce de gheaţă umblând de colo până colo prin cameră.

De trei zile ducesa nu-i adresase un singur cuvânt direct, cu excepţia criticilor, sfaturilor, instrucţiunilor şi ordinelor.

— Scene... izbucni Alexandra cuprinsă de furie şi înfierbântată. Dacă credeţi că asta este o scenă, aşteptaţi până o să auziţi ce vreau să vă spun. Ducesa se întoarse ca şi cum ar fi vrut să iasă din cameră, iar pentru Alexandra asta a fost ultima picătură care a umplut paharul. Vă sugerez să mai rămâneţi un moment şi să-mi permiteţi să termin ce am de spus, doamnă.

Atunci ducesa se întoarse şi îşi înălţă sprâncenele ei aristocratice aşteptând.

Aroganţa evidentă a atitudinii ei o înfurie atât de tare pe Alexandra, încât când vorbi vocea îi tremură:

— Fiţi amabilă şi spuneţi-i invizibilului dumneavoastră nepot că această căsătorie este anulată sau – dacă se hotărăşte să se materializeze – trimiteţi-l la mine şi am să i-o spun chiar eu. De frică să nu izbucnească în lacrimi, fapt pe care ştia că bătrâna l-ar fi detestat, ieşi în fugă din cameră, trecu prin balcon şi coborî scările.

— Ce să-i spun excelenţei sale dacă se interesează unde sunteţi? o întrebă valetul când îi deschise uşa de la intrare. Oprindu-se din cursa ei, Alexandra îl privi pe Ramsey drept în ochi şi-l imită.

— Spune-i că sunt ocupată cu altceva.

O oră mai târziu, plimbându-se prin grădina de trandafiri, criza de isterie îi trecu, transformându-se într-o hotărâre fermă. Încă supărată, se aplecă, rupse un frumos trandafir roz şi-l duse la nas inhalând parfumul delicat, apoi

începu să-i rupă absentă petalele, una câte una, gândurile învolburându-i-se. Petalele roz cădeau plutind în jurul ei, amestecându-se cu cele ale trandafirilor roşii, albi şi galbeni pe care îi rupsese fără să-şi dea seama.

— Având în vedere mesajul pe care l-ai lăsat pentru mine, lui Ramsey, auzi în spatele ei o voce profundă, fără nicio emoţie, presupun că te deranjează ceva.

Alexandra se răsuci surprinsă, uşurarea că în sfârşit îi poate vorbi fiind eclipsată de panica tot mai mare pe care încerca să şi-o înăbuşe de trei zile.

— Mă deranjează totul.

Privirea lui amuzată se îndreptă spre petalele de trandafir din jurul ei.

— Inclusiv trandafirii, evident, remarcă el, simţindu-se uşor vinovat pentru că a ignorat-o în aceste câteva zile.

Alexandra urmări direcţia privirii lui, se înroşi stânjenită şi spuse cu un amestec de disperare şi frustrare în voce.

— Trandafirii sunt frumoşi, dar...

— Dar te-ai plictisit de felul în care arătau cu petalele acolo unde le era locul, nu-i aşa?

Dându-şi seama că era atrasă într-o conversaţie despre flori când întreaga ei viaţă era un haos, Alexandra se adună şi spuse cu o fermitate calmă, implacabilă.

— Excelenţă, nu am de gând să mă căsătoresc cu dumneavoastră.

El îşi băgă mâinile în buzunare şi o privi cu o uşoară curiozitate.

— Într-adevăr? De ce nu?

Încercând să se gândească la cea mai bună modalitate de a-i explica, Alexandra îşi trecu o mână tremurândă prin buclele negre, iar Jordan îşi ridică privirea urmărind graţia inconştientă a gestului ei, cercetând-o cu adevărat pentru prima dată. Soarele strălucea în părul ei dându-i o frumoasă nuanţă aurie şi făcând ca ochii ei magnifici să devină de un verde-turcoaz luminos. Galbenul rochiei îi punea în valoare tenul deosebit şi obrajii de culoarea piersicii.

Vrei să încetezi, zise Alexandra cu o voce încărcată de suferinţă, să mă mai priveşti în acest fel special, ca şi cum m-ai evalua, ca şi cum ai încerca să-mi diseci trăsăturile şi să-mi descoperi toate defectele?

— Fac eu asta? întrebă absent Jordan remarcând pentru prima dată pometţii înalţi ai obrajilor ei şi plinătatea moale a buzelor. Privindu-i faţa fermecătoare, delicat conturată, cu sprâncene arcuite şi cu genele lungi şi întoarse nu-şi imagină cum de a putut să o ia drept băiat.

— Te joci ca Pygmalion cu viaţa mea şi nu-mi place asta.

— Ce fac? întrebă Jordan, atenţia fiindu-i brusc distrasă de la faţa ei fascinantă.

— În mitologie, Pygmalion era…

— Lasă, că ştiu cine era Pygmalion, sunt numai surprins că o femeie îi cunoaşte pe clasici.

— Trebuie că ai o experienţă foarte limitată în ceea ce priveşte sexul meu, constată ea surprinsă. Bunicul meu spunea că majoritatea femeilor sunt tot atât de inteligente ca bărbaţii.

Văzu că în ochi i se aprinde o strălucire bruscă de veselie reprimată şi presupuse, în mod greşit, că era amuzat de afirmaţia ei referitoare la inteligenţa femeilor mai degrabă decât de aceea în privinţa lipsei de experienţă cu femeile.

— Te rog, încetează să mă mai tratezi ca şi cum n-aş avea pic de minte! Toată lumea din casa asta face acest lucru – chiar şi servitorii tăi sunt cu nasul pe sus şi se poartă ciudat cu mine.

— Am să-i dau instrucţiuni majordomului să-şi astupe urechile şi să se prefacă a fi surd, zise batjocoritor Jordan, şi am să le ordon valeţilor să poarte ochelari de cal. Asta o să te facă să te simţi mai în largul tău?

— Fii te rog bun şi tratează-mă cu seriozitate.

Jordan deveni pe loc serios când auzi tonul ei imperativ.

— Am de gând să mă căsătoresc cu tine, zise el rece. Asta destul de serios.

Acum când hotărâse că nu se va căsători cu el şi i-o spusese, durerea puternică a acestei decizii mai slăbi puţin descoperind că nu se mai simte intimidată şi stânjenită de prezenţa lui.

— Îţi dai seama, spuse ea cu un zâmbet fermecător lăsând capul într-o parte, cât de sinistru devii când rosteşti cuvântul „căsătorie”? Văzând că nu spune nimic, Alexandra îi puse mâna pe mâneca hainei, ca şi cum era prietenul ei, şi-l privi în ochii cenuşii văzând cinismul care zăcea în adâncurile lor. Nu vreau să par curioasă, excelenţă, dar sunteţi fericit – fericit cu viaţa pe care o duceţi, vreau să spun?

Păru iritat de întrebarea ei, dar îi răspunse.

— Nu în mod special.

— Ei, vedeţi! Niciodată nu ne-am potrivi. Dumneavoastră sunteţi dezamăgit de viaţă, eu nu. Fericirea interioară calmă, curajul şi spiritul de neîmblânzit pe care le sesizase la ea în noaptea în care s-au întâlnit erau toate acum în vocea ei; ridicându-şi faţa spre cerul albastru, întreaga ei fiinţă radia optimism, inocenţă şi speranţă. Eu iubesc viaţa, chiar când mi se întâmplă lucruri rele. Nu pot să nu o iubesc.

Înţepenit, Jordan o privea nemişcat, aşa cum se profila pe fundalul de trandafiri unduitori şi dealuri verzi în depărtare, o fată nevinovată adresându-se cerului cu o voce dulce, blândă.

— Fiecare anotimp al anului vine cu promisiunea că într-o zi o să mi se întâmple ceva minunat. Am avut sentimentul ăsta încă de când a murit bunicul. Este ca şi cum el mi-ar spune să aştept asta. Iarna, promisiunea vine cu miros de zăpadă din cer. Vara, o aud în bubuitul tunetului şi în fulgerul care brăzdează cerul. Dar cel mai puternic o simt acum, primăvara, când totul este verde şi negru…

Vocea i se întrerupse, iar Jordan repetă îngândurat:

— Negru?

— Da, negru – ştii, aşa cum sunt trunchiurile umede ale copacilor, şi câmpurile proaspăt arate care miros a…

Trase aer în piept încercând să-şi reamintească exact mirosul respectiv.

— … a noroi, zise lipsit de romantism Jordan.

Ea îşi coborî din înalturi privirea spre el.

— Mă crezi proastă, suspină. Îndreptându-şi spatele şi ignorând dorinţa puternică ce o simţea pentru el, zise cu o demnitate calmă: nu ne putem căsători.

Sprâncenele negre ale lui Jordan se încruntară deasupra ochilor lui cenuşii, cărora parcă nu le venea să creadă.

— Ai hotărât asta pur şi simplu pentru că întâmplător eu nu cred că pământul umed miroase ca parfumul?

— Nu ai înţeles niciun cuvânt din ce am spus, vorbi Alexandra cu disperare. Problema este că dacă am să mă căsătoresc cu tine, ai să mă faci tot atât de nefericită pe cât eşti tu – iar dacă mă faci nefericită, fără îndoială că am să reacţionez la fel în ce te priveşte, apoi, în câţiva ani, amândoi o să fim la fel de acri precum bunica ta. Să nu îndrăzneşti să râzi, îl avertiză ea când îi văzu zâmbetul de pe buze.

Luând-o de braţ, Jordan porni împreună cu ea pe aleea dintre trandafiri care ducea spre un parc plin de copaci, toţi în floare.

— Tu nu ai luat în considerare un fapt vital: din momentul în care te-am dus pe braţe în han, nimic în viaţa ta nu mai poate fi la fel ca înainte. Chiar dacă mama ta nu face altceva decât să ne ameninţe că ne târăşte într-un proces public, reputaţia ta este deja distrusă. Oprindu-se la intrarea în părculeţ, se rezemă de trunchiul unui stejar şi continuă cu o voce impersonală, detaşată: mă tem că nu ai altă opţiune decât să-mi faci onoarea să devii soţia mea.

Alexandra chicoti, amuzată de formalismul lui curtenitor, chiar şi acum, când ea îl refuzase direct în privinţa căsătoriei.

— Să te căsătoreşti cu o fată comună din Morsham, cu greu poate fi o onoare pentru un duce, îi aminti ea cu candoare neprefăcută şi, în pofida a ceea ce ai spus cu volubilitate, când ne-am despărţit ultima oară, nu eşti

„servitorul” meu. De ce-mi spui asemenea lucruri?

— Din obişnuinţă, recunoscu el zâmbind în faţa uimirii ei contagioase. Ea îşi înclină capul într-o parte, o fată încântătoare, cu spirit şi curajul de a-l înfrunta.

— Nu spui niciodată ceea ce gândeşti cu adevărat?

— Rareori.

— După cât se pare a spune ceea ce gândeşti este un privilegiu rezervat celor la care bunica ta se referă cu atâta dispreţ ca fiind clasele inferioare. De ce pari să fii întotdeauna pe punctul de a râde de mine?

— Dintr-un motiv de neimaginat, replică el amuzat. Îmi place de tine.

— Asta-i drăguţ, dar nu suficient pentru a întemeia o căsnicie, insistă Alexandra, revenind la preocuparea ei iniţială. Există alte lucruri esenţiale cum ar fi… Vocea i se împotmoli într-o tăcere încărcată de groază. Cum ar fi dragostea, se gândi ea. Dragostea este singurul lucru care contează.

— Cum ar fi?

Incapabilă să mai scoată un cuvânt, Alexandra îşi îndreptă privirea în altă parte, dând indiferentă din umeri.

Dragostea, îşi zise în tăcere Jordan cu un suspin de resemnare, dorind să se fi întors la întâlnirea întreruptă cu administratorul bunicii lui. Alexandra voia dragoste şi romantism. Uitase că fetele inocente, de vârstă ei fragedă, aşteptau fără îndoială puţină pasiune din partea viitorilor lor soţi. Nedorind să stea aici ca un prost şi să încerce să o convingă să se căsătorească prin cuvinte tandre care nu-i veneau, hotărî că un sărut ar fi modalitatea cea mai rapidă, mai eficientă şi mai expeditivă de a-şi îndeplini datoria şi de a-i spulbera incertitudinile, astfel încât să se poată întoarce la întâlnirea lui.

Alex tresări nervoasă când mâna lui îi cuprinse obrazul silind-o să renunţe la studierea stânjenitoare a părculeţului.

— Uită-te la mine, zise el cu o voce joasă, catifelată, nefamiliară, care o făcu să simtă un val de fiori de plăcere pe şira spinării.

Alexandra îşi întoarse ochii spre faţa lui bronzată. Deşi nimeni nu încercase să o seducă sau să o sărute până acum, ea văzu expresia uşor înceţoşată a ochilor lui cu pleoape grele şi îşi dădu seama că punea ceva la cale. Cuprinsă imediat de îngrijorare, îl întrebă fără niciun menajament:

— La ce te gândeşti?

Degetele îi mângâiară cu senzualitate obrazul şi el zâmbi, un zâmbet moale, leneş, care făcu să-i sară inima din piept.

— Mă gândesc să te sărut.

Imaginaţia bogată a Alexandrei se dezlănţui imediat amintindu-şi romanele pe care le citise. Când erau sărutate de bărbaţii pe care îi iubeau în secret, eroinele leşinau invariabil sau îşi pierdeau virtutea sau vorbeau fără şir despre dragoste veşnică. Îngrozită că ar putea face vreunul dintre lucrurile astea, Alexandra scutură puternic din cap.

— Nu, zău, nu cred că ar trebui, zise ea. Nu acum. Este foarte drăguţ din partea ta să te oferi, dar nu acum. Poate altă dată, când eu…

Ignorându-i protestele şi străduindu-se să ascundă faptul că îl amuza, Jordan îi prinse bărbia cu vârfurile degetelor şi-i ridică faţa în sus pentru a o săruta.

El închise ochii, iar Alexandra îi deschise larg. El îşi plecă fruntea. Ea se strădui să-l întâmpine cu ardoare. El îi atinse uşor buzele. Şi apoi gata.

Jordan deschise ochii şi o privi să vadă cum reacţionează. Nu văzu extazul naiv la care se aştepta. Ochii Alexandrei erau plini de uimire şi – ei, da – de dezamăgire.

Uşurată că nu s-a făcut de râs ca eroinele din romane, Alexandra strâmbă din năsucul ei obraznic.

— Aşa este deci un sărut? îl întrebă pe nobilul ale cărui sărutări fierbinţi le făceau pe fecioare să-şi urască virginitatea, iar pe femeile măritate să-şi uite legământul.

O secundă, Jordan rămase nemişcat; o studie cu ochii lui cenuşii. Cu pleoapele grele. Deodată Alexandra văzu ceva palpitant şi alarmant în ochii de culoarea oţelului.

— Nu, murmură el, este mai mult, şi o prinse de braţe

trăgând-o mai aproape de el, astfel încât sânii ei aproape că îi atingeau pieptul.

Conştiinţa lui, despre care Jordan credea că a murit demult, alesese tocmai acest moment nepotrivit pentru a-şi face brusc cunoscută prezenţa după ani de tăcere. Seduci un copil, Hawthorne! îl avertiză ea cu dezgust. Jordan ezită, mai mult datorită surprizei neaşteptate a acestei voci interioare demult uitate mai degrabă decât din cauza vinovăţiei comportamentului lui. Seduci în mod deliberat un copil credul, făcând ceea ce faci pentru că nu vrei să te osteneşti să pierzi timp ca să vorbeşti cu ea, astfel încât să o faci să înţeleagă.

— La ce te gândeşti acum? întrebă Alexandra.

L-au trecut prin cap câteva scuze, dar amintindu-şi că-i displac platitudinile politicoase, hotărî să fie sincer:

— Mă gândeam că tocmai comit un act de neiertat, acela de a seduce un copil.

Alexandra care se simţi uşurată mai degrabă decât dezamăgită că sărutul lui nu a afectat-o, simţi că o cuprinde râsul.

— Să mă seduci? repetă ea cu un simplu chicotit şi-şi scutură capul învolburându-şi buclele. Oh, nu, fii liniştit în privinţa asta. Cred că eu sunt făcută dintr-un alt aluat decât majoritatea femeilor care leşină dintr-un sărut şi renunţă la virtutea lor. Eu, încheie ea candidă, n-am fost deloc impresionată de sărutul nostru. Nu că… adăugă îngăduitoare… nu că ar fi fost îngrozitor, pentru că nu a fost, te asigur de asta. A fost… chiar plăcut.

— Mulţumesc, spuse Jordan serios. Eşti foarte amabilă. Luând-o strâns de braţ o trase câţiva paşi în interiorul părculeţului.

— Unde mergem? îl întrebă ea.

— Undeva unde să nu mai putem fi văzuţi din casă, zise el sec, oprindu-se sub ramurile unui măr în floare. Ţocăielile caste în grădina de trandafiri sunt permise unui cuplu care urmează să se căsătorească; totuşi, pentru sărutările mai pasionale este nevoie de mai multă discreţie, aşa că mergem în părculeţ.

Alexandra, indusă în eroare de tonul indiferent al acestei predici, nu reuşi să înţeleagă imediat importanţa cuvintelor lui.

— Există reguli în legătură cu absolut totul când este vorba de nobilime. Există cărţi în care să fie scrise toate astea? Dar înainte ca el să poată răspunde, Alexandra întrebă: Să mă să… să mă săruţi cu pasiune? De ce?

Jordan privi spre intrarea în parc ca să fie sigur că sunt singuri, apoi întoarse întreaga forţă seducătoare a ochilor săi cenuşii şi a zâmbetului său lasciv către fata care stătea în picioare în faţa lui.

— Este vorba de vanitatea mea, o tachină el cu o voce joasă. S-a simţit jignită la ideea că aproape ai adormit în timp ce eu te sărutam. Hai acum să vedem dacă te pot trezi.

Pentru a doua oară în răstimp de câteva minute, conştiinţa până acum mută a lui Jordan se revoltă, răcnind mânioasă la el. Ticălosule, ce vrei să faci?

Dar de data asta Jordan nu ezită nici măcar o secundă. Ştia deja exact ce face.

— Acum, zise el zâmbind liniştitor spre frumoşii ei ochi verzi-albaştri şi însoţindu-şi cuvintele cu gesturi semnificative, trebuie să ştii că un sărut este un lucru ce trebuie împărtăşit. Am să te prind aşa, în braţe, şi am să te trag mai aproape de mine.

Încurcată de atâta vorbărie în legătură cu un sărut, Alexandra privi în jos spre degetele lungi şi puternice care o apucaseră de braţe, apoi la pieptul cămăşii lui albe şi în sfârşit ridică privirea stânjenită spre ochii lui.

— Şi eu unde să-mi ţin mâinile?

Jordan îşi înăbuşi râsul care-l podidea, precum şi răspunsul sugestiv care-i venise automat pe buze; în schimb o întrebă:

— Unde ai vrea să le ţii?

— În buzunare? sugeră Alexandra cu speranţă.

Jordan, care simţi brusc că este mai curând pe cale să izbucnească într-un acces de râs decât într-o dispoziţie pentru a seduce, era totuşi hotărât să continue.

— Ce vreau să-ţi spun, îi explică el cu blândeţe, este că poţi să mă atingi fără nicio problemă.

Nu vreau să o fac, se gândi ea disperată.

O vei face, promise el în tăcere zâmbind, înţelegând exact expresia ei de revoltă. Ridicându-i bărbia, o privi în ochii ei mari şi luminoşi şi-l cuprinse un simţământ de tandreţe – care-i era tot atât de străin ca şi vocea conştiinţei până când a întâlnit-o pe această femeie-copil, simplă, imprevizibilă şi nevinovată. Se simţi un moment ca şi cum ar fi privit în ochii unui înger şi-i atinse obrazul catifelat cu un respect inconştient.

— Ai idee, murmură el, cât de încântătoare eşti şi cât de rară?

Cuvintele, însoţite cu atingerea degetelor lui pe obraz şi de timbrul profund, irezistibil, al vocii, avură impactul seducător pe care Alexandra visa să-l aibă sărutul lui. Simţea ca şi cum începea să se topească şi să plutească pe dinăuntru. Nu-şi putea lua privirea de la ochii lui cenuşii, fascinanţi; şi nici nu voia să o facă. Fără să-şi dea seama, îşi ridică degetele tremurătoare spre maxilarul lui puternic, atingându-i obrazul în timp ce el i-l mângâie pe al ei.

— Cred, şopti ea mişcător, că eşti frumos.

— Alexandra. Cuvântul spus cu moliciune avea o tandreţe pe care nu o auzise în vocea lui până acum şi o determină să-i spună tot ce avea pe suflet. Inconştientă de efectul stimulator şi excitant al mângâierii degetelor ei şi al ochilor ei turcoaz nevinovaţi, continuă cu aceeaşi voce impresionantă:

— Cred că eşti la fel de frumos ca David al lui Michelangelo…

— Nu… murmură el la fel de plin de dorinţă, iar buzele se lipiră de ale ei într-un sărut care nu semăna deloc cu primul. Gura lui o învălui pe a ei cu o infinită tandreţe, în timp ce mâna îi susţinea ceafa, degetele-i lungi mângâindu-i pielea sensibilă, iar cu celălalt braţ îi cuprinse mijlocul, trăgând-o mai aproape de el. Pierdută într-o mare de simţăminte curate în timp ce buzele lui le gustau şi le mângâiau pe ale ei, Alexandra îşi lăsă mâinile să-i lunece

pe pieptul lui puternic, urcând încet şi cuprinzându-i gâtul, agăţându-se de el în căutarea unui sprijin, modelându-şi inocentă şi inconştientă trupul după al lui. În momentul în care făcu asta, seducătorul deveni sedus: în trupul lui Jordan explodă dorinţa, iar fata din braţele lui deveni o femeie aţâţătoare. În mod automat sărutul lui deveni mai puternic, gura mai avidă, insistenţa mai convingătoare, în timp ce Alexandra se agăţă mai strâns de el, strecurându-şi degetele în părul care-i cădea peste guler, întregul ei trup tremurând de plăcere. O sărută lung şi fără grabă, apoi îi atinse cu limba buzele tremurătoare încercând să le despartă, insistând, iar când reuşi, îşi strecură limba înăuntru, umplându-i gura. Îşi coborî mâna spre sânii ei. De teamă sau de dorinţă, Alexandra gemu moale, iar sunetul îi ajunse la simţurile stârnite, înăbuşindu-i dorinţa şi readucându-l fără voie la realitate.

Jordan o prinse cu mâinile de talia subţire şi privi în jos spre încântătoarea faţă tânără, incapabil să creadă în pasiunea pe care i-a trezit-o pe neaşteptate.

Ameţită de dragoste şi dorinţă, Alexandra simţea bătăile puternice ale inimii lui sub mâna pe care i-o ţinea pe piept. Ridicându-şi privirea spre gura senzuală care o sărutase la început delicat, apoi cu pasiune, Alexandra îi văzu ochii arzători.

Şi atunci a ştiut.

Ceva minunat s-a întâmplat. Acest bărbat superb, frumos, interiorizat, sofisticat, era darul promis ei de soartă. Era al ei ca să-l iubească.

Ignorând cu curaj amintirile dureroase ale modului în care s-a purtat cu ea tatăl ei, tot atât de interiorizat, de frumos şi de sofisticat, Alexandra a acceptat darul sorţii cu toată recunoştinţa inimii ei înfierbântate. Fără să-şi dea seama că Jordan a revenit la realitate şi că expresia din ochii lui s-a transformat din dorinţă în iritare, Alexandra îşi ridică ochii strălucitori spre el. Calmă, fără emfază sau ruşine, spuse încet:

— Te iubesc.

Jordan se aşteptase la aşa ceva din momentul în care

a ridicat ochii spre el.

— Mulţumesc, spuse el, încercând să ia declaraţia ca pe un compliment de circumstanţă mai curând, decât ca pe o mărturie pe care nu dorea să o audă. Se miră în sinea lui cât de incredibil şi de dezarmant de romantică era. Şi cât de naivă. El ştia că tot ce a simţit ea a fost numai dorinţă. Nimic mai mult. Nu exista dragoste – existau doar grade diferite de dorinţă, pe care orice femeie romantică sau bărbat neghiob le numeau dragoste.

Ştia că trebuie să pună imediat capăt pasiunii ei pentru el spunându-i direct că sentimentele lui nu sunt pe măsura celor simţite de ea şi, mai mult, că el nu doreşte ca ea să simtă pentru el ceea ce simţea. Asta dorea să facă. Totuşi, conştiinţa lui, trezită brusc după o tăcere de decenii, nu-i permitea să o rănească. Chiar şi el, împietrit, cinic şi supărat pentru această prostie pe care o făcuse, nu era destul de nemilos sau destul de cinic pentru a răni în mod deliberat o copilă care-l privea cu adoraţia unui căţeluş.

Atât de mult îi amintea de un căţeluş, încât reacţionă automat şi, întinzând mâna, îi ciufuli părul bogat, mătăsos. Zâmbind cu gravitate, zise:

— Ai să mă răsfeţi flatându-mă atât de mult. Apoi privi spre casă nerăbdător să se întoarcă la munca lui. După-amiază şi diseară trebuie să termin de studiat dosarele bunicii, spuse brusc. Am să te văd mâine dimineaţă.

Alexandra dădu din cap şi îl urmări cu privirea ieşind din parc. Mâine dimineaţă va fi soţia lui. Nu a reacţionat deloc aşa cum spera să o facă atunci când i-a spus că îl iubeşte, dar nu conta. Nu acum. Acum avea suficientă dragoste în inima ei arzătoare pentru a o susţine.

— Alex? năvăli Mary Ellen în parc cu o expresie plină de curiozitate. Am privit de la fereastră. Aţi stat atât de mult aici. Te-a sărutat?

Alexandra se aşeză pe o bancă de fier albă sub un prun şi râse când văzu faţa curioasă a prietenei ei.

— Da.

— Şi i-ai spus că-l iubeşti? o întrebă Mary Ellen aşezându-se lângă ea.

— Da.
— Şi el ce a făcut? Ce a spus?
— Mi-a mulţumit, zise Alexandra zâmbindu-i trist.

*

Flăcările dansau vesele în cămin alungând răcoarea unei nopţi de primăvară şi aruncând umbre pe pereţi, ca fantome într-un spectacol. Aşezată pe un maldăr de perne în patul ei uriaş, Alexandra urmărea jocul umbrelor cu o expresie gânditoare. Mâine era ziua căsătoriei ei.

Trăgându-şi genunchii în sus, îi înconjură cu braţele, privind focul. În pofida descoperirii emoţionante că era îndrăgostită de viitorul ei soţ, nu era atât de proastă, încât să creadă că l-a înţeles, nici atât de naivă, încât să creadă că ştia cum să-l facă fericit.

Nu era sigură decât de două lucruri: dorea să-l facă fericit şi, într-un fel, o să descopere mijloacele prin care să facă asta; povara grea a acestei responsabilităţi o apăsa puternic şi îşi dorea din toată inima să fi ştiut mai bine ce înseamnă să fii soţia unui nobil.

Cunoştinţele ei despre căsătorie erau limitate şi nu-i erau foarte utile. Propriul ei tată fusese ca un străin plin de farmec, elegant, aşteptat cu nerăbdare, care, când catadicsea să le viziteze, era primit cu adoraţie de soţia şi fiica sa.

Proptindu-şi bărbia de genunchi, Alexandra îşi aminti cu o strângere dureroasă cum ea şi mama ei se tot învârteau în jurul lui când venea, agăţându-se de cuvintele lui şi urmându-l pretutindeni, atât de dornice să-i facă pe plac ca şi cum el era un zeu, iar ele adoratoarele lui. O cuprinse umilinţa când se gândi cât de plicticoase, de provinciale şi de credule trebuie să-i fi părut lui ea şi mama ei. Cât trebuie să-şi fi bătut el joc de adoraţia lor.

Cu o hotărâre curajoasă Alexandra începu să se gândească la căsătorie. Era foarte sigură că ducelui nu iar fi plăcut să fie tratat de soţia lui cu extrema deferenţă pe care i-o arăta mama tatălui ei. Excelenţa sa pare să se

bucure când ea spune ce gândeşte, chiar dacă spune ceva supărător. Uneori îl face să râdă în hohote. Dar cum să se comporte ea cu el în următorii patruzeci de ani?

Singurele căsnicii pe care le cunoştea ea erau căsnicii de ţărani în care soţia gătea, făcea curăţenie şi cosea pentru soţul ei. Ideea de a face aceste lucruri pentru duce o umplu de dorinţă, deşi ştia că este vorba de un sentimentalism prostesc. Casa asta era plină de servitori care anticipau dorinţele stăpânilor şi aveau grijă ca acestea să fie îndeplinite chiar înainte de a fi exprimate.

Suspinând, Alexandra se resemnă la gândul că nu era nevoie să se ocupe de dorinţele şi necesităţile ducelui Hawthorne aşa cum se ocupau nevestele simple de la ţară de soţii lor. Şi totuşi nu putea să-şi alunge din minte imaginea minunată în care ea, aşezată într-un scaun vizavi de el în faţa focului, îi broda cu degete îndemânatice una dintre cămăşile lui albe ca zăpada. Cu o privire încărcată de dor, îşi imagina expresia plină de recunoştinţă şi plăcere de pe frumoasa lui faţă în timp ce o privea cum coase la cămaşa lui. Cât de recunoscător îi era.

Izbucni într-un râs uşor gândindu-se la lipsa ei de îndemânare când era vorba de ac. Dacă nu-şi înţeapă degetul şi nu pătează cămaşa de sânge, cu siguranţă că ar prinde deschizătura mânecii sau ar face ceva tot atât de dezastruos. Tabloul unei căsnicii binecuvântate păli, iar expresia îi deveni plină de hotărâre.

Instinctul ei îi spunea că ducele era un om deosebit de complicat, iar ea ura lipsa de experienţă a tinereţii. Pe de altă parte, nu era o naivă, în pofida faptului că excelenţa sa părea să o considere un copil amuzant. Când era nevoie, putea să dea dovadă de mult bun-simţ, multă înţelepciune şi mult simţ practic. Nu reuşise ea oare să ţină casa de la vârsta de paisprezece ani?

Acum o aştepta o nouă provocare. Trebuia să devină aptă să fie soţia ducelui Hawthorne. În ultimele câteva zile, bunica lui făcuse deja o sută de remarci critice în legătură cu manierele şi atitudinea Alexandrei şi, deşi Alex reuşise să pareze ceea ce i se părea a fi un accent excesiv asupra

unor probleme superficiale de conduită şi maniere, în secret intenţiona să înveţe tot ce trebuia să ştie. Va face în aşa fel, încât să fie sigură că soţul ei nu va avea niciodată motive să-i fie ruşine cu ea.

Soţul meu, îşi zise Alexandra cuibărindu-se în perne. Acest aristocrat uriaş, chipeş, elegant, urma să fie soţul ei…

CAPITOLUL 8

Tolănit într-un fotoliu, în dimineaţa următoare, Anthony îl studia pe vărul său cu un amestec de admiraţie şi scepticism.

— Hawk, zise el, jur pe Dumnezeu că tot ce se spune despre tine este adevărat – nu ai niciun nerv în tine. Este ziua căsătoriei tale şi mai nervos sunt eu decât tine.

Îmbrăcat într-o cămaşă albă cu volane, în pantaloni negri şi o vestă de brocart gri-argintiu, Jordan avea o întâlnire de ultim moment cu administratorul proprietăţii bunicii şi în acelaşi timp umbla încet în sus şi în jos prin cameră studiind un raport referitor la una dintre afacerile lui. Ţinându-se după el, valetul îl urma ca un căţel îndreptându-i ici şi colo o cută a cămăşii impecabil croite şi înlăturând scame microscopice de pe pantalonii negri.

— Opreşte-te odată, Jordan, zise Tony râzând cu simpatie spre valet. Bietul Mathison o să pice jos de epuizare.

— Poftim? Jordan se opri să privească întrebător spre Tony, iar valetul profită de moment pentru a-i întinde jacheta neagră splendid lucrată, astfel încât Jordan nu avea decât să-şi strecoare mâinile pe mâneci.

— Vrei să-mi spui şi mie cum poţi să fii atât de al naibii de nepăsător când este vorba de propria ta căsătorie? Eşti conştient că te însori în cincisprezece minute, nu-i aşa?

Concediindu-l pe administrator cu un semn, Jordan lăsă deoparte raportul pe care îl citea şi în sfârşit îmbrăcă

jacheta pe care Mathison i-o ţinea întinsă, se întoarse apoi spre oglindă şi-şi trecu o mână peste faţă ca să verifice dacă era bine bărbierit.

— Nu mă gândesc la asta ca şi cum m-aş însura, zise el sec. Am impresia că adopt un copil. Anthony zâmbi la glumă şi Jordan continuă cu mai multă seriozitate: Alexandra nu-mi va schimba nicidecum viaţa, iar căsătoria nu-i va impune nici ei schimbări cu adevărat importante. După ce ne oprim la Londra ca să o văd pe Elise, o duc pe Alexandra la Portsmouth şi vom naviga de-a lungul coastei ca să-mi dau seama cum se comportă noua navă de pasageri, apoi o voi lăsa la proprietatea mea din Devon. O să-i placă la Devon. Casa de acolo nu este atât de mare ca să o copleşească. Fireşte, mă voi duce şi eu din când în când să o văd.

— Fireşte, spuse şi Anthony sec.

Fără să se obosească să răspundă, Jordan luă din nou raportul pe care-l citea şi continuă să-l cerceteze.

— Frumoasei tale balerine n-o să-i prea placă asta, Hawk, zise Tony după câteva minute.

— O să fie rezonabilă, spuse Jordan absent.

— Aşa deci! zise ducesa înţepată intrând în cameră îmbrăcată într-o elegantă rochie maronie de satin brodată cu dantelă crem. Ai de gând într-adevăr să continui cu acest simulacru de căsătorie. De fapt, ce vrei, să impui societăţii această copilă de la ţară, ca pe o tânără doamnă de viţă nobilă şi cultivată?

— Dimpotrivă, răspunse Jordan amabil. Am de gând să o instalez la Devon şi să las ultima parte pe seama ta. Totuşi, nu este nicio grabă. Într-un an sau doi o înveţi tot ce trebuie să ştie ca să poată fi prezentată ca ducesa mea.

— N-aş putea s-o fac nici într-un deceniu, izbucni bunica lui.

Până în acel moment îi tolerase toate obiecţiile, fără să crâcnească, dar această remarcă păru să fie prea mult pentru el şi vorbi cu acea duritate care-i intimida atât pe servitori, cât şi pe cei din înalta societate.

— Cât de greu poate fi să înveţi o fată inteligentă să

se poarte ca o femeie înfumurată, anostă şi insipidă?

Bătrâna îşi păstră demnitatea împietrită, dar studie trăsăturile nepotului ei cu o expresie vecină cu surprinderea.

— Aşa deci vezi tu femeile din clasa ta? Insipide şi înfumurate?

— Nu, răspunse Jordan scurt. Aşa le văd când sunt de vârsta Alexandrei. Mai târziu majoritatea devin şi mai puţin atrăgătoare.

Ca mama ta, gândi ducesa.

Ca mama mea, gândi şi el.

— Dar acest lucru nu este valabil pentru toate femeile.

— Nu, acceptă Jordan fără convingere sau interes. Probabil că nu.

*

Pregătirile şi îmbrăcatul în vederea ceremoniei căsătoriei i-au luat Alexandrei, ajutată de două cameriste, trei ore bune. Ceremonia urma să aibă loc în mai puţin de zece minute.

O oră mai târziu, ţinând stingherită în mână un pahar cu şampanie aurie, Alexandra era singură cu mirele în mijlocul uriaşului salon tapetat în albastru şi auriu. Jordan îşi mai turnă puţină şampanie.

În pofida hotărârii ei de a o ignora, ceremonia avusese o aură clară de ceva nereal, plutise o atmosferă de încordare. Mama ei şi unchiul Monty au fost prezenţi şi de-abia băgaţi în seamă de duce şi de bunica lui, deşi unchiul Monty s-a comportat ca în zilele lui cele mai bune şi s-a abţinut cu scrupulozitate să tragă fie şi cea mai mică ocheadă spre femeile din încăpere, chiar şi spre ducesă. Au fost de asemenea şi lordul Anthony Townsende şi Mary Ellen, dar acum fiecare plecase spre casa lui.

Înconjurată de eleganţa înăbuşitoare a salonului aurit, îmbrăcată în minunata rochie de nuntă a mamei lui Jordan din satin ivorie cusută cu perle, Alex se simţea, mai mult ca

oricând de când venise la Rosemeade, ca o intrusă. Sentimentul că este un contravenient care a intrat într-o lume în care nu este mai binevenită decât rudele ei, aproape că o sufoca.

Era straniu că se simţea atât de lipsită de siguranţă şi de stânjenită acum, se gândea Alexandra, pentru că era îmbrăcată într-o rochie mai frumoasă decât şi-ar fi imaginat vreodată şi arăta mult mai drăguţă decât ar fi crezut că poate să arate. Craddock, coaforul ducesei, supraveghease personal toaleta Alexandrei în cursul acestei dimineţi. Sub mâinile lui pricepute, buclele rebele ale Alexandrei fuseseră pieptănate strălucind superb, apoi ridicate şi prinse în părţi cu o frumoasă pereche de piepteni cu perle care se asortau cu perlele din urechile ei mici.

Alexandra se privise în oglinda cât un perete întreg din camera ei şi se bucurase în mod deosebit în sinea ei. Chiar şi Craddock, care stătea în spatele ei privind-o, spusese că arată într-adevăr foarte bine, având în vedere că… Dar Jordan nu a spus nimic despre felul cum arăta. El i-a zâmbit liniştitor când unchiul Monty i-a pus mâna într-a lui, ceea ce a fost suficient ca să-i dea putere în acea oră cât a durat ceremonia. Acum totuşi erau pentru prima oară singuri ca soţ şi soţie, iar singurul sunet ce se auzea era cel făcut de servitorii care cărau cufere uriaşe pe care le încărcau în caleaşca cu care urmau să plece în călătoria de nuntă.

Neştiind ce să facă, totuşi, cu şampania, Alexandra alese calea minimei rezistenţe şi bău din ea, apoi puse paharul pe o măsuţă aurită, elaborat sculptată.

Când se întoarse, Jordan o studia de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima dată. Toată dimineaţa el nu spusese nici măcar un cuvânt despre felul cum arăta, dar acum, în timp ce o examina, de la părul strălucitor până la tivul rochiei lucioase de satin, ea simţea că în sfârşit o să spună ceva şi aştepta cu răsuflarea tăiată.

— Eşti mai înaltă decât am crezut iniţial.

Observaţia neaşteptată, împreună cu expresia lui plină de o reală încurcătură, o făcură pe Alexandra să râdă.

— Nu cred să fi crescut prea mult de săptămâna trecută.

Îi zâmbi absent şi continuă gânditor:

— La început te-am luat drept un băiat, deşi erai prea mică pentru un băiat.

Hotărâtă să insufle veselie relaţiei lor de câte ori va avea prilejul de azi înainte, Alexandra zise ironic:

— Totuşi, nu sunt băiat.

În pofida intenţiei lui de a o trata cu indiferenţă după sărutul de ieri, Jordan nu putu rezista zâmbetului ei luminos, fermecător. Ba chiar îi spulberă tristeţea pe care i-o provocase ceremonia căsătoriei.

— Nu eşti băiat, fu el de acord, zâmbindu-i. Dar nu eşti nici tocmai o tânără fată şi deci nu eşti nici femeie.

— Se pare că sunt la o vârstă îngrozitoare, nu-i aşa? acceptă ea cu o uşoară lumină ironică în privire din cauza ideii lui fixe referitor la vârsta ei.

— Evident. Cum ai descrie tu o tânără domnişoară care nu are nici optsprezece ani?

— Dar am deja optsprezece ani, spuse cu seriozitate Alexandra. Astăzi este ziua mea de naştere.

— N-am avut nici cea mai mică idee că astăzi este ziua ta de naştere, spuse el cu un ton de reală scuză. Am să-ţi cumpăr un cadou în călătoria noastră. Ce le place fetelor de vârsta ta?

— Ne place să nu ni se reamintească în permanenţă cât de tinere suntem, zise Alexandra cu o voce calmă, dar cu o privire semnificativă.

Râsul puternic al lui Jordan răsună în întreg salonul.

— Dumnezeule, ai o minte iute. Este uimitor pentru cineva atât de tân… atât de drăguţ, se corectă el imediat, îmi cer din nou scuze pentru că te-am supărat în legătură cu vârsta ta şi pentru că am uitat de cadou.

— Mă tem foarte tare că, îţi place sau nu, tu eşti cadoul pentru ziua mea de naştere.

— Ce mod de a o spune!

Alexandra privi la ceas; mai era mai puţin de o jumătate de oră până la plecare.

— Aş face mai bine să urc şi să-mi schimb rochia.

— Unde este bunica mea? o întrebă în timp ce ea o pornise spre ieşire.

— Cred că s-a dus în pat, zdrobită de durere din cauza căsătoriei tale nefericite, zise Alexandra cu o umbră de umor. Apoi, mai serioasă, adăugă: ce crezi, o să se facă bine?

— Ar fi nevoie de mai mult decât căsătoria noastră ca bunica să fie doborâtă la pat şi să-şi ceară sărurile, spuse Jordan cu o voce în care se simţea afecţiune şi admiraţie. Bunica l-ar putea înfrunta pe însuşi Napoleon şi să iasă victorioasă. După ce ar termina cu el, Napoleon i-ar aşeza pernele şi i-ar cere scuze pentru proasta lui inspiraţie de a porni război împotriva noastră. Un fleac cum a fost nefericita mea căsătorie nu o afectează câtuşi de puţin, crede-mă. Iar acum, că-mi porţi numele, ar muştrului fără cruţare pe oricine ar îndrăzni să spună ceva rău de tine.

*

O jumătate de oră mai târziu, îmbrăcată într-un costum vişiniu de călătorie care fusese făcut special pentru ea, Alexandra urcă într-o caleaşcă lăcuită într-un negru strălucitor, cu blazonul ducal al lui Jordan încrustat în argint pe uşi, şi se aşeză pe pernele din catifea gri incredibil de luxoase. Vizitiul ridică scara şi închise uşa şi, cu un legănat foarte uşor, caleaşca trasă de patru cai superbi o porni în lunga ei călătorie, escortată de şase călăreţi în livrele.

Alexandra privi în jurul ei, admirând mânerele din argint masiv ale uşilor şi lămpile de cristal şi argint. Lăfăindu-se în confortul neaşteptat al spaţiosului vehicul, încerca să se convingă că este cu adevărat căsătorită şi că într-adevăr a pornit în călătoria ei de nuntă. Vizavi de ea, Jordan stătea picior peste picior şi privea pe fereastră, într-o tăcere confortabilă.

Se schimbase pentru călătorie şi Alex îi admira în tăcere pantalonii strâmţi care îi veneau atât de bine şi cizmele negre, strălucitoare, care-i puneau în evidenţă

picioarele lui lungi, numai muşchi. Cămaşa crem era deschisă la gât, lăsând să i se zărească pielea bronzată, iar jacheta de culoarea cafelei îi avantaja minunat umerii puternici. Înălţă ruga tăcută ca într-o zi să o privească şi el cu aceeaşi plăcere cu care îl privea ea acum, apoi decise că nu ar strica o uşoară conversaţie plăcută.

— Rochia de nuntă a mamei tale era foarte frumoasă, se aventură ea timid. Eram îngrijorată că s-ar putea să stric ceva la ea, dar nu s-a întâmplat nimic.

Jordan aruncă o privire în direcţia ei.

— Nu trebuia să-ţi faci probleme, zise el sec. Sunt sigur că ai fost mult mai demnă să porţi acest simbol al castităţii pure decât era mama mea în momentul în care a purtat-o.

— O! Alexandra îşi dădu seama că tocmai i se făcuse un compliment, deşi în contextul în care fusese spus, un „mulţumesc” părea foarte nepotrivit.

Văzând că el nu mai încearcă să susţină o conversaţie cu ea, Alex se gândi că este preocupat de vreo problemă importantă şi nu tulbură tăcerea, mulţumită să privească pe fereastră locurile pe unde treceau.

La trei după-amiază s-au oprit în sfârşit să ia prânzul la un han mare, îmbrăcat în exterior cu cărămidă roşie, şi cu un gard alb, curat, ce închidea o curte uriaşă.

Unul dintre călăreţi ajunsese evident înaintea lor, pentru că atât hangiul cât şi soţia lui îi salutară şi-i conduseră imediat într-un salonaş particular unde era aşezată deja o masă somptuoasă.

— Ţi-a fost foame, remarcă soţul ei mai târziu, când lăsă cuţitul şi furculiţa jos şi răsuflă uşurată.

— Eram moartă de foame, recunoscu Alexandra. Stomacul meu nu este obişnuit cu orele de masă pe care le respectaţi voi la Rosemeade. Când voi luaţi supeul la ora zece, în mod normal eu sunt în pat.

— Diseară ne vom opri la ora opt, ca să nu mai fii nevoită să aştepţi următoarea masă, spuse el politicos.

Văzând că mai zăboveşte bându-şi vinul, Alexandra îl întrebă:

— Te-ar deranja dacă te-aş aştepta afară? Mi-ar face plăcere să mă plimb puţin înainte să ne urcăm din nou în trăsură.

— Foarte bine. Am să vin şi eu în câteva minute.

Alexandra ieşi bucurându-se de strălucirea soarelui sub privirea grijulie a vizitiului lui Jordan. În curtea hanului se mai aflau două trăsuri, amândouă frumoase şi strălucitoare, dar nici pe departe atât de minunate ca superbul faeton de călătorie al soţului ei, cu blazonul lui de argint şi cu hamurile cailor bătute în argint strălucitor. Rândaşii ieşiseră să se ocupe de cai şi Alexandra privi, pur şi simplu, savurând ceea ce vedea.

Caii lui Jordan erau deja înhămaţi când Alexandra zări într-un colţ al curţii un copil stând pe vine şi vorbind după cât se părea cu pământul. Curioasă, se îndreptă spre el şi zâmbi când văzu că de fapt vorbea cu nişte căţeluşi cu blana cu firul lung, care se zbenguiau şi se rostogoleau ca nişte ghemotoace pufoase.

— Cât sunt de drăguţi! exclamă ea. Capetele şi lăbuţele din faţă erau albe, iar restul corpului cafeniu.

— N-aţi vrea să cumpăraţi unul? o întrebă băiatul plin de speranţă. Puteţi să-l alegeţi pe oricare dintre ei la un preţ convenabil. Sunt de rasă.

— Ce rasă sunt? întrebă Alexandra râzând încântată când ghemuleţul mai mic de blană albă şi cafenie se desprinse de ceilalţi, se rostogoli spre ea şi o apucă cu dinţişorii de tivul rochiei, trăgând cu nădejde.

— Ciobăneşti englezeşti dintre cei mai frumoşi, zise băiatul în timp ce Alexandra se apleca să desprindă căţeluşul de rochia ei. Sunt foarte deştepţi, continuă băiatul.

Când blăniţa pufoasă şi mătăsoasă o atinse fu încântată. Cu multă vreme în urmă avusese un collie, dar după moartea tatălui ei hrana era prea preţioasă ca să o irosească pe vreun animal, aşa că a dat căţelul fratelui lui Mary Ellen. Luând căţeluşul în braţe, îl ridică la nivelul ochilor, iar el bătea aerul cu lăbuţele lui micuţe şi-i lingea mâna cu o limbuţă mică, roz. Era cu căţeluşul în braţe şi

discuta despre calităţile lui cu entuziastul proprietar, când soţul ei se apropie şi spuse:

— Este timpul să plecăm.

Alexandra nu se gândise niciun moment să-i ceară proaspătului ei soţ să-i cumpere căţeluşul, dar, când se întoarse spre el, în ochii ei mari şi în zâmbetul moale era o rugăminte inconştientă.

— Am avut cândva un collie, demult de tot.

— Zău? spuse el indiferent.

Alexandra dădu din cap, lăsă jos căţeluşul, îl mângâie şi-i zâmbi băiatului.

— Îţi urez să găseşti cumpărători pentru ei, spuse ea.

Nu făcuse nici trei paşi când simţi că este prinsă şi trasă înapoi de tivul rochiei. Se întoarse, iar căţeluşul pe care îl luase în braţe dădu drumul rochiei, se aşeză pe lăbuţe agitându-şi limbuţă lui roz, cu o expresie de adoraţie comică.

— Mă place, explică Alexandra râzând. Aplecându-se, întoarse căţelul cu faţa spre frăţiorii lui şi-i dădu o palmă la fund, trimiţându-l înapoi la băiat. Căţeluşul refuză cu încăpăţânare să se mişte. Nemaiavând ce face, Alexandra aruncă un zâmbet plin de scuze şi afecţiune spre mingiuţa de blană, apoi îi întoarse spatele şi se lăsă condusă de Jordan la trăsură.

După ce se opri să dea instrucţiuni vizitiului, se urcă şi el şi se aşeză lângă ea. Câteva minute mai târziu porniră.

— Drumul ăsta nu este la fel de bun ca în nord, remarcă ea puţin nervoasă o oră mai târziu, când trăsura hurducăia, aruncând-o când într-o parte, când în alta.

Stând acum vizavi de ea cu braţele încrucişate peste piept şi cu picioarele întinse, Jordan spuse:

— Ba nu, este un drum bun.

— Atunci de ce ne zdruncină în halul ăsta trăsura? întrebă ea câteva minute mai târziu când din nou începu să-i azvârle într-o parte şi într-alta. Înainte ca Jordan să poată răspunde îl auzi pe vizitiu strigând la cai şi oprind pe marginea drumului. Alexandra privi pe fereastră spre pădurea ce mărginea drumul. Un moment mai târziu uşa se

deschise şi apăru vizitiul cu o faţă stingherită şi cu o expresie de scuză.

— Excelenţă, spuse încordat, nu pot să mân caii şi să stăpânesc în acelaşi timp ghemotocul ăsta în continuă mişcare. Era cât pe ce să intru într-o groapă.

Ghemotocul în continuă mişcare pe care-l ţinea sub braţul drept era o mingiuţă de blană albă şi cafenie.

Jordan oftă şi dădu din cap.

— Foarte bine. Nu-i nimic, Grimm, pune animalul înăuntru. Nu, du-l mai întâi la o plimbare.

— Îl duc eu, se oferi Alexandra, iar Jordan coborî şi el din trăsură intrând cu ea într-un mic luminiş de la marginea pădurii. Întorcându-se, Alexandra ridică privirea strălucitoare spre ochii cenuşii, amuzaţi, ai soţului său.

— Cred că trebuie să fii cel mai bun om, murmură ea.

— La mulţi ani! zise el cu un oftat resemnat.

— Mulţumesc, îţi mulţumesc mult, răspunse Alex, inima umplându-i-se de recunoştinţă pentru că era absolut evident că lui nu-i prea plăcea darul pe care ea şi-l dorise atât. Căţeluşul nu o să te deranjeze deloc, o să vezi.

Jordan aruncă o privire îndoielnică spre căţel, care adulmeca fiecare centimetru de pământ pe care îşi putea pune năsucul, dând puternic din codiţă. Luă deodată o crenguţă şi începu să smucească de ea.

— Băiatul mi-a spus că este foarte deştept.

— Aşa sunt cel mai adesea corciturile.

— Oh, dar nu este o corcitură, zise Alexandra aplecându-se să culeagă nişte flori de câmp roz, care se aflau la picioarele ei. Este un ciobănesc englezesc.

— Un ce? întrebă el parcă lovit de trăsnet.

— Un ciobănesc englezesc, explică Alexandra, crezând că surprinderea lui se datorează faptului că nu era familiarizat cu rasele de câini. Sunt foarte deştepţi şi nu cresc foarte mari. Când văzu că o priveşte ca şi cum ea şi-ar fi pierdut complet minţile, Alexandra adăugă: băiatul acela drăguţ mi-a spus toate astea despre ea.

— Băiatul acela drăguţ şi cinstit? întrebă Jordan exasperat. Acelaşi care ţi-a spus că este de rasă pură?

— Da, fireşte, zise Alexandra, plecându-şi capul şi mirându-se de tonul lui. Exact acelaşi lucru.

— Atunci să sperăm că a minţit şi în ceea ce priveşte pedigree-ul lui.

— M-a minţit…

— Cu propria lui gură, mormăi sumbru Jordan. Dacă câinele ăsta este un ciobănesc englezesc, atunci va creşte cât un ponei mare, iar labele cât nişte farfurii. Să sperăm că tatăl lui este un terrier mic.

Privea atât de dezgustat, încât Alexandra întoarse iute capul ca să nu i se vadă zâmbetul şi se aplecă să ia căţelul. Poalele rochiei ei vişinii formară o pată circulară de culoare pe fundalul ierbii de un verde puternic, aşa cum şedea aplecată, cu căţeluşul în braţe şi în mâna liberă cu florile sălbatice pe care le culesese. Jordan privea spre copilul-femeie cu care se căsătorise, briza i se juca prin păr, lipindu-i buclele castanii de obrazul de alabastru, când îngenunche în luminiş cu căţelul într-o mână şi cu florile în cealaltă. Razele de soare care pătrundeau printre crengile copacilor de deasupra o înconjurau într-un halou de lumină.

— Arăţi ca un portret de Gainsborough, zise el moale.

Vrăjită de sunetul răguşit al vocii lui şi de intensitatea ciudată, aproape plină de respect, din privirea cenuşie, Alexandra se ridică încet.

— Nu sunt foarte drăguţă.

— Zău? În voce i se simţea o notă de veselie.

— Aş fi vrut să fiu, dar mă tem că am să fiu foarte comună.

— Nu ai nimic comun, Alexandra, replică el, cu un zâmbet leneş înflorindu-i pe buzele senzuale. Hotărârea lui de a nu se apropia de ea până când nu vor mai trece câţiva ani şi va putea să joace rolul de îndrăgostită după regulile lui, fu brusc copleşită de dorinţa imperioasă de a simţi acele buze moi sub gura lui. Doar o singură dată.

În timp ce porni încet, hotărât, spre ea, inima Alexandrei începu să bată ca un ciocan în aşteptarea sărutului pe care simţea că i-l va da. Ştia deja ce înseamnă când i se aprindeau ochii, iar vocea îi devenea joasă şi

răguşită.

Luându-i faţa în mâini, Jordan îşi strecură degetele în buclele ei negre. Obrajii îi erau catifelaţi, iar părul îi aluneca precum mătasea printre degete în timp ce ea îşi înălţă capul. Cu o tandreţe nesfârşită îi atinse buzele, spunându-şi pentru a mia oară că este nebun de legat pentru ceea ce face; dar când buzele ei s-au destins şi a răspuns, a dat uitării avertismentul. Dorind să o sărute mai intens, vru să o înconjoare cu braţele, dar căţeluşul scoase un lătrat indignat de protest şi el se retrase imediat.

Când se urcă în trăsură, Alexandra încerca încă să-şi înăbuşe dezamăgirea pentru faptul că fusese nevoit să-şi scurteze sărutul.

Jordan era totuşi uşurat pentru că un sărut nu a atras altul după el, ceea ce ar fi dus fără îndoială la încă o declaraţie de dragoste din partea copilei romantice cu care se căsătorise. Nu-şi închipuia că un simplu „mulţumesc” ar fi satisfăcut-o a doua oară ca răspuns şi nu voia să o rănească prin tăcere sau să o îndurereze cu o nouă tiradă. O să aştepte un an sau doi până o să se culce cu ea – hotărî ferm, o să aştepte până va fi prezentată în societate şi va fi mai realistă în ceea ce priveşte speranţele pe care şi le pusese în căsătorie şi aşteptările ei.

Odată luată hotărârea, întărită de experienţa din pădure, starea lui de spirit se îmbunătăţi în mod considerabil.

— Te-ai gândit la un nume pentru el? întrebă în timp ce trăsura îi legăna din nou uşor. Se uită la căţeluş, ocupat să exploreze plin de încântare locul, adulmecând podeaua. Alexandra privi cu afecţiune spre micuţul ghemotoc de blană.

— Ce-ai zice să o cheme Buttercup? El dădu ochii peste cap cu dezgust masculin.

— Daisy?

— Probabil că glumeşti.

— Petunia?

— Nu va fi capabil să ţină capul sus printre ceilalţi câini, zise el cu privirea plină de veselie.

— Băiatul mi-a spus că este o ea.

Nevenindu-i să creadă că a putut fi păcălită în asemenea hal de un copil, Alexandra ar fi vrut să ridice căţeluşul ca să vadă cu ochii ei, dar nu avea destul curaj să o facă.

— Eşti sigur?

— Absolut.

— Nu! zise ea brusc când căţeluşul îşi înfipse dinţişorii în tivul rochiei şi începu să o smucească. Singurul răspuns a fost că începu să tragă şi mai tare de rochie.

— Încetează! ordonă ducele cu o voce joasă, răsunătoare. Simţind pe loc „vocea autorităţii”, căţelul îşi lăsă codiţa în jos şi se încolăci imediat la picioarele lui Jordan, punându-şi capul pe cizma lui frumos lustruită. Această manifestare de afecţiune nedorită îl determină să-i arunce o privire atât de încărcată de dezgust ucigător, încât Alexandra nu se putu opri să nu izbucnească în râs.

— Nu vă plac animalele, my lord?

— Nu cele neinstruite, nedisciplinate, spuse el, dar nu putu să nu se contamineze de veselia râsului ei melodios.

— Am să-i spun Henry, decretă brusc Alexandra.

— De ce?

— Pentru că dacă o să fie un animal cu blana lungă, o să semene cu Henry al VIII-lea.

— Adevărat, zâmbi Jordan, starea lui de spirit îmbunătăţindu-se cu fiecare moment ce trecea petrecut în compania ei.

Restul călătoriei vorbiră despre tot şi despre nimic. Alexandra descoperi cu mare plăcere că proaspătul ei soţ era foarte citit, inteligent şi profund implicat în administrarea proprietăţilor lui vaste, precum şi în numeroase afaceri care erau mai presus de înţelegerea ei. De asta a dedus că era un om care îşi îndeplinea responsabilităţile fără prea mare efort şi bine. De fapt, era pe cale de a simţi o adoraţie exaltată faţă de erou.

În ceea ce-l priveşte, Jordan găsi confirmarea a ceea ce descoperise deja la Alexandra – era sensibilă, inteligentă şi spirituală. Descoperi de asemenea că era mult mai naivă

când era vorba de a face dragoste decât credea el că ar fi posibil. Dovada acestui fapt veni mai târziu, când au terminat o masă copioasă la hanul unde urmau să-şi petreacă noaptea. Cu cât Jordan o lungea mai mult cu vinul său, cu atât mai nervoasă şi mai preocupată părea să devină Alexandra. În cele din urmă se sculă de pe scaun şi începu să-şi netezească frumos fusta, apoi se întoarse şi examină cu atenţie o masă de stejar absolut obişnuită.

— Excelentă lucrătură, nu-i aşa?

— Nu în mod deosebit.

Aproape cu disperare, Alexandra continuă:

— Când privesc o mobilă mă gândesc întotdeauna la meşterul care a făcut-o întrebându-mă cum arăta – ştii, dacă era scund sau înalt, plicticos sau plăcut… lucruri de genul ăsta.

— Zău? spuse el indiferent.

— Da, fireşte, tu nu?

— Nu.

Cu spatele spre el, Alexandra spuse cu mare prudenţă:

— Cred că am să-l iau pe Henry şi o să fac o plimbare cu el.

— Alexandra. Cuvântul spus cu o voce calmă, o făcu să se oprească şi să se întoarcă.

— Da?

— Nu trebuie să fii îngrijorată. Nu am nicio intenţie să mă culc cu tine în noaptea asta.

Alexandra, a cărei singură preocupare fusese nevoia de a folosi facilităţile hanului, îl privi surprinsă şi liniştită.

— Nici nu mi-am închipuit că ai face-o. De ce să vrei, să dormi în camera mea când hanul ăsta este atât de mare şi îţi poţi permite să ai camera ta?

De data asta fu rândul lui Jordan s-o privească uluit.

— Poftim! exclamă el, incapabil să-şi creadă urechilor.

— Nu că nu ai fi binevenit să împărţi cu mine camera mea, continuă ea cordial, dar nu-mi pot imagina de ce ai dori să faci asta. Sarah – menajera noastră – îmi spunea întotdeauna că noaptea mă zvârcolesc ca un peşte pe

uscat, ceea ce, sunt sigură, te-ar face să nu te simţi deloc confortabil. Te-ar deranja prea mult dacă acum m-aş duce sus?

Jordan o privea pur şi simplu cu ochii mari, cu paharul de vin rămas la jumătatea drumului spre gură, apoi dădu din cap ca şi cum ar fi încercat să se trezească.

— Fireşte că nu, zise cu o voce gâtuită. Du-te!

CAPITOLUL 9

Jordan îi ordonă vizitiului să oprească la următorul popas la marginea drumului, iar Alexandra oftă uşurată. Călătoriseră într-un ritm rapid de la prânz şi dorea să meargă puţin pe jos şi să se mai dezmorţească. Soţul ei părea totuşi că se simte foarte bine şi relaxat în spaţiul restrâns al caleştii – probabil, gândi ea, pentru că îmbrăcămintea lui era mult mai adecvată decât a ei.

Îmbrăcat în pantaloni de culoare deschisă, în cizme negre, strălucitoare, şi într-o cămaşă în stil ţărănesc cu mâneci largi, descheiată la gât, Jordan era mult mai potrivit îmbrăcat pentru o călătorie mai lungă decât ea. Alexandra purta trei jupoane pe sub fusta largă a costumului ei galben-deschis de călătorie şi o bluză de mătase albă pe sub jacheta galbenă, strânsă pe corp şi brodată cu pasmanterie albastru-închis. La gât avea o eşarfă în dungi albe, galbene şi albastre, mănuşi galbene, iar peste buclele castanii o pălărie de pai decorată cu panglici galbene şi cu trandafiri de mătase. Îi era cald, se simţea încorsetată şi o cuprinse un puternic resentiment faţă de ce trebuiau să poarte tinerele doamne bine îmbrăcate, în timp ce gentlemanii, cum era soţul ei, după cât se părea, se puteau îmbrăca cum doreau.

Îndată ce trăsura se opri şi scara fu coborâtă, Alexandra îl luă pe Henry şi aproape că se ciocni de Jordan în graba ei de a evada. În loc să o ia el înainte, aşa cum ar fi făcut în mod normal, Jordan îi aruncă o privire plină de

înţelegere şi se relaxă pe perne. După ce lăsă să se scurgă un interval decent în care ea să se preocupe de necesităţile personale, care, presupusese el, erau motivul pentru care coborâse cu atâta grabă, Jordan coborî şi el şi porni printre tufişurile de pe marginea drumului spre un mic luminiş drăguţ.

— Nu este minunat, Henry? Era în mijlocul luminişului, întinzându-se, cu mâinile ridicate în sus, deasupra capului, cu căţelul aşezat la picioarele ei. Pentru a doua oară Jordan îşi dori un artist care să o imortalizeze pe pânză. În costumul ei galben deschis, înconjurată de dealurile line acoperite cu flori de câmp galbene şi albe, era tinereţea, şi graţia, şi energia încătuşată – era o frumoasă nimfă a pădurii îmbrăcată după ultima modă.

Zâmbi şi dându-şi seama de înclinaţia poetică a gândurilor sale, intră în luminiş.

— Oh, tu eşti! zise lăsând în grabă mâinile în jos, dar arătând uşurată.

— Pe cine altcineva aşteptai?

Trăgând de timp pentru a nu se întoarce atât de curând la caleaşcă, Alexandra se aplecă şi rupse o creangă lungă şi subţire.

— Pe nimeni, dar când călătoreşti cu doi vizitii, doi surugii şi şase însoţitori călare, este greu de ghicit cine poate să apară. O armată întreagă! Râse şi cu o mişcare uşoară şi rapidă execută cu creanga pe care o rupsese un salut ca pentru duel şi îl împunse cu ea în piept. En garde! zise veselă, apoi lăsă sabia în jos şi fandă cu îndemânare, arătând ca un tânăr spadasin remarcabil de drăguţ.

Împunsătura cu sabia de lemn fusese executată cu o tehnică fără greş care i se păru lui Jordan că nu putea fi numai o simplă imitaţie a ceea ce văzuse ea cândva. Pe de altă parte, nu-i venea să creadă că ştie într-adevăr să dueleze şi că are vreo aptitudine reală în această privinţă.

— Ştii să mânuieşti sabia? o întrebă încruntându-şi sprâncenele a îndoială.

Ea dădu încet din cap, zâmbind.

— Nu vrei să mă pui la încercare?

Jordan ezită, conştient că ziua trece repede, dar înţelepciunea fusese învinsă cu repeziciune de fascinaţie. În plus, era şi el prea obosit de cât stătuse închis în trăsură.

— S-ar putea să o fac, replică el ademenind-o în mod deliberat. Eşti destul de bună?

— Nu există decât o singură modalitate de a afla.

Acceptând provocarea uşor amuzat, se întoarse şi căută o creangă corespunzătoare. Până când găsi una potrivită ca lungime şi grosime, Alexandra îşi scoase pălăria şi jacheta. Uimit, o urmărea cum îşi desface eşarfa din jurul gâtului, o scoase şi apoi îşi descheie nasturii de sus ai bluzei de mătase. Auzindu-l că se apropie, se răsuci într-un vârtej de fuste galbene, îmbujorată toată, ochii albaştri-verzui strălucind de anticipaţie.

— Aş vrea să-mi scot jupele şi pantofii, spuse ea. În timp ce vorbea îşi ridică fustă, dezvelindu-şi pulpele surprinzător de bine făcute şi-şi cercetă piciorul fin gândindu-se dacă să-şi scoată pantofii. Cred că o să-mi distrug ciorapii dacă o să-mi scot pantofii, nu-i aşa?

Se uită la el aşteptându-i sfatul, dar mintea lui Jordan era pe moment prea preocupată văzând cât de adorabilă arăta aşa, precum şi de altceva, mult mai puţin salutar, dorinţa. Fără niciun fel de semnal prealabil simţi pulsând în el o dorinţă fierbinte – neaşteptată, nedorită, dar evidentă.

— My lord?

Privirea lui o întâlni pe a ei.

— De ce mă priveşti în felul ăsta atât de feroce?

Cu un efort, Jordan reveni la realitate, dar undeva, în străfundul minţii sale, ştia că o va avea înainte de sfârşitul voiajului lor.

— Dacă eşti îngrijorată de ciorapi, scoate-i şi pe ei, îi spuse şi clătină apoi din cap de naivitatea ei când se întoarse nevinovată cu spatele spre el şi şi-i scoase, dându-i posibilitatea să-i zărească gambele şi încheieturile goale.

Odată pregătirile terminate, ridică simulacrul de sabie şi o duse la frunte într-un salut oficial elegant. Jordan răspunse la salut, deşi mintea lui era ocupată cu scânteierile fermecătoare ale ochilor ei verzi-albaştri care

te vrăjeau şi cu rozul intens care-i colora pometţii obrajilor delicaţi.

Ea înregistră două puncte avans înainte ca el în sfârşit, să se concentreze asupra jocului, şi chiar şi după aceea s-a dovedit a fi un adversar de temut. Ce-i lipsea ca forţă, compensa prin mişcările iuţi ca fulgerul şi prin jocul picioarelor. Dar, în final, jocul picioarelor o făcu să piardă. L-a ţinut la distanţă până la jumătatea luminişului, avansând rapid, păstrându-şi terenul fără să se retragă. Mai rămăsese un singur punct care urma să decidă soarta jocului. Brusc, Alexandra văzu o deschidere şi plonjă spre el. Din nefericire, dându-se înapoi ca să-şi ia avânt, călcă pe tivul rochiei, ceea ce o dezechilibră trimiţând-o direct spre Jordan.

— Ai pierdut, zise el prinzând-o în braţe.

— Da, dar rochia mea, nu îndemânarea ta, ţi-a dat meciul, replică ea râzând. Smulgându-se din braţele lui, se îndepărtă, încercând să-şi recapete răsuflarea. Dar accentuarea culorii din obraji se datora mai mult atingerii lui decât efortului.

— Trebuia să-mi dai de la început câteva puncte în avans, îi aminti ea. În definitiv eşti de două ori mai puternic decât mine.

— Este adevărat, zâmbi el fără să se căiască, dar n-am profitat de forţa mea. În plus, sunt mult mai mare ca ani decât tine.

Râzând, îşi puse mâinile pe talia-i de viespe.

— Sunteţi o adevărată antichitate, excelenţă. Anul viitor, sau peste doi ani, o să staţi într-un fotoliu, cu un şal în jurul umerilor şi cu Henry moţăind la picioarele voastre.

— Şi tu unde vei sta? o întrebă el cu o solemnitate ştrengărească, mâinile arzându-i de dorinţa de a o cuprinde în braţe.

— În camera copiilor, jucându-mă cu păpuşile – aşa cum se cuvine la anii mei fragezi, zise ea cu un zâmbet delicios.

Jordan izbucni într-un râs puternic, întrebându-se ce ar zice înalta societate dacă l-ar vedea tratat cu o

asemenea totală lipsă de respect, de o copilă de optsprezece ani, crescută la ţară.

— Unde aş putea fi în altă parte, zise ea, dacă nu în camera copiilor?

În braţele mele, se gândi el. Sau în patul meu.

Veselia îi dispăru de pe faţă şi-şi prinse obrajii în mâini exclamând, cu privirea aţintită peste umărul lui.

— Doamne Dumnezeule!

Jordan se întoarse brusc ca să vadă ce a supărat-o atât de tare: şase călăreţi în livrele, doi vizitii şi doi surugii stăteau umăr lângă umăr, expresia de pe feţele lor fiind dovada faptului că fuseseră martori la duelul cu săbiile şi la jocul de cuvinte dintre duce şi ducesă.

Încleştarea maxilarelor şi privirea de gheaţă pe care le-o aruncă îi împrăştie mai eficient decât ar fi făcut-o orice cuvânt.

— Este foarte impresionant, îl tachină Alexandra, aplecându-se pentru a-şi culege îmbrăcămintea împrăştiată. Te-ai impus numai cu privirea, explică ea căutându-l pe sir Henry. Ucizi numai cu privirea. Nu ai nevoie de sabie. Este oare un talent natural cu care se nasc cei nobili sau este o abilitate pe care ai deprins-o mai târziu, prin poziţia ta socială? Îl găsi pe Henry care stătea după un tufiş şi-l ridică. Şi bunica ta poate face aşa ceva. Aproape că mă scosese din minţi. Vrei să ţii astea puţin? Înainte ca Jordan să-şi dea seama ce face, ea îi puse în braţe pălăria, jacheta şi căţeluşul. Vrei să te întorci puţin cu spatele până când îmi pun ciorapii?

Supus, Jordan făcu aşa cum i s-a cerut, dar cu ochii minţii îşi imagina înalta societate privindu-l cuprinsă de un şoc colectiv pe Jordan Townsende – al doisprezecelea duce de Hawthorne, posesorul celor mai magnifice terenuri şi al celei mai mari averi din Europa – stând în mijlocul unui luminiş cu braţele plin de boarfe şi cu un căţel nedorit hotărât să-i lingă faţa.

— Cine te-a învăţat să duelezi? o întrebă în timp ce se întorceau spre trăsură.

— Tatăl meu. Uneori, când venea acasă, exersam

ceasuri întregi. Când pleca, exersam cu fraţii lui Mary Ellen sau cu oricine. Astfel încât, când tata venea din nou acasă, să-mi admire îndemânarea. Presupun că întrucât nu prea promiteam să devin o frumuseţe feminină, se gândea că ar fi amuzant să mă transforme într-un fiu. Pe de altă parte, este posibil ca pur şi simplu să-i fi plăcut scrima şi să fi considerat duelurile noastre drept un mod de a trece timpul.

Nu avea nici cea mai mică idee cât de evidente îi erau în voce durerea şi părerea de rău pentru ea însăşi.

— Alexandra?

Alexandra îşi întoarse privirea de la peisajul care se desfăşura de la fereastra caleştii. De la simulacrul de duel care avusese loc cu două ore în urmă, ducele o urmărea cu privirea într-un mod straniu, contemplativ, făcând-o să se simtă tot mai stingherită.

— Da?

— Ai spus că tatăl tău nu venea foarte des acasă. Unde îşi petrecea timpul?

O umbră îi întunecă strălucirea ochilor, apoi dispăru în spatele unui zâmbet în mod deliberat degajat.

— Venea de două sau trei ori pe an şi rămânea cam două sau trei săptămâni. Îşi petrecea restul timpului la Londra. Era mai degrabă un oaspete.

— Îmi pare rău, spuse Jordan scuzându-se pentru că o făcuse să vorbească despre cineva care, după cum îşi putea da clar seama, o făcuse să sufere.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, dar dacă în străfundul sufletului tău ai putea fi mai bun cu mama, aş aprecia foarte mult acest lucru. Mama a fost încântătoare şi veselă, dar, după moartea tatălui meu, pur şi simplu s-a prăbuşit.

— Şi a lăsat povara casei şi a servitorilor pe umerii unui copil de paisprezece ani, continuă înăbuşit Jordan. Am văzut locul ăla şi i-am cunoscut pe mama şi pe unchiul tău. Îmi pot imagina foarte bine ce a însemnat totul pentru tine.

Alex surprinse compasiunea plină de mânie din vocea lui şi dragostea ei faţă de el crescu pentru că ţinea la ea, dar dădu din cap refuzându-i mila.

— Nu a fost atât de rău pe cât crezi.

Era atât de bine, atât de liniştitor şi de sigur să existe cineva care să se îngrijoreze pentru ea, încât de-abia îşi mai putea stăpâni tandreţea şi recunoştinţa pe care le simţea faţă de el. Neputând să-i spună ce simte, a făcut cel mai bun lucru care putea exprima asta, căută în poşeta galbenă care se asorta cu costumul de călătorie şi scoase cu multă dragoste un ceas mare cu lanţ. Pentru Alexandra, ceasul era sacru – cel mai valoros lucru al omului pe care-l adorase, i-l întinse lui Jordan şi când acesta-l luă cu o expresie întrebătoare, îi explică.

— A aparţinut bunicului meu. Îi fusese dăruit de un conte scoţian care i-a admirat cunoştinţele de filosofie. Simpla vedere a ceasului în palma mare a lui Jordan îi umezi ochii. Cu o voce încărcată de amintiri dureroase spuse: el ar fi dorit să ţi-l dau ţie. Te-ar fi aprobat.

— Mă îndoiesc de asta, zise Jordan cu certitudine.

— Oh, nu, te-ar fi acceptat! Spunea că trebuie să iubesc un om nobil.

— Ţi-a spus să iubeşti un nobil? repetă neîncrezător Jordan.

— Nu, nu. Un om nobil, aşa cum eşti tu.

Neavând de unde să ştie că el mai avea câteva ceasuri de aur mult mai frumoase, Alexandra spuse:

— Am trimis unul dintre valeţii tăi acasă, iar Penrose i-a dat ceasul. Bunica ta a zis că am procedat bine.

Mâna lui Jordan se închise peste ceas.

— Mulţumesc, a fost tot ce a spus.

Îi dăruise cele mai preţioase lucruri pe care le avea, îşi dădu seama Alexandra: dragostea ei şi ceasul de aur. Şi tot ce a avut el de spus de fiecare dată a fost un „mulţumesc” stânjenit. Evident, darurile ei îl făceau să nu se simtă în largul lui.

Se lăsă acea tăcere penibilă care intervine ori de câte ori cineva îşi dă seama că a dezvăluit prea mult despre el însuşi.

În cele din urmă, din cauza legănatului uşor al cupeului şi a bogatei mese calde pe care o luaseră la

popas, i se făcu somn. Totuşi, în pofida interiorului luxos al vehiculului, nu găsea nicio modalitate confortabilă de a dormi. A încercat să-şi sprijine capul de peretele lateral, dar, la fiecare zdruncinătură mai puternică, se lovea de perete şi se trezea. Îndreptându-şi spatele şi încrucişându-şi braţele pe piept, încercă să-şi sprijine capul de perna de la spate. Roata trecu peste o groapă şi se prăvăli într-o parte. Sprijinindu-şi mâna de canapea, Alexandra se îndreptă imediat.

Aşezat vizavi de ea, Jordan zâmbi şi bătu cu palma locul de lângă el.

— Aş fi fericit să-ţi ofer umărul meu ca pernă, my lady.

Alexandra acceptă invitaţia cu gratitudine somnoroasă şi trecu lângă el, dar, în loc să-i ofere pur şi simplu umărul, Jordan ridică braţul şi-l trecu în jurul ei, astfel încât capul i se cuibări la piept. My lady, se gândi somnoroasă Alex. Ce minunat sună când o spune el. Şi adormi aproape pe loc.

Începuse să se însereze când se trezi dându-şi îngrozită seama că era aproape complet întinsă peste el. În timp ce ea dormea, Jordan îşi schimbase poziţia, rezemându-se cu spatele de peretele lateral al trăsurii şi întinzându-şi picioarele în diagonală peste canapea. Alexandra era întinsă pe o parte, în braţele lui, cu picioarele peste ale lui şi ţinându-l cu o mână de mijloc.

Îngrozită că s-ar putea trezi şi ar găsi-o întinsă peste el în acest mod nedemn, îşi ridică cu grijă obrazul de pe pieptul lui puternic. Încercând să se gândească la o modalitate de a se extrage din această poziţie fără să-l trezească, îl privi pe sub gene. Somnul îi îmblânzise trăsăturile dure ale feţei sale bronzate şi-i atenuase contururile maxilarului, se gândi plină de afecţiune. Privit aşa, părea mult mai puţin ameninţător, avea o expresie aproape copilărească şi… s-a trezit!

A deschis ochii şi a lăsat bărbia în jos privind-o. Timp de o secundă pe faţa lui apăru o expresie de uimire, ca şi cum n-ar fi recunoscut-o, apoi zâmbi, un zâmbet încântător

de cald şi de moale.

— Ai dormit bine?

Alexandra, prea uluită ca să se mişte, dădu din cap şi încercă să se ridice. Strânsoarea braţelor lui deveni mai puternică, reţinând-o.

— Nu pleca, murmură el, iar privirea, printre pleoapele grele, zăbovi o secundă pe gura ei, apoi se ridică încet spre ochii mari şi albaştri. Stai aici cu mine.

Dorea ca ea să-l sărute, îşi dădu seama Alexandra cu o bucurie amestecată cu îngrijorare – invitaţia era acolo, în acei ochi cenuşii plini de căldură, irezistibili. Timidă, Alexandra îşi lipi buzele de ale lui şi simţi cum mâna îi alunecă încet în sus pe spate, liniştind-o şi încurajând-o. Gura lui începu să o exploreze lent pe a ei, invitând-o să facă acelaşi lucru, iar când îi urmă exemplul, cu mâna liberă, el îi cuprinse ceafa, degetele mângâindu-i cu delicateţe pielea, în timp ce cealaltă îi aluneca cu senzualitate pe spate.

A sărutat-o îndelung, sărut după sărut, făcând-o să dorească şi mai mult. Limba lui îi urmări linia dintre buze, cerându-le să se deschidă pentru el, apoi alunecă între ele, îi explora cu delicateţe gura, plonjând şi retrăgându-se, ameţind-o, până când Alexandra, dornică să-l facă să simtă ceea ce simţea ea, îi mângâie şi ea buzele cu limba, în momentul în care o făcu, sărutul explodă. Apăsarea lui deveni mai puternică, încercând să-i atragă limba în gură şi să i-o mângâie cu a lui. Cu cealaltă mână o ridică brusc, cuprinzându-i spatele, strângând-o tot mai tare de trupul lui pe care i se simţea bărbăţia, în timp ce limba plonja şi se retrăgea din gura ei într-un ritm tot mai excitant, irezistibil, care-i trezea Alexandrei în tot trupul puternice senzaţii de plăcere.

Numai când îi simţi mâna cuprinzându-i sânul, strecurându-se apoi pe sub bluza de mătase, se trezi din vârtejul de plăcere în care ar fi dorit să se cufunde. Iar atunci surpriza şi un sentiment de vinovăţie, mai degrabă decât repulsia, o făcură să se retragă.

Sprijinindu-şi braţele de pieptul lui, încercă să-şi

recapete răsuflarea; ridică apoi capul, privirea ei stingherită întâlnind-o pe a lui, în care văzu mocnind o dorinţă fierbinte.

— Te-am şocat, murmură el cu vocea răguşită.

Era adevărat, dar Alexandra văzu desfătarea în ochii lui arzători şi refuză cu încăpăţânare să recunoască. Acceptând provocarea lui nerostită, îşi lipi din nou buzele de gura lui, iar de data asta, când limba lui alunecă printre ele, trupul i se lipi automat de al lui. Un sunet înfundat care era în parte râs, în parte geamăt, îi scăpă lui Jordan, dar când vru să se îndepărteze, braţele lui o strânseră şi mai puternic, iar sărutul îi deveni şi mai insistent. Alexandra capitulă mâinilor şi gurii lui tot mai pline de dorinţă, sărutându-l la rândul ei cu toată ardoarea care-i cuprinsese trupul.

Când, în sfârşit, îi dădu drumul, răsuflarea lui era aproape tot atât de anevoioasă ca a ei. Ridicând mâna, îi mângâie obrajii încinşi.

— Atât de catifelată, murmură el. Atât de incredibil de inocentă. Alexandra interpretă cuvântul inocentă drept naivă şi se îndepărtă de el rănită şi mânioasă.

— Trebuie să fiu îngrozitor de plictisitoare pentru un bărbat cu experienţa ta evidentă.

O prinse de braţe trăgând-o înapoi spre el.

— A fost un compliment, îi spuse el cu faţa la numai câţiva milimetri de a ei, iar tonul lui sarcastic o făcu să se întrebe puţin speriată cum trebuia să arate când era cu adevărat furios. Zgâlţâind-o puţin, îi explică scurt:

— Neatinsă, neîntinată, fără artificii sau prefăcătorii, înţelegi?

— Perfect! replică Alexandra reacţionând la tonul lui şi nu la cuvintele pe care le spusese, apoi absurditatea situaţiei o făcu să izbucnească în râs. Ne certăm oare în legătură cu cât de drăguţă sunt eu?

Zâmbetul ei irezistibil îi spulberă exasperarea de moment şi fără să vrea îi răspunse la fel din privire.

— Aşa s-ar părea, replică el încet şi, cu resemnare interioară, Jordan îşi dădu în sfârşit seama că nu se mai

putea preface că nu exista dorinţa insistentă care-i pulsa în trup. Îşi lăsă din nou obrazul pe pieptul lui, iar el privea fix pe deasupra capului ei, trecând în revistă toate motivele logice pentru care ar face o greşeală dacă s-ar culca cu ea în noaptea asta.

Era tânără, şi naivă, şi idealistă.

El nu era nimic din toate astea!

Ea dorea să-i dea dragostea ei.

Tot ce dorea el, era trupul ei.

Ea dorea să fie iubită de el.

Singura „dragoste” în care credea el era dragostea în pat.

Ea era îndrăgostită nebuneşte de el.

El nu dorea să fie împovărat cu o copilă îndrăgostită.

Pe de altă parte, ea îl dorea; el o dorea.

Decizia fiind luată, lăsă bărbia în jos uitându-se la ea.

— Alexandra? Când îşi ridică faţa curioasă spre el, o întrebă cu o voce calmă, prozaică: tu ştii cum se fac copiii?

Întrebarea neaşteptată o făcu să izbucnească într-un râs uimit, stânjenit, în timp ce obrajii i se îmbujorară puternic.

— Trebuie… trebuie să discutăm asta?

— Ieri aş fi spus că nu este nevoie. Acelaşi lucru l-aş fi spus şi acum o oră. Acum, însă, mă tem că trebuie.

— Ce te-a determinat să-ţi schimbi părerea?

Fu rândul lui Jordan să se arate preocupat.

— Sărutul nostru, zise el direct, după o scurtă pauză.

— Ce legătură are asta cu copiii?

Jordan îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi oftă cu o încântare exasperată.

— Într-un fel, ştiam că ai să spui asta.

După ce-i studie expresia ciudată, Alexandra se ridică şi-şi aranjă îmbrăcămintea. Mary Ellen încercase să o convingă cu doi ani în urmă că, sigur, copiii se fac precum căţeluşii, dar inteligenţa Alexandrei respingea nonsensul ăsta. Fiinţele umane nu s-ar fi comportat niciodată aşa, ea ştia asta, şi numai cineva atât de fără minte ca Mary Ellen putea să creadă un lucru atât de absurd. Dar Mary Ellen

mai credea că dacă priveşti curcubeul ai ghinion şi că spiriduşii zburdau pe sub ciupercile din pădure. Fapt pentru care Mary Ellen mergea cu spatele ori de câte ori ploua şi refuza să mănânce ciuperci.

Alexandra strecură o privire spre soţul ei şi hotărî să-i pună o întrebare simplă despre ceva în legătură cu care fetele tinere erau ţinute în totală necunoştinţă, dar despre care ea simţea că este îndreptăţită să ştie. Bunicul îi spunea adesea că ignoranţa este o boală al cărei singur leac îl constituie întrebările, aşa că întrebă cu un interes plin de seninătate şi candoare:

— Cum se fac copiii?

Vizibil uluit, Jordan se întoarse şi deschise gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar, dintr-un motiv oarecare, cuvintele nu ieşeau. La început Alexandra fu încurcată de tăcerea lui, dar deodată înţelese.

— Nu ştii nici tu, nu-i aşa?

Hohotul puternic de râs al lui Jordan explodă ca un foc de armă; îşi dădu capul pe spate continuând să râdă, fără să se poată stăpâni până când, în sfârşit, reuşi să tragă suficient aer în plămâni ca să vorbească.

— Ba nu, Alexandra… eu ştiu. Jordan îşi dădu seama că în săptămâna de când o cunoscuse râsese mai mult decât o făcuse într-un an întreg.

— Ei bine, atunci cum se fac? zise Alexandra, jignită întrucâtva de reacţia lui.

Veselia care-i mai strălucea în privire dispăru încet în timp ce-i duse mâna la obraz şi-i dădu părul atât de mătăsos într-o parte. În cele din urmă spuse cu o voce stranie, răguşită:

— Am să-ţi arăt la noapte cum se fac.

Nici nu termină bine cuvintele, că trăsura coti şi intră în curtea unui han cu lumini strălucitoare la toate ferestrele.

CAPITOLUL 10

Lumânări aprinse licăreau vesele pe poliţa căminului şi pe măsuţa joasă dintre ei, lăsată acolo de fata care strânsese masa. Cuibărită pe o canapea drăguţă acoperită cu creton înflorat, cu picioarele doar în ciorapi strânse sub ea şi cu braţul lui Jordan în jurul umerilor ţinând-o strâns lipită de pieptul lui, Alexandra nu se simţise niciodată atât de minunat, de sublim de bine.

Ducând paharul la gură sorbi din vinul pe care Jordan părea hotărât să o facă să-l bea de o oră încoace, tot întrebându-se când are de gând să se retragă în camera lui. Nici nu era măcar pe deplin sigură că pentru noaptea asta el îşi luase cameră separată. În timp ce se spăla în camera ei, pregătindu-se pentru cină, el se spălase într-o cămăruţă alăturată, dar acolo nu era decât un pat îngust, evident pentru folosinţa unei cameriste sau a unui valet. Alexandra nu avea cameristă şi era absolut capabilă să se descurce singură; Jordan spusese că preferă să-şi lase valetul acasă când pleacă în călătorii scurte. Întrucât niciunul dintre ei nu avea servitori, ea se întreba dacă nu cumva hanul era plin şi de aceea el va fi nevoit să doarmă în cămăruţa alăturată.

Flăcările dansau în cămin, alungând uşoara răcoare a nopţii de primăvară, încălzind atmosfera şi aşa plăcută a camerei, iar gândurile îi trecură alene de la modul în care se instalaseră, la copii. Jordan îi promisese că-i va arăta în seara asta cum se fac copiii. Ea nu-şi putea imagina de ce oamenii căsătoriţi persevereează să păstreze atâta mister în jurul metodei. Indiferent cum se fac, nu poate fi ceva îngrozitor, întrucât cuplurile englezeşti o făceau destul de des pentru a menţine un ritm ridicat de creştere a populaţiei.

Poate că păstrau secretul pentru că societatea nu dorea ca fete cum era ea, căreia i-ar fi plăcut să aibă un copil, indiferent dacă avea sau nu soţ, să încerce să-i facă singure.

Evident, ăsta trebuie să fie motivul, deduse ea în mod logic. De la începutul timpurilor, bărbaţii au făcut regulile şi ei au fost categoric aceia care au stabilit că o fată este

dezonorată dacă are un copil fără să fie mai întâi căsătorită cu unul dintre ei. Asta avea un sens. Totuşi… teoria avea unele fisuri…

Un copil, se gândi ea plină de dorinţă. Un copil.

Ca unic copil, gândul de a avea un băiat cu părul negru pe care să-l alinte, să-l îngrijească şi cu care să se joace, o umplea de încântare. Mai mult, citise destulă istorie ca să ştie cât de important este un moştenitor de sex masculin pentru un bărbat cu titluri – în special cu titluri atât de ilustre ca ale lui Jordan. Gândul brusc că că va fi aceea care îi va da un moştenitor lui Jordan, o umplu de o mândrie şi o bucurie aproape de nesuportat.

Îi aruncă o privire discretă printre gene, iar inima începu să-i bată mai repede. Era tolănit pe perne, cu cămaşa albă desfăcută până la jumătatea pieptului lui musculos, pielea bronzată căpătând nuanţele bronzului în lumina flăcărilor. Cu părul negru uşor buclat, cu trăsăturile parcă dăltuite în piatră şi un fizic minunat, Alexandra se gândi că pare un zeu.

Se întrebă o secundă dacă nu se poartă cu o lipsă şocantă de decenţă, cuibărindu-se lângă el în felul acesta, fiind mai mult decât receptivă la sărutările lui, dar adevărul, îşi zise, era că Jordan era absolut irezistibil. În plus, era soţul ei în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor, aşa că nu vedea niciun motiv pentru care să se prefacă a nu-i plăcea atenţiile lui. Bunicul ei, evident îngrijorat de impresia despre viaţa celor căsătoriţi pe care şi-ar fi putut-o face din mariajul părinţilor ei, îi spusese cu delicateţe, dar destul de des, cum ar trebui să fie o căsnicie. „Când este vorba de căsnicie, oamenii fac două greşeli, îi spusese el în repetate rânduri. Prima greşeală este de a se căsători cu persoana care nu trebuie. Odată căsătorit cu persoana care nu trebuie, a doua greşeală este de a-i refuza fie şi cea mai mică părticică din tine sau din dragostea ta. Când îi oferi soţului dragostea ta necondiţionată, atunci trebuie să ţi-o dea şi el pe a lui în schimb.” Gândurile lui Jordan erau mai puţin filosofice şi mult mai practice. În acel moment încerca să descopere cea mai uşoară cale de a o determina să se

dezbrace fără să o înspăimânte de moarte.

Alexandra simţi buzele lui Jordan sărutându-i creştetul capului şi zâmbi încântată în sinea ei, dar nu fu surprinsă, pentru că în cursul serii soţul ei o sărutase destul de des în felul ăsta. Fu totuşi puţin şocată un moment mai târziu, când îi luă paharul din mână şi o trase brusc în braţe sărutând-o îndelung şi cu pasiune. Şi fu absolut uluită când, după mai multe minute, se desprinse de gura ei şi, calm, dar ferm, îi sugeră să folosească paravanul din colţul camerei pentru a se schimba în cămaşa de noapte.

Scotocind mintal prin cuferele ei pentru a găsi cea mai puţin indecentă dintre cămăşile de noapte pe care croitoreasa franţuzoaică i le pregătise pentru voiajul de nuntă, se ridică şi întrebă stingherită:

— Tu unde ai de gând să dormi?

— Cu tine, răspunse el prietenos.

Ochii Alexandrei se îngustară suspicioşi. Dintr-un motiv oarecare, simţea instinctiv că această decizie fără precedent de a dormi alături de ea avea o oarecare legătură cu misterul metodei prin care se fac copiii şi, fără să ştie exact de ce, deodată nu a mai fost deloc atât de sigură că dorea, totuşi, să afle acest secret. Nu încă.

— N-ar fi mai bine să iei un pat confortabil numai pentru tine? îi sugeră ea plină de speranţă.

— Ca să faci copii este nevoie să foloseşti un singur pat, nu două, îi explică el cu răbdare şi calm.

— De ce? Ochii Alexandrei se îngustară plini de îngrijorare.

— Am să-ţi arăt de ce în câteva minute.

— N-ai putea doar să-mi spui? îl imploră ea cu insistenţă.

Jordan scăpă un sunet ciudat, înfundat, dar îşi păstră o faţă serioasă.

— Mă tem că nu.

O urmări îndreptându-se fără prea mare tragere de inimă spre paravan, iar zâmbetul pe care se străduia să şi-l ascundă îi înflori pe toată faţa când îi admiră umerii drepţi şi mişcarea elegantă a şoldurilor. Intrase deja în panică, se

gândi el cu compasiune, şi nici măcar nu o atinsese. Era evident că femeia era născută cu un al şaselea simţ care o avertiza că un bărbat este periculos şi nu este demn de încredere în momentul în care este lipsită de bariera protectoare a îmbrăcăminţii incomode. Alexandra era plină de surprize, se amuză el, privind gânditor spre paravan. Avea mintea unui om învăţat, sufletul unui copil nevinovat şi spiritul unui înţelept. Într-un anumit minut fusese destul de curajoasă şi de îndrăzneaţă să apuce puşca şi să-l omoare pe omul care voia să-l împuşte pe el, ca în minutul următor să leşine şocată de ceea ce făcuse. Abordase subiectul sexului cu acea curiozitate obiectivă a omului de ştiinţă; acum, când se apropia momentul să treacă la practică, tremura toată şi trăgea de timp.

Teama ei îl deranjă pe Jordan, dar nu suficient ca să-l descurajeze să-şi satisfacă acea dorinţă trupească inexplicabilă, dar de necontestat, pentru ea. Deşi Alexandra era extrem de tânără în comparaţie cu femeile sofisticate cu care se culcase în trecut, era categoric destul de mare ca să se culce cu ea şi chiar să-i poarte copilul. Mai mult, plătise scump pentru privilegiul de a se bucura de trupul ei – plătise pentru asta dându-i numele şi mâna lui.

Indiferent de asta, cu fiecare moment ce trecea, entuziasmul lui la gândul de a face dragoste cu ea în seara asta scădea din două motive: primul, Alexandra era complet inconştientă de ceea ce urma să-i facă, iar când o să descopere, Jordan se aştepta nu numai să fie foarte înspăimântată, ci şi să opună o puternică rezistenţă. Al doilea, chiar dacă nu era înspăimântată şi nu opunea rezistenţă, el nu era deosebit de încântat de perspectiva de a se culca cu o fată lipsită de experienţă, total neiniţiată în arta fină care este aceea de a face dragoste.

Spre deosebire de alţi bărbaţi care se uitau la fete nevinovate, Jordan preferase întotdeauna ca femeile cu care se culcase să fie foarte pricepute în arta amorului – partenere senzuale, pline de dorinţă, care ştiau cum să-i facă pe plac şi care acceptau plăcerea pe care le-o dădea el fără pudoare sau rezerve.

Faptul că femeile care căutau să se bucure de atenţia lui o făceau adesea pentru că doreau ceva – fie titlul lui, fie să se reflecte asupra lor faima şi popularitatea lui – nu-l deranja în mod special pe Jordan. În definitiv, şi el dorea ceva de la ele, iar satisfacţia reciprocă era însuşi axul în jurul căruia se învârtea toată această lume plină de strălucire. Dar, indiferent care erau motivele pentru care se bucurau de atenţiile lui, odată ce-şi potolea ardoarea, Jordan prefera întotdeauna să doarmă singur.

Zgomotele care veneau din spatele paravanului încetară şi Jordan ştiu că Alexandra a terminat cu îmbrăcatul pentru noapte, tot aşa cum a ştiut că a rămas acolo, în spatele paravanului, pentru că se temea să se arate în cămaşa de noapte.

Hotărând că lucrul cel mai liniştitor pe care l-ar putea face pentru ea în momentul ăsta ar fi să trateze subiectul hainelor sau al lipsei lor cu calm şi indiferenţă, Jordan se ridică şi traversă camera, cu gândul de a-şi mai turna un pahar de vin.

— Alexandra, zise el cu un ton ferm, ai nevoie de ajutor ca să te dezbraci?

— Nu, veni un răspuns îngrozit. Eu… tocmai am terminat.

— Atunci ieşi de după paravan.

— Nu pot! Croitoreasa franţuzoaică a bunicii tale este complet nebună. Tot ce mi-a făcut are găuri.

— Găuri? Luând sticla de vin, privi spre paravan. Ce fel de găuri?

Ieşi din spatele paravanului, iar Jordan văzu expresia plină de indignare de pe faţa ei îmbujorată, apoi ochii îi căzură pe decolteul oval, foarte îndrăzneţ al cămăşii de noapte din mătase unduitoare.

— Cămaşa asta de noapte, spuse îndreptând un deget acuzator spre bustul ei expus, are o gaură în faţă până la piept. Cea albastră are un mare pătrat în spate. Iar cea galbenă, spuse cu înverşunare, este cea mai groaznică dintre toate. Are o gaură în spate, una în faţă, iar partea de jos este despicată până la genunchi. Femeii ăsteia, încheie

ea sumbru, n-ar trebui să i se permită să ţină foarfeca în mână.

Jordan izbucni în hohote, o prinse în braţe şi îşi îngropă faţa în părul ei înmiresmat, umerii zguduindu-se de râs. Şi, în acel moment, tot cinismul lui începu să se sfarme în bucăţele.

— Oh, Alex, şopti el, nu pot să cred că eşti reală.

Întrucât nu ea era răspunzătoare de modelul absurd al acestor cămăşi de noapte, Alex nu se simţi personal jignită de hohotul lui de râs, dar îl avertiză cu o voce implacabilă:

— N-ai să mai râzi când ai să vezi restul hainelor pentru care ai plătit-o cu bani serioşi pe această femeie.

Cu un efort supraomenesc, Jordan reuşi să se controleze suficient pentru a-şi înălţa capul şi a privi cu tandreţe spre faţa ei plină de indignare.

— De ce? o întrebă.

— Pentru că, îl informă sumbru, cămăşile care nu au găuri sunt atât de transparente, încât poţi privi prin ele ca prin fereastră.

— Fereastră… Pentru a doua oară Jordan îşi pierdu controlul. Cu umerii scuturându-i-se de râs, o ridică în braţe, cucerit din nou de bucuria curată pe care i-o produceau candoarea şi spiritul ei uimitor.

O duse în pat, dar când îşi luă braţul de sub genunchii ei, iar picioarele îi alunecară în jos, de-a lungul coapselor, peste erecţia puternică, Alex se încordă pe loc. Şovăitoare, brusc înspăimântată – ca şi cum ar fi înţeles semnificaţia bărbăţiei lui trezite la viaţă – îi cercetă faţa cu privirea:

— Ce ai de gând să-mi faci? îl întrebă slab.

— Am de gând să fac dragoste cu tine, răspunse el delicat, în mod deliberat vag.

— Cum? Întregul ei trup fu cuprins de un tremur.

Jordan îi zâmbi liniştitor, tot atât de afectat de teama ei ca şi de inocenţa imenşilor ochi parcă lichizi.

— Am să-ţi spun pe măsură ce înaintăm, îi promise, dar când deveni evident că răspunsul nu o satisfăcuse, adăugă: pentru a explica lucrurile cât mai simplu posibil,

seminţele unui copil sunt în mine, şi în scurt timp, am să le plantez în tine. Dar nu există nicio modalitate de a şti dacă numai din asta o să rezulte un copil. Alexandra, adăugă el cu fermitate blândă, anticipând că s-ar putea ca unele lucruri pe care urma să i le facă i-ar putea părea păcătoase, îţi dau cuvântul meu că nimic din ceea ce vom face nu este greşit. Oamenii fac asta indiferent că doresc sau nu copii.

— O fac? întrebă ea cu o încredere ce te făcea să ţi se strângă inima. De ce?

Jordan îi zâmbi, desfăcându-i funda de mătase de la piept.

— Pentru că este bine, răspunse el pur şi simplu.

Îşi puse mâinile pe umerii ei şi, înainte ca Alexandra să-şi dea seama ce se întâmplă, cămaşa de noapte îi alunecă în jos pe trupul gol, căzând ca o pată de mătase strălucitoare la picioarele ei. Era zveltă, dar sânii îi erau surprinzători de plini, talia subţire, iar picioarele lungi şi frumos făcute.

Lăsă capul în jos, înţepenită de groază şi stânjenită de privirea soţului ei, uitându-se la cămaşa de noapte; se simţi uşurată peste măsură când Jordan o ridică în braţe şi o aşeză în pat. Fericită de adăpostul efemer oferit de cearceaf, şi-l trase până sub bărbie şi-şi îndreptă repede privirea în altă parte, când Jordan începu să se dezbrace lângă pat.

Încruntată, încercă să-şi spună că oamenii fac copii de la începutul începuturilor şi deci nu poate fi nimic bizar sau urât în ceea ce avea de gând să-i facă Jordan. Mai mult, era de datoria ei să-i dea un moştenitor, ştia asta şi refuza cu încăpăţânare să-şi înceapă căsnicia prin a se sustrage datoriei ce-i revenea. În pofida acestor concluzii înţelepte, când se strecură lângă ea şi se aplecă deasupra, sprijinindu-şi braţul de cealaltă parte a ei, inima începu să-i bată nebuneşte.

— Ce… ai de gând să faci? îl întrebă plină de teamă, incapabilă să-şi ridice privirea mai sus de pieptul lui puternic şi bronzat de deasupra ei.

Jordan îi ridică delicat bărbia, forţând-o să se uite în

ochii lui.

— Am să te sărut şi am să te ţin în braţe, spuse cu o voce moale şi catifelată. Şi am să te mângâi. Mai târziu am să-ţi fac ceva ce o să te doară puţin – dar numai puţin şi pentru foarte scurt timp, îi promise el. Am să-ţi spun când o să se întâmple, adăugă de teamă ca nu cumva ea să se gândească la durere cu mult înainte ca aceasta să se producă.

Făcu ochii şi mai mari când auzi cuvântul „durere”, dar când vorbi, în voce se simţi o nesfârşită îngrijorare mai degrabă pentru el decât pentru ea.

— O să te doară şi pe tine?

— Nu.

Fata de care Jordan se temuse că o să se zbată şi o să-i opună rezistenţă îi zâmbi sfios şi-i atinse timid obrazul cu degetele.

— Sunt fericită, zise ea. N-aş fi vrut să te doară.

Un nod de tandreţe şi de adoraţie îi strânse gâtul lui Jordan şi o sărută plin de pasiune şi dorinţă. Făcând eforturi pentru a nu grăbi lucrurile, slăbi în mod deliberat presiunea gurii, de-abia atingându-i buzele şi, prinzându-i capul cu mâna, îi mângâie senzual ceafa. Trasă cu limba o linie tremurătoare implorând-o să deschidă gura, iar apoi se strecură înăuntru, explorând cavitatea fierbinte, în timp ce îi ţinea posesiv ceafa.

Din instinct şi determinată de plăcerea pe care o simţea, Alexandra se răsuci în braţele lui şi se ridică spre el, iar în acel moment o strânse şi mai puternic, făcând-o să se modeleze după contururile tari ale trupului său. Când o simţi rigidă, alarmată de presiunea puternică a bărbăţiei lui în plină erecţie, şi încercând să se retragă, începu să o mângâie liniştitor pe spate, ţinând-o lipită de el cu delicateţe, dar ferm.

Se linişti în braţele lui, dar când mâna îi alunecă spre sân, tresări retrăgându-se sub atingerea lui, iar de data asta Jordan fu nevoit, împotriva voinţei sale, să se desprindă de gura ei. Ridicându-şi capul, privi în ochii ei albaştri plini de îngrijorare, urmărindu-i delicat cu degetul

conturul maxilarului.

— Nu-ţi fie teamă de mine, iubito!

Alexandra ezită, superbii ei ochi căutând în adâncul ochilor lui, iar Jordan avu senzaţia stranie că îi cercetează străfundul sufletului său negru. Indiferent ce a văzut acolo, ea spuse cu voce moale:

— Ştiu că nu mi-ai face niciun rău. Deşi pe dinafară pari dur, în interior eşti frumos.

Cuvintele ei atinseră coarda stranie a unui sentiment intens pe care Jordan îl simţea în străfunduri. Cu un geamăt mut se aplecă, iar gura lui deschisă o căută pe a ei cu o aviditate nesăţioasă. De data asta răspunse pasiunii lui cu pasiune, buzele i se depărtară fără ca el să i-o mai ceară, primindu-i plină de dorinţă limba şi oferindu-i-o pe a ei, încleştându-şi mâinile de el.

Continuând să o sărute, Jordan începu să o mângâie, îi cuprinse sânul, îi frecă uşor sfârcul până simţi cum se ridică mândru în palma lui. Îi sărută fruntea, ochii şi obrajii, coborî apoi spre gât, stârnindu-i gemete de dorinţă şi plăcere când îi atinse urechea şi simţind-o cum se lipeşte mai strâns de el. Începu să se joace cu urechea ei, iar Alexandra simţi că explodează de dorinţă, înfigându-şi mai puternic degetele în braţele lui.

Continuând mângâierile de-a lungul curbei gâtului, Jordan coborî, iubindu-i sânii cu gura şi cu limba. Îşi strecură mâinile în părul lui, apăsându-i mai tare capul peste sâni, iar când gura lui îi învălui sfârcul, gemu de plăcere, încolăcindu-se în jurul trupului lui. Coborî cu sărutările pe pântecul ei plat, mâinile mângâindu-i neobosite sânii şi şoldurile şi coapsele, şi, în cele din urmă, se ridică.

Ameţită de plăcere şi dorinţă, Alexandra privi în ochii lui arzători, simţind instinctiv grija pentru ea, inconştientă de arta pe care o folosise pentru a-i aprinde trupul sub gura şi mâinile lui.

Nu ştia decât că explodează de dragoste şi că dorea – trebuia – să-l facă şi pe el să simtă plăcerea minunată pe care el i-o dăruise. Iar când Jordan îşi apropie buzele

senzuale de ale ei şoptindu-i „Sărută-mă, iubito”, era tocmai invitaţia pe care Alexandra o aştepta.

Din instinct şi din convingerea că tot ce a fost minunat pentru ea o să fie cu siguranţă minunat şi pentru el, Alexandra îşi concentră asupra lui, fără să-şi dea seama, toată forţa abilităţii ei de seducătoare. Îl sărută cu o pasiune neînfrânată, prinzându-i capul în mâini, sărutându-l exact aşa cum o sărutase el, limba ei alunecându-i peste buze şi cerându-i să le depărteze pentru ea, plonjând apoi înăuntru într-un sărut care-l făcu să-şi piardă răsuflarea.

Apăsarea gurii ei l-a făcut să-şi lase capul pe pernă; Alexandra se sprijini într-un cot şi se aplecă deasupra lui, înfiorându-i cu sărutări dulci şi pasionate tâmplele, ochii, obrajii, în timp ce mâna îi aluneca peste pieptul acoperit de păr. Şi-a răsfirat larg degetele mângâindu-l uşor, frecându-i sfârcurile, în timp ce, cu îndrăzneală, limba se juca uşor cu urechea lui. Sub palma mâinii simţea cum bătăile inimii lui se accelerează; încurajată, începu să urmărească uşor cu gura calea pe care o străbătuse mai devreme cu mâna, sărutându-i muşchii pieptului puternic, până când, în sfârşit, ajunse la sfârc, iar când i-l învălui cu gura, îl auzi cum geme de plăcere şi simţi încordarea reflexă a muşchilor.

Pielea lui era ca o mătase brună, iar Alexandra se delectă cu gustul şi textura ei, plăcându-i felul în care mâna lui i se plimba prin păr în timp ce ea îl mângâia şi-l săruta. Dar când începu să coboare şi mai mult, buzele ei alunecând în cercuri uşoare peste pântec, Jordan scoase un sunet pe jumătate râs, pe jumătate geamăt de plăcere şi brusc o ridică, o întoarse pe spate şi se aplecă deasupra ei.

Simţind cum îi ţâşneşte pasiunea prin fiecare por al trupului, Jordan nu avu nici cea mai mică idee cum s-a întâmplat ca din seducător să devină cel sedus. Tot ce ştia era că încântătoarea fată pe care o aşezase în pat devenise brusc o femeie extraordinar de provocatoare, care aproape că îl înnebunise de dorinţă.

Avid, se aruncă asupra gurii ei, în timp ce mâna i se plimba pe pântec, apoi îi acoperi triunghiul buclat dintre coapse. La această atingere intimă, ea înţepeni şi strânse

automat picioarele, dând puternic din cap.

Cu un efort aproape supraomenesc, Jordan se opri şi îşi ridică încet capul privind-o.

— Nu-ţi fie frică de mine, iubito, zise el într-o şoaptă convulsivă, în timp ce mâna continuă să mângâie cu delicateţe, dar insistent, locul ei cel mai sensibil, sondând cu degetele căldura umedă, căutând intrarea. Ai încredere în mine, îi mai spuse el.

După un moment de ezitare, rigiditatea care-i cuprinsese membrele dispăru şi coapsele Alexandrei se desfăcură încet. Din primul moment, Jordan se aştepta, ştia, că o să se zbată şi o să se opună când mângâierile lui vor deveni atât de intime. În schimb, ea i se oferea fără rezerve, fără nicio reţinere, nerefuzându-i nimic, învingându-şi temerile şi având încredere că el nu o să-i facă niciun rău.

Valul de tandreţe pe care l-a simţit în acel moment pentru seducătoarea inocentă cu ochi încântători a fost mai mult decât putea suporta. O privea simţindu-se umilit de modul dulce, lipsit de egoism, în care i se dăruia; ea închise ochii, îngropându-şi faţa îmbujorată la pieptul lui, în timp ce degetele lui se jucau cu ea, sondând cu delicateţe terenul ca să o pregătească pentru el. Alex îşi încleştase mâinile de umerii lui.

Cu un amestec de dorinţă arzătoare şi de teamă reală ştiind că o să-i provoace durere, Jordan îşi schimbă poziţia trecând deasupra. Sprijinindu-şi trupul pe coate, îi prinse faţa cu palmele, bărbăţia lui pulsând la intrarea trupului ei.

— Alex, spuse el cu o voce care i se păru straniu de emoţionată. Genele ei lungi se deschiseră într-o fluturare şi îşi dădu seama că ea ştia deja.

Răsuflarea îi era uşor sacadată şi plină de teamă, dar, în loc să închidă ochii, îşi aţinti privirea într-a lui ca şi cum căuta asigurare şi confort tocmai din partea celui care urma să-i provoace durerea. Mişcându-şi încet coapsele, Jordan o pătrunse uşor, înaintând delicat, tot mai adânc, în îngustimea ei fierbinte, până când ajunse la bariera ce-i bloca înaintarea, dar pe care nicio presiune delicată şi

normală nu ar fi putut să o învingă.

Ultima lui speranţă că lucrul ăsta va putea fi făcut fără durere şi uşor se spulberă. Ridicându-i coapsele pentru a-l primi, el se retrase aproape complet şi-i sărută gura tremurătoare.

— Iartă-mă, iubito, şopti răguşit pe buzele ei. Ţinând-o strâns, o pătrunse iute şi puternic. Trupul ei se arcui, strigătul moale de durere îi. Sfâşie inima, dar Alex nu încercă nici măcar o singură dată să-l respingă. În schimb îl lăsă să o ţină în braţe, şoptindu-i cuvinte dulci de alinare.

Respirând convulsiv, Alexandra deschise ochii care-i străluceau de lacrimi, uimită şi uşurată de faptul că scurta durere începuse să dispară. Frumoasa faţă a soţului ei era plină de pasiune şi regret, iar ea-l înconjură cu braţele.

— Nu a fost chiar atât de rău, îi şopti la ureche.

Faptul că ea era cea care încerca să-l consoleze era mai mult decât putea îndura Jordan. Cinismul şi rezerva rece pe care le ridicase în jurul său ca un zid impenetrabil în cea mai mare parte a celor douăzeci şi şapte de ani, începură să se dezintegreze complet, măturate de un val uriaş de pasiune lipsită de egoism care ţâşnea din fiecare por al trupului său. Cu o încetineală chinuitoare, Jordan începu să se mişte, avansând încet, apoi retrăgându-se pentru a plonja din nou, urmărindu-i frumoasa faţă îmbujorată în timp ce instinctiv începu să se mişte şi ea odată cu el.

Cu unghiile înfipte în muşchii puternici ai spatelui, Alexandra se strânse în el tremurând de dorinţă, răspunzând spontan ritmului tot mai accelerat al trupului său, simţind în acelaşi timp cum creşte în ea o excitaţie interioară de nestăpânit, umplând-o de dorinţă.

— Nu te încorda, iubito, îi şopti Jordan, plin de tensiunea ce io provoca faptul că încerca să se reţină. Lasă să se întâmple, adăugă începând să-şi accelereze mişcarea ritmică.

Plăcerea explodă în Alexandra, răspândindu-se în tot trupul, spasmele orgasmului smulgându-i un strigăt. În acel moment, Jordan o strânse mai tare în braţe şi plonjă

puternic în ea. Trupul i-a erupt ca un vulcan plantându-şi sămânţa în căldura ei primitoare cu o forţă ce o făcu să reverbereze toată. Încă mai simţea spasmele plăcerii când se ridică uşor şi se aşeză pe o parte, luând-o pe Alexandra cu el, trupurile lor continuând să fie unul singur.

Alexandra îşi reveni încet din uitarea dulce, fierbinte, în care o făcuse să se scufunde, dându-şi în sfârşit seama unde se afla. Aşa cum şedea în îmbrăţişarea lui protectoare, cu capul cuibărit sub bărbia lui, nu credea că este posibil să se simtă atât de iubită. Încă mai simţea căldura mângâierilor lui intime şi a sărutărilor lui care o umpleau de o dorinţă de nestăpânit.

Aproape din momentul în care se urcase în pat lângă ea, Alexandra îşi dăduse seama instinctiv că soţul ei o dorea şi o voia, dar nu prea înţelesese cam ce urmărea să obţină de la ea. Acum ştia. Dorea acea explozie de plăcere sublimă şi dorea ca şi ea să o simtă. O cuprinse mândria şi fericirea la gândul că a putut să-i ofere ce i-a oferit. A făcut ca puternicul lui trup să tremure de plăcere, aşa cum şi el i-a creat momentele de extaz, făcând-o să geamă de satisfacţie.

Niciun moment nu s-a simţit stânjenită de faptul că i-a întors fără nicio reţinere pasiunea. Dragostea însemna să dai totul şi să nu refuzi nimic, aşa cum spunea bunicul ei. Însemna să-ţi laşi fericirea pe seama partenerului şi, în schimb, să-ţi asumi întreaga responsabilitate pentru fericirea lui. În seara asta, ea făcuse ambele lucruri.

Gândurile îi zburară spre copii. Nu înţelesese niciodată de ce uneori cuplurile au copii pe care par să nu-i dorească. Fără îndoială că-i fac pentru că nu se pot abţine de la acest lucru minunat.

Jordan se mişcă uşor, aplecându-şi capul ca să o privească cu infinită tandreţe pe soţia lui. În strălucirea lumânării, puritatea feţei ei era uimitoare. Cu genele ei incredibil de lungi odihnindu-se pe pomeţii înalţi ai obrajilor catifelaţi, părea fragilă şi nevinovată şi incredibil de drăguţă. Avusese de gând să o înveţe ce este pasiunea; în schimb îl învăţase ea pe el ce înseamnă să te dăruieşti cu

uitare de sine, fără nicio reţinere. Era inocenţa şi pasiunea; lipsită de orice prefăcătorie; plină de încredere, şi nevinovată, şi dulce. O seducătoare înnăscută.

Pe buze îi înflori un zâmbet când în cele din urmă recunoscu faptul că ea folosise cu abilitate propria lui tehnică pentru a face dragoste cu el, dar îi adăugase ceva – ceva insesizabil şi profund emoţionant. Ceva care l-a făcut să se simtă în acelaşi timp mândru şi ciudat de umilit; posesiv şi nedemn. Şi deodată foarte stingherit.

Crezând că a adormit deja, îşi lipi buzele de fruntea ei şi-i şopti numele; apoi ridică mâna vrând să-i îndepărteze buclele ciufulite de pe frunte.

Ea deschise ochii, iar ceea ce văzu în adâncurile albastre, strălucitoare, îl făcu să-şi oprească mâna la jumătatea drumului şi să tremure – văzu acelaşi lucru care l-a făcut să simtă fiorii plăcerii când l-a sărutat şi l-a mângâiat. Toată dragostea din univers strălucea în ochii ei.

— Oh, Dumnezeule! şopti el răguşit.

*

Câteva ore mai târziu, după ce au făcut dragoste pentru a doua oară, Jordan o ţinea cuibărită în braţe, privind fix lumânările pe terminate de pe cămin, incapabil să-şi reprime gelozia posesivă pe care o simţea că se trezeşte în el.

— Alexandra, spuse cu mai multă asprime în glas decât ar fi dorit, niciodată să nu crezi un bărbat care spune „ai încredere în mine”, mai ales dacă se întâmplă ca în momentul respectiv să nu ai nimic pe tine.

Deschise ochii, iar zâmbetul ei era plin de încântare.

— Câţi bărbaţi crezi că or să vorbească cu mine într-un moment în care să nu am nicio haină pe mine.

— Niciunul, zise el încruntat. Pur şi simplu glumeam în legătură cu asta. Neputând să-i spună direct să nu aibă încredere în el şi în niciun bărbat, Jordan zise evaziv: este o prostie să ai prea multă încredere în oameni. Poţi să ai de suferit dacă faci asta.

— Aş suferi eu singură dacă nu aş face-o. Tu nu ai încredere în oameni?

— Nu în foarte mulţi şi nu încredere absolută. Alexandra ridică mâna şi-i urmări cu degetul conturul buzelor fierbinţi, senzuale.

— Dacă nu ai încredere, îi spuse cu un amestec de înţelepciune şi naivitate pe care Jordan îl găsea atât de dezarmant, nu vei fi niciodată dezamăgit de cineva. Dar, în acelaşi timp, te privezi singur de şansa de a fi vreodată pe deplin fericit. Neputându-se opri să nu-l atingă, Alexandra îi urmări linia maxilarului, inconştientă de dorinţa care strălucea în ochii lui şi care prindea viaţă în ea. Eşti frumos, delicat, înţelept şi puternic, şopti ea, văzând cum i se întunecă ochii în timp ce mâna îi cobora în jos, spre piept. Dar trebuie să înveţi să ai încredere în oameni, în special în mine. Fără încredere deplină, dragostea nu poate supravieţui, şi eu te iubesc…

Jordan îi înlănţui gura într-un sărut devorator care o reduse la tăcere şi o ameţi făcând-o să se învârtească într-o lume dulce şi caldă, unde nu exista nimic altceva decât frumuseţea sălbatică a felului în care făcea el dragoste.

CAPITOLUL 11

În seara următoare, devreme, au făcut o scurtă oprire la Londra, iar în timp ce Jordan s-a dus la o întâlnire de afaceri, vizitiul a plimbat-o timp de două ore prin oraşul de care era convinsă că este cel mai frumos din lume.

La orizont soarele se scufunda în mare când au ajuns în ziua următoare la nava lor. Alexandra se delectă cu o încântare avidă cu imaginile şi zgomotele portului, privind forfota hamalilor care duceau fără efort greutăţi imense, în timp ce macarale uriaşe ridicau încărcăturile din docuri şi le lăsau pe punţile vaselor. Impunătoare vase de luptă cu catarge uriaşe erau încărcate cu provizii şi pregătite să se

alături surorilor lor în blocada coloniilor americane, sau să continue bătălia pe mare cu francezii. Marinari solizi se plimbau printre docuri cu femei rujate, ale căror rochii făceau ca neglijeurile Alexandrei să pară sobre.

Căpitanul navei Fair Winds, i-a întâmpinat personal când au urcat pe punte şi i-a invitat în cabina lui la „un supeu uşor”. Masa uşoară a constat în paisprezece feluri de mâncare, fiecare servit cu un alt vin, şi o conversaţie foarte animată despre războaiele pe care le ducea Anglia cu francezii şi americanii. La Morsham, când Alexandra citea despre bătăliile terestre sângeroase cu forţele lui Napoleon şi despre ciocnirile care aveau loc pe mare, totul părea atât de îndepărtat şi ireal. Acum, cu vasele de luptă ancorate pretutindeni în jurul ei, războiul devenea un lucru concret, înspăimântător.

Când Jordan o conduse jos în cabina lor, băuse atâta vin la insistenţa căpitanului, încât se simţea puţin ameţită şi extrem de somnoroasă. Cuferele lui Jordan fuseseră puse în cabina lor, iar Alexandra zâmbi îmbujorându-se, întrebându-se dacă avea de gând să facă dragoste cu ea în noaptea asta. Seara trecută, după ce se întorsese de la întâlnirea avută la Londra, a părut ceva mai distant şi nu au făcut dragoste când, în sfârşit, au tras la un han în sudul oraşului. Totuşi o sărutase urându-i noapte bună şi a ţinut-o în braţe până când a adormit.

— Pot să îndeplinesc rolul de cameristă a doamnei? întrebă Jordan. Fără să mai aştepte răspunsul, o răsuci şi începu să-i descheie lungul şir de nasturi îmbrăcaţi în mătase roz în care se prindea rochia la spate.

— Barca asta se leagănă? întrebă Alexandra, prinzându-se de măsuţa din apropierea ei. Jordan izbucni într-un râs puternic.

— Aceasta este o navă, nu o barcă, şi tu eşti cea care te legeni, scumpa mea – rezultat, mă tem, al faptului şocant că ai băut prea mult vin la masă.

— Căpitanul a insistat atât de mult să le încerc pe toate, protestă ea. Este foarte drăguţ, adăugă, încântată mai curând de lume în general.

— N-ai să mai spui aşa când o să te trezeşti mâine dimineaţă, zise ironic Jordan.

Îşi întoarse îndatoritor capul, în timp ce ea se schimbă, apoi o duse în pat trăgându-i cearceafurile până la bărbie.

— My lord, îl întrebă, nu vii în pat? Alexandra dorea din toată inima să nu fie nevoită să i se adreseze întotdeauna cu „excelenţă” sau „my lord”, dar ducesa îi dăduse instrucţiuni foarte severe că trebuie să i se adreseze astfel dacă soţul ei nu-i dă permisiunea să-i spună altfel. Ceea ce el nu făcuse.

— Urc pe punte ca să iau puţin aer, zise el oprindu-se să scoată pistolul din cealaltă jachetă şi să-l îndese în cingătoarea pantalonilor albastru-închis.

Alexandra adormise înainte ca Jordan să străbată culoarul îngust spre treptele care duceau pe puntea de sus.

Ajuns la balustradă, Jordan îşi vârî mâna în buzunar şi luă unul din trabucele lui subţiri pe care le savura de obicei după masă. Îl aprinse, apoi rămase cu privirea pierdută peste Canal, gândindu-se la problema deosebit de complicată a Alexandrei. După ce ani de zile avusese legături cu femei sofisticate, materialiste şi superficiale – şi din cauza acestor femei condamnase întregul lor sex – s-a căsătorit cu o fată lipsită de orice prefăcătorie, nevinovată, inteligentă şi generoasă.

Şi nu ştia cum să procedeze.

Alexandra avea ideea ridicolă, falsă, că el este nobil şi gentil şi frumos. Când, aşa cum ştia el prea bine, era un ticălos, fără nicio iluzie, şi corupt moral. În scurta lui viaţă omorâse deja prea mulţi oameni ca să le mai ţină socoteala şi se culcase cu mai multe femei decât îşi putea aminti.

Alexandra credea în sinceritate, încredere şi dragoste şi era hotărâtă să încerce să-l facă şi pe el să-i împărtăşească aceste convingeri. El nu dorea să aibă nimic de-a face cu sinceritatea, încrederea sau dragostea.

Ea era o visătoare mărinimoasă; el era un realist dur.

Era o visătoare în asemenea măsură, încât credea practic că o să i se întâmple ceva minunat, ceea ce nu era

surprinzător dacă credea că primăvara pământul reavăn miroase a parfum…

Alexandra dorea să-l facă să vadă lumea aşa cum o vedea ea, proaspătă şi plină de viaţă şi nealterată, dar era prea târziu pentru asta. Tot ce putea să facă el era să încerce ca pentru ea să menţină lumea cât mai mult posibil aşa cum era convinsă că este. Dar n-o să împartă cu ea lumea ei imaginară. Nu dorea să o facă. El nu aparţinea acelei lumi. La Devon va fi ferită de efectele corozive ale societăţii înalte, ferită de descompunerea şi sofisticarea superficială a acestei lumi – lumea în care el se simţea în largul său, unde nimeni nu se aştepta ca el să aibă sentimente cum este dragostea, unde nimeni nu se aştepta să manifeste încredere sau să-şi dezvăluie gândurile sau sentimentele lui intime…

Se temea de durerea pe care o va vedea pe faţa ei când o să-şi dea seama că nu va sta cu ea la Devon, dar nu va sta. Nu putea să stea.

În faţa lui, cât vedea cu ochii, era Canalul, întinderea lui întunecată fiind străbătută de o cărare tremurândă de lumină care se pierdea în zare, lăsată în urmă de o rază roz-gălbuie a lunii. Iritat, Jordan aruncă trabucul, apoi îşi aminti că era singur. Lăsase tabachera plată de aur cu celelalte trabucuri la Elise acasă, la Londra, cu două seri în urmă, când fusese la ea.

Agitat din cauza zilelor pe care fusese nevoit să le petreacă închis în caleaşcă şi a încercării fără succes de a găsi o soluţie mai bună pentru problema Alexandrei, se întoarse şi privi spre ţărm, unde licăreau luminile tavernelor şi marinari beţi forfoteau de colo până colo, lipiţi de târfele care-i însoţeau.

La mai puţin de cinci metri depărtare, doi bărbaţi se furişară în grabă în umbra navei şi se lăsară la pământ ascunzându-se printre colacii de frânghie, ferindu-se să nu fie văzuţi de el.

Sperând să cumpere câteva ţigarete în taverna de pe chei, Jordan traversă puntea şi se îndreptă spre schela de debarcare. Cele două umbre se ridicară dintre frânghii

urmărindu-l îndeaproape.

Jordan ştia că noaptea cheiul era un loc periculos, mai ales având în vedere bandele care recurgeau la înrolarea silită, aruncându-se asupra celor neprevăzători şi încărcându-şi victimele inconştiente pe vasele de luptă ale Majestăţii Sale, unde se trezeau pentru a descoperi că au avut onoarea să devină marinari pentru luni sau ani de zile, până când vasul se întorcea în port. Pe de altă parte, Jordan era înarmat şi nu văzuse pe chei decât marinari beţi; iar, după ce supravieţuise anilor de bătălii sângeroase în întreaga Spanie, nu i se păru că avea de ce să se teamă pe distanţa de numai câţiva yarzi care-l separa de tavernă.

— Rămâi în urmă, tâmpitule, lasă-l să ajungă pe chei, şopti una dintre cele două umbre care se mişcau fără zgomot venind în urma lui Jordan pe schelă.

— Ce dracu' să mai aşteptăm? îl întrebă cel de-al doilea pe tovarăşul lui în timp ce se ascundeau în umbra tavernei, unde dispăruse prada lor. Trebuia să-i dăm una în cap şi să-l aruncăm în apă, ceea ce am fi putut face mai bine când era încă pe vas.

Cel care vorbise primul zâmbi diabolic.

— Am o idee mai bună, nu trebuie să muncim mai mult şi o să căpătăm şi o groază de parale.

Jordan ieşi din tavernă cu trei ţigări de foi groase şi neapetisante, pe care le băgă în buzunarul jachetei. Acum, că le avea, se îndoia că ar mai fi avut chef să le fumeze. În spatele lui, umbrele se mişcară iute, se auzi o scândură scârţâind, iar Jordan se încordă. Fără să-şi schimbe ritmul pasului, băgă mâna sub haină să scoată pistolul, dar, înainte să-l fi atins măcar, capul îi explodă în mii de fărâme într-o durere agonizantă, făcându-l să alunece într-un tunel întunecat al uitării de sine. Apoi pluti în derivă, îndreptându-se spre o lumină binecuvântată care părea să-l cheme la capătul tunelului.

*

Alexandra se trezi în zori în strigătele marinarilor care

se agitau pe puntea de deasupra, pregătind vasul pentru a ieşi în larg. În pofida faptului că parcă avea câlţi în cap, dorea totuşi să fie pe punte ca să vadă cum dispare ţărmul când porneşte vasul în larg. Soţul ei probabil că se gândise la acelaşi lucru, îşi zise ea în timp ce-şi puse o rochie nouă şi se înfăşură într-o mantie asortată de lână moale de culoarea levănţicăi. El se sculase deja şi părăsise cabina.

Orizontul era o linie unde se întâlneau albastrul cenușiu al mării cu rozul purpuriu al aurorei când ajunse Alexandra pe punte. Marinarii îşi vedeau grăbiţi de treburile lor, ocolind-o în timp ce întindeau frânghii şi manevrau velatura. În faţa ei, secundul stătea cu picioarele depărtate, cu spatele spre ea, dându-le ordine oamenilor care pregăteau catargul. Îl căută cu privirea pe soţul ei, dar părea să fie singurul pasager pe punte. Seara trecută, la masă, îl auzise pe Jordan spunându-i căpitanului Farraday că îi place să fie întotdeauna pe punte când ţărmul începe să se estompeze lăsat în urmă de nava pornită în larg. Strângându-şi în jur fustele, Alexandra se îndreptă spre căpitan când acesta apăru pe punte.

— Căpitane Farraday, nu l-aţi văzut cumva din întâmplare pe soţul meu? Văzându-i nerăbdarea de pe faţă, îi explică rapid motivul pentru care îl reţinea. Nu este nici în cabină şi nici pe punte. Există vreun alt loc pe vasul ăsta unde ar putea să fie?

— Puţin probabil, excelenţă, spuse absent căpitanul cu ochii spre cerul care devenea tot mai luminos, apreciind cât mai era până să se facă ziuă de-a binelea. Acum, vă rog să mă scuzaţi…

Încurcată, încercând să ignore semnalele de alarmă pe care le simţea pe şira spinării, Alexandra coborî în cabină şi rămase în mijlocul ei, cercetând nesigură cu privirea de jur-împrejur. Gândindu-se că Jordan s-a dus să facă o mică plimbare prin docuri, se îndreptă spre scaun şi luă haina cafenie pe care el o aşezase pe spătar după ce se urcaseră pe navă, seara trecută. Mergând spre dulap să o pună înăuntru, îşi trecu obrazul peste ţesătura de lână foarte fină inhalând mirosul delicat al coloniei bărbăteşti pe

care o folosea Jordan, apoi o puse în dulap. Jordan era obişnuit ca valetul să strângă după el, îşi zise cu un zâmbet plin de afecţiune, în timp ce se întinse şi luă şi pantalonii cafenii, aşezându-i alături de jachetă. Întorcându-se, căută din ochi jacheta albastru-închis pe care o purta când urcase seara trecută pe punte. Jacheta albastră nu era nicăieri în cabină; şi nici restul hainelor cu care era îmbrăcat când îl văzuse ultima oară.

Căpitanul Farraday îşi exprimă înţelegerea pentru preocuparea ei, dar nu intenţiona să scape refluxul pentru a ieşi odată cu el în larg şi îi spuse clar lucrul ăsta. O premoniţie groaznică îi trecu prin minte Alexandrei, făcând-o să tremure, dar ştia din instinct că rugăminţile nu ar fi avut niciun efect asupra omului din faţa ei.

— Căpitane Farraday, zise ea adunându-se şi vorbind pe un ton care spera că este o imitaţie destul de bună a vocii imperative a bunicii lui Jordan. Dacă soţul meu zace rănit pe undeva pe acest vas, dumneata vei fi cel vinovat, nu numai pentru că a fost rănit, ci şi pentru că ai ieşit în larg în loc să-l duci pe ţărm şi să-l laşi pe mâinile unui doctor corespunzător. Mai mult, zise ea străduindu-se să-şi păstreze vocea fermă, dacă am înţeles bine ce mi-a spus soţul meu ieri, el deţine o parte din compania a cărei proprietate este acest vas.

CAPITOLUL 12

Îmbrăcat în uniformă, căpitanul Farraday şi secundul său stăteau în poziţie de drepţi pe puntea goală a vasului Fair Winds, căruia i se interzisese să iasă în larg, privind cum opreşte în faţa schelei o caleaşcă neagră.

— Asta este? întrebă secundul fără să-i vină să creadă, privind silueta subţire, dreaptă ca o scândură, care urca încet schela, la braţul lui sir George Bradburn, unul dintre cei mai influenţi oameni din amiralitate. Vrei să spui

că bătrâna asta cu părul alb are atâta influenţă, încât să-l determine pe ministru să ne confişte nava, iar pe noi să ne consemneze la bord? Doar ca să vină aici şi să audă ce avem noi de spus?

Alexandra tresări când auzi bătaia din uşa cabinei, inima zvâcnindu-i puternic de teamă şi speranţă, aşa cum făcuse în ultimele cinci zile de câte ori auzea un zgomot; dar nu ducele era cel care stătea în cadrul uşii; era bunica lui, pe care nu o mai văzuse din ziua căsătoriei.

— Aveţi vreo veste? şopti Alexandra disperată, prea preocupată ca să o mai salute pe bătrână.

— Căpitanul şi secundul nu ştiu nimic, spuse scurt excelenţa sa. Vino cu mine.

— Nu! Fiind pe punctul de a avea un acces de isterie, situaţie în care se afla de peste două zile şi două nopţi, Alexandra scutură puternic din cap şi se dădu înapoi. El ar fi vrut să rămân…

Ducesa se îndreptă şi-i privi faţa palidă, îndurerată, de la înălţimea nasului ei aristocratic.

— Nepotul meu, spuse cu cea mai rece voce posibilă, ar fi vrut să te comporţi cu demnitatea şi autocontrolul cuvenite soţiei sale, ducesa de Hawthorne.

Cuvintele fură pentru Alexandra ca o palmă şi avură acelaşi efect, făcând-o să-şi vină în fire. Asta ar fi aşteptat soţul ei de la ea. Străduindu-se să-şi ţină în frâu panica ce o cuprinsese, Alexandra îşi îndreptă spatele de copil şi merse ţeapănă alături de ducesă şi de sir George Bradburn spre caleaşcă; dar când vizitiul o apucă de cot pentru a o ajuta să urce, Alexandra se retrase brusc, aruncând o ultimă privire frenetică peste faţadele tavernelor şi ale depozitelor aflate de-a lungul cheiului. Soţul ei probabil că este pe acolo, pe undeva. Bolnav sau rănit. Trebuie să fie… Mintea ei refuza orice altă posibilitate.

După câteva ore, când trăsura încetini, croindu-şi drum pe străzile Londrei, Alexandra îşi îndreptă privirea abătută de la fereastră spre ducesă, care stătea vizavi de ea, cu spatele drept, cu faţa atât de rece, pe care nu puteai citi nicio emoţie, încât se întrebă dacă femeia asta era

capabilă să simtă ceva. În tăcerea ca de mormânt din caleaşcă, şoapta răguşită a Alexandrei păru ca un strigăt:

— Unde mergem?

După o pauză prelungită în mod deliberat pentru a demonstra absolut clar că ducesei nu-i făcea plăcere să-și dezvăluie intenţiile, spuse cu răceală:

— La reşedinţa mea din oraş. Ramsey trebuie să fi ajuns deja acolo cu un personal restrâns care va ţine draperiile trase şi va informa pe orice vizitator că suntem la Rosemeade. Ştirea despre dispariţia nepotului meu este în toate ziarele şi nu doresc câtuşi de puţin să fiu asaltată de vizitatori şi de amatorii de curiozităţi.

Tonul aspru al ducesei îi trezi evident o umbră de simpatie ministrului Bradburn faţă de Alexandra, pentru că pentru prima dată renunţă la tăcerea sa şi încercă să o liniştească.

— Scotocim cerul şi pământul pentru a descoperi ce s-a întâmplat cu Hawthorne, spuse el amabil. O sută de oameni cercetează cheiurile, făcând anchete oficiale, iar avocaţii familiei Hawthorne au angajat încă o sută de anchetatori cu instrucţiuni clare de a folosi orice mijloace pentru a obţine informaţii. Nu s-a primit nicio cerere de răscumpărare, aşa că nu credem că a fost răpit în acest scop.

Încercând să-şi înăbuşe lacrimile pe care ştia că ducesa le-ar fi dispreţuit, Alexandra se hotărî să pună o întrebare de al cărei răspuns se temea.

— Care sunt şansele de a mai fi găsit? Nu putu continua. Nu putea rosti cuvântul „în viaţă”.

— Nu… ministrul ezită… nu ştiu.

Tonul său lăsa să se înţeleagă că şansele nu erau foarte mari, iar ochii Alexandrei se împăienjeniră de lacrimi fierbinţi pe care şi le ascunse lipindu-şi obrazul de blăniţa moale a lui Henry, înghiţindu-şi în acelaşi timp nodul dureros ce-i strangula gâtul.

*

Timp de patru zile nesfârşite, Alexandra a convieţuit în aceeaşi casă cu ducesa, care a tratat-o în permanenţă ca şi cum ar fi fost invizibilă, fără să-i vorbească sau să-i arunce vreo privire. În cea de-a cincea zi, pe când Alexandra stătea la fereastra camerei ei, îl văzu pe sir George părăsind casa. Prea agitată ca să mai aştepte să fie chemată, coborî în fugă în salon şi dădu buzna peste ducesă.

— L-am văzut pe ministru plecând. Ce a spus?

În privirea ducesei se vedea clar nemulţumirea faţă de modul condamnabil în care năvălise în salon.

— Vizitele lui sir George nu te privesc nicidecum, spuse rece şi întoarse capul concediind-o în mod grosolan.

Aceste cuvinte rupseră firul subţire al controlului prin care Alexandra reuşise să-şi ţină în frâu emoţiile.

Strângându-şi pumnii, spuse cu o voce încărcată de frustrare şi de furie:

— În pofida a ceea ce gândiţi, nu sunt un copil fără minte, doamnă, iar soţul meu este persoana cea mai importantă din lume pentru mine. Nu puteţi, nu trebuie, să-mi ascundeţi informaţiile de care dispuneţi.

Când văzu că ducesa continuă pur şi simplu să o privească într-o tăcere de gheaţă, Alexandra schimbă tactica, implorând-o:

— Ar fi mult mai bine să-mi spuneţi adevărul, decât să mi-l ascundeţi. Nu mai pot suporta să nu ştiu nimic – vă rog, nu-mi faceţi asta. N-am să vă deranjez cu istericale… Când tatăl meu a murit, iar mama nu şi-a mai putut relua viaţa normală, eu am preluat conducerea casei la vârsta de paisprezece ani. Iar când bunicul meu a murit, eu…

— Nu există niciun fel de veşti! rosti răstit şi scurt excelenţa sa. Când o să fie veşti, voi avea grijă să le auzi şi tu.

— Dar a trecut atâta vreme! izbucni Alexandra.

Privirea ducesei se îndreptă spre ea, plină de dispreţ.

— Eşti o mică actriţă, nu-i aşa? Totuşi, poţi să fii liniştită în ceea ce priveşte bunăstarea ta materială. A fost făcut un aranjament între mama aceea a ta şi nepotul meu

care îi asigură suficienţi bani, încât să trăiască fără nicio grijă tot restul vieţii ei. Are mai mult decât destul ca să împartă şi cu tine.

Alexandra rămase cu gura căscată când îşi dădu seama că de fapt ducesa credea că ea este îngrijorată de propriul ei viitor şi nu de soţul ei, care s-ar fi putut ca în momentul ăsta să zacă în fundul Canalului Mânecii. Fără să poată scoate un cuvânt de furie, Alexandra ascultă în timp ce ducesa încheie tăios:

— Dispari din faţa mea. Nu mai pot suporta niciun minut îngrijorarea ta prefăcută pentru soarta nepotului meu. De-abia îl cunoşti, nu reprezintă nimic pentru tine.

— Cum îndrăzniţi? strigă Alexandra. Cum îndrăzniţi să staţi acolo şi să-mi spuneţi toate lucrurile astea? Dumneavoastră nu puteţi să înţelegeţi ce simt eu faţă de el, pentru că nu aveţi niciun fel de sentiment. Chiar dacă aţi avea, sunteţi… sunteţi prea bătrână ca să vă mai amintiţi ce este dragostea.

Ducesa se ridică încet, părând să o strivească pe Alexandra, care era însă prea agitată, prea înfuriată pentru a-şi opri tirada nechibzuită.

— Nu vă puteţi imagina ce a însemnat pentru mine să-l văd că mă priveşte sau să-l fac să râdem împreună. Nu ştiţi ce înseamnă să priveşti în ochii lui. Un suspin se ridică în gâtul Alexandrei şi pe obrajii ei palizi începură să şiroiască lacrimi. Nu vreau banii lui, nu vreau decât să-l pot privi în ochi şi să-l văd zâmbind. Spre groaza ei, genunchii îi cedară şi căzu la picioarele ducesei. Nu vreau decât să-i văd ochii frumoşi, spuse printre hohote de plâns care-ţi frângeau inima.

Ducesa păru să ezite, apoi se întoarse şi părăsi camera, lăsând-o pe Alexandra să-şi plângă durerea şi nefericirea singură. Zece minute mai târziu, Ramsey a intrat în cameră aducând o tavă pe care se afla un superb serviciu de ceai din argint.

— Excelenţa sa a spus că sunteţi slăbită din cauză că nu aţi mâncat şi că aveţi nevoie de ceva care să vă refacă forţele, spuse el.

Aflată încă jos pe podea, cu mâinile sprijinite de canapea şi cu faţa îngropată în ele, Alexandra ridică încet capul şi îşi şterse stingherită lacrimile.

— Te rog, ia asta de aici, nu pot suporta să văd mâncare.

Respectând ordinele ducesei şi ignorând rugămintea Alexandrei, Ramsey aşeză tava nedorită pe masă, apoi se îndreptă şi, pentru prima dată de când îl întâlnise, servitorul păru că ezită şi că nu se simte în largul lui.

— Nu stă în firea mea să vorbesc ceea ce nu trebuie, începu el cu o voce sugrumată, dar am fost informat de Craddock, coaforul excelenţei sale, că nici excelenţa sa nu a mâncat aproape nimic de cinci zile. Tocmai i-a fost dusă şi domniei sale o tavă în salonaş. Poate că dacă vă oferiţi să luaţi masa cu ea, aţi putea-o convinge să mănânce.

— Femeia asta nu are nevoie de mâncare, zise Alexandra, ridicându-se. Ea nu este ca toţi muritorii.

Purtarea rece a lui Ramsey deveni evident glacială când auzi criticile indirecte la adresa stăpânei sale.

— Sunt cu ducesa de Hawthorne de patruzeci de ani. Ataşamentul meu profund faţă de ea m-a făcut să presupun în mod greşit că s-ar putea să vă îngrijoreze oarecum şi pe dumneavoastră, întrucât acum faceţi parte din familie. Vă cer scuze pentru eroarea mea de judecată.

Ieşi ţeapăn din cameră, lăsând-o pe Alexandra cu un sentiment absolut neplăcut şi total uluită. După cât se părea, Ramsey îi era devotat ducesei şi totuşi Alexandra cunoştea foarte bine atitudinea acesteia faţă de servitori. La Rosemeade o mustrase sever în două rânduri pe Alexandra pentru că bârfeşte cu servitorii, când tot ce făcuse fusese să-l întrebe pe Ramsey dacă este căsătorit, iar pe o fată în casă dacă are copii. Din punctul de vedere al ducesei, de la înălţimea ei, a vorbi cu un servitor înseamnă a bârfi cu el, ceea ce, la rândul său, însemna a-l trata ca egal – iar asta, Alexandra îşi amintea din remarcile tăioase ale ducesei, nu se făcea, în pofida tuturor acestor lucruri, Ramsey îi era, după cât se părea, devotat. Ceea ce însemna că trebuie să mai existe şi altceva la bătrâna

femeie în afară de mândrie şi înfumurare, decise Alexandra.

Această posibilitate o conduse la o alta, iar Alexandra privi derutată spre tavă, întrebându-se dacă nu cumva ea a înţeles-o ca pe o ofertă de pace. Până acum cinci minute ducesa nu manifestase nici cel mai mic interes faţă de faptul că Alexandra a mâncat sau nu. Pe de altă parte, s-ar fi putut tot atât de bine ca trimiterea acestei tăvi să nu însemne altceva pentru ducesă decât să-i amintească într-un mod serios Alexandrei că trebuie să-şi ţină nervii sub control.

Alexandra îşi muşcă buza de jos în timp ce cuvintele lui Ramsey îi sunau în minte: cinci zile... Ducesa nu a mâncat de cinci zile. Nici Alexandra nu a mâncat, dar ea era tânără şi sănătoasă şi puternică. Atitudinea Alexandrei se îmblânzi şi mai mult când îi trecu prin cap că, dacă ducesa nu a putut să mănânce, trebuie să fie mult mai afectată de dispariţia nepotului ei decât lasă să se vadă. Cu un oftat hotărât, Alexandra îşi îndepărtă părul de pe frunte şi decise că tava i-a fost trimisă ca o ofertă de pace.

Prin uşa întredeschisă a salonului albastru Alexandra o văzu pe ducesă stând în scaunul cu spatele înalt şi privind spre flăcările din cămin. Chiar şi în momentele de repaos, bătrâna avea o figură ameninţătoare, totuşi era ceva în trăsăturile ei rigide, închise în sine, care-i aminteau în mod dureros Alexandrei de mama ei în primele zile după moartea tatălui, înainte ca sosirea celeilalte soţii să transforme durerea doamnei Lawrence în ură.

Păşi încet în cameră, aruncând o umbră peste câmpul vizual al ducesei, iar capul bătrânei se ridică brusc. Tot atât de brusc îşi îndreptă privirea în altă parte, dar nu înainte ca Alexandra să zărească urme de lacrimi în ochii deschişi la culoare ai ducesei.

— Excelenţă? zise Alexandra făcând încet un pas înainte.

— Nu te-am lăsat singură ca să vii să mă deranjezi aici, zise răstit femeia, dar de data asta Alexandra nu se mai lăsă păcălită de vorba aspră. Cu acelaşi ton liniştitor pe care îl folosea faţă de mama ei, fata spuse:

— Nu, doamnă, aşa este.

— Pleacă!

Descurajată, dar hotărâtă, Alexandra spuse:

— Nu am să vă reţin mult, dar trebuie să-mi cer scuze pentru lucrurile pe care vi le-am spus mai devreme. Sunt de neiertat.

— Îţi accept scuzele. Acum pleacă.

Ignorând privirea tăioasă a ducesei, Alexandra înaintă şi mai mult.

— M-am gândit, că, întrucât amândouă trebuie să mâncăm, poate că ar fi mai uşor dacă am lua masa împreună. Am putea... ne-am putea suporta reciproc compania.

Femeia ale cărei dorinţe erau ignorate fu cuprinsă de mânie.

— Dacă doreşti companie, ar fi mai bine să te duci acasă la mama ta, aşa cum ţi-am sugerat acum cincisprezece minute.

— Nu pot.

— De ce? se răsti bătrâna.

— Pentru că – zise Alexandra într-o şoaptă înăbușită – am nevoie să fiu lângă cineva care îl iubeşte.

O durere nemărginită scăpată de sub control cuprinse trăsăturile bătrânei ducese înainte de a se aduna, dar în acel moment Alexandra a văzut tumultul care zăcea sub masca demnităţii ei rigide.

Cuprinsă de milă, dar având grijă să nu o arate, Alexandra se aşeză repede pe scaunul de vizavi de ducesă şi descoperi una dintre tăvi. Stomacul i se strânse când văzu mâncarea, dar zâmbi plăcut.

— Doriţi o felie din puiul ăsta frumos rumenit sau aţi prefera carne de vită?

Ducesa ezita încă, privind-o pe Alexandra cu ochii îngustaţi.

— Nepotul meu este încă în viaţă, declară ea cu o expresie care-i spunea Alexandrei ca nu cumva să îndrăznească să o contrazică.

— Fireşte că este, zise Alexandra cu convingere,

conştientă că a fost avertizată că ar face mai bine să nu se îndoiască. Cred din tot sufletul meu.

Ducesa cercetă faţa Alexandrei pentru a-şi da seama cât de sinceră este, apoi făcu un semn uşor, ezitant, din cap şi spuse morocănos:

— Cred că aş lua puţin pui.

Au mâncat într-o tăcere deplină, întreruptă numai din când în când de trosnetul buştenilor din cămin. Când s-a ridicat să-i ureze noapte bună, ducesa vorbi prima dată şi i se adresă pe numele mic.

— Alexandra… şopti ea răguşit.

— Da, doamnă, se întoarse Alexandra.

— Tu te… Ducesa de-abia respiră, înecată de durere. Tu te rogi?

Ochii Alexandrei se umplură de lacrimi pentru că-şi dădu imediat seama că nu obiceiurile ei religioase o interesau pe mândra femeie. Ea îi cerea Alexandrei să se roage.

— Foarte, foarte mult, răspunse în şoaptă înghiţindu-şi lacrimile de durere.

*

În următoarele trei zile, Alexandra şi ducesa au stat de veghe în tăcere în salonul albastru, scoţând numai rareori câte un cuvânt şi atunci într-o şoaptă nefirească; două străine care nu aveau altceva în comun decât groaza de nedescris ce le unea.

În după-amiaza celei de-a treia zile, Alexandra o întrebă pe ducesă dacă a trimis după Anthony, lordul Townsende.

— L-am trimis vorbă să vină aici să stea cu noi, dar el era… Se întrerupse pentru că în uşă apăru Ramsey. Da, Ramsey.

— A sosit sir George Bradburn, excelenţă.

Alexandra sări în picioare nerăbdătoare, împrăştiind pe jos dantela la care o pusese ducesa să lucreze, dar când intră bărbatul distins, cu părul alb, îi văzu expresia plină de

îngrijorare de pe faţă şi fu cuprinsă de groază.

Lângă ea ducesa ajunsese evident la aceeaşi concluzie văzându-i trăsăturile lui Bradburn, pentru că faţa îi deveni de o paloare cadaverică şi se ridică încet sprijinindu-se de bastonul pe care-l folosea de când se instalaseră în Grosvenor Square.

— Ai veşti, George? Ce s-a întâmplat?

— Investigatorii au constatat cu certitudine că un bărbat cu trăsăturile lui Hawthorne a fost văzut în taverna de pe chei în jur de ora unsprezece în seara în care a dispărut. După ce i s-a plătit o sumă considerabilă, proprietarul tavernei şi-a amintit că persoana respectivă era deosebit de înaltă – cu mult peste şase picioare – şi că era îmbrăcată ca un gentleman. Gentlemanul a cumpărat câteva trabucuri şi a ieşit. Taverna se află aproape chiar vizavi de locul unde era ancorată Fair Winds şi suntem siguri că omul era Hawthorne. Bradburn se opri o clipă şi oftă cu durere. N-aţi dori să luaţi loc în timp ce veţi auzi ce am să vă spun?

Insinuarea clară o făcu pe Alexandra să se prindă cu mâinile de speteaza scaunului ca de un punct de sprijin, dar scutură puternic din cap că nu.

— Continuă, ordonă ducesa cu voce răguşită.

— Doi marinari de pe Falcon, care era ancorată lângă Fair Winds, au văzut un bărbat înalt, bine îmbrăcat, părăsind taverna urmărit de doi oameni care păreau a fi doi borfaşi ordinari. Marinarii de pe Falcon n-au acordat o atenţie deosebită acestui lucru şi erau şi ei bine afumaţi; unul dintre ei crede însă că a văzut cum gentlemanul cel înalt este lovit în cap de unul dintre borfaşi. Celălalt marinar nu pare să fi observat când s-a întâmplat asta, dar a văzut cum gentlemanul despre care a crezut că a fost doborât de prea multă băutură este ridicat pe umeri de unul dintre borfaşi şi dus pe chei în jos.

— Şi nu au încercat să facă nimic pentru a-l ajuta? strigă Alexandra.

— Niciunul dintre marinari nu era în condiţia să ofere ajutor şi nici nu aveau de gând să se amestece într-o scenă

care, din nefericire, este de asemenea prea obişnuită în docuri.

— Mai există ceva, nu-i aşa? zise ducesa scrutându-i faţa sumbră.

Sir George trase adânc aer în piept şi-l expiră încet.

— Ştim cu toţii că bandele care caută recruţi au fost foarte active în noaptea în cauză şi după alte investigaţii am descoperit că una dintre aceste bande a cumpărat un om a cărui descriere corespunde perfect cu cea a lui Hawthorne. Crezând că este inconştient din cauza băuturii şi negăsind niciun act de identificare asupra lui, au plătit borfaşului pentru el şi apoi l-au îmbarcat pe una dintre navele majestăţii sale – Lancaster.

— Slavă Domnului! strigă Alexandra, inima explodându-i de bucurie. Fără să se gândească, luă mâna ca de gheaţă a ducesei şi o strânse puternic. Dar cuvintele următoare pe care le rosti Bradburn o făcură să se prăbuşească în străfundurile iadului.

— Cu patru zile în urmă, spuse el trist, Lancaster s-a angajat într-o bătălie cu o navă franceză, Versailles. O altă navă a noastră, Carlisle, se întorcea în port prin ceaţă, avariată după o luptă cu americanii. Incapabil să vină în ajutorul navei noastre, căpitanul de pe carlisle a urmărit prin binoclu întreaga luptă. Când totul s-a terminat, Versailles de-abia se mai putea menţine la suprafaţă.

— Şi Lancaster? izbucni Alexandra.

— Îmi revine trista datorie, spuse sir George dregându-și vocea, să vă informez că Lancaster s-a scufundat împreună cu toţi cei de la bord, inclusiv cu excelenţa sa, ducele de Hawthorne.

Camera începu să se învârtească în faţa ochilor Alexandrei; din piept îi porni un strigăt şi-şi duse mâna la gură, privirea îngrozită îndreptându-i-se spre faţa devastată a ducesei. Văzu că ducesa se clatină şi automat Alexandra o cuprinse în braţe pe bătrâna care plângea şi o legănă liniştind-o ca pe un copil, bătând-o uşor pe spatele cuprins de spasme, şoptindu-i cuvinte de alinare, în timp ce şi ei lacrimile îi şiroiau nestingherite pe obraji.

Ca parcă de foarte departe îl auzi pe sir George spunând că a adus un doctor cu el şi simţi că cineva i-o ia din braţe uşor, dar ferm pe bunica lui Jordan care plângea fără nicio reţinere, în timp ce Ramsey o apucă pe ea de braţ şi o conduse sus.

CAPITOLUL 13

Alexandra fu cuprinsă de coşmaruri, zvârcolindu-se şi răsucindu-se, încercând să scape de un vis în care ea se afla în curtea unei biserici, înconjurată de sute de pietre funerare, fiecare purtând numele tatălui ei, al bunicului sau al soţului ei.

Pleoapele îi căzură la loc de parcă ar fi fost de plumb când făcu un efort să deschidă ochii, iar când în sfârşit reuşi, îşi dori să nu o fi făcut. Îşi simţea capul de parcă cineva îi înfipsese o bardă în creştet, iar lumina soarelui care pătrundea prin ferestre o făcea să strângă ochii de durere. Clipind, întoarse ochii de la sursa de lumină, iar privirea îi căzu pe o femeie subţire îmbrăcată într-o uniformă neagră, cu un şorţ alb şi bonetă, care dormea într-un scaun lângă pat. Camerista, îşi dădu cu greu seama Alexandra.

— De ce eşti aici? şopti ea cu o voce slabă, de parcă nu ar fi fost a ei.

Camerista dormea, sforăind uşor, iar Alexandra îşi întoarse pe pernă capul care îi pulsa. Privirea îi căzu îngrijorată pe masa de lângă pat, pe care se afla o sticlă, o lingură şi un pahar cu apă.

— Ce este asta? zise ea, de data asta ceva mai tare.

Servitoarea epuizată se îndreptă, văzu că Alexandra a deschis ochii şi sări în picioare.

— Laudanum, my lady, iar doctorul a spus că imediat ce vă treziţi trebuie să mâncaţi. Vă pregătesc ceva bun şi mă întorc într-un minut.

Prea somnoroasă ca să se mai gândească, Alexandra

lăsă din nou pleoapele grele să-i acopere ochii. Când îi deschise din nou, lângă pat era o tavă, iar soarele coborâse mult pe cer. Era după-amiază, îşi dădu seama Alexandra, simţindu-se dezorientată şi confuză, dar odihnită. De data asta camerista era trează, uitându-se îngrijorată la ea.

— Dumnezeule, aţi dormit de parcă eraţi moartă! izbucni ea, apoi îşi duse mâna la gură, privirea umplându-i-se de groază. Alexandra o privi curioasă şi făcu un efort teribil să se ridice ca servitoarea să-i poată aşeza tava în poală. Pe tava cu micul dejun, aşa cum era obiceiul, se afla un trandafir roşu şi ziarul Times.

— De ce mi s-a dat laudanum? întrebă Alexandra îngrijorată de faptul că nu putea să vorbească prea bine şi că nu se putea concentra.

— Pentru că aşa a spus doctorul.

Alexandra se încruntă confuză, apoi în mod automat puse aceeaşi întrebare pe care o pusese în fiecare dimineaţă de când veniseră în casa asta. A venit sir George? Simţi o durere puternică în tot trupul şi scoase un geamăt de groază când îşi veni complet în fire şi îşi aminti ultima vizită a lui Bradburn, de marţi dimineaţa. Clătină capul încercând să-şi alunge din minte imaginile care o năpădiseră şi vocile care spuneau: „trista datorie de a vă informa că toţi oamenii de la bord au pierit… Repede, să vină doctorul… Autorităţile vă anunţă cu durere… Ramsey, du-o în pat…”

— Nu! strigă Alexandra şi-şi luă privirea de pe faţa cameristei, dar *Times*-ul era în poala ei. Privea titlurile mari de pe prima pagină.

— Ce s-a întâmplat, my lady? Ce scrie? întrebă îngrozită camerista, fără să înţeleagă cuvintele pe care nu învăţase niciodată să le citească. Alexandra înţelesese cu o durere sfâşietoare fiecare cuvânt. Scria că Jordan Addison Matthew Townsende, al doisprezecelea duce de Hawthorne, marchiz de Landsdowne, duce de Marlow, baron de Richfield, era mort.

Capul îi căzu înapoi pe perne şi închise ochii, indiferentă la tot, în afară de suferinţa care-i tortura

mintea.

— Oh, excelenţă, n-am vrut să vă tulbur, şopti camerista, frângându-şi mâinile. Mă duc să chem doctorul. Excelenţa sa ducesa a fost dusă în pat şi este atât de bolnavă, încât doctorul a spus că nu îndrăzneşte să o lase singură… Ultimele cuvinte pătrunseră încet în durerea Alexandrei.

— Am să mă duc în scurtă vreme la ea, îi spuse cameristei uluite.

— Oh, nu, excelenţă, şi dumneavoastră aţi fost bolnavă şi oricum nu are niciun rost. Craddock i-a spus lui Ramsey că excelenţa sa nu vorbeşte. Nu poate să vorbească. Nu recunoaşte pe nimeni… pur şi simplu stă cu ochii deschişi…

Îngrijorarea învinse durerea Alexandrei şi, ignorând protestele cameristei, îşi dădu picioarele jos din pat, se prinse de stâlpul patului pentru a-şi potoli ameţeala pe care o simţea şi-şi puse halatul pe ea.

La bătaia Alexandrei, doctorul deschise uşa dormitorului ducesei şi ieşi în hol.

— Cum se simte? îl întrebă îngrijorată Alexandra. Doctorul dădu din cap.

— Nu este bine, nu este bine deloc. Nu mai este o femeie tânără şi a suferit un şoc groaznic. Nu mănâncă şi nici nu vorbeşte. Zace pur şi simplu întinsă privind parcă undeva, departe.

Alexandra clătină din cap amintindu-şi de purtarea mamei ei când, la scurtă vreme după moartea tatălui, a venit în vizită amanta lui. Şi mama ei se retrăsese în pat, nu mânca şi nu vorbea şi nu lăsa pe nimeni să intre ca să o consoleze. Când în cele din urmă a ieşit din izolarea pe care şi-o autoimpusese, mama ei nu a mai fost niciodată aceeaşi. Ca şi cum toată durerea şi amărăciunea continuau să fie acumulate în interiorul ei, măcinându-i încet minţile.

— A plâns? întrebă Alexandra, ştiind că este periculos să ţii durerea înăbuşită în tine.

— Fireşte că nu! Femeile cu poziţia ei socială şi cu caracterul ei puternic nu-şi permit să plângă. Aşa cum i-am

spus şi eu şi Craddock în repetate rânduri, trebuie să fie puternică şi să ia partea bună a lucrurilor. În definitiv mai are un nepot, aşa încât titlul familiei nu se pierde.

Opinia Alexandrei despre doctori nu fusese niciodată prea bună, dar nicicând mai proastă ca în momentul în care-l privi pe bărbatul insensibil şi înfumurat din faţa ei.

— Aş vrea să o văd, dacă se poate.

— Încercaţi să o înveseliţi puţin, zise el indiferent la privirea dură şi cercetătoare a Alexandrei. Să nu-i vorbiţi de Hawthorne.

Alexandra păşi în camera întunecoasă şi inima începu să-i bată mai puternic de milă şi de îngrijorare când văzu femeia cândva impunătoare şi robustă proptită între perne şi arătând ca stafia a ceea ce fusese. Sub cununa părului ei alb, faţa ducesei era ca varul, iar ochii deschişi la culoare erau plini de durere şi înconjuraţi în cearcăne adânci, negre. Nu văzu niciun semn de recunoaştere în privirea ei când veni lângă pat şi se aşeză pe margine, lângă ea. Temătoare, Alexandra se întinse şi luă mâna cu vene albastre, proeminente, a ducesei, care zăcea moale pe cuvertura aurie.

— Oh, doamnă, nu trebuie să faceţi asta, zise ea într-o şoaptă tremurândă, plină de compasiune, implorând-o din ochi pe ducesă să o asculte. Nu trebuie. Lui Jordan nu i-ar fi plăcut să vă vadă aşa. Când observă că nu reacţionează deloc, disperarea Alexandrei crescu şi strânse mai tare mâna fragilă. Aveţi oare idee cât de mândru era de forţa şi de stăpânirea dumneavoastră? Nu ştiţi, nu? Eu ştiu că era mândru, pentru că se lăuda cu lucrurile astea faţă de mine.

Ochii de un albastru-pal ai ducesei nici măcar nu clipiră. Nefiind sigură dacă ducesa a auzit-o, dacă a crezut-o sau pur şi simplu dacă nu-i păsa de nimic, Alexandra îşi intensifică eforturile de a o convinge.

— Este adevărat. Îmi amintesc foarte bine când s-a întâmplat. După ceremonia căsătoriei noastre, urma să plecăm de la Rosemeade, iar el a întrebat unde sunteţi. I-am spus că aţi urcat şi că mă tem că nu vă veţi mai reveni după căsătoria noastră. Când am spus asta, a zâmbit, ştiţi

dumneavoastră cum, unul din zâmbetele alea deosebite ale lui, căruia nimeni nu-i putea rezista. Apoi ştiţi ce a spus?

Ducesa nu făcu nicio mişcare.

— A spus, continuă imediat Alexandra, că este nevoie de mult mai mult decât căsătoria noastră ca să o doboare pe bunica. Ştii bunica mea, l-ar putea înfrunta pe însuşi Napoleon şi după ce l-ar da gata el i-ar cere iertare pentru proasta inspiraţie de a duce război împotriva noastră. Este exact ceea ce el…

Ducesa închise ochii, iar o secundă inima Alexandrei se opri; dar în momentul următor două lacrimi se rostogoleau pe obrajii ei palizi. Lacrimile erau un semn bun, Alexandra ştia asta, şi continuă cu şi mai multă putere de convingere.

— El ştia că sunteţi curajoasă şi puternică şi… şi, de asemenea, loială. Din ce mi-a spus mie sunt convinsă că el credea că femeile nu sunt capabile de loialitate, cu excepţia dumneavoastră.

Ducesa deschise ochii şi o privi pe Alexandra cu implorare plină de îngrijorare şi cu îndoială. Punând mâna pe obrazul femeii a cărei inimă era zdrobită, Alexandra încercă din răsputeri să o convingă că spune adevărul, dar simţea că ea însăşi îşi pierde controlul şi că de-abia mai poate vorbi.

— Este adevărat. Era atât de sigur de loialitatea dumneavoastră faţă de el, încât mi-a spus că deşi detestaţi căsătoria noastră, veţi jupui de viu pe oricine ar încerca să mă critice, pur şi simplu pentru că îi port numele.

Ochii albastru-pal se umplură de lacrimi care începură să curgă pe obrajii ducesei şi pe degetele Alexandrei. După câteva minute de tăcere ducesa înghiţi sacadat şi ridică ochii spre faţa Alexandrei. Cu o voce sfâşiată o imploră.

— A spus într-adevăr Hawthorne asta, despre Napoleon?

Alexandra dădu din cap şi încercă să zâmbească, dar cuvintele pe care le spuse ducesa îi smulseră şiroaie de lacrimi.

— L-am iubit mai mult decât pe fiii mei, să ştii,

plângea ea. Întinzându-se, ducesa înconjură cu braţele ei slabe copila care nu se mai putea abţine, încercând să o aline, strângând-o la pieptul ei. Alexandra, zise ea printre suspine. Nu, nu i-am spus niciodată că îl iubesc. Iar acum este prea târziu.

În ziua respectivă şi toată ziua următoare Alexandra a rămas cu ducesa, care părea că simte nevoia să vorbească aproape tot timpul despre Jordan, acum când bariera durerii fusese înfrântă.

*

În seara următoare, la ora opt, Alex a lăsat-o pe bătrână să se odihnească în linişte şi a preferat să coboare în salonul albastru mai degrabă decât să meargă în izolarea deprimantă a camerei. Încercând să-şi menţină sub control sentimentul dureros al pierderii, luă o carte. În uşă, Ramsey tuşi uşor pentru a anunţa sosirea unui vizitator.

— Excelenţa sa, ducele de Hawthorne…

Un strigăt de bucurie ţâşni de pe buzele Alexandrei, care sări în picioare şi fugi în întâmpinarea lui. Ramsey se dădu în lături, ducele Hawthorne apăru în uşă, iar Alexandra rămase împietrită.

O furie iraţională şi de necontrolat o cuprinse din cauză că acest om a îndrăznit să-i ia titlul lui Jordan într-un timp atât de indecent de scurt. Anthony Townsende a beneficiat de această tragedie, îşi dădu ea seama, şi probabil este fericit…

Anthony se opri brusc şi privi cu ochi mari mânia arzătoare de pe faţa palidă a Alexandrei.

— Greşeşti, Alexandra, spuse el calm. Aş da orice să-l văd intrând chiar acum în camera asta. Dacă aş fi ştiut că Ramsey o să mă anunţe aşa, i-aş fi cerut să nu o facă.

Mânia Alexandrei fu spulberată de sinceritatea absolută pe care o simţi în vocea lui calmă şi de tristeţea pe care i-o zări în ochi. Prea cinstită ca să nege faptul că s-a gândit la asta, zise plină de remuşcări:

— Vă rog să mă iertaţi, excelenţă.

— Tony, o corectă el ţinându-i mâna într-a lui într-un gest de salut şi prietenie. Cum se simte bunica?

— Doarme acum, dar se simte tot mai bine cu fiecare zi care trece.

— Ramsey mi-a spus că ai fost o sursă uriaşă de alinare şi sprijin pentru ea. Îţi mulţumesc pentru asta.

— A fost foarte curajoasă şi a depus eforturi pentru a-şi reveni.

— Şi tu? o întrebă îndreptându-se spre o măsuţă pentru a-şi turna nişte brandy într-un pahar. Tu ai grijă de tine? Arăţi îngrozitor.

O umbră de umor îi străluci o secundă în privire.

— Aveţi memorie scurtă, excelenţă. N-am arătat niciodată mai mult decât acceptabilă.

— Tony, insistă el, aşezându-se vizavi de ea şi privind spre flăcările din cămin.

— Bunica voastră nu doreşte să rămână la Londra şi să fie nevoită să facă faţă sutelor de vizitatori care să-şi exprime condoleanţele, zise Alexandra după câteva minute. Preferă să aibă loc a mică slujbă de pomenire, după care să plece imediat la Rosemeade.

Anthony dădu din cap când auzi de Rosemeade.

— Nu cred că ar trebui să se închidă singură la Rosemeade, iar eu nu pot rămâne acolo cu ea mai mult de o săptămână. Hawthorne – proprietatea lui Jordan – este uriaşă, cu o mie de servitori şi angajaţi care or să ceară toţi dispoziţii şi asigurări când or să afle că el este mort. Va trebui să-mi întrerup activitatea mea pentru a încerca să învăţ să-i administrez investiţiile şi să mă familiarizez cu sarcina de a-i conduce toate proprietăţile. Aş prefera ca bunica să mă însoţească la Hawthorne şi să rămână acolo.

— Ar fi mult mai bine pentru ea, fu de aceeaşi părere Alexandra.

Pentru a-l linişti în ceea ce privea propriile ei planuri, Alexandra îi spuse că după serviciul funerar intenţionează să plece acasă la ea.

— Mama mea a început să călătorească şi să se bucure din nou de viaţă imediat după căsătoria mea, îi

explică ea. Mi-a promis că-mi scrie şi că-mi spune unde se află, aşa că dacă o să primeşti scrisorile ei am să te rog să mi le trimiţi acasă. Am să-i scriu oriunde s-ar afla ca să-i spun că soţul meu a… Voia să spună „a murit”, dar nu putu. Nu putea să creadă că bărbatul bine făcut, plin de viaţă, cu care se căsătorise nu mai era în viaţă.

Cu o faţă încruntată şi hotărâtă şi cu Ramsey plin de solicitudine pe urmele ei, a doua zi de dimineaţă ducesa se îndrepta încet spre salonul galben, unde Anthony citea ziarul, iar Alexandra stătea la birou privind gânditoare în gol.

Când privirea ducesei se opri asupra copilei palide, curajoase, cu obrajii supţi, care reuşise să o facă să iasă din durerea ei, expresia i se îmblânzi, apoi suferi o schimbare imediată, radicală, când îl văzu pe Henry, care dădea din coadă şi trăgea de tivul rochiei de doliu a Alexandrei.

— Stai cuminte! îi comandă ea animalului nedisciplinat.

Alexandra tresări, Anthony sări, dar Henry nu făcu decât să continue să dea din coadă în semn de salut şi-şi reluă joaca veselă nedescurajat. Surprinsă de acest caz fără precedent de sfidare flagrantă, încercă să-l determine cu privirea pe căţeluşul rebel să se supună, iar când văzu că nici asta nu are niciun efect, se întoarse spre majordom.

— Ramsey, comandă ea, ai grijă ca această creatură deplorabilă să facă o lungă şi istovitoare plimbare.

— Da, excelenţă, imediat, spuse impunătorul majordom făcând o plecăciune cu faţa lui imobilă. Aplecându-se, apucă de ceafă căţelul cu mâna dreaptă, puse mâna stângă sub burta lui şi ţinând cât mai departe de el animalul care se zvârcolea, se îndreptă spre ieşire.

— Ei bine, zise energic ducesa, iar Alexandrei îi pieri zâmbetul ce-i flutura pe faţă, Anthony m-a informat că ai de gând să pleci acasă.

— Da, aş vrea să plec mâine, după serviciul funerar.

— Ba nu ai să faci aşa ceva. Ne vei însoţi pe Anthony şi pe mine la Hawthorne.

Alexandra se temea de faptul că va fi nevoită să se

întoarcă la vechiul ei mod de viaţă şi să încerce să se poarte ca şi cum Jordan n-ar fi existat niciodată, dar nu se gândise să meargă la Hawthorne.

— De ce aş face asta?

— Pentru că eşti ducesa de Hawthorne, iar locul tău este lângă familia soţului tău. Alexandra ezită, apoi dădu din cap.

— Locul meu este acasă.

— Prostii, declară încăpăţânata ducesa, iar Alexandra nu se putu abţine să nu zâmbească la faptul că bătrâna îşi recăpătase modul aristocratic, familiar, de a se comporta; era de preferat să fie aşa, decât să zacă doborâtă de durere. În dimineaţa în care te-ai căsătorit cu Hawthorne, continuă ducesa cu hotărâre, mi-a încredinţat în mod anume sarcina de a te transforma în ceea ce ar trebui să fii, astfel încât în cele din urmă să-ţi poţi ocupa locul ce ţi se cuvine în societate. Deşi nepotul meu nu mai există, cred că am destulă loialitate, zise ea cu emfază, ca să-i îndeplinesc dorinţele.

Accentul pus de ducesă pe cuvântul „loialitate” o făcu pe Alexandra să-şi amintească – exact aşa cum dorise ducesa – că ea însăşi îi spusese că nepotul ei îi admira această trăsătură. Alexandra ezită, prinsă între vinovăţie, responsabilitate şi preocuparea faţă de propria ei situaţie dacă încerca să trăiască la Hawthorne, ruptă de tot şi de toţi cei pe care îi cunoştea şi îi îndrăgea. Ducesa se lupta cu curaj să facă faţă propriei ei dureri. Nu o putea ajuta pe Alexandra să o depăşească pe a ei. Pe de altă parte, Alexandra nu era sigură că va putea purta teribila povară singură, aşa cum a făcut când au murit bunicul şi tatăl ei.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă, că-mi sugeraţi să locuiesc cu dumneavoastră, dar mă tem că nu pot să o fac, refuză Alexandra după un moment de gândire. Întrucât mama este plecată, am responsabilităţi faţă de alţii, la care trebuie să mă gândesc mai întâi.

— Ce responsabilităţi? întrebă scurt ducesa.

— Penrose şi Filbert. Mama fiind plecată, nu mai este

nimeni care să aibă grijă de ei. Intenţionam să-i cer soţului meu să le găsească un loc aici, dar…

— Cine sunt Penrose şi Filbert? o întrerupse autoritar ducesa.

— Penrose este majordomul nostru, iar Filbert, valetul.

— De multă vreme trăiesc cu impresia, spuse cu asprime ducesa, că servitorii există ca să aibă ei grijă de stăpânii lor, şi nu invers. Totuşi, se relaxă ea suficient pentru a continua, îţi admir simţul responsabilităţii. Poţi să-i aduci la Hawthorne, decretă ea cu mărinimie. Îndrăznesc să spun că ne putem permite să mai angajăm un servitor sau doi.

— Dar sunt foarte bătrâni! exclamă în grabă Alexandra. Nu mai pot să muncească, dar amândoi sunt foarte mândri şi trebuie să fie convinşi că sunt deosebit de utili. Ei bine, eu le-am creat iluzia asta.

— Şi eu am simţit întotdeauna că este datoria mea creştinească de a permite servitorilor mai bătrâni să muncească atât timp cât doresc şi cât sunt capabili să o facă, minţi fără înconjur ducesa, aruncându-i o privire ucigătoare nepotului ei căruia nu-i venea să creadă ce aude. Era hotărâtă să-şi pună în practică proiectul de a o transforma pe Alexandra într-o tânără strălucitoare din înalta societate. Era o provocare – o datorie – un obiectiv. Nu voia să recunoască faptul că această copilă curajoasă cu părul buclat de ţigăncuşă, care a ajutat-o să treacă peste şocul şi durerea provocate de dispariţia nepotului ei, s-ar fi putut să-şi fi câştigat un loc permanent în inima ei sau că ura să se despartă de ea.

— Nu cred… începu Alexandra.

Dându-şi seama că Alexandra este pe cale să refuze din nou, ducesa recurse la toate mijloacele.

— Alexandra, acum eşti o Townsende şi locul tău este cu noi. Mai mult, este de datoria ta să onorezi dorinţele soţului tău, iar el dorea anume să te ridici la înălţimea ilustrului său nume.

Opoziţia Alexandrei se topi când ultimele cuvinte ale

ducesei atinseră coarda care trebuia. Numele ei era acum Townsende, nu Lawrence, realiză ea cu o zvâcnire de mândrie şi plăcere. Nu a pierdut totul când l-a pierdut pe el; el îi dăduse numele lui. În schimb, şi-a amintit Alexandra cu o umbră de nostalgie, ea îşi dăduse solemn cuvântul în faţa lui Jordan să-l respecte şi să se supună dorinţelor lui. După cât se părea, el dorea ca ea să devină o adevărată lady, demnă de numele lui şi să-şi ocupe locul în societate – indiferent ce o fi însemnând asta. Inima îi fu cuprinsă de tandreţe când ridică ochii spre ducesă şi promise încet.

— Am să fac aşa cum a dorit el.

— Excelent, zise ducesa cu asprime. Când Alexandra ieşi ca să-şi împacheteze lucrurile, Anthony se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi ridică privirea amuzată spre bunica lui, care reacţionă devenind şi mai rigidă în scaunul ei, încercând să pară cu sânge rece. Planul ei dădu greş.

— Spune-mi, zise el cu o voce în care se simţea veselia, când ţi s-a dezvoltat această puternică dorinţă de a-i ţine în slujbă pe servitori până la adânci bătrâneţi?

— Când mi-am dat seama că era singurul mod de a o împiedica pe Alexandra să plece, răspunse ea direct. Nu voi permite ca această copilă să se izoleze în vreun sat uitat de Dumnezeu şi să poarte veşmintele văduviei pentru tot restul vieţii ei. Nu are decât optsprezece ani.

CAPITOLUL 14

Hawthorne, proprietatea ancestrală de douăsprezece generaţii a familiei Townsende, cuprindea cincizeci de mii de acri de păduri, pajişti, dealuri şi câmpuri fertile. Impunătoare porţi negre din fier, purtând blazonul familiei, blocau accesul şi un portar în livrea a ieşit dintr-o căsuţă de piatră pentru a deschide larg porţile ca să intre eleganta caleaşcă.

Stând alături de ducesă, Alexandra privea pe fereastră în timp ce trăsura parcurgea aleea netedă,

sinuoasă, care străbătea acri întregi de pajişti verzi. De-o parte şi de alta a aleii copaci uriaşi îşi uneau crengile deasupra, de parcă treceau printr-un tunel de verdeaţă. Deşi Hawthorne aparţinea acum lui Anthony, în sufletul ei Alexandra se gândea la proprietate ca şi cum era a lui Jordan. Aici a fost casa lui, locul unde s-a născut şi unde a crescut. Aici va afla o serie de lucruri despre el şi va ajunge să-l cunoască aşa cum nu a avut posibilitatea să o facă în viaţă. Prin simplul fapt că se afla aici, se simţea deja mai aproape de el.

— Hawthorne este mai frumos decât orice mi-am imaginat vreodată, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

— Aşteaptă până ai să vezi şi casa, zise Anthony zâmbind la entuziasmul mărturisit, iar din tonul lui, Alex şi-a dat seama că într-adevăr o să vadă o casă splendidă. Deşi fusese avertizată dinainte, când trăsura coti i se tăie pur şi simplu respiraţia. La o jumătate de milă, se desfăşura în faţa ochilor în toată splendoarea ei maiestuoasă o casă cu trei etaje din piatră şi sticlă, cu peste două sute de camere, pe un fundal de dealuri verzi, line, de izvoare limpezi, albastre ca de cristal şi de grădini în terase. În faţa casei, dincolo de alee, lebede pluteau pe suprafaţa lină a unui imens lac, iar în dreapta, un frumos pavilion alb de vară, cu coloane graţioase în stil grecesc, domina lacul şi pajiştea.

— Este mai mult decât frumos, şopti Alexandra, depăşeşte orice imaginaţie. O jumătate de duzină de valeţi şedeau aliniaţi pe treptele elegante care duceau de la alee la uşa de la intrare. Înăbuşindu-şi sentimentul că este nepoliticoasă, Alexandra urmă exemplul ducesei când coborî din trăsură şi trecu pe lângă servitori de parcă ar fi fost invizibili.

Uşa de la intrare fu larg deschisă de un servitor a cărui uniformă elegantă dovedea clar că este majordomul şef şi mai marele peste personalul casei. Ducesa îl prezentă ca Higgins, apoi intră în hol cu Alexandra alături.

O scară largă de marmură, în formă de spirală, ducea din hol la etajul al doilea, apoi spre un balcon şi de acolo la etajul al treilea. Alexandra şi ducesa au urcat scara

împreună şi au intrat într-un splendid apartament ale cărui camere erau decorate în nuanţe de roz. După ce ieşi camerista, ducesa se întoarse spre Alexandra.

— N-ai vrea să te odihneşti? Ieri a fost un calvar pentru amândouă.

Amintirea slujbei care avusese loc pentru Jordan ţâşni dureros şi nereal – ceva întunecat, populat de sute de feţe sumbre privind curioase la ea, care stătea calmă alături de ducesă în uriaşa biserică. Mama văduvă a lui Anthony şi fratele său mai tânăr, care era şchiop, se aflau de cealaltă parte a ducesei, cu feţele palide şi încordate.

Sosiseră cu o jumătate de oră în urmă la fosta casă a lui Anthony, iar Alexandra i-a plăcut pe amândoi şi a fost bucuroasă că sunt în preajmă.

— În loc să mă odihnesc, nu s-ar putea, doamnă, să-i văd apartamentul? Ştiţi, am fost căsătorită cu Jordan, dar nu am avut timp suficient să-l cunosc cu adevărat. El a crescut în această casă şi aici a trăit până cu o săptămână înainte de a ne întâlni. Nodul dureros, deja familiar, i se urcă în gât şi termină cu o voce tremurândă: vreau să-l descopăr, să aflu tot ce pot despre el şi nu pot face asta decât aici. Acesta este unul din motivele pentru care am venit aici cu dumneavoastră.

Tandreţea o copleşi în asemenea măsură pe ducesă, încât era pe cale să ridice mâna şi să mângâie obrazul palid al Alexandrei, dar îşi recăpătă controlul şi spuse destul de aspru:

— Ţi-l trimit pe Gibbons, mai marele peste valeţi.

Câteva momente mai târziu, apăru Gibbons, un bătrânel sprinten, şi o conduse pe Alexandra în ceea ce el a numit „apartamentele stăpânului”, o suită impresionantă de camere la etajul al doilea, cu un întreg perete din sticlă din podea şi până în tavan, care dădea spre parc.

Din momentul în care păşi înăuntru, Alexandra simţi mirosul uşor înţepător, dureros de familiar, al coloniei lui Jordan, acelaşi miros care persista pe obrazul lui bine bărbierit şi pe bărbie când adormea noaptea târziu în braţele lui. Simţi durerea morţii lui până în măduva oaselor

şi totuşi era straniu de liniştită pentru că se afla aici, însuşi faptul ăsta spulberându-i sentimentul că mariajul ei de patru zile cu un frumos străin a fost parcă o închipuire.

Răsucindu-se în jur îşi lăsă privirea să zăbovească plină de afecţiune pe fiecare centimetru al camerei, de la stucatura elaborată a plafonului până la superbele covoare persane de un albastru-intens şi auriu pe care călca. Două cămine uriaşe din marmură crem se aflau la cele două capete opuse ale imensei camere, cu deschideri atât de mari, încât ar fi putut cu uşurinţă să intre în ele. În stânga ei, pe un fel de podium mai ridicat, se afla un pat imens acoperit cu o cuvertură albastră, bogat brodată cu auriu, sub un baldachin uriaş albastru şi auriu, atârnat de plafon, în dreapta ei, văzu două canapele identice acoperite cu mătase aurie plasate simetric în faţa căminului.

— Aş vrea să mă uit puţin prin jur, îi explică ea valetului cu o voce ca o şoaptă plină de respect, ca şi cum s-ar fi aflat într-un loc sfânt, sanctificat, lucru pe care de altfel aşa îl şi simţea. Îndreptându-se spre masa de toaletă din lemn de trandafir, atinse cu dragoste periile cu mânere din onix, rămase acolo ca şi cum aşteptau ca mâna lui să se întindă pentru a le lua; apoi se ridică pe vârfuri pentru a-şi vedea imaginea în oglinda de deasupra mesei de toaletă a lui Jordan. Oglinda era aşezată la înălţimea fostului ei proprietar şi, chiar ridicată pe vârfuri, Alexandra nu-şi putea vedea decât fruntea şi ochii. Cât de înalt era, se gândi, zâmbind fermecător.

Din dormitor se deschideau alte trei camere – una pentru îmbrăcat, un birou cu pereţii acoperiţi de cărţi şi o alta care îi tăie respiraţia. Era o uriaşă cameră semicirculară cu pereţii şi podeaua din marmură neagră cu striaţiuni aurii, iar în mijloc cu un bazin rotund din marmură.

— Ce este asta? întrebă Alex.

— Camera de baie, excelenţă, răspunse valetul şi se înclină din nou.

— O cameră de baie? repetă Alexandra privind cu uimire robinetele aurite şi coloanele graţioase de marmură

de la marginea bazinului, care se ridicau până la plafonul în care se deschidea un luminator.

— Stăpânul Jordan credea în binefacerile modernizării, excelenţă, spuse valetul, iar Alexandra se întoarse când simţi mândria şi afecţiunea din vocea lui.

— Mi-ar plăcea mai degrabă să-mi spui pur şi simplu „domnişoară Alexandra”, îi explică ea cu un zâmbet cald. Arăta atât de uluit, încât ea reveni: „Lady Alexandra” atunci. L-ai cunoscut bine pe soţul meu?

— Mai bine decât oricine din rândul personalului, cu excepţia lui Smarth, mai marele peste grajduri. Simţind că are un ascultător avid în lady Alexandra, Gibbons se oferi imediat să-i arate casa şi împrejurimile, ceea ce a durat trei ore şi a inclus vizitarea locurilor preferate ale lui Jordan când era copil, precum şi prezentarea lui Smarth, mai marele peste grajduri, care s-a oferit să-i spună totul despre stăpânul Jordan ori de câte ori o să vină să-l viziteze.

Târziu, după-amiază, Gibbons a încheiat turul ducând-o pe Alexandra în două locuri, dintre care unul deveni imediat favoritul ei. Era o galerie lungă cu două şiruri de portrete în mărime naturală ale celor unsprezece duci de Hawthorne de până acum, toate expuse în rame aurite identice de-a lungul pereţilor, împreună cu alte portrete înfăţişându-le soţiile şi copiii.

— Soţul meu a fost cel mai frumos dintre toţi, declară ea după ce le studie pe toate.

— Eu şi domnul Higgins am spus exact acelaşi lucru.

— Dar portretul lui nu este aici, alături de cele ale celorlalţi duci.

— L-am auzit spunându-i stăpânului Antony că are altceva mai bun de făcut decât să stea să pozeze important şi plin de demnitate. Gibbons făcu semn cu capul spre două portrete aşezate pe rândul de sus. Aici este el – când era copil, şi acolo – când avea şaisprezece ani. Tatăl său a insistat să pozeze pentru acest ultim portret, iar domnul Jordan a fost din cale afară de furios.

Un zâmbet înflori pe trăsăturile palide ale Alexandrei

când privi spre copilul cu bucle negre care stătea solemn alături de o frumoasă doamnă blondă cu ochi cenuşii arzători. În picioare, de partea cealaltă a scaunului ei ca un tron îmbrăcat în catifea roşie, se afla un bărbat frumos, cu o faţă serioasă, cu umeri largi şi cele mai mândre trăsături pe care le văzuse Alexandra vreodată.

Ultimul loc în care a dus-o Gibbons a fost mai degrabă o cămăruţă la etajul al treilea în care plutea un aer închis de parcă nu s-ar mai fi intrat de multă vreme acolo. Trei birouri mici erau aşezate vizavi de unul mult mai mare şi un vechi glob pământesc se afla pe o etajeră.

— Aceasta a fost camera de lecţii, spuse Gibbons. Tânărul stăpân Jordan a petrecut mai mult timp gândindu-se cum să scape de ea, decât cum să stea aici şi să înveţe. Atunci stăpânul a simţit de nenumărate ori nuiaua domnului Rigly pentru că-şi neglija studiile. Totuşi a învăţat tot ceea ce avea nevoie să ştie. Era foarte inteligent.

Privirea Alexandrei cercetă cămăruţa austeră, apoi se opri brusc chiar asupra pupitrului de lângă ea. Pe suprafaţa lui erau gravate iniţialele J.A.M.T. Iniţialele lui Jordan. Le atinse cu multă tandreţe privind în jur cu un amestec de încântare şi stânjeneală. Cât de diferit era felul în care a studiat ea, într-o atmosferă destinsă şi fără nicio constrângere, în biroul vesel şi dezordonat al bunicului ei, unde îşi învăţa cu plăcere lecţiile, de acest loc sumbru, auster. Este de neimaginat să fii lovit cu nuiaua de profesor; trebuie să fii fascinat de el.

Când valetul se înclină în sfârşit retrăgându-se, Alexandra se mai opri o dată în galerie, în faţa portretului soţului ei când avea şaisprezece ani. Ridicând privirea spre el, murmură solemn:

— Ai să fii mândru de mine, dragostea mea, îţi promit.

*

În zilele care au urmat, Alexandra s-a dedicat acestei sarcini cu toată hotărârea şi inteligenţa ei, memorând pagini întregi din Peerage a lui Debrett şi devorând volume

despre modul de comportare, convenţionalitate şi protocol pe care i le dăduse ducesa. Sârguinţa ei câştigă rapid aprecierea ducesei, aşa cum se întâmpla cu tot ceea ce făcea Alexandra – cu două excepţii semnificative care au determinat-o pe ducesă să-l convoace în salonul ei pe Anthony la o săptămână după ce familia sosise la Hawthorne.

— Alexandra stă de vorbă cu Gibbons şi Smarth, declară ea cu o voce tulburată şi plină de o gravă îngrijorare. A conversat deja cu ei mai mult decât am făcut-o eu în ultimii patruzeci de ani.

Anthony îşi înălţă sprâncenele şi spuse liniştitor:

— Ea îi consideră pe servitori ca făcând parte din familie. Acest lucru a fost evident când ne-a întrebat dacă valetul şi majordomul ei pot veni aici. Nu este nimic periculos în atitudinea asta.

— N-ai să mai vorbeşti aşa când o să-i vezi pe Penrose şi Filbert, replică sumbru ducesa. Au sosit în dimineaţa asta.

Anthony îşi aminti că Alexandra spusese că servitorii ei sunt bătrâni.

— Ei sunt…

— Unul este surd şi unul orb! exclamă ducesa indignată. Majordomul nu aude nici măcar un singur cuvânt dacă nu-i este răcnit direct în ureche, iar valetul intră prin uşile închise şi dă peste majordom! Indiferent care sunt sentimentele Alexandrei, nu trebuie să fie văzuţi când avem vizitatori. Nu ne putem permite ca oaspeţii noştri să-i vadă cum dau unul peste altul în holul de la intrare şi cum răcnesc de parcă ar vrea să dărâme zidurile.

Când văzu că Anthony pare mai degrabă amuzat decât alarmat, ducesa îi aruncă o privire piezişă.

— Dacă în această privinţă văd că nu ai nicio obiecţie, atunci nu-mi mai fac prea mari speranţe că am să te conving să încetezi să mai faci scrimă în fiecare dimineaţă cu Alexandra. Este o comportare absolut inacceptabilă pentru o tânără doamnă, ca să nu mai vorbesc de faptul că poartă pantaloni.

Anthony nu fu mai înclinat să fie de acord cu bunica lui în această problemă decât fusese în legătură cu prima cea a fraternizării cu servitorii.

— Spre binele meu şi al Alexandrei sper că nu ai să-i interzici să dueleze cu mine. Nu văd niciun rău în asta şi ei îi face multă plăcere. Spune că o menţine în formă.

— Şi spre binele tău?

— Este un adversar formidabil, zâmbi Anthony, ceea ce mă face şi pe mine să dau tot ce am mai bun. Jordan şi cu mine eram consideraţi cei mai buni spadasini din Anglia, dar trebuie să exersez ca să fiu la înălţimea Alexandrei şi totuşi aproape că este mai bună ca mine.

După ce plecă Tony, ducesa privi neajutorată spre scaunul de vizavi de ea ştiind foarte bine de ce nu a vrut să-i vorbească Alexandrei despre problemele pe care tocmai le discutase cu nepotul ei. Pur şi simplu nu putea să facă ceva care să o întristeze, nu acum, când ştia câte eforturi face fata pentru a încerca să fie veselă. De aproape o săptămână zâmbetul cald al Alexandrei şi râsul ei melodios însufleţiseră întreaga atmosferă de la Hawthorne. Şi, cum bine ştia ducesa, Alexandra zâmbea nu pentru că aşa simţea ea, ci pentru că încerca cu disperare să menţină moralul tuturor – inclusiv pe al ei. Era, se gândi ducesa, o combinaţie unică de candoare, bunătate, hotărâre şi curaj.

Fără să-şi dea seama că făcuse ceva care să o nemulţumească pe ducesă, Alexandra se adaptase la rutina rigidă a modului formal de trai dintr-o casă ducală. Pe măsură ce primăvara lăsa locul verii, ea continuă să studieze şi să-şi petreacă timpul liber hoinărind prin frumoasele împrejurimi sau vizitând grajdurile de la Hawthorne, unde Smarth îi spunea istorii minunate despre copilăria şi tinereţea lui Jordan. La fel ca Gibbons, Smarth fusese un mare admirator al lui Jordan şi în decurs de câteva săptămâni Smarth fu complet cucerit de încântătoarea fată cu care se căsătorise stăpânul Jordan.

Pentru Alexandra, zilele erau foarte încărcate, dar Jordan era permanent în mintea ei. La o lună de la moartea lui, la cererea ei, o mică placă de marmură cu numele lui

Jordan şi cu data naşterii şi a morţii fu pusă nu în cimitirul familiei, cum se obişnuia, ci în partea cealaltă a lacului, la marginea pădurii, lângă pavilionul de vară.

Alexandra găsea că vecinătatea pavilionului era mai nimerită, în special în contrast cu cimitirul singuratic aflat dincolo de creasta unui deal, în spatele casei. Totuşi nici după aşezarea plăcii, nu se simţi pe deplin satisfăcută. L-a vizitat pe grădinarul şef care i-a dat câţiva bulbi pe care i-a plantat chiar ea; în fiecare zi venea să ceară tot mai multe flori. Dar numai după ce termină, Alexandra îşi dădu seama că, inconştient, crease o replică a luminişului în care Jordan îi spusese cândva că arată ca un portret al lui Gainsborough.

Iubea acest loc mai mult decât îşi dădea seama şi a petrecut sute de ore fericite stând în pavilion, privind luminişul în miniatură şi amintindu-şi fiecare moment cu el.

Singură în pavilion, îşi amintea cu tandreţe de fiecare gest de bunătate pe care îl făcuse Jordan pentru ea, de la a-i cumpăra căţelul pe care era evident că el nu-l plăcea, până la a se căsători cu ea pentru a o cruţa de dezonoare. Dar cel mai intens retrăia dulceaţa ameţitoare şi avida insistenţă a sărutărilor lui Jordan, plăcerea chinuitoare a mângâierilor mâinilor lui neostoite. Când obosea de amintirea sărutărilor lor adevărate, îşi imagina altele, în diferite situaţii, sărutări minunate, care se terminau cu Jordan căzând în genunchi în faţa ei, ducându-şi mâna la inimă şi declarându-şi dragostea nesfârşită pentru ea. Cu cât se gândea mai mult la vremea petrecută împreună, cu atât devenea mai sigură de faptul că începuse să o iubească înainte de a muri.

Ajutată şi încurajată de versiunile exagerate prezentate de Gibbons şi Smarth despre faptele curajoase ale copilăriei lui Jordan şi despre calităţile lui când deja era un adevărat tânăr, Alexandra îl păstra cu sfinţenie în inima ei, înzestrându-l cu virtuţile unui sfânt, cu curajul unui războinic şi cu frumuseţea unui arhanghel. În lumina trandafirie în care îl vedea mintea ei, era imortalizat fiecare cuvânt bun pe care i-l spusese, fiecare zâmbet plin de

căldură, fiecare sărut pasionat şi apoi totul era ridicat la rangul perfecţiunii.

Nu i-a trecut niciun moment prin minte că s-ar fi putut ca Smarth şi Gibbons să fi fost orbi la defectele lui sau că, printr-un consens reciproc, ei să fi cenzurat cu grijă din povestirile lor orice acţiune sau faptă care l-ar fi putut pune într-o lumină mai puţin frumoasă în ochii soţiei lui legale. Nici măcar o singură dată niciunul dintre ei nu a menţionat nimic despre o frumoasă balerină sau despre numeroasele ei predecesoare sau guvernante cu care a împărţit patul chiar în această casă.

Pornind de la povestirile minunate pe care i le spuseseră Gibbons şi Smarth, Alexandra a presupus, fireşte, că soţul ei era faimos pentru curajul, îndrăzneala şi onoarea sa. Ea nu avea cum să ştie că era de asemenea foarte bine cunoscut pentru flirturile lui, pentru cuceririle amoroase şi pentru legăturile scandaloase cu femei care aveau în comun un singur atu social important: frumuseţea.

Şi aşa, cu ardoarea celor optsprezece ani ai ei, Alexandra petrecea fiecare zi exersând la pian, memorând tomuri de protocoale sociale, repetând conversaţii politicoase cu preceptorul ei şi inspirându-se din manierele singurei ducese pe care o putea folosi ca exemplu – bunica lui Jordan. Făcea toate astea pentru ca atunci când avea să meargă la Londra, înalta societate să o poată privi şi să o găsească demnă de numele şi reputaţia lui Jordan Townsende.

Şi în timp ce Alexandra se consacra cu multă sârguinţă stăpânirii tuturor manierelor care l-ar fi plictisit de moarte pe Jordan, Natura, ca şi cum s-ar fi amuzat de eforturile inutile pe care le făcea revărsă asupra ei cu mărinimie singurul atu social necesar care să garanteze că înalta societate o va găsi cu adevărat demnă de Jordan Townsende: frumuseţea.

*

Stând la fereastră şi urmărind-o pe Alexandra călărind

în galop pe aleea din faţa casei, îmbrăcată într-un costum albastru-deschis, Anthony privi spre bunica sa, care stătea alături.

— Este uimitor, spuse el sec. Într-un singur an a înflorit, devenind o tânără femeie frumoasă.

— Nu este câtuşi de puţin uluitor, zise ducesa cu devotament sever. Întotdeauna a avut o conformaţie frumoasă şi trăsături excelente; era pur şi simplu prea subţire şi prea tânără. Nu se împlinise încă, de altfel şi eu am înflorit mai târziu.

— Adevărat? zise Anthony zâmbind.

— Adevărat, replică ea afectată, după care deveni sobră. Mai duce încă în fiecare zi flori la placa memorială a lui Jordan. Astă iarnă aproape că m-a podidit plânsul când am văzut-o cum înota prin zăpadă cu braţele pline de flori din seră.

— Ştiu, spuse Tony trist. Privi din nou pe fereastră, de unde Alexandra le făcea semn cu mâna şi-l preda pe Satan unui rândaş. Părul ei bogat, ciufulit de vânt, era acum lung, buclele căzându-i în valuri până la mijlocul spatelui; tenul îi era roz, iar ochii, cu genele lungi şi întoarse, străluceau ca două imense pietre de acvamarin.

Jordan o luase cândva din greşeală drept băiat, dar acum costumul ei de călărie albastru-deschis punea în valoare forme feminine ademenitoare, cu toate rotunjimile la locul lor. Anthony îi urmări cu privirea unduirea delicată a şoldurilor când urcă treptele de la intrare, admirându-i graţia şi uşurinţa cu care îşi mişca picioarele lungi. Totul la ea atrăgea privirea unui bărbat şi o făcea să nu se mai dezlipească.

— În câteva săptămâni, când îşi va face intrarea în societate, gândi cu voce tare Tony, va trebui să-i alungăm cu bâta pe curtezanii care or să roiască în jurul ei.

CAPITOLUL 15

— Anthony, zise ducesa, străbătând nervoasă în lung şi în lat salonul, îmbrăcată în rochia de satin argintiu. Crezi că am făcut o greşeală că nu am angajat o femeie mai tânără ca să o înveţe pe Alexandra cum să se poarte în societate?

Întorcându-se de la oglindă, unde îşi aşeza fără să fie nevoie eşarfa albă legată în jurul gâtului, Tony zâmbi cu simpatie de panica de ultim minut care o cuprinsese pe bunica lui din cauza debutului Alexandrei în seara asta, în înalta societate.

— Acum este prea târziu ca să mai schimbi ceva.

— Ei bine, cine ar fi putut să o înveţe mai bine decât mine să se poarte cum se cuvine? Sunt considerată un model de comportare de către societate, nu-i aşa? îi reaminti ducesa, schimbându-şi opinia anterioară.

— Într-adevăr, eşti, zise Tony, abţinându-se să-i reamintească faptul că încă de la început el i-a spus că Alexandra nu ar trebui învăţată să urmeze exemplul unei femei de şaptezeci şi unu de ani.

— Nu mai rezist, spuse ducesa brusc, prăbuşindu-se pe un scaun cu o expresie foarte preocupată.

Tony râse de modul fără precedent în care-şi manifesta îndoiala şi incertitudinea, iar ea îi aruncă o privire cruntă.

— N-ai să mai râzi peste câteva ore, prezise ea sumbru, în seara asta voi încerca să conving crema înaltei societăţi să accepte o femeie fără avere, fără legături de familie sau strămoşi care să o recomande. Posibilitatea unui dezastru mă scoate din minţi. Am să fiu demascată şi condamnată ca o escroacă.

Anthony se apropie de femeia îngrijorată, a cărei privire tăioasă, limbă ascuţită şi atitudine glacială intimidau înalta societate şi întreaga familie, cu excepţia lui Jordan, de cinci decenii. Pentru prima dată în viaţa lui o sărută spontan pe frunte.

— Nimeni nu va îndrăzni să ţi se opună ostracizând-o pe Alexandra, chiar dacă ar bănui originile ei. O să vezi că o să fie un succes. O femeie cu un alt statut decât al tău

poate că ar da greş, dar nu tu, bunico, nu o femeie cu considerabila ta poziţie socială.

Ducesa se gândi un moment şi apoi înclină încet capul ei cu păr alb într-un gest regal.

— Ai absolută dreptate, fireşte.

— Fireşte, zise Anthony, ascunzându-şi un zâmbet. Şi nu trebuie să-ţi faci probleme că Alexandra îşi va trăda originea.

— Sunt la fel de îngrijorată de faptul că şi-ar putea trăda inteligenţa, pe cât sunt de îngrijorată că şi-ar putea trăda originea. Nu pot să-mi imaginez la ce s-o fi gândit bunicul ei când i-a împuiat capul cu atâtea prostii din cărţi. Ştii, recunoscu ea preocupată, îmi doresc tare mult să aibă un sezon minunat, să fie admirată pentru ea însăşi şi apoi să facă o partidă splendidă. Mi-aş fi dorit ca Galverston să nu o fi cerut în căsătorie pe copila lui Waverly, săptămâna trecută. Galverston era singurul marchiz necăsătorit din Anglia, ceea ce înseamnă că Alexandra va trebui să se mulţumească cu un conte sau chiar cu mai puţin.

— Dacă tu îţi faci asemenea speranţe, bunico, ai să fii dezamăgită, zise Tony cu un oftat. Alexandra nu este absolut deloc interesată de distracţiile sezonului sau să fie admirată de vreunul dintre curtezani.

— Nu fi absurd, munceşte, învaţă şi aşteaptă asta de luni de zile.

— Dar nu din motivele la care te gândeşti tu, spuse trist Tony. Este aici pentru că tu ai convins-o că Jordan dorea să-şi ocupe locul ce i se cuvine ca soţia sa în societate. Toate lunile astea a făcut atâtea eforturi dintr-un singur motiv – ca să fie demnă de această onoare. Nu are niciun fel de intenţie de a se recăsători. Mi-a spus asta aseară. Cred că s-a convins singură că Jordan o iubea şi intenţionează categoric să se sacrifice pentru memoria lui.

— Doamne Dumnezeule! exclamă ducesa ca lovită de trăsnet. Nu are decât nouăsprezece ani. Fireşte că trebuie să se căsătorească. Tu ce i-ai spus?

— Nimic, replică Anthony sarcastic. Cum aş fi putut să-i spun că, pentru a fi la fel cu femeile care roiau în jurul

lui Jordan, ar fi trebuit să înveţe cum să flirteze şi cum să facă amor mai degrabă decât conversaţia de salon şi Peerage a lui Debrett?

— Pleacă, Anthony! oftă ducesa. Mă indispui. Du-te şi vezi ce o reţine pe Alexandra, este timpul să plecăm.

În holul din faţa dormitorului ei Alexandra privea un mic portret al lui Jordan pe care îl descoperise într-o cameră nefolosită când veniseră prima dată la Londra. Ea ceruse să fie pus în acest loc pentru a-l putea vedea de fiecare dată când trecea pe acolo. Tabloul fusese făcut cu un an în urmă: Jordan rezemat cu spatele de un copac, cu un picior îndoit şi cu o mână sprijinindu-se pe genunchi, privind spre pictor. Alexandra iubea faptul că Jordan părea real, că nu poza, dar mai presus de orice expresia lui o atrăgea ca un magnet şi-i accelera pulsul – pentru că privirea lui Jordan semăna foarte mult cu cea pe care o văzuse la el când era pe punctul de a o săruta. Ochii lui cenuşii erau uşor înceţoşaţi, privind cu subînţelesuri; iar pe buzele lui mobile plutea un zâmbet leneş, contemplativ. Înălţându-se, Alexandra îi atinse buzele cu degete tremurânde.

— Seara asta este seara noastră, dragostea mea, şopti ea. Nu o să-ţi fie ruşine cu mine, îţi promit.

Cu coada ochiului îl văzu pe Anthony venind spre ea şi-şi retrase iute mâna. Fără să-şi ia privirea de la trăsăturile irezistibile ale lui Jordan, spuse:

— Artistul care a făcut tabloul ăsta are un talent minunat, dar nu-i pot descifra numele. Cine este?

— Allison Whitmore, spuse scurt Anthony.

Surprinsă de noţiunea de pictor-femeie şi de tonul abrupt al lui Anthony, Alexandra ezită, apoi lăsă problema deoparte şi, făcând o piruetă, se întoarse încet cu faţa spre Anthony.

— Uită-te la mine, Anthony. Crezi că ar fi satisfăcut de mine dacă m-ar putea vedea acum?

Înăbuşindu-şi dorinţa de a o trezi la realitate, spunându-i că lady Allison Whitmore a pictat acest tablou când Jordan avea o legătură puternică şi plină de pasiune cu ea, Anthony îşi luă privirea de la portret şi făcu ce-i

spusese Alexandra. Ceea ce văzu îi tăie răsuflarea.

În faţa lui stătea senină o adevărată frumuseţe, îmbrăcată într-o rochie ispititoare, cu un decolteu adânc, dintr-o mătase tremurătoare albastră-verzuie, exact nuanţa ochilor ei superbi. Era drapată în diagonală peste sânii plini şi urma talia subţire şi şoldurile uşor rotunjite. Părul ei castaniu închis, strălucitor, era pieptănat pe spate, căzându-i în valuri peste umeri, până în talie. Din faldurile rochiei se iveau diamante, licărind ca nişte stele; purta diamante la gâtul ei delicat şi la încheietura mâinii. Dar ceea ce-i tăiase respiraţia lui Anthony era mai ales faţa ei.

Deşi Alexandra Lawrence Townsende nu era frumoasă în tradiţia clasică a femeii cu părul blond şi pielea albă, era una dintre cele mai ispititoare şi mai provocatoare fiinţe pe care o văzuse vreodată. De sub genele lungi, ochii, care ar fi putut fermeca, sau dezarma pe oricine, priveau candid într-ai lui, complet inconştientă de efectul fascinant pe care îl aveau. Gura ei roşie, generoasă, invita să fie sărutată; totuşi, zâmbetul plin de siguranţă avertiza pe oricine că nu trebuie să se apropie prea mult. Alexandra reuşise să rămână în acelaşi timp seducătoare, dar, intangibilă, virginală, dar senzuală, şi tocmai acest contrast o făcea atât de ademenitoare – acest contrast şi faptul că era inconştientă de cât de ispititoare era.

Începuse să-i piară culoarea din pometţii înalţi şi delicaţi ai obrajilor aşteptând ca omul tăcut din faţa ei să-i spună că Jordan ar fi fost încântat de felul cum arăta astă-seară.

— Este chiar atât de rău? întrebă ea, glumind pentru a-şi ascunde dezamăgirea.

Zâmbind, Anthony îi apucă amândouă mâinile înmănuşate şi spuse cu sinceritate:

— Jordan ar fi tot atât de uluit de felul în care arăţi astă seară cum o să fie întreaga lume bună când o să te vadă. O să-mi acorzi un dans în seara asta? Un vals? adăugă, privind-o în imenşii ei ochi.

În trăsură, în drum spre bal, ducesa îi dădea Alexandrei instrucţiunile de ultim minut.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme despre felul în care ai să valsezi, draga mea, şi nici în legătură cu celelalte îndatoriri sociale pe care urmează să le îndeplineşti în seara asta. Totuşi, o avertiză ea pe un ton sumbru, trebuie să-ţi reamintesc din nou să nu permiţi ca aprecierea de către Anthony – se opri şi-i aruncă acestuia o privire severă de dezaprobare – a intelectului tău să te fure şi să spui astă-seară ceva ce ar putea să arate că eşti o fată citită şi inteligentă. Dacă ai să o faci, n-ai să profiţi deloc de pe urma acestui fapt, te asigur. Aşa cum ţi-am spus de nenumărate ori, gentlemanilor nu le plac femeile prea educate.

Tony strânse încurajator mâna Alexandrei când coborâră din trăsură.

— Nu uita să-mi acorzi un dans astă-seară, spuse el zâmbind spre ochii ei strălucitori.

— Le poţi avea pe toate, dacă vrei. Râse şi îl luă de braţ tot atât de inconştientă de frumuseţea ei pe cât de inconştientă era de efectul pe care îl avea asupra lui.

— Voi fi nevoit să stau la rând, râse Anthony. Chiar şi în acest caz, va fi cea mai frumoasă seară pe care am avut-o de ani de zile.

În prima jumătate de oră a balului dat de lordul şi lady Wilmer previziunea lui Tony păru să se adeverească. Tony intră în mod deliberat înaintea lor în sala de bal, astfel încât să poată urmări cum îşi fac intrarea bunica lui şi Alexandra. Lucru care a meritat să fie văzut. Ducesa de Hawthorne păşi în sala de bal ca o cloşcă protectoare care îşi apără puiul – cu pieptul împins în faţă, cu spatele drept şi cu bărbia înainte, într-o poziţie agresivă care descuraja categoric pe oricine să pună la îndoială judecata ei, hotărârea de a-i oferi Alexandrei considerabila ei poziţie socială şi protecţia sa.

Intrarea lor literalmente a întrerupt spectacolul. Timp de un minut, cinci sute dintre cele mai ilustre, mai apatice şi mai sofisticate personaje ale înaltei societăţi au încetat să mai vorbească, privind cu respiraţia tăiată la cea mai respectată, cea mai neînduplecată şi cea mai influentă

femeie din nobilimea Angliei, care părea să protejeze cu multă solicitudine o tânără doamnă pe care nimeni nu o cunoştea. Au început şuşotelile şi monoclurile s-au ridicat, în timp ce atenţia trecea de la bătrâna ducesă spre tânăra frumuseţe răpitoare ce se afla lângă ea, care nu mai semăna nici pe departe cu copila palidă, timidă, ce apăruse pentru scurtă vreme la slujba ţinută în memoria lui Jordan.

Alături de Anthony, sir Roderick Carstairs îşi înălţă sprâncenele arogante şi rosti tărăgănat:

— Hawthorne, sper că o să ne luminezi în privinţa identităţii frumuseţii cu părul ăla superb care se află lângă bunica ta?

— Este văduva vărului meu, actuala ducesă de Hawthorne, spuse Anthony privindu-l pe Carstairs cu ochi prietenoşi.

— Glumeşti! replică Roddy, afişând expresia cea mai apropiată de surpriză pe care Anthony a văzut-o vreodată pe faţa lui permanent plictisită. Doar nu vrei să spui că această fermecătoare femeie este aceeaşi cu vrăbiuţa ştearsă, patetică, zgribulită pe care am văzut-o la slujba ţinută în memoria lui Hawthorne.

— Era încă sub stare de şoc şi foarte tânără când ai văzut-o atunci, răspunse Tony încercând să-şi reprime iritarea.

— S-a făcut frumoasă cu trecerea timpului, constată sec Roddy punându-şi monoclul la ochi şi cercetând-o pe Alexandra, la fel ca vinul. Vărul tău a fost întotdeauna un cunoscător când era vorba de vin şi de femei. Este la înălţimea reputaţiei lui. Ştii, continuă el cu aceeaşi voce tărăgănată şi plictisită şi cu monoclul aţintit în continuare asupra Alexandrei, ştii că frumoasa balerină a lui Hawk nu a mai acceptat niciun alt bărbat în patul ei în tot acest timp? Te uluieşte, nu-i aşa, gândul că a venit timpul când amanta îi este mai credincioasă unui bărbat decât propria-i soţie.

— Ce vrei să insinuezi? întrebă Anthony.

— Să insinuez? spuse Roddy întorcându-şi privirea sarcastică spre Anthony. Eu nu insinuez nimic. Dar dacă nu vrei ca societatea să tragă aceeaşi concluzie la care am

ajuns eu, îţi sugerez să încetezi să te mai uiţi la văduva lui Jordan cu privirea asta posesivă. Locuieşte cu tine, nu-i aşa?

— Încetează! zise răstit Anthony.

Într-una din tipicele sale schimbări ale stării de dispoziţie, Roderick Carstairs zâmbi fără ranchiună şi spuse:

— Trebuie să înceapă dansul. Vino să mă prezinţi acestei fete. Am pretenţia să-mi acorde primul dans.

Anthony ezită strângând din dinţi. Nu avea nicio justificare pentru a refuza să facă prezentările; mai mult, dacă ar şovăi, ştia perfect de bine că Roddy Carstairs ar ti putut să răspundă ignorând-o complet pe Alexandra sau – mai rău – repetând prostia pe care tocmai o spusese. Iar Roddy era cel mai influent membru al cercului lui Tony.

Tony moştenise titlul lui Jordan, dar era foarte conştient de faptul că nu poseda aroganţa afabilă şi siguranţa de sine imperturbabilă ale lui Jordan, care făcuseră din el cel mai influent membru al înaltei societăţi. Ducesa, Anthony ştia asta, putea impune înaltei societăţi să nu o izoleze pe Alexandra şi putea asigura acceptarea Alexandrei de către propriul ei grup de vârstă, dar nu putea impune generaţiei lui Tony să o accepte total. Şi nici Tony nu putea face asta. Cei mai tineri erau terorizaţi de limba ascuţită a lui Roddy şi nici măcar cei mai apropiaţi de Tony n-ar fi dorit nicidecum să devină obiectul zeflemelei acide a lui Carstairs.

— Desigur, acceptă în sfârşit Tony.

Cu un presentiment puternic, îl prezentă pe Carstairs Alexandrei, apoi rămase în spate şi privi în timp ce Roddy îi făcu o plecăciune galantă şi-i ceru onoarea unui dans.

Aproape că se termina valsul când Alexandra începu în sfârşit să se relaxeze şi să înceteze să mai numere în gând paşii. De fapt, tocmai îşi spusese că este puţin probabil să piardă măsura şi să-l calce pe picior pe elegantul ei partener de dans cu înfăţişarea atât de plictisită, când el spuse ceva, iar ea fu cât pe ce să facă tocmai lucrul la care se gândise.

— Spune-mi, draga mea, vorbi cu o tărăgănare

sarcastică în glas, cum de ai reuşit să înfloreşti aşa în compania frigidă a ducesei Hawthorne?

Muzica era în crescendo, întrucât valsul se apropia de sfârşit, iar Alexandra era sigură că trebuie să-l fi înţeles greşit.

— Poftim?

— Îmi exprimam admiraţia pentru curajul de a fi supravieţuit un an întreg lângă cel mai stimat gheţar al nostru – ducesa Hawthorne. Aş îndrăzni să-mi exprim chiar simpatia pentru ceea ce ai fost nevoită să înduri în decursul acestui an.

Alexandra, care nu avea niciun fel de experienţă cu acest gen de schimburi spirituale, moderne, de cuvinte, reacţionă cu devotament faţă de bătrâna pe care ajunsese să o iubească.

— Evident, nu o cunoaşteţi foarte bine pe excelenţa sa.

— Oh, tocmai că o cunosc. Şi de aceea îmi exprim simpatia cea mai profundă, pentru dumneavoastră.

— Nu am nevoie de simpatia dumneavoastră my lord şi, deşi nu o puteţi cunoaşte bine, totuşi vorbiţi în felul acesta despre ea.

Roddy Carstairs o privi cu o iritare rece.

— Îndrăznesc să spun că o cunosc destul de bine, încât să-i fi simţit pe propria-mi piele înţepăturile în mai multe ocazii. Bătrâna este un adevărat dragon.

— Este generoasă şi bună.

— Ori ţi-e teamă să spui adevărul, spuse el cu un zâmbet ironic, ori eşti cea mai naivă tânără în viaţă.

— Iar voi, replică Alexandra cu o privire glacială care i-ar fi făcut cinste ducesei înseşi, ori sunteţi prea orb ca să vedeţi adevărul, ori sunteţi extrem de răutăcios. În acel moment valsul se termină, iar Alexandra făcu gestul insultător, de neiertat, de a-i întoarce spatele şi de a se îndepărta.

Fără să-şi dea seama că toată lumea îi urmărea, se întoarse la ducesă şi la Tony, dar gesturile ei fuseseră remarcate de mulţi dintre oaspeţi, dintre care câţiva nu

pierdură timpul tachinându-l pe mândrul cavaler pentru lipsa lui de succes pe lângă tânăra ducesă. În schimb, sir Roderick răspunse devenind chiar în acea seară cel mai vehement critic al ei şi informându-şi cunoştinţele că, în timpul scurtului lor dans, a descoperit că ducesa de Hawthorne era o tânără înfumurată, proastă şi plină de sine, plictisitoare de moarte pentru că nu avea conversaţie, maniere sau minte.

În răstimp de o oră, Alexandra le-a confirmat cu inocenţă celor de faţă că este teribil de neroadă. Se afla în mijlocul unui mare grup de tineri eleganţi între douăzeci şi treizeci de ani. Mulţi dintre ei discutau cu entuziasm despre baletul la care fuseseră cu o seară în urmă şi despre performanţa uluitoare a unei balerine pe nume Elise Grandeaux. Întorcându-se spre Anthony, Alexandra ridică uşor vocea ca să fie auzită peste mulţime şi întrebă cu nevinovăţie dacă lui Jordan îi plăcea baletul. Două duzini de oameni încetară să mai vorbească privind-o cu expresii mergând de la stânjeneală până la batjocură.

Cel de-al doilea incident se petrecu la scurtă vreme după aceea. Anthony o lăsase cu un grup, între care doi tineri care nu se hotărau care este cea mai modernă lungime a mânecilor la cămăşi, când privirea Alexandrei fu atrasă de două dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Erau foarte aproape, dar cu spatele una la alta, şi amândouă o examinau peste umăr cu multă atenţie pe Alexandra. Una era o blondă de o frumuseţe rece, care se apropia de treizeci de ani, iar cealaltă o brunetă delicioasă cu câţiva ani mai tânără.

Jordan spusese cândva că Alexandra îi sugerează un tablou de Gainsborough, îşi aduse ea aminte cu afecţiune, dar aceste două femei erau demne de Rembrandt. Dându-şi seama că domnul Warren îi vorbeşte, Alexandra îşi ceru scuze pentru lipsa ei de atenţie şi făcu un semn uşor cu capul spre cele două femei care o preocupau.

— Nu sunt oare cele mai frumoase femei pe care le-ai văzut vreodată? spuse ea cu un zâmbet de sinceră admiraţie şi fără nici cea mai mică urmă de gelozie.

Cei din jurul ei priviră mai întâi spre cele două femei, apoi la ea. Se ridicară sprâncene, se căscară ochi de uimire, iar evantaie intrară în funcţiune pentru a ascunde zâmbete amuzate. Până la sfârşitul balului, patru sute de oameni aflaseră că văduva lui Hawk le admirase pe cele două foste amante ale lui, lady Allison Whitmore şi lady Elizabeth Grangerfield. Atât de repede s-a răspândit această noutate picantă, încât au auzit-o chiar şi lady Grangerfield şi lady Whitmore, a căror prietenie fusese demult distrusă de dorinţa lor pentru acelaşi bărbat. Şi pentru prima dată de ani de zile au fost văzute făcând haz împreună, precum cele mai bune prietene.

Din fericire, Alexandra nu-şi dădu seama de ultima gafă, dar deveni foarte conştientă că, pe măsură ce se scurgea timpul, oamenii râdeau pe ascuns de ea.

În drum spre casă, în trăsură, îl rugă pe Anthony să-i spună dacă nu a fost în regulă ceva, dar el o bătu uşor pe umăr şi-i spuse liniştitor că a fost un mare succes, şi ducesa a remarcat că s-a purtat excelent.

Şi, totuşi, instinctiv, Alexandra ştia că fusese ceva în neregulă. În cursul săptămânii următoare, la baluri, întâlniri, mic-dejunuri veneţiene şi spectacole muzicale, privirile ironice şi piezişe îndreptate asupra ei au devenit aproape de nesuportat. Rănită şi uimită, căuta refugiu printre cunoştinţele ducesei, care, deşi cu decenii mai în vârstă decât ea, nu păreau să o vadă ca pe o creatură amuzantă, ciudată şi demnă de compătimit. Mai mult, în prezenţa lor ea putea repeta unele dintre poveştile minunate despre măiestria şi curajul lui Jordan pe care le auzise de la mai marele peste valeţii lui Hawthorne şi de la şeful grajdurilor lui, cum era, de exemplu, aceea când la salvat pe mai marele grajdurilor de la înec.

Nu i-a trecut prin cap că oamenii mai în vârstă, politicoşi, care ascultau istorioarele ei înflăcărate, ajunseseră la concluzia că fusese păcălită în mod grotesc şi trist de Hawthorne, sau că aceiaşi oameni ar putea repeta această observaţie rudelor lor mai tinere, care la rândul lor să o împărtăşească tuturor prietenilor.

Alexandra era rareori invitată la dans şi numai de bărbaţi interesaţi de uriaşa dotă pe care i-o stabiliseră ducesa şi Anthony – sau de bărbaţi interesaţi de trupul tinerei femei care fusese căsătorită cu unul dintre cei mai notorii libertini din Anglia. Alexandra simţise, fără să ştie de ce, că niciunul dintre aceşti gentlemani nu o plăcea cu adevărat şi recurgea la singurul lucru la care se putea gândi pentru a-şi ascunde confuzia şi nefericirea; îşi arunca bărbia în faţă şi cu o politeţe rece lăsa să se înţeleagă foarte clar că prefera să rămână cu cei din anturajul ducesei.

Drept rezultat, Alexandra fusese poreclită „ducesa de gheaţă”, iar porecla lipsită de orice amabilitate prinsese, în lumea bună circulau glume care insinuau că Jordan Townsende a preferat să se înece decât să moară îngheţat în patul soţiei sale. Se relata cu multă savoare că Jordan fusese văzut ieşind din locuinţa frumoasei balerine chiar în după-amiaza când apăruse în Times anunţul căsătoriei lor.

Mai mult, se făceau diferite afirmaţii detaliate şi ironice despre faptul că amanta lui Jordan spusese râzând chiar în aceeaşi seară unei prietene că mariajul lui Jordan era un inconvenient pentru el şi că nu avea nicio intenţie să rupă relaţiile cu ea.

În răstimp de două săptămâni, Alexandra fu dureros de conştientă că era o paria fără speranţă din punct de vedere social, dar întrucât nu auzise nimic din ceea ce se vorbea, nu avea cum să descopere cauza. Tot ce ştia era că lumea bună o trata fie cu indulgenţă şi amuzament, fie, uneori, cu dispreţ făţiş – şi că ea l-a făcut în mod ruşinos de râs pe Jordan. Acest ultim lucru o durea cel mai tare. Petrecuse ore întregi în hol în faţa tabloului lui, încercând să nu plângă, scuzându-se în tăcere pentru eşecul ei şi cerându-i iertare.

*

— Mă auzi, Hawthorne? Trezeşte-te, omule.

Cu un efort care-i consumă aproape întreaga forţă,

Jordan reacţionă la ordinul şoptit şi se strădui cu greu să deschidă ochii. Orbit de lumina care se strecura prin micile deschizături din tavanul înalt, strânse tare din ochi, în timp ce durerea puternică îl aruncă din nou în hăul negru al leşinului.

Când şi-a revenit, era iarăşi noapte şi văzu faţa murdară a lui George Morton, un alt prizonier de pe Lancaster pe care nu-l mai văzuse de când fuseseră urcaţi la bordul navei, cu trei luni în urmă.

— Unde mă aflu? întrebă şi simţi gustul sângelui care-i curgea din buzele uscate şi crăpate.

— În iad, spuse americanul sumbru. Într-o închisoare franceză, ca să fiu mai exact.

Jordan încercă să-şi ridice mâna şi constată că era legat în lanţuri grele. Privirea urmări lanţul, care era prins de un inel de fier înfipt în zidul de piatră, şi-l studie confuz şi înceţoşat, încercând să se gândească de ce el a fost pus în lanţuri, iar George Morton nu. Înţelegându-i uimirea, tovarăşul lui îi spuse:

— Nu-ţi aminteşti? Te-au pus în lanţuri drept recompensă pentru că te-ai aruncat asupra unui paznic şi i-ai zdrobit nasul, ca să nu mai vorbim de faptul că aproape i-ai tăiat gâtul cu propriul lui cuţit când te-au adus aici azi-dimineaţă.

Jordan închise ochii, dar nu-şi aminti să fi atacat vreun paznic.

— Şi ce am mai primit în schimb? întrebă cu o voce răguşită, groasă, nefamiliară nici măcar propriilor lui urechi.

— Trei sau patru coaste rupte, faţa făcută pilaf şi un spate care arată ca o masă de carne crudă.

— Încântător, mormăi Jordan printre dinţi. Cunoşti vreun motiv oarecare pentru care nu m-au omorât mai degrabă decât să mă schilodească?

Tonul rece şi fără nicio emoţie îi smulse un râs de admiraţie lui George.

— La dracu’, voi englezii cu sânge albastru nici măcar nu clipiţi, indiferent ce se întâmplă, nu-i aşa? Rămâneţi reci la orice, aşa cum spune toată lumea despre voi. Întorcându-

se, George cufundă o cană de tinichea într-o găleată cu apă noroioasă, îndepărtă cât putu noroiul care era la suprafaţă, apoi duse cana la gura însângerată a lui Jordan. Jordan înghiţi, apoi scuipă cu o repulsie plină de furie. Ignorându-i reacţia, George apăsă din nou cana de buzele omului neajutorat şi spuse:

— Ei bine, ştiu că nu are buchetul delicat al vinului de Madeira pe care îl preferaţi voi şi nici cupa nu este de cristal, dar dacă nu o bei îi vei lipsi pe paznicii noştri de privilegiul de a te ucide cu mâinile lor şi-şi vor vărsa dezamăgirea asupra mea.

Jordan se încruntă, dar văzu că omul glumea şi sorbi de câteva ori din lichidul murdar cu gust sălciu.

— Aşa-i mai bine. Dar ştiu că nu te mai saturi de pedepse, omule, continuă el încet, înfăşurându-i cu grijă pieptul în fâşii din propria-i cămaşă. Te-ai fi putut cruţa de bătaia asta dacă maică-ta te-ar fi învăţat să fii politicos când ţi se adresează doi bărbaţi care au puşti şi cuţite şi sunt într-o dispoziţie proastă.

— Ce faci?

— Încerc să-ţi pun coastele la loc. Acum, ca să-ţi răspund la întrebarea pe care mi-ai pus-o mai devreme şi anume de ce nu te-au omorât: francezii încearcă să te ţină în viaţă în cazul în care englezii îl iau prizonier pe vreunul dintre ei – l-am auzit pe un ofiţer spunând că eşti o carte de schimb în cazul în care ar vrea să facă vreun târg. Dar, categoric, nu ştii să-ţi îndeplineşti rolul ce-ţi revine şi anume să rămâi în viaţă – nu dacă insulţi un paznic şi apoi încerci în mod nedelicat să-i furi arma. După halul în care arăţi, nu ţi-am făcut niciun serviciu când te-am pescuit din ocean şi ne-am urcat amândoi pe fregata aia franceză care ne-a adus aici.

— Cât de rău arăt? întrebă Jordan fără emoţie.

— Aş spune că încă o bătaie ca asta şi când ai să te întorci acasă n-ai să le mai găseşti pe cele două doamne la fel de îndrăgostite pe cât le-ai lăsat.

Simţea că este pe cale să-şi piardă din nou cunoştinţa, să fie tras din nou în hăul întunecat, familiar, şi

Jordan luptă din răsputeri preferând durerea inconştienţei.

— Despre ce doamne vorbeşti?

— Bănuiesc că trebuie să le cunoşti mai bine decât mine. Pe una o cheamă Elise. Este soţia ta?

— Amanta.

— Şi Alexandra?

Jordan clipi încercând să-şi limpezească simţurile înceţoşate. Alexandra, Alexandra.

— … un copil, spuse el jucându-i vag în faţa ochilor imaginea unei fete cu părul întunecat agitând o aşa-zisă floretă. Nu, murmură el cu regret plin de durere, ca şi cum viaţa i s-ar fi desfăşurat rapid prin faţa ochilor – o viaţă irosită de flirturi şi amoruri goale, o viaţă fără sens, culminând cu căsătoria făcută dintr-o pornire impulsivă, dintr-o toană, cu o fată fermecătoare cu care a împărţit cu adevărat patul o singură dată. Soţia mea.

— Adevărat? zise George, impresionat. Ai soţie, amantă şi copil?

— Nu, se corectă vag Jordan. Nu copil. O soţie. Mai multe amante. George zâmbi şi-şi trecu mâna peste barba lui murdară.

— Nu vreau să crezi că-ţi fac morală. Admir un bărbat care ştie să trăiască. Dar, continuă el ca lovit de trăsnet şi asta în pofida voinţei lui, mai multe amante?

— Nu, se corectă Jordan scrâşnind din dinţi de durere, nu în acelaşi timp.

— Unde te-au ţinut în tot timpul ăsta? Nu te-am mai văzut de când ne-au luat francezii pe nava lor, cu trei luni în urmă.

— Am avut apartament particular şi servicii personale, replică sarcastic Jordan, referindu-se la gaura întunecoasă de sub închisoare unde stătea între şedinţe periodice de tortură care aproape că-l scoseseră din minţi de durere.

Tovarăşul său de celulă îi privi trupul zdrobit cu o încruntare plină de îngrijorare, dar încercă să-şi păstreze o voce veselă.

— Ce le-ai spus francezilor, încât te antipatizează atât de mult în comparaţie cu mine?

Jordan tuşi şi strânse din dinţi din cauza durerii pe care o simţi în piept.

— Le-am spus numele meu.

— Şi?

— Şi ei şi l-au amintit – trase aer în piept luptându-se să rămână conştient – din Spania.

George se încruntă a mirare.

— Ţi-au făcut asta răzbunându-se pentru ce le-ai făcut tu în Spania?

Bărbatul pe jumătate inconştient dădu uşor din cap aprobator, iar ochii i se închiseră.

— Şi pentru că… ei cred că mai am încă… informaţii. Militare.

— Ascultă-mă, Hawthorne, spuse George cu disperare. Mormăiai ceva despre un plan de evadare când ţi-ai revenit cu câtva timp în urmă. Ai într-adevăr un plan?

Încă un semn slab aprobator.

— Vreau să merg cu tine. Dar, Hawthorne, n-ai să mai rezişti la încă o bătaie ca asta. Să ştii că nu, omule. Nu mai înfuria pe niciunul dintre paznici.

Capul lui Jordan căzu într-o parte când în sfârşit pierdu bătălia împotriva leşinului.

Stând pe vine, George clătină din cap cu disperare. Versailles pierduse atât de mulţi oameni în sângeroasa luptă cu Lancaster, încât căpitanul francez pescuise trei din apă şi-i folosise pentru a-i completa echipajul atât de redus. Unul dintre ei murise după o zi din cauza rănilor. George se întreba dacă nu cumva tovarăşul său de celulă era pe cale să devină a doua victimă.

CAPITOLUL 16

Când sosi seara în care urma să aibă loc balul oferit de lady Donleigh, în cea de-a treia săptămână de la debutul ei în societate, Alexandra era atât de nefericită şi de încordată, încât se simţea complet paralizată pe dinăuntru.

Părea că nu va mai râde niciodată din nou cu veselie şi nu va mai găsi alinare în lacrimi. Şi, totuşi, în acea seară fatidică avu parte de amândouă; şi de râs, şi de plâns.

La insistenţa şoptită a bătrânei ducese, Alexandra a acceptat politicos, dar împotriva voinţei ei, să danseze cu lordul Ponsomby, un filfizon solid şi vorbăreţ, de vârstă mijlocie, care afecta o uşoară bâlbâială, îmbrăcat ca un păun şi care i-a spus plin de importanţă în timp ce dansau că este considerat un bărbat cu o inteligenţă superioară. Era îmbrăcat în pantaloni de satin oranj până la genunchi, bine întinşi peste burta lui proeminentă, cu o vestă de satin de culoarea prunei şi cu o jachetă lungă, galbenă, din brocart – combinaţie care, când îl privi, o făcu să se gândească la un coş plin cu fructe prea coapte.

Când se termină dansul, în loc să o conducă la ducesă, lordul Ponsomby – despre care Alexandra auzise că este în căutarea unei soţii bogate pentru a-şi putea acoperi uriaşele datorii făcute la joc – o trase exact în direcţie opusă.

— Vă rog să mă însoţiţi în acel încântător separeu care se vede, excelenţă. Ducesa mi-a spus seara trecută că sunteţi interesată de lucruri ce ţin de filosofie şi de aceea mă voi strădui să vă spun câte ceva despre unul dintre cei mai mari filosofi ai timpurilor străvechi – Horaţiu.

Alexandra îşi dădu imediat seama că ducesa trebuise să fie disperată de lipsa ei de parteneri, încât să-i vorbească de fapt lui Ponsomby de pregătirea ei intelectuală.

— Vă rog să nu vă faceţi nici cea mai mică grijă, spuse repede sir Ponsomby, înţelegând greşit cauza preocupării Alexandrei. N-am să uit niciun moment că sunteţi femeie şi deci nu puteţi înţelege complexităţile şi subtilităţile logicii. Contaţi pe mine că voi menţine discuţia la un nivel foarte, foarte simplu.

Alexandra era prea descurajată ca să se supere de aprecierea lui insultătoare despre inteligenţa femeii şi prea abătută ca să simtă altceva decât o uşoară deprimare pentru faptul că era tratată în acest fel de un om care nu

avea atâta minte, încât să nu se îmbrace ca o tavă încărcată cu fructe.

Cu o expresie de interes politicos îi permise să o conducă în separeul care era despărţit de sala de bal printr-o pereche de draperii grena de pluş, trase într-o parte şi prinse în şnururi asortate la culoare. Odată intraţi, Alexandra îşi dădu seama că acolo se mai afla o persoană, o tânără îmbrăcată într-o minunată rochie, cu un profil patrician şi cu un păr de culoarea aurului. Stătea în uşa deschisă, cu spatele pe jumătate spre ei – încercând evident să se bucure de momentul de singurătate şi să ia puţin aer proaspăt.

Tânără femeie se întoarse uşor când cei doi intrară, iar Alexandra o recunoscu imediat. Era lady Melanie Camden, tânără şi frumoasa soţie a contelui Camden care se întorsese la începutul săptămânii de la ţară, unde îşi vizitase sora. Alexandra fusese prezentă la balul la care lady Camden îşi făcuse debutul în acest sezon şi urmărise de departe cum o grămadă de oaspeţi iluştri se grăbiseră spre lady Camden salutându-i întoarcerea cu zâmbete de încântare şi cu îmbrăţişări afectuoase. Era una dintre ai lor, îşi spusese atunci ea cu melancolie.

Dându-şi seama că i-au încălcat singurătatea lui lady. Camden, Alexandra zâmbi timid, cerându-şi scuze în tăcere pentru intrusiunea lor. Contesa luă notă de zâmbet cu o înclinare politicoasă a capului şi se întoarse calmă cu faţa spre uşă.

Lordul Ponsomby fie că nu a remarcat-o pe contesă, fie că a refuzat să se lase conturbat de prezenţa ei. După ce luă un pahar cu punci de pe tava aşezată pe măsuţa de lângă el, se propti lângă una dintre coloanele de marmură aflate în faţa draperiilor şi se lansă într-o dizertaţie pompoasă, cu inexactităţi grosolane referitoare la ideile filosofice ale lui Horaţiu despre ambiţie, dar tot timpul cu privirea aţintită asupra sânilor Alexandrei.

Alexandra fu atât de derutată de faptul că era pentru prima dată în viaţa ei mângâiată din priviri de un bărbat ca acesta, iar asta în timp ce îi atribuia lui Horaţiu o afirmaţie

a lui Socrate, încât nu a remarcat nici eroarea făcută, nici faptul că frumoasa contesă Camden aruncase o privire rapidă peste umăr spre el, ca şi cum ar fi fost uimită.

Un minut mai târziu, lordul Ponsomby declara cu emfază:

— Sunt de acord cu Horaţiu care a spus că ambiţia este o pasiune atât de puternică la rasa umană, încât oricât de sus am ajunge, nu am fi niciodată satisfăcuţi.

Extrem de enervată de privirea lui insistentă şi fără să-şi dea seama că lady Camden se întorsese şi-l asculta pe lordul Ponsomby cu un amestec de uimire, fascinaţie şi ironie prost ascunsă, Alexandra se bâlbâi timid:

— M… Machiavelli.

— Horaţiu, decretă lordul Ponsomby şi, spre groaza Alexandrei, creatura absurd îmbrăcată îşi duse monoclul la ochi, îl fixă pe decolteul ei şi o cercetă cu neruşinare căutând în acelaşi timp să aibă o atitudine cât mai nonşalantă şi să se sprijine de coloana de lângă el. Din nefericire, obsesia pentru sânii Alexandrei l-a împiedicat să privească peste umăr pentru a-şi da seama exact unde se afla coloana de marmură.

— Acum poate că ai să începi să înţelegi, proclamă el lăsându-se pe spate şi deschizând larg braţele într-un gest atotcuprinzător, de ce afirmaţiile lui Horaţiu l-au făcut să… au! Cu braţele larg deschise căzu pe spate, răsturnând masa pe care se afla punciul şi trăgând draperia după el, aterizând pe spate la picioarele a trei bărbaţi, ca un coş de fructe sub un jet de punci.

Neputându-şi stăpâni dorinţa nebună de a râde Alexandra îşi astupă gura cu mâna, se răsuci şi se trezi privind-o pe contesa Camden, care îşi dusese şi ea mâna la gură şi urmărea scena cu ochii ei mari şi verzi plini de veselie, umerii zguduindu-i-se de râs. Tinerele femei se repeziră amândouă deodată spre uşă, ciocnindu-se una de alta în graba lor de a ieşi pe balcon. Odată afară, s-au rezemat de zidul casei şi au izbucnit în hohote de râs. Deabia mai puteau respira, ştergându-şi lacrimile care le curgeau pe obraji.

Când se mai potoliră puţin, contesa Camden întoarse faţa către Alexandra şi spuse sacadat:

— Cum zăcea acolo pe spate, părea ca un papagal uriaş căzut din pom.

De-abia putând să vorbească, Alexandra replică:

— Eu… eu m-am gândit la un coş cu fructe; la un punci de fructe. Începură să râdă amândouă din nou cu poftă.

— S… sărmanul Ponsomby, se bâlbâi uşor lady Camden, a fost pedepsit de stafia lui Machiavelli pentru că i-a atribuit cuvintele sale lui Horaţiu.

— A fost o răzbunare machiavelică! exclamă Alexandra.

Şi sub un cer negru, catifelat, presărat cu stele, cele două femei elegante, sprijinite de piatra rece a zidului, râdeau cu încântarea nevinovată şi fericită a copiilor care aleargă în picioarele goale prin iarba umedă de rouă.

Când în sfârşit s-au potolit, Melanie Camden a întors capul spre Alexandra, privind-o cu un zâmbet plin de curiozitate.

— Cum de ai ştiut că odiosul lord Ponsomby l-a confundat pe Machiavelli cu Horaţiu?

— I-am citit pe amândoi, recunoscu Alexandra după o scurtă pauză încărcată de vinovăţie.

— Uimitor! spuse contesa simulând o privire de oroare. Şi eu!

Ochii Alexandrei deveniră mai mari.

— Am avut impresia că dacă o femeie îi citeşte pe clasici este etichetată drept savantă.

— Aşa este de obicei, recunoscu Melanie degajată, dar în cazul meu societatea a decis să treacă peste – cum să spun – interesul meu nefeminin faţă de lucruri care depăşesc brodatul şi moda.

Lăsându-şi capul într-o parte, Alexandra o privea plină de fascinaţie.

— De ce au făcut asta?

Vocea lui Melanie Camden se umplu de afecţiune.

— Pentru că soţul meu l-ar jupui de viu pe oricine ar

îndrăzni să insinueze că nu sunt o doamnă perfectă. Brusc, o privi cu suspiciune pe Alex şi o întrebă: cânţi la vreun instrument muzical? Pentru că, dacă o faci, te avertizez – prietene sau nu – n-am să vin să te ascult cum cânţi. Simpla menţionare a lui Bach sau Beethoven mă face să alerg după săruri, iar vederea unei harpe îmi provoacă ameţeli puternice.

Alexandra îşi petrecuse un an întreg învăţând să cânte la pian pentru că ducesa îi spusese că este absolut obligatoriu pentru tinerele doamne de calitate să cânte la cel puţin un instrument muzical. Nici nu-i venea să creadă ce auzea acum de la o doamnă recunoscută ca un adevărat model de urmat în elita înaltei societăţi.

— Am luat lecţii de pian, dar nu cânt destul de bine pentru a mă prezenta în public, recunoscu ea şovăind.

— Excelent, zise Melanie foarte satisfăcută. Cât de mult te interesează cumpărăturile sau moda?

— De fapt, le găsesc plicticoase.

— Perfect, declară ea, apoi o întrebă din nou cu suspiciune: sper că nu cânţi din gură, nu-i aşa?

Dacă a avut o oarecare jenă să-şi recunoască nepriceperea de a cânta la un instrument muzical, acum, dimpotrivă, nu-i venea să recunoască faptul că, de fapt, cânta destul de bine din gură.

— Ba da, mă tem că da.

— Ei bine, nimeni nu-i perfect, declară veselă şi mărinimoasă contesa Camden, iertând-o pe Alexandra. În afară de asta, aştept de o viaţă să întâlnesc o femeie care i-a citit pe Machiavelli şi pe Horaţiu şi n-o să mă descurajeze să mă împrietenesc cu tine simplul fapt că poţi cânta din gură. Numai dacă, fireşte, nu o faci foarte bine?

Umerii Alexandrei începură să se zguduie de râs pentru că într-adevăr cânta foarte bine. Melanie văzu răspunsul în veselia ochilor ei şi făcu o grimasă comică de oroare.

— Nu cânţi prea des, nu-i aşa?

— Nu, iar dacă asta poate să-mi sporească stima în ochii tăi pot să-ţi promit că în general nu suport o

conversaţie politicoasă mai mult de cinci minute. Debarasându-se astfel cu multă veselie de unele dintre cele mai sacre convenţii, ambele izbucniră din nou în râs.

În casa de pe Regent Street, numărul 45, dansatorii continuau să danseze, iar oaspeţii care râdeau continuau să râdă, inconştienţi de evenimentul memorabil care se petrecea pe balcon.

— În acest caz, decretă solemn Melanie când încetară să mai râdă, te voi considera cea mai potrivită şi mai plăcută companie. Lăsând deoparte orice formalitate, lady Camden spuse calm: prietenii apropiaţi îmi spun Melanie.

Timp de o secundă, fericirea radie din întreaga fiinţă a Alexandrei, apoi realitatea dură i-o spulberă complet când îşi dădu seama că prietenii lui Melanie Camden nu vor dori să o includă în cercul lor. Întreaga lume bună, inclusiv prietenii lui Melanie o considerau deja pe Alexandra ca total necorespunzătoare. Fusese judecată de toţi şi găsită jalnic de nedotată. Evident, Melanie Camden de-abia se întorsese la Londra şi nu avea de unde să ştie asta. Alexandra simţi un nod în stomac gândindu-se la privirile dispreţuitoare care s-ar aţinti asupra lui Melanie dacă ar intra în sala de bal împreună cu ea.

— Cum îţi spun prietenii? o întrebă Melanie, studiind-o cu privirea. Nu mai am demult prieteni, gândi Alexandra şi se aplecă brusc să-şi aranjeze fusta pentru a-şi ascunde lacrimile care-i ardeau ochii.

— Îmi spuneau… îmi spun Alex. Hotărâtă că mai bine este să pună capăt acestei prietenii acum, ea însăşi, mai degrabă decât să suporte umilinţa ignorării de către Melanie Camden când se vor întâlni data viitoare, Alexandra trase adânc aer în piept şi spuse repede şi cu o voce încărcată de durere: apreciez oferta de prietenie pe care mi-aţi făcut-o, lady Camden, dar vedeţi, zilele astea sunt foarte ocupată cu balurile şi cu prânzurile… şi cu tot felul de distracţii… Şi mă îndoiesc foarte tare că dumneavoastră, că noi vom putea găsi timp… şi sunt deja sigură că aveţi zeci şi zeci de prieteni care…

— … care cred că eşti cea mai plicticoasă femeie care

a apărut vreodată la un bal din Londra? completă prietenoasă Melanie.

Înainte ca Alexandra să poată reacţiona, apăru pe balcon Anthony şi alergă spre el cu uşurare, vorbind repede, astfel încât el să nu o poată contrazice.

— Mă căutaţi, excelenţă? Probabil că este timpul să plecăm. La revedere, lady Camden.

— De ce ai refuzat oferta de prietenie făcută de Melanie Camden? o întrebă Tony supărat, imediat ce sau urcat în trăsură şi au pornit spre casă.

— Eu… N-ar fi mers, spuse încet Alex. Nu ne mişcăm în aceleaşi cercuri, cum spuneţi voi aici.

— Ştiu asta şi ştiu şi de ce, zise Tony aspru. Roddy Carstairs este unul din motive.

Alexandra fu uluită când îşi dădu seama că Tony este conştient de lipsa ei de popularitate; ea credea, spera, că el nu a observat lucrul ăsta.

— I-am cerut lui Carstairs să mă viziteze mâine dimineaţă, continuă Tony tăios. Trebuie să facem ceva ca să-i schimbăm părerea despre tine şi să-l împăcăm pentru ofensa pe care i-ai adus-o când l-ai părăsit în sala de bal atunci, în prima seară…

— Să-l împăcăm! exclamă Alexandra. Anthony, mi-a spus lucruri groaznice, răutăcioase, despre bunica ta.

— Carstairs le spune oamenilor lucruri detestabile tot timpul. Zâmbetul liniştitor al lui Tony era plin de preocupare. Se bucură în mod deosebit când încearcă să şocheze, să înfierbânte sau să intimideze femeile, iar dacă reuşeşte îşi dispreţuieşte victima pentru laşitate şi stupiditate. Carstairs este ca o pasăre care zboară din pom în pom aruncând seminţele discordiei oriunde se duce. O mare parte din ceea ce spune este foarte amuzant – atâta vreme cât nu se referă la cineva anume, în orice caz ar fi trebuit să-l priveşti în aşa fel, încât să-l scoţi din sărite sau să-i spui ceva tot atât de şocant pentru el.

— Îmi pare rău, n-am ştiut asta.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii, spuse Tony printre dinţi când trăsura trăgea în faţa casei sale de pe

Upper Brook Street. Dar odată intraţi în casă o să am eu grijă să remediez şi asta.

Alexandra avu presimţirea groaznică, inexplicabilă, a unui dezastru în timp ce intrară în salon. Tony o invită să se aşeze pe canapeaua tapiţată în brocart verde deschis, iar el îşi turnă whisky într-un pahar. Când se întoarse spre ea, arăta supărat şi nefericit.

— Alex, spuse el brutal, ar fi trebuit să ai un succes uriaş în sezonul ăsta. Dumnezeu ştie că ai toate atributele necesare pentru asta, ba chiar din abundenţă, în schimb ai devenit eşecul cel mai notoriu al deceniului.

Ruşinea aproape că o copleşi, dar Tony ridică în grabă mâna explicându-i stingherit:

— Este vina mea, nu a ta. Ţi-am ascuns lucruri, lucruri pe care ar fi trebuit să ţi le spun demult, dar bunica mi-a interzis – n-ar fi putut suporta să te vadă deziluzionată. Acum, totuşi, am convenit amândoi că trebuie să ţi se spună, înainte de a-ţi distruge şi ultimele şanse de a-ţi găsi fericirea – dacă nu este deja chiar prea târziu. Ridicând paharul, Tony dădu peste cap whisky-ul, ca şi cum avea nevoie de el ca să capete curaj, apoi spuse: de când ai venit la Londra ai auzit mulţi prieteni şi cunoştinţe spunându-i Hawk lui Jordan când vorbeau despre el, nu-i aşa? Când ea dădu aprobator din cap, continuă. De ce crezi tu că-i spun aşa?

— Presupun că este un fel de diminutiv – o poreclă – care vine de la Hawthorne.

— Unii chiar aşa o şi iau, dar mai ales printre bărbaţi are o cu totul altă semnificaţie. Un uliu este o pasăre de pradă cu privirea ageră şi cu capacitatea de a-şi prinde în cursă prada încă înainte ca aceasta să ştie că se află în pericol.

Alexandra îl privea cu un interes politicos neînţelegând absolut nimic, iar Anthony îşi trecu mâna prin păr simţindu-se stingherit.

— Lui Jordan i s-a dat numele ăsta cu ani în urmă, când a cucerit o tânără frumoasă şi deosebit de mândră după care umblau de mai multe luni jumătate dintre holteii

Londrei. Hawk a reuşit să o cucerească într-o singură seară, invitând-o la dans. Prinzându-se cu mâinile de braţele scaunului şi aplecându-se în faţă, Tony continuă cu asprime: Alex, erai convinsă că iubeşti şi eşti iubită de un om care a fost practic... un sfânt. Adevărul este că, în ce priveşte femeile, Hawk era mai curând un diavol decât un sfânt şi toată lumea ştie asta. Mă înţelegi? o întrebă cu amărăciune, cu faţa la câţiva centimetri de a ei. Toată lumea din Londra care te-a auzit vorbind despre el ca şi cum ar fi fost un cavaler în armură strălucitoare ştie că tu nu eşti decât încă una dintre victimele sale... doar încă una dintre nenumăratele femei care au căzut pradă farmecului fatal al lui Hawk! Nu încerca să le seducă – de cele mai multe ori era mai degrabă iritat decât încântat când femeile se îndrăgosteau de el, dar o făceau oricum, aşa cum ai făcut-o şi tu. Spre deosebire de celelalte victime, tu eşti încă prea sinceră ca să ascunzi lucrul ăsta.

Alexandra se îmbujoră simţindu-se stingherită, dar nu se gândi că Jordan trebuie condamnat că femeile se îndrăgosteau de el...

— L-am iubit ca pe un frate, dar asta nu schimbă faptul că era un desfrânat notoriu, cu o reputaţie binemeritată pentru destrăbălarea sa. Blestemând în gând credinţa şi fidelitatea şi nevinovăţia ei, Tony se îndreptă în scaun. Nu mă crezi, nu? Foarte bine, atunci să-ţi mai spun şi restul: în seara primului tău bal ai vorbit public despre frumuseţea a două femei – lady Allison Whitmore şi lady Elizabeth Grangerfield. Amândouă au fost amantele lui. Înţelegi ce înseamnă asta? Spune, înţelegi?

Faţa Alexandrei devenea tot mai palidă. O amantă se culca cu un bărbat care-i făcea acele lucruri intime pe care i le-a făcut ei Jordan.

Anthony văzu cum dispare orice culoare din obrajii Alexandrei şi continuă, hotărât să-i spună totul.

— La acelaşi bal ai întrebat dacă lui Jordan îi plăcea baletul şi aproape toată lumea a râs pe furiş pentru că toţi ştiau că Elise Grandeaux a fost amanta lui până în ziua în care a murit. Alex, s-a oprit la Londra şi a fost cu ea aici în

timp ce vă aflaţi în drum spre navă – după ce v-aţi căsătorit. Oamenii l-au văzut părăsind casa ei. Iar ea le-a spus tuturor că mariajul vostru este un inconvenient pentru el.

Alexandra sări în picioare şi scutură cu putere din cap, încercând să nege asta.

— Greşeşti, nu te cred. Mi-a spus că are o întâlnire de afaceri cu cineva. Niciodată n-ar fi…

— Ba da şi a făcut-o, ce dracu'! Mai mult, intenţiona să te ducă la Devon şi să te lase acolo, apoi să se întoarcă la Londra şi să o ia de unde rămăsese cu amantele lui. Mi-a spus asta cu gura lui! Jordan s-a căsătorit cu tine pentru că s-a simţit obligat să o facă, dar nu avea nici dorinţa, nici intenţia să trăiască împreună cu tine ca soţie. Tot ce simţea pentru tine era milă.

Alexandra avu o tresărire ca şi cum ar fi primit o palmă.

— Îi era milă de mine? strigă ea distrusă, simţindu-se umilită. Credea că sunt de compătimit? Un alt gând îi trecu prin minte şi-şi acoperi gura cu mâna simţind că i se face rău. Jordan avea de gând să-i facă ceea ce papa îi făcuse mamei sale – să se căsătorească cu ea, să-şi părăsească soţia într-un loc obscur, cât mai departe, şi să se întoarcă apoi la femeile lui stricate.

Întinzându-se, Anthony încercă să o cuprindă în braţe, dar ea îl respinse, se dădu înapoi şi-l privi ca şi cum ar fi fost tot atât de rău ca Hawk.

— Cum ai putut să-mi faci asta? izbucni ea, vocea tremurându-i de amărăciune şi durere. Cum ai putut să mă laşi să sufăr pentru el şi să mă fac de râs din cauza lui? Cum ai putut fi atât de neînchipuit de crud, încât să mă laşi să cred că ţinea la mine?

— Am crezut că-ţi facem un bine în momentul ăla, zise ducesa cu asprime din spatele ei, intrând în cameră şchiopătând uşor, ceea ce se întâmpla ori de câte ori era profund tulburată.

Alexandra era prea zdrobită ca să-i mai pese de bătrâna femeie.

— Plec acasă, zise ea luptându-se să-şi controleze durerea care simţea că-i cuprinde pieptul.

— Nu, n-ai să te duci, spuse răstit Tony. Mama ta este plecată timp de un an să viziteze insulele. Nu poţi să locuieşti singură.

— Nu-ţi cer ţie permisiunea să mă duc acasă. Şi nici sprijin financiar. După cum mi-a spus bunica ta, am banii mei pe care mi i-a lăsat Hawk, spuse ea cu amărăciune.

— Pe care îi controlez eu, ca tutore al tău, îi reaminti Tony.

— Nu doresc şi nu am nevoie de un tutore. M-am descurcat singură de la paisprezece ani.

— Alexandra, ascultă-mă, spuse el aspru, apucând-o de umeri şi scuturând-o uşor, plin de mânie. Ştiu că eşti deziluzionată şi supărată, dar nu poţi să fugi de noi sau să dispari din Londra. Dacă faci asta, ce ţi s-a întâmplat aici o să te obsedeze pentru tot restul vieţii tale. Tu nu l-ai iubit pe Jordan.

— Oh, nu? îl întrerupse furioasă Alexandra. Atunci spune-mi de ce mi-am petrecut un an întreg încercând să fac astfel încât să fiu demnă de el?

— Ai iubit o iluzie, nu pe Jordan – o iluzie creată de tine pentru că ai fost nevinovată şi idealistă…

— Şi credulă, şi oarbă, şi stupidă! şuieră Alexandra. Umilinţa şi durerea o făceau să respingă consolarea pe care Anthony încerca să i-o ofere şi, cu voce plină de disperare, se scuză şi fugi în camera ei.

Numai după ce ajunse în singurătatea dormitorului ei izbucni în lacrimi. A plâns pentru stupiditatea ei, pentru credulitatea ei şi pentru anul în care s-a străduit din răsputeri să devină demnă de un bărbat care nu merita să fie numit gentlemen. A plâns până când, auzindu-şi hohotele, se dispreţui singură pentru lacrimile pe care le vărsa pentru el.

În cele din urmă, făcând eforturi să se ridice, îşi şterse ochii în timp ce mintea continua să-i fie răvăşită de imagini ale propriei ei prostii. Se văzu în grădină în ziua dinaintea căsătoriei lor: „Ai de gând să mă săruţi?” îl întrebase, iar

când el a făcut-o, aproape că s-a topit în braţele lui şi i-a declarat imediat că îl iubeşte.

Mary Ellen îi spusese că bărbaţilor le place să ştie că sunt admiraţi şi luase drept bun sfatul prietenei ei! „Cred că eşti la fel de frumos ca David al lui Michelangelo”, îi spusese lui Jordan după ce o sărutase.

Simţi cum o năpădeşte ruşinea şi gemu tare, apăsându-şi cu putere mâinile pe stomac, dar amintirile dureroase nu încetau. Dumnezeule, îi dăduse ceasul bunicului ei. I l-a dat şi i-a spus că bunicul ei l-ar fi plăcut pentru că era un bărbat plin de nobleţe. Să-l placă. Ei bine, bunicul ei nu i-ar fi permis acestui aristocrat ticălos şi arogant nici măcar să-i treacă pragul.

În trăsură îl lăsase pe Jordan să o sărute la nesfârşit – şi se lungise deasupra lui ca o destrăbălată stupidă, căreia-i luase Dumnezeu minţile. În pat l-a lăsat să-i facă tot ce a vrut şi apoi chiar în noaptea următoare a făcut aceleaşi lucruri cu amanta lui.

În loc să-l fi împuşcat pe banditul care l-a atacat în noaptea în care l-a întâlnit ar fi trebuit să-l împuşte pe Jordan Townsende! Cât de plictisitoare trebuie să-i fi părut lipsa ei de experienţă şi nu este de mirare că n-avea niciun chef să-i asculte declaraţiile ei naive de dragoste!

*

— Cât mai durează? îl întrebă în şoaptă George Morton pe Jordan în întuneric.

— O oră şi apoi putem să o luăm la sănătoasa, răspunse încordat, în timp ce-şi exersa muşchii pentru ai iriga, ca să fie gata pentru apropiata evadare.

— Eşti sigur că i-ai auzit spunând că trupele voastre luptă la cinci mile sud de aici? N-aş vrea deloc să mergem cinci mile într-o direcţie greşită, eu şchiopătând, iar tu cu o gaură în picior.

— Nu este decât un fleac, răspunse Jordan referindu-se la rana pe care i-o făcuse paznicul când se aruncaseră asupra lui cu o zi înainte… Groapa în care se ascundeau de

atunci, în timp ce francezii răscoleau pădurea ca să-i găsească, era atât de mică, încât aproape că stăteau îndoiţi de la mijloc. Jordan simţi din nou durerea în picior şi încetă să se mai mişte, respiraţia devenindu-i tot mai profundă şi accelerându-se pe măsură ce în mod automat rechemă imaginea Alexandrei în minte şi se concentră asupra ei cu fiecare fibră a fiinţei lui. Încerca să-şi imagineze cum arată ea acum, dar astăzi, tot ce văzu fu o copilă într-un luminiş înconjurat de pădure uitându-se în sus spre el cu un căţeluş în braţe, în privire strălucindu-i toată dragostea din lume. Strângând cât putu din ochi, îi urmări în minte fiecare linie a feţei. Durerea din picior se retrase până deveni o durere la periferia minţii lui, încă prezentă, dar acum suportabilă. Era o tehnică pe care o folosise de sute de ori în trecut, şi avusese succes şi acum, ca şi înainte.

La început, când fusese închis, când săptămâni întregi de tortură şi privaţiuni îl aduseseră în pragul nebuniei, Alexandra a fost cea asupra căreia s-a concentrat pentru a scăpa de durerea care-i devasta trupul şi încerca să-i devoreze mintea. Retrăia lent, în imaginaţie, fiecare secundă pe care o petrecuse cu ea, concentrându-se puternic pe cel mai mic detaliu al împrejurimilor, reamintindu-şi fiecare cuvânt, fiecare inflexiune a vocii ei. În minte făcuse dragoste cu ea la han de nenumărate ori, dezbrăcând-o şi ţinând-o în braţe, agăţându-se de amintirea prospeţimii ei incredibile şi de felul în care se simţea ea în braţele lui.

Dar pe măsură ce săptămânile deveneau luni, amintirile scurtului timp petrecut împreună nu mai erau suficiente pentru a contracara suferinţa; avea nevoie de o altă armă pentru a reduce la tăcere vocea insidioasă care-i cerea încet să renunţe la lupta pentru a trăi, să se lase pradă anesteziei plăcute a morţii. Şi astfel, Jordan începu să inventeze scene şi să le ridice în jurul ei, folosindu-le pentru a-şi întări voinţa de a supravieţui care începea să cedeze, pentru că ştia din propria lui experienţă cu răniţii din Spania că, odată disperarea instalată, urma curând moartea.

În mintea sa inventă tot felul de scene, unele plăcute,

în care Alexandra alerga în faţa lui auzindu-i râsul melodios, apoi se întorcea, întindea braţele spre el – aşteptându-l să o ajungă; scene înspăimântătoare, în care o vedea aruncată în stradă de Tony şi trăind într-un cartier sărăcăcios al Londrei – aşteptând ca Jordan să se întoarcă şi să o salveze; scene pline de tandreţe, în care ea era întinsă goală şi superbă pe cearceafurile de mătase – aşteptându-l să facă dragoste.

A inventat zeci de scene şi singura trăsătură pe care o aveau în comun era că Alexandra întotdeauna îl aştepta. Avea nevoie de el. Ştia că nu erau decât închipuiri, dar oricum el se concentra asupra lor pentru că erau singura lui armă împotriva demonilor din creierul său care-l îndemnau să renunţe la luptă, să slăbească brusc controlul asupra sănătăţii mintale – şi apoi asupra vieţii lui.

Şi aşa, în mizeria celulei infestate de paraziţi, închidea ochii şi punea la cale evadarea pentru a se întoarce acasă la ea. Acum, după ce timp de un an privise înapoi, la pustietatea lumii lui, era gata să o lase pe Alexandra să-i arate lumea ei, unde totul era proaspăt şi plin de viaţă şi nealterat – unde la colţ aştepta ceva minunat. Dorea să se piardă în dulceaţa şi prospeţimea ei şi să se înconjoare de râsul şi de bucuria ei de a trăi. Dorea să se cureţe de murdăria acestei închisori şi apoi să se debaraseze de mizeria vieţii lui irosite.

În afară de asta nu mai avea decât un alt singur țel – dorea să descopere identitatea celui care a încercat să-i ia de două ori viaţa, indiferent cine ar fi fost el. Şi apoi dorea răzbunare. Tony avea cel mai mult de câştigat de pe urma morţii lui, Jordan ştia asta, dar nu putea suporta încă gândul. Nu aici. Nu fără nicio dovadă. Tony fusese ca un frate pentru el.

CAPITOLUL 17

Alexandra se trezi simţindu-se ciudat de refăcută după noaptea groaznică de reproşuri, însoţite de lacrimi, pe care şi le făcuse. Descoperirea trădării lui Jordan îi distrusese iluziile, dar trecând prin rutina dimineţii, făcând baie şi îmbrăcându-se, începu să-şi dea seama că tot ceea ce aflase ea seara trecută o elibera de lanţurile fidelităţii şi devotamentului care o ţinuseră legată de amintirea lui mai mult de un an.

Acum se eliberase de Jordan Townsende. Un zâmbet uşor, crispat, îi apăru pe buze când se aşeză în faţa mesei de toaletă şi începu să-şi pieptene părul lung şi bogat. Cât de ciudat era că, încercând să devină demnă de a fi soţia lui Jordan, se transformase într-o femeie rigidă, exagerat de convenţională, care s-ar fi putut căsători chiar cu un cleric; niciodată, niciodată însă n-ar fi putut să devină soţia unui destrăbălat notoriu, lipsit de orice principii. Ceea ce era mai degrabă ciudat, se gândi ea sec, pentru că adevărata ei natură era orice, numai rigidă şi convenţională nu.

Întotdeauna făcuse asta, îşi dădu brusc seama Alexandra; încercase întotdeauna să fie ceea ce le plăcea celor pe care-i iubea să fie: pentru tatăl ei a fost mai mult un fiu decât o fiică; pentru mama ei devenise părinte mai curând decât copil; pentru Jordan... devenise un an... un antidot desăvârşit.

Dar, începând de astăzi, totul se va schimba. Orice s-ar întâmpla, Alexandra Lawrence Townsende avea de gând să fie ea însăşi.

Pentru asta, totuşi, avea nevoie în primul rând să scape de reputaţia de gâsculiţă, pe care inconştient şi-o crease în rândul înaltei societăţi. Întrucât sir Roderick Carstairs era cel mai influent şi mai feroce critic al ei, era evident că de aici era cel mai indicat să înceapă. Anthony avea de gând să-i vorbească în dimineaţa asta, dar ar fi fost bine ca, în timp ce se afla Roddy aici, ea personal să spună sau să facă în aşa fel, încât să-i schimbe părerea despre ea.

Gândindu-se bine, îşi aminti brusc ultima parte a

conversaţiei ei cu Melanie Camden, din seara trecută. Lady Camden spusese că prietenii ei cred că Alexandra este cea mai necoaptă tânără care a apărut vreodată la un bal la Londra, aşa că era evident că ştia că Alexandra este persona non grata pentru înalta societate şi totuşi şia exprimat dorinţa să fie prietene. De fapt, ea făcuse aluzie la acelaşi lucru pe care i-l spusese Tony mai târziu. Mâna în care ţinea peria îi rămase în aer şi un zâmbet neaşteptat îi lumină faţa. Poate că va avea totuşi o prietenă adevărată ia Londra.

Simţindu-şi inima mai uşoară ca oricând în decursul ultimului an, îşi prinse părul în creştetul capului, îşi trase în grabă pe ea o pereche de pantaloni strâmţi şi-şi puse una dintre cămăşile pe care le îmbrăca în fiecare dimineaţă când făcea scrimă cu Tony. Luându-şi floreta şi masca din dulap, ieşi din cameră, fredonând o melodie veselă, mergând cu paşi uşori şi eliberaţi de orice povară.

Tony era singur în mijlocul sălii de bal goale, unde; exersau în fiecare dimineaţă, încercând leneş vârful floretei de botul cizmei. Se întoarse la sunetul paşilor ei; sprinteni pe podeaua lustruită a sălii, citindu-i-se pe faţă; uşurarea când o văzu.

— Nu eram sigur că mai ai chef de scrimă după seara trecută…

Zâmbetul luminos al Alexandrei îi arătă că nu-i poartă niciun fel de pică pentru că a păstrat tăcerea referitor la perfidia lui Jordan, dar ea nu spuse nimic despre seara trecută. Dorea să o uite şi să-l uite pe Jordan Townsende. Îşi puse platoşa peste piept şi apoi masca pe faţă, şiro aranjă mai bine, şi duse floreta la frunte salutându-l cu eleganţă pe redutabilul ei adversar.

— En garde, zise ea veselă.

— Ce Dumnezeu, Hawthorne, îi întrerupse tărăgănat Roddy Carstairs în mijlocul unei parări hotărâte. Nu este cam devreme să ţopăi cu atâta energie? Mutându-şi privirea leneşă spre partenerul necunoscut al lui Anthony, spuse cu admiraţie: oricine ai fi, eşti un spadasin al naibii de bun.

Aşteptând să-şi recapete răsuflarea, Alexandra stătea cu mâinile în şolduri chibzuind iute cum ar fi mai bine – să se dezvăluie lui Carstairs aşa cum era în momentul ăsta, sau să aştepte să-l vadă mai târziu, în salon, cum intenţionase. Reamintindu-şi ce îi spusese Anthony seara trecută despre el, hotărî să fie îndrăzneaţă mai curând decât laşă.

Ducându-şi mâna la ceafă, Alexandra îşi desfăcu masca şi în acelaşi timp trase acele care-i ţineau strâns părul bogat. Cu o mişcare scurtă îşi trase masca de pe faţă şi scutură puternic din cap, părul bogat căzându-i pe umeri ca o cascadă castanie strălucitoare.

— Nu pot să cred! exclamă sir Roderick, cel pe care nimic nu-l impresiona, privind-o cu ochi mari pe tânără femeie care râdea în faţa lui; avea o expresie aproape comică încercând să înţeleagă că gâsculiţa ultra convențională cu care se căsătorise Hawk era una şi aceeaşi cu superba femeie din faţa ochilor săi, îmbrăcată în pantaloni strâmţi care erau mai provocatori, fizic, decât orice decolteu, oricât de adânc ar fi fost el, al vreunei rochii de bal văzute vreodată. Mai mult, în ochii verzi albaștri îi strălucea o lumină jucăuşă văzându-i uimirea.

— Al naibii să fiu... începu el, dar râsul gutural al Alexandrei, pe care nu-l auzise niciodată până acum, îi întrerupse exclamaţia.

— Fără îndoială că vei fi, zise timidă îndreptându-se spre el cu graţia naturală a unei tinere atlete. Iar dacă nu, va trebui să fii, adăugă şi-i întinse graţios mâna ca şi cum nu i-ar fi dorit până ieri tot ceea ce putea fi mai rău.

Simţindu-se de parcă i s-ar fi jucat o farsă – două poate – Roddy îi luă automat mâna.

— De ce ar trebui să fiu? o întrebă furios pe el însuşi că nu-şi putea controla expresia feţei.

— Pentru că m-aţi făcut să devin obiectul bătăii de joc a înaltei societăţi, ceea ce, în parte, am meritat. Totuşi, poate că o să aveţi în vedere unele amendamente, aşa încât să pot trăi într-un climat mai confortabil? O sprânceană i se arcui delicat, ca şi cum i-ar fi aşteptat

răspunsul şi, fără să vrea, Roddy aproape că zâmbi.

Anthony rămăsese în umbră într-o tăcere plină de încântare; îl urmărea pe Carstairs reacţionând în faţa ei exact aşa cum se aşteptase când îi dăduse instrucţiuni lui Higgins, ca, de îndată ce soseşte, să-l trimită direct în sala de bal.

— Cred că mă învinuiţi pentru lipsa voastră de… să zicem, de popularitate? spuse Roddy, începând să-şi recapete calmul.

— Mă învinuiesc pe mine însămi, replică tânără frumoasă, cu un zâmbet dulce, dar inconştient de seducător. Vă cer să mă ajutaţi să îndrept lucrurile.

— De ce ar trebui să o fac? întrebă el tăios.

— Ei, cum de ce, pentru a dovedi că puteţi, fireşte, spuse Alexandra ridicând din sprâncene, iar zâmbetul îi înflori şi mai mult.

Provocarea fusese aruncată tot atât de uşor ca o mănuşă, iar Roddy ezită înainte să o accepte. Din simplă perversitate şi din plictiseală extremă stricase fără scrupule reputaţia a zeci de femei deosebit de mândre, dar niciodată nu încercase să refacă vreuna dintre reputaţiile demolate… Încercarea l-ar determina să-şi supună unui test deosebit de dur influenţa asupra elitei înaltei societăţi. Ah, dar dacă dădea greş… Totuşi, provocarea era interesantă. Ducesa bătrână avea destulă influenţă pentru a le forţa pe cotoroanţele bătrâne să o accepte pe Alexandra, dar numai Roddy ar putea-o impune tinerilor care îi urmau exemplul.

Privind în jos spre ea, constată că îl urmărea cu coada ochiului, un zâmbet uşor, irezistibil, jucându-i pe buzele pline. Cu o tresărire de surprindere, observă cât de incredibil de lungi şi de întoarse îi erau genele, ca nişte evantaie întunecate, aruncând umbre pe pomeţii delicaţi şi înalţi ai obrajilor. Aproape fără să-şi dea seama şi împotriva judecăţii sale sănătoase – Roddy Carstairs îi oferi braţul.

— Putem să discutăm strategia noastră mai târziu, să zicem diseară, când voi veni să vă conduc la balul de la familia Tinsley?

— Deci mă veţi ajuta?

Sir Roderick afectă un zâmbet amabil şi răspunse cu un citat filosofic:

— „Nimic nu este prea mult pentru muritorii plini de curaj, în nebunia noastră suntem în stare să răsturnăm şi raiul.” Este un citat din Homer, cred, adăugă el aşa, spre informare.

Şireata de nouăsprezece ani de la braţul lui scutură puternic din cap şi-i adresă un zâmbet impertinent.

— Horaţiu.

Carstairs o privi pierdut pe moment în gânduri.

— Ai dreptate, zise el încet, iar în ochii lui perverşi începu să strălucească admiraţia.

Cât de uşor a fost, se gândea Alexandra zâmbind în sinea ei patru săptămâni mai târziu, când stătea înconjurată de o mulţime de prieteni şi admiratori. La sfatul lui Melanie şi-a comandat o garderobă complet nouă în pasteluri luminoase şi culori primare bogate – rochii care îi puneau în valoare trupul şi îi scoteau în evidenţă culorile ei vii. În plus, nu a trebuit decât să ignore multe dintre recomandările ducesei privind comportamentul corespunzător şi să spună în schimb practic ce-i trecea ei prin minte.

Roddy a făcut restul, apărând în public cu ea, punându-şi astfel pecetea acceptării şi dându-i categoric unele sfaturi bune, printre care cel de a fi în relaţii bune cu fostele amante ale lui Jordan, lady Whitmore şi Elizabeth Grangerfield.

— Având în vedere afirmaţiile tale rizibile despre virtuţile imaginare ale soţului tău, îi spusese el în timp ce o însoţea la primul bal, şi complimentele absurde făcute frumuseţii fostelor lui amante, nu există altceva mai bun de făcut decât să fii văzută în relaţii prieteneşti cu aceste doamne. Societatea va presupune atunci că nu eşti o prostănacă fără seamăn – ceea ce într-adevăr nu eşti, ci mai degrabă o tânără doamnă cu un simţ foarte dezvoltat al umorului, neapreciat până acum.

Alexandra a urmat acest sfat şi toate celelalte şi în decurs de patru scurte săptămâni a devenit un succes.

Printre tinerele fete la primul lor sezon, temperamentul firesc şi inteligenţa înnăscută ale Alexandrei au făcut-o să fie cea mai rafinată şi mai căutată; înconjurată de femei căsătorite, cu adevărat pline de rafinament, candoarea ei neafectată şi zâmbetul prietenos o făceau să pară mai blândă, mai feminină, mai puţin fragilă. În marea de blonde cu tenurile de un alb-lăptos, Alexandra, cu culorile ei vii şi cu bogatul ei păr castaniu-închis, strălucea ca o bijuterie pe o mătase de culoare deschisă.

Era impulsivă, deşteaptă şi veselă, dar popularitatea Alexandrei nu se datora în primul rând frumuseţii şi inteligenţei ei, sau dotei uriaşe pe care Anthony i-o stabilise, nici măcar legăturii preţioase cu familia Townsende pe care ar fi adus-o viitorului ei soţ.

Ea devenise o enigmă pasionantă, un mister; fusese căsătorită cu cel mai dorit şi cel mai notoriu crai din Anglia – de aceea se presupunea în mod firesc că fusese iniţiată într-un mod calificat în arta de a face dragoste. Chiar şi în momentele ei de cea mai mare veselie, radia o prospeţime şi o inocenţă care îi făceau pe bărbaţi să ezite să-şi permită libertăţi faţă de ea; avea o aură de mândrie calmă, liniştită, care avertiza orice bărbat să nu se apropie prea mult.

Lordul Merriweather vorbea despre ea ca un june fermecat.

— Mă face să doresc să ştiu totul despre ea şi în acelaşi timp să simt că niciodată n-aş putea-o cunoaşte cu adevărat. Îndrăznesc să spun că nimeni nu o cunoaşte cu adevărat pe ea cea reală. Tânără văduvă a lui Hawthorne este un mister, vă spun eu. Toată lumea crede lucrul ăsta. Este al naibii de palpitant.

Când Roddy i-a relatat cele afirmate de lordul Merriweather, buzele pline ale Alexandrei tremurară uşor, ca şi cum se străduia să-şi înăbuşe râsul pe cale de a izbucni. Ştia precis de ce gentlemenii eleganţi ai înaltei societăţi o găseau misterioasă şi greu de înțeles – pentru că sub masca ei de rafinament, compusă cu multă grijă, Alexandra Lawrence Townsende era o prefăcută

desăvârşită.

În aparenţă adoptase parţial atitudinea de nonşalanţă plictisită de rigoare în rândul celor din societatea selectă şi mai ales printre prietenii aroganţi ai lui Jordan – dar nici rigorile societăţii, nici Alexandra însăşi nu puteau să reprime complet exuberanţa bunului ei simţ interior. Ea nu-şi putea reprima râsul ce-i juca în priviri când cineva îi făcea complimente deosebit de măgulitoare şi nici nu-şi putea opri strălucirea plină de animaţie care-i apărea în obraji când era provocată la o cursă în Hyde Park; nu-şi putea ascunde nici fascinaţia faţă de poveştile pe care un cunoscut explorator i le spunea despre o recentă călătorie prin junglele sălbatice ale unui continent îndepărtat, unde, afirma el, băştinaşii foloseau săgeţi al căror vârf era înmuiat în nu ştiu ce otravă care ucidea pe loc.

Lumea şi oamenii care o populau deveniseră din nou pentru ea tot atât de pasionanţi şi interesanţi cum fuseseră pe vremea când, copil fiind, stătea pe genunchii bunicului ei.

*

Din spate, unul dintre curtezanii Alexandrei îi dădu un pahar cu şampanie spumoasă, iar ea îl acceptă cu un zâmbet moale, ducând paharul la gură în timp ce-i urmărea pe dansatori în piruetele valsului. Din partea cealaltă a sălii, Roddy ridică paharul spre ea într-un toast mut şi ea îi răspunse. În multe privinţe Roddy Carstairs era încă o enigmă pentru ea, dar în mod ciudat simţea o afecţiune pentru el şi îi era extrem de recunoscătoare.

O singură dată în toate aceste săptămâni Roddy îi dăduse Alexandrei un motiv de nemulţumire faţă de el şi asta a fost când a răspândit povestea primei ei întâlniri cu Jordan, pe care i-o spusese ca o confidenţă după ce obţinuse cuvântul lui de onoare că nu o să sufle nicio vorbă nimănui.

În decurs de douăzeci şi patru de ore toată Londra ştia că Alexandra Townsende, pe când era o fetiţă de

şaptesprezece ani, i-a salvat viaţa lui Hawk.

După alte patruzeci şi opt de ore misterul care o înconjura pe Alexandra sporise de zece ori. La fel şi popularitatea ei, precum şi numărul curtezanilor.

Când Alexandra îi ceru socoteală lui Roddy pentru această perfidie, el o privi ca şi cum era complet nebună.

— Draga mea copilă, vorbi el tărăgănat, mi-am dat cuvântul că nu voi spune nimănui că ai omorât un om pentru a-i salva viaţa lui Jordan, ceea ce nu am spus. Nu ţi-am promis totuşi că nu voi destăinui nimănui că i-ai salvat viaţa – această bucăţică gustoasă era prea delicioasă ca să o ţin numai pentru mine. Ştii, soţul tău decedat, îi explică el cu un zâmbet ironic, era cunoscut a fi mai degrabă un om periculos când îl întâlneai. Era un ţintaş de elită şi un spadasin de înaltă clasă, fapt resimţit pe pielea lor de mai mulţi soţi, printre care cei ai doamnelor Withmore şi Grangerfield.

În sinea ei Alexandra era dezgustată de atitudinile ipocrite ale soţilor, dar încerca să nu-i judece prea aspru, încerca să nu judece pe nimeni prea aspru, pentru că îşi amintea încă, dureros de clar, ce înseamnă să fii ostracizat.

Drept rezultat, tinerii timizi roiau în jurul ei, pentru că ştiau că tânără şi frumoasa ducesă de Hawthorne nu-i va umili niciodată cu o privire plină de dispreţ sau cu o glumă pe seama lor. Bărbaţi mai în vârstă, inteligenţi, se întreceau care să o însoţească la dineuri sau la dans, pentru că ea nu le cerea să spună platitudinile absurde care erau de rigoare. Puteau vorbi în schimb cu ea despre nenumărate subiecte interesante.

Lumea bună îi admira nu numai frumuseţea deosebită, ci şi faimoasa îndemânare la scrimă şi se înghesuiau în casa de pe Upper Brook Street în speranţa de a o vedea duelându-se, lucru ce le era rar permis, sau, chiar mai grozav, să facă un meci cu Hawthorne, impresionând-o cu abilitatea lor astfel încât să se facă remarcaţi de ea.

În această ultimă privinţă, tânărul lord Sevely, care era prea neîndemânatic ca să dueleze şi prea timid ca să

danseze cu ea, i-a depăşit pe toţi. După ce a remarcat că lady Melanie Camden şi bătrânul majordom adjunct al casei din Brook Street – care părea să fie total surd – i se adresau Alexandrei cu un nume special, el i-a închinat un poem şi l-a publicat. L-a intitulat Odă pentru Alex.

Ca să nu i-o ia înainte un pui cu caş la gură ca Sevely, mai coptul sir Dilbeck, al cărui hobby era botanica, a denumit ultima varietate de trandafir, obţinut în onoarea Alexandrei, Alex Magnifica.

Restul curtezanilor, incitaţi de libertăţile pe care şi le luaseră cei doi, le-au urmat exemplul. Au început să-i spună şi ei Alex.

CAPITOLUL 18

Anthony intră în salon la convocarea bunicii sale şi o găsi stând la fereastră şi privind trăsurile moderne care se întorceau în Upper Brook Street dintr-o promenadă de după-amiază în parc, promenadă care devenise un ritual.

— Vino încoace un moment, Anthony, spuse cu cea mai regală voce a ei. Priveşte în stradă şi spune-mi ce vezi. Anthony se uită pe fereastră.

— Trăsuri care se întorc din parc – aceleaşi pe care le văd în fiecare zi.

— Şi ce altceva mai vezi?

— O văd pe Alexandra sosind într-una dintre ele cu John Holliday. Faetonul din spatele lor este al lui Peter Weslyn, iar Gordon Bradford este cu el. Trăsura din faţa lui Holliday aparţinea lordului Tinsdale, care este deja în salon, încercând să se mai răcorească puţin cu Jimmy Montfort. Sărmanul Holliday, chicoti Anthony. M-a anunţat că vrea să-mi vorbească în particular în dupăamiaza asta. La fel şi Weslyn, Bradford şi Tinsdale. Toţi vor să o ceară în căsătorie, fireşte.

— Fireşte, repetă sumbru ducesa şi tocmai despre asta vreau să vorbim. Ziua de astăzi este la fel ca toate

celelalte de aproape o lună – curtezanii vin câte doi sau trei, încurcă circulaţia pe străzi şi se înghesuie în saloanele de jos, dar Alexandra nu are nici cea mai mică dorinţă să se căsătorească şi celor mai mulţi le-a arătat clar acest lucru. Şi, totuşi, ei continuă să intre în această casă cu buchete de flori în mână şi să o părăsească privind-o ucigător.

— Ei haide, bunico, încercă să o liniştească Anthony.

— Nu-mi spune asta mie, zise ţintuindu-l cu vehemenţă pe Anthony. Sunt eu bătrână, dar nu sunt proastă! Pot să înţeleg că exact sub ochii mei se petrece ceva foarte neplăcut, foarte periculos, şi Alexandra a ajuns să reprezinte un fel de provocare pentru sexul vostru nesăbuit. Imediat ce a descoperit cum s-a purtat Jordan cu ea şi îndată ce Carstairs a luat-o sub aripa lui protectoare a început să se schimbe şi să strălucească aproape peste noapte. Acum, legăturile ei cu familia noastră, împreună cu uriaşa dotă pe care am decis împreună că trebuie să i-o dăm, au făcut-o să devină unica şi cea mai dorită pentru orice holtei care are nevoie sau îşi doreşte o soţie.

Ducesa se opri aşteptând o replică din partea nepotului ei, dar Anthony continuă să o privească pur şi simplu într-o tăcere care nu presupunea niciun fel de implicare.

— Dacă Alexandra ar fi arătat cea mai mică preferinţă pentru un singur bărbat sau pentru un tip de bărbat în acest moment, continuă ducesa, s-ar fi putut ca toţi ceilalţi să renunţe şi să se retragă, dar ea nu a făcut-o. Şi uite aşa am ajuns în această situaţie insuportabilă, pentru care condamn întregul vostru sex.

— Sexul meu? întrebă el preocupat. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că atunci când un bărbat vede ceva ce pare să fie inaccesibil altor bărbaţi, atunci fireşte că el trebuie să încerce să ajungă la acel ceva că să dovedească faptul că el este cel care-l poate avea. Se opri privind acuzator la Anthony, care era uluit. Este o trăsătură dezagreabilă pe care bărbaţii o au din naştere. Intră într-o cameră de copii şi urmăreşte comportarea unui prunc de sex bărbătesc. Indiferent că toţi ceilalţi sunt mai mari sau

mai mici decât el, un băiat va încerca să smulgă orice jucărie pe care şi-o dispută ceilalţi. Nu pentru că ar dori jucăria respectivă – ci pur şi simplu să dovedească faptul că o poate lua…

— Mulţumesc, bunico, spuse Anthony sec, pentru condamnarea zdrobitoare a jumătate din populaţia lumii.

— Nu este decât realitatea. Nu vezi persoane de sexul meu făcând coadă ca să se înscrie pe liste ori de câte ori se anunţă vreo întrecere stupidă.

— Adevărat!

— Şi tocmai asta s-a întâmplat şi în cazul ei. Tot mai mulţi concurenţi, atraşi de provocare, au intrat în cursă pentru a o câştiga pe Alexandra. Era destul de rău şi când nu era decât atât, o provocare, dar acum lucrurile s-au înrăutăţit serios.

— Adică? întrebă Anthony, dar se încruntă din cauza aprecierii exacte de către bunica sa a ceea ce devenise deja o situaţie foarte complicată.

— Alexandra a devenit un premiu, zise ea sumbru. Un premiu de câştigat – sau de luat – de către primul bărbat destul de îndrăzneţ sau destul de deştept să o facă. Anthony deschise gura să spună ceva, dar ea ridică mâna plină de bijuterii şi făcu un gest ca şi cum ar fi dat deoparte protestul lui. Nu te mai obosi să-mi spui că nu se va întâmpla asta, pentru că ştiu deja că aşa este; după câte am înţeles, acum trei zile, Marbly a propus o scurtă plimbare la Cadbury, iar Alexandra a acceptat să-l însoţească. Unul dintre curtezanii ei respinşi a auzit că Marbly s-a lăudat cu intenţia de a o duce de fapt la proprietatea lui de la ţară şi de a o ţine acolo peste noapte. Şi ţi-a spus ţie. Tu, după câte am auzit, ai pornit după ei cu o oră înainte de a merge la Wilton şi ai adus-o pe Alexandra înapoi spunându-i lui Marbly că eu am cerut să mă însoţească – ceea ce a fost foarte înţelept din partea ta. Dacă ai fi cerut satisfacţie scandalul unui duel ar fi întinat reputaţia Alexandrei şi ne-ar fi creat şi mai multe probleme.

— În orice caz, spuse Tony, Alexandra nu ştia nimic în acea zi despre intenţiile lui Marbly, aşa cum nu ştie nici

acum. Am considerat că nu este cazul să o supăr, l-am cerut să nu-l mai vadă şi ea a acceptat.

— Iar Ridgely? Ce a urmărit ducând-o la un târg? Toată Londra vorbeşte despre asta.

— Când era copil, Alexandra mergea la târguri. Nu avea de unde să ştie că nu trebuie să se ducă.

— Dar Ridgely este un gentleman, se răsti ducesa. El ştia mai bine. Ce l-a apucat să ducă o tânără doamnă neştiutoare într-un asemenea loc?

— Ei, acum am ajuns la celălalt aspect al problemei noastre, spuse preocupat Anthony, frecându-şi uşor ceafa. Alexandra este văduvă, nu domnişoară. Cele câteva scrupule pe care le au gentlemenii se aplică rareori comportamentului lor faţă de femeile cu experienţă, mai ales dacă se întâmplă ca femeia să-i ameţească în mod nesocotit, aşa cum face Alexandra.

— Cu greu aş putea să spun despre Alexandra că este o femeie cu experienţă. De-abia poţi spune că este femeie.

În pofida dificultăţilor problemei, Anthony zâmbi la descrierea clar necorespunzătoare de către bunica sa a frumuseţii uluitoare cu zâmbet ameţitor şi trup care-ţi tăia răsuflarea. Totuşi, îi dispăru zâmbetul pe măsură ce se dovedea că problema era cu adevărat dificilă.

— Toate astea sunt atât de al naibii de complicate pentru că este foarte tânără şi a fost deja măritată. Dacă ar avea un soţ aşa cum are contesa de Camden, nimeni nici măcar nu ar clipi la micile ei ştrengării. Dacă ar fi mai în vârstă, societatea nu ar aştepta de la ea să se comporte după aceleaşi reguli care guvernează comportamentul fetelor mai tinere. Dacă ar fi ştearsă, atunci toţi curtezanii ăia pe care ea îi respinge fără să şovăie nu ar mai fi atât de înclinaţi să încerce să-i întineze reputaţia de ciudă şi din gelozie.

— Asta fac?

— Numai doi sau trei dintre ei, dar sunt foarte ocupaţi să o şoptească în urechile potrivite. Ştii la fel de bine ca şi mine cum cel mai nevinovat cuvânt alimentează bârfa, iar când ia foc se împrăştie în toate direcţiile. În cele din urmă

toată lumea aude destul, încât să creadă că trebuie să existe ceva adevăr în asta.

— Cât de prost stau lucrurile?

— Nu prost, nu încă. În acest moment curtezanii respinşi nu au reuşit decât să arunce o uşoară lumină neplăcută asupra unora din purtările ei nevinovate.

— Ca de exemplu?

— Alexandra şi-a petrecut ultimul weekend la Southeby, la un party care a avut loc acolo. Ea şi un anumit gentleman au stabilit să facă o plimbare călare dimineaţa şi au părăsit grajdurile la ora opt. Nu s-au întors decât după apusul soarelui, iar când au ajuns s-a constatat că hainele Alexandrei erau sfâşiate şi în dezordine.

— Dumnezeule! exclamă ducesa, ducându-şi mâna la inimă, care începuse să o ia razna.

— Gentlemanul avea şaptezeci şi cinci de ani şi era vicarul de Southeby. A vrut să-i arate Alexandrei unde se află un vechi cimitir peste care dăduse din întâmplare cu o săptămână în urmă, ca ea să admire unele dintre fascinantele inscripţii descoperite de el pe pietrele funerare. Din nefericire, nu şi-a putut aminti locul exact, iar când l-au găsit trecuseră deja câteva ore; Alexandra era complet pierdută, iar bătrânul gentleman atât de epuizat de orele petrecute în şa, încât s-a temut să mai călărească. Fireşte că Alexandra nu se putea întoarce fără el chiar dacă ar fi vrut.

— Bine, dar ce s-a întâmplat cu hainele ei?

— Tivul costumului ei de călărie era sfâşiat.

— Atunci întregul episod este prea minor ca să fie măcar menţionat.

— Exact, dar istoria a fost repetată şi exagerată de atâtea ori încât acum a devenit o problemă de purtare îndoielnică. Pentru noi, soluţia clară este să angajăm un fel de dragon, care să fie paznicul Alexandrei oriunde s-ar duce, dar dacă facem asta – mai ales având în vedere ultimele bârfe – toată lumea va crede că nu avem încredere în ea. În plus, am lipsi-o de orice plăcere a primului ei sezon.

— Prostii! zise fermă ducesa. Alexandra nu se distrează deloc şi tocmai de aceea ţi-am cerut să vorbim. Hoinăreşte încoace şi încolo, flirtează, zâmbeşte şi-i învârteşte pe bărbaţi pe degetul cel mic dintr-un singur motiv şi anume să-i dovedească lui Jordan că poate să o facă; să-i demonstreze postum că-l poate învinge la propriul lui joc. Dacă toţi curtezanii ei ar dispărea de pe suprafaţa pământului nici măcar nu ar remarca, iar dacă ar remarca, nu i-ar păsa nici cât negru sub unghie.

Anthony înţepeni.

— N-aş numi o plimbare nevinovată la un târg, sau o cursă de călărie în Hyde Park sau oricare alta dintre micile ei escapade nevinovate drept o înfrângere a lui Jordan la propriul lui joc.

— Cu toate acestea, replică ducesa refuzând să fie contrazisă, acesta este motivul pentru care face toate astea, deşi mă îndoiesc că îşi dă seama. Nu eşti de acord cu mine?

— Ba da, presupun că ai perfectă dreptate, zise Tony după o scurtă ezitare:

— Fireşte că am, spuse ea hotărâtă. Eşti de asemenea de acord că actuala situaţie a Alexandrei îi pune serios în pericol reputaţia şi întregul ei viitor şi că, mai mult, lucrurile or să se înrăutăţească?

— Sunt de acord, zise Tony confruntat cu privirea pătrunzătoare a bunicii lui şi cu evaluarea plină de perspicacitate a tuturor faptelor, băgându-şi mâinile în buzunare şi oftând.

— Excelent, spuse ea cu o privire surprinzător de satisfăcută. Atunci ştiu că vei înţelege când îţi voi spune că nu doresc să-mi petrec restul zilelor într-o casă din Londra aflată sub asediul curtezanilor Alexandrei, aşteptând ca pe ghimpi ca unul dintre ei să obţină ceea ce a încercat să facă Marbly, sau să-i facă ceva şi mai îngrozitor ei – nouă, ca familie. Vreau să-mi petrec anii care mi-au mai rămas la Rosemeade. Dar nu pot să fac asta pentru că Alexandra ar trebui să mă însoţească acolo, ceea ce ar face ca viitorul ei să fie tot atât de sumbru ca şi aici, dar din motive exact

opuse. Singura soluţie ar fi să rămână aici cu tine, ceea ce nici nu poate fi luat măcar în considerare. Asta ar provoca un scandal de neimaginat. Se opri, urmărindu-l foarte îndeaproape, aşteptându-i răspunsul ca şi cum ar fi fost de o importanţă crucială.

— Niciuna dintre soluţii nu este grozavă, fu de acord Tony.

Ducesa se legă de acest răspuns cu o bucurie prost ascunsă.

— Ştiam eu că ai să vezi situaţia exact ca mine. Eşti un bărbat cu o înţelegere şi cu o simţire superioare, Anthony.

— A... mulţumesc, bunico, răspunse Tony, vizibil luat prin surprindere de asemenea complimente pline de efuziune din partea bunicii lui, de obicei taciturne.

— Iar acum, că am constatat că suntem în deplin acord, continuă ea, am să-ţi cer un serviciu.

— Orice.

— Căsătoreşte-te cu Alexandra.

— Orice în afară de asta, puse imediat lucrurile la punct Anthony încruntându-se sumbru la ea.

Ca răspuns, ridică supărată sprâncenele şi-l privi dispreţuitoare, ca şi cum tocmai ar fi dezamăgit-o prin aprecierea făcută. Era o privire pe care o folosea cu eficienţă de cincizeci de ani şi cu succes sigur, pentru a-i intimida pe egalii ei, a-i îngrozi pe servitori, a-i reduce la tăcere pe copii şi a spulbera pretenţiile oricui ar fi îndrăznit să i se opună, inclusiv soţul şi fiii ei. Numai Jordan fusese imun la efectul acestei priviri. Jordan şi mama lui.

Anthony, totuşi, nu era mai imun acum decât fusese la doisprezece ani, când aceeaşi privire îi înăbuşea orice protest când era vorba să înveţe latina şi-l trimitea sus să se consacre ruşinat studiului. Acum oftă, privind cu disperare în jurul camerei ca şi cum căuta o cale de scăpare. Ceea ce şi făcea de fapt.

Ducesa aştepta în tăcere. Tăcerea era următoarea armă în arsenalul ei, Tony ştia asta. În momente ca acestea, ea aştepta întotdeauna în tăcere. Era mult mai

drăguţ – cu mult mai demn şi mai rafinat – să aştepţi într-o tăcere politicoasă ca prada să renunţe la luptă, mai degrabă decât să te năpusteşti să ucizi cu un veritabil baraj de tiruri verbale inutile.

— Se pare că nu-ţi dai seama ce-mi ceri, zise el supărat.

Refuzul lui de a ceda elegant şi imediat, o făcu să se încrunte şi mai tare, ca şi cum nu numai că era dezamăgită de el, dar şi iritată pentru că acum era constrânsă să lanseze focul de avertisment. Dar l-a lansat fără să ezite, lovind drept la ţintă, aşa cum se aştepta de altfel Tony să facă. În lupta verbală, bunica lui ţintea fără greş.

— Sper din tot sufletul, spuse ea rar, cu o nuanţă de dispreţ exact atât cât trebuia, că nu ai de gând să-mi spui că nu eşti atras de Alexandra.

— Şi dacă aş spune asta?

Sprâncenele ei albe ajunseră acum aproape să-i atingă părul, avertizându-l că este pregătită să deschidă focul în cazul în care continua să se încăpăţâneze.

— Nu este nevoie să recurgi la artileria grea, o avertiză criptic Anthony, ridicând mâna într-un gest de armistiţiu precar. Deşi îi displăcea faptul că în orice ciocnire, ea îl putea reduce încă la nivelul unui copil, era de asemenea destul de matur şi suficient de înţelept să ştie că era într-adevăr o copilărie să te cerţi cu ea atunci când avea dreptate. Nu este nevoie să neg lucrul ăsta. Mai mult, ideea mi-a trecut şi mie prin cap de mai multe ori.

Sprâncenele îi reveniră în poziţie normală şi îi făcu onoarea să-și încline uşor capul ei regal, albit, gest a cărui semnificaţie era că poate mai are o slabă şansă de a-i reintra în graţii.

— Eşti foarte înţelept. Se purta întotdeauna frumos cu cei pe care îi învingea.

— Nu sunt de acord cu ceea ce propui tu, dar voi accepta să discutăm problema cu Alex şi să o lăsăm pe ea să decidă.

— Alexandra nu are mai mult spaţiu de manevră 1n această problemă decât tine, dragul meu, spuse ea atât de

satisfăcută şi de încântată, încât folosi o alintare, fără să mai aştepte intervalul obişnuit de săptămâni, sau chiar luni de zile, ca să-l ierte pentru faptul că nu a capitulat imediat în faţa voinţei ei. Şi nu trebuie să ne mai gândim când şi unde să discutăm această problemă cu ea, întrucât mi-am luat libertatea de a-i da instrucţiuni lui Higgins să o aducă aici – se opri la zgomotul făcut de o bătaie în uşă acum.

— Acum! explodă el. Nu pot să stau de vorbă acum. Jos sunt trei bărbaţi care au venit să-mi ceară mâna ei.

Rezolvă această problemă cu o mişcare regală din degete.

— Am să-i dau instrucţiuni lui Higgins să le spună să plece. Înainte ca Tony să scoată vreun cuvânt de protest, ea deschise larg uşa pentru a intra Alexandra şi privi cu uimire cum personalitatea bunicii lui suferi încă o schimbare notabilă.

— Alexandra, i se adresă ea rigidă, dar nu fără o nuanţă de afecţiune, purtarea ta ne-a dat numeroase motive de îngrijorare. Ştiu că nu vrei să mă superi pentru că nu mai sunt o femeie tânără...

— Să vă supăr, doamnă? repetă Alexandra alarmată. Purtarea mea? Dar ce am făcut?

— Am să-ţi spun, zise ducesa şi se lansă nemiloasă într-o tiradă menită în mod deliberat să o alarmeze, să o intimideze şi să o constrângă pe Alexandra să cadă în braţele lui Anthony exact în momentul în care ea va închide uşa pe dinafară. Această situaţie groaznică în care ne aflăm cu toţii nu este în întregime din vina ta, începu ea, cuvintele succedându-se ca o răpăială de mitralieră. Dar este o realitate că dacă Anthony n-ar fi aflat la timp despre călătoria ta ia Cadbury, cu sir Marbly ca să te salveze, te-ai fi trezit la Wilton, compromisă definitiv şi forţată să te căsătoreşti cu ticălosul ăla. Această hoinăreală de colo-colo, trecere de la un curtezan la altul trebuie să înceteze imediat. Toată lumea crede că tu te distrezi minunat, dar ştiu eu mai bine! Te porţi în această manieră nediscriminatorie, nesăbuită, numai pentru a-i face în ciudă lui Jordan – pentru a-i demonstra că poţi să-i plăteşti la fel,

dinte pentru dinte. Ei bine, nu poţi, draga mea! Micile tale păcate sunt nimic în comparaţie cu genul de lucruri pe care le fac gentlemenii, în special cei ca Jordan. Mai mult, anunţă ea cu un ton ridicat, care semnala că este pe cale să dezvăluie lucruri de o importanţă uriaşă, Jordan este mort.

Alexandra o privi într-o confuzie plină de îngrijorare.

— Ştiu asta.

— Excelent, atunci nu ai niciun motiv de a continua să te comporţi ca până acum. Într-un rar gest de afecţiune, puse mâna pe obrazul Alexandrei. Renunţă înainte să-ţi afectezi în mod ireparabil mândria şi reputaţia, ale tale, precum şi ale familiei. Trebuie să te măriţi cu cineva, draga mea, iar eu, care ţin cu adevărat la tine, doresc ca acest cineva să fie Anthony, aşa cum doreşte şi el însuşi.

Luându-şi mâna de pe faţa Alexandrei, lansă şi restul muniţiei.

— Ai nevoie de ceva care să-ţi ocupe mintea în afară de distracţii, Alexandra. Un soţ şi copii ar face foarte bine lucrul ăsta. Ai dansat după muzică, draga mea. Iar acum mă tem că este timpul să plăteşti lăutarul. Rochiile pentru un sezon la Londra costă o avere, iar noi nu suntem făcuţi din bani. Am să te las cu Anthony ca să discutaţi detaliile. Cu un zâmbet benign adresat Alexandrei şi unul înţepat lui Tony, se îndreptă cu măreţie spre uşă. Întorcându-se, se adresă amândurora: de data asta puneţi la cale o nuntă mare şi frumoasă la biserică, dar imediat, desigur.

— Desigur, spuse Anthony sec. Alexandra tăcu şi rămase nemişcată de parcă pur şi simplu prinsese rădăcini. Bunica se încruntă spre Tony şi-i adresă ultimul cuvânt Alexandrei.

— Nu am recunoscut asta niciodată până acum, dar sunt superstiţioasă. Am impresia că lucrurile care nu încep bine, rareori sfârşesc bine, iar căsătoria ta cu Jordan, ei bine, a fost ceva atât de trist, insignifiant şi de rău augur. O ceremonie fastuoasă la biserică este exact ce trebuie acum. Înalta societate o va aştepta cu mare curiozitate; asta le va oferi ceva mai frumos la care să se gândească,

decât zvonurile despre tine care au precedat-o. De azi în trei săptămâni va fi foarte bine, într-adevăr. Fără să mai aştepte un răspuns, închise uşa, tăindu-le efectiv Alexandrei şi lui Tony orice posibilitate de a încerca să i se mai opună.

După ce ieşi, Alexandra se sprijini cu mâinile de spătarul unui scaun şi se întoarse încet spre Tony, care făcea o grimasă spre uşa închisă.

— Este mai nemiloasă decât am crezut vreodată, constată el cu un amestec de afecţiune şi exasperare când se întoarse să privească spre Alexandra. Hawk era singurul pe care nu putea să-l înfrângă cu vreuna dintre privirile ei. Tatăl meu era îngrozit de ea şi la fel şi tatăl lui Jordan. Şi bunicul...

— Tony, îl întrerupse nefericită Alexandra, ezitând între vinovăţie şi confuzie. Ce am făcut? N-am avut nici cea mai mică idee că atrag dizgraţia asupra noastră. De ce nu mi-ai spus că cheltuiesc prea mult pentru rochii? Se simţi cuprinsă de ruşine când se văzu brusc şi clar ducând o viaţă frivolă, costisitoare şi fără niciun ţel.

— Alexandra! Se întoarse şi-l privi îngrijorată în timp ce el îi spunea: tocmai ai fost subiectul celei mai mari doze de învinovăţire, constrângere şi şantaj emoţional pe care am văzut-o vreodată administrată de cineva. Bunicii mele nu i-a scăpat niciun şiretlic. Întinse palma zâmbindu-i liniştitor, iar Alexandra îşi puse mâna într-a lui simţindu-i strânsoarea plină de siguranţă. Nu se întâmplă nimic rău cu sănătatea ei, tu nu ne-ai împins pe calea spre ruină financiară şi în mod categoric nu periclitezi numele Townsende.

Alexandra nu se liniştise prea mult. O mare parte din ceea ce spusese ducesa îi trecuse adesea şi ei prin cap. De peste un an trăia cu oameni care o tratau ca făcând parte din familia lor şi care o ţineau în condiţii potrivite pentru o ducesă regală, când ea nu era nimic. La început, şi-a redus la tăcere conştiinţa cu ideea că ducesa are într-adevăr nevoie de compania ei în lunile care au urmat morţii lui Jordan. Dar în ultimul timp, Alexandra nu prea mai era o

companie pentru bătrână; se părea că niciodată nu mai era timp decât pentru fluturări din mână când trăsurile lor se încrucişau pe stradă sau când se întâlneau pe scări, fiecare plecând la petrecerea ei.

— Ceea ce a spus despre Marbly este totuşi adevărat, nu-i aşa?

— Da.

— Marbly nu-şi închipuie că este îndrăgostit de mine, aşa cum cred unii dintre cavalerii tineri. Nu pot să-mi imaginez de ce a încercat să mă răpească.

— Bunica are o teorie interesantă în această problemă. Este ceva în legătură cu băieţeii mici şi cu jucăriile, întreab-o cândva despre asta.

— Te rog, nu-mi vorbi în parabole, îl imploră ea. Spune-mi numai de ce se întâmplă toate astea.

Tony îi relată pe scurt întreaga discuţie pe care tocmai o avusese cu bunica lui.

— Adevărul este, încheie el, că eşti pur şi simplu prea râvnită pentru binele tău şi liniştea noastră.

— Ce nesuferit eşti. În toate astea trebuie să fie mai mult decât atât.

— Spune-mi exact cât de mult te distrezi în acest sezon?

— Este tot ce ai spus tu că va fi – palpitant, şi elegant, şi oamenii sunt atât de… eleganţi, de interesanţi, şi niciodată nu am văzut asemenea, asemenea trăsuri elegante, şi faetoane, sau asemenea…

Umerii lui Tony se zguduiră de râs.

— Eşti imposibil de slabă când este vorba să minţi.

— Ştiu, recunoscu ea cu mâhnire.

— Atunci hai să spunem adevărul, şi tu şi eu.

Alexandra dădu din cap, dar încă ezita.

— Cum mi-a plăcut sezonul londonez? repetă ea gândindu-se cu seriozitate la întrebare. La fel ca toate tinerele femei de condiţie bună din Londra în timpul sezonului dormise până spre prânz, luase micul dejun în pat, îşi schimbase rochiile de cel puţin cinci ori pe zi pentru vizitele de dimineaţă, pentru plimbări în parc, pentru

petreceri, supeuri şi baluri. Niciodată nu fusese atât de ocupată. Totuşi, dacă era să se gândească la ocupaţia care se presupunea că-i consumă fiecare oră de veghe – aceea care să-i facă ei plăcere – atunci prin minte îi trecea fără încetare o întrebare. Asta este tot? Nu mai este nimic altceva?

Neputând să-l înfrunte direct, Alexandra se duse la fereastră şi apoi spuse:

— Sezonul a fost foarte amuzant şi pretutindeni altceva, dar uneori pare ca şi cum toată lumea s-ar strădui foarte tare să se prefacă. Îmi va lipsi Londra când o s-o părăsesc şi ştiu că o să aştept cu nerăbdare să mă întorc, dar îmi lipseşte ceva. Cred că ar trebui să am ceva de făcut. Mă simt neliniştită aici, chiar dacă niciodată nu am fost atât de ocupată. Are vreun sens ceea ce spun?

— Tot ce spui tu are întotdeauna sens, Alexandra.

Liniştită de tonul lui prietenesc, Alexandra se întoarse şi-l înfruntă direct.

— Alexander Pope spune că distracţia este fericirea celor care nu pot să gândească. Nu sunt pe deplin de acord cu asta, dar ca obiectiv în sine găsesc preocuparea numai pentru distracţii, ei bine, întrucâtva nesatisfăcătoare. Tony, tu nu eşti niciodată obosit de aceste distracţii care nu-ţi dau prea multe satisfacţii?

— Anul acesta de-abia am avut timp să ies. Dând din cap, făcu un gest larg cu mâna şi spuse sec: ştii, de obicei îl invidiam pe Jordan pentru toate astea – case, proprietăţi şi toate investiţiile. Acum, când sunt ale mele, sunt ca nişte bijuterii care cântăresc o tonă; sunt prea preţioase ca să le neglijezi, prea uriaşe ca să le ignori şi prea grele ca să le porţi. Nici nu-ţi vine să crezi cât de diverse sunt investiţiile sau cât timp îmi ia pentru a-mi da seama când şi ce să fac cu fiecare dintre ele. Când Jordan a moştenit titlul la douăzeci de ani, acţiunile familiei Townsende erau respectabile, dar nici pe departe atât de vaste ca acum. În şapte ani, el le-a sporit de zece ori. Jordan lucra ca un diavol, dar avea şi timp pentru distracţii. Se pare că eu nu reuşesc să găsesc echilibrul corespunzător.

— De aceea le-ai neglijat pe doamne, care m-au plictisit de moarte tot încercând să afle care este următoarea ta mişcare, astfel încât să fie. Şi ele acolo?

— Nu, râse Tony. Le-am neglijat din acelaşi motiv pentru care i-ai neglijat tu pe curtezanii tăi. Sunt flatat, dar nu interesat.

— Nu a existat nicio tânără doamnă care să vrea să se căsătorească neapărat cu tine în toţi aceşti ani?

— Una, recunoscu el zâmbind.

— Cine este? întrebă imediat Alexandra.

— Era fiica unui conte, spuse el întristându-se.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Sau este o problemă prea personală ca să o discutăm?

— Nu, deloc, nici măcar nu este o poveste originală. Părea că mă vrea tot atât de mult pe cât o doream şi eu. Am cerut-o în căsătorie, dar părinţii şi-au exprimat dorinţa să aştepte sfârşitul sezonului, în loc să accepte o partidă puţin promiţătoare cum eram eu – un bărbat respectabil prin naştere, de familie bună, dar fără niciun titlu şi fără avere. Şi aşa am convenit să ţinem secrete sentimentele noastre reciproce până la sfârşitul sezonului.

— Şi atunci ce s-a întâmplat? întrebă Alexandra, simţind instinctiv că el vrea să vorbească despre asta.

— Şi atunci cineva cu titlu şi avere şi cu vorbire foarte aleasă a început s-o curteze. A însoţit-o la câteva baluri, a vizitat-o o dată sau de două ori, iar Sally s-a îndrăgostit lulea de el.

— Şi s-a căsătorit deci cu el şi nu cu tine? spuse Alexandra şoptit, cu multă simpatie.

— Pentru aristocratul în cauză, interludiul cu Sally nu a fost altceva decât un flirt stupid, lipsit de substanţă, fără nicio importanţă, zise Tony dând din cap.

— Nu… nu a fost Jordan, nu-i aşa? întrebă Alex simţind că i se face rău.

— Sunt fericit să spun că nu el a fost acela.

— În orice caz, mai bine că nu eşti cu ea, zise Alexandra cu devotament în glas. Evident, a fost ori foarte materialistă, ori foarte uşuratică. Îi înflori pe buze unul

dintre zâmbetele ei calde, încântătoare, şi apoi râse cu bruscă încântare. Acum, când eşti cel mai important duce din Anglia, pun pariu că regretă că te-a refuzat.

— S-ar putea.

— Zău, sper din toată inima să o facă! exclamă ea şi privi apoi cu un aer vinovat. Este o răutate din partea mea să spun asta.

— Amândoi suntem răi, râse Tony. Pentru că şi eu sper că-i pare rău.

Se priviră în tăcere şi cu o înţelegere prietenească de care s-au bucurat întotdeauna. În cele din urmă, Tony trase lung aer în piept şi spuse:

— Problema pe care încercam să o subliniez mai devreme este că nici prea multă muncă nu-ţi dă satisfacţii prea mari, la fel cum se întâmplă şi cu prea multe distracţii.

— Ai dreptate, fireşte. Nu m-am gândit la asta.

— Mai există şi altceva la care trebuie să te gândeşti, zise Tony blând.

— Ce anume?

— Ar trebui să te gândeşti la posibilitatea ca lucrul acela de nedefinit care simţi că lipseşte din viaţa ta să fie dragostea.

Reacţia plină de veselie, neaşteptată, a Alexandrei la această sugestie, făcu să-i înţepenească mâna în aer în timp ce se întindea să ia o priză de tutun.

— Doamne Dumnezeule, am nădăjduit să lipsească!

Şi râsul ei melodios umplu încăperea fără nici cea mai mică urmă de mânie care să-l liniştească pe Tony că reacţia ei este pur şi simplu o amărăciune temporară din cauza modului în care a tratat-o Jordan.

— Am fost îndrăgostită, excelenţă, şi nu am avut nici cea mai mică bucurie, chicoti ea. Aş prefera mai degrabă o durere de stomac, mulţumesc foarte mult.

Şi era convinsă de fiecare cuvânt pe care îl rostea, îşi dădu Tony seama privindu-i faţa frumoasă, plină de însufleţire. Era hotărâtă în această privinţă – iar acest gând îl umplu de o furie aproape de nestăpânit împotriva lui Jordan.

— Nu ai gustat decât foarte puţin din ea.

— Suficient ca să-mi dau seama că nu-mi place.

— Data viitoare s-ar putea să-ţi placă mai mult.

— Îmi dă o senzaţie îngrozitoare pe dinăuntru. Ca şi cum… ca şi cum aş fi mâncat ceva ce mi-a picat foarte greu, râse ea. Eu…

Înjurătura care-i scăpă lui Tony o opri scurt.

— Dracu’ să te ia, Jordan! Dacă ar fi în viaţă, l-aş strânge de gât cu propriile mele mâini.

— Nu, nu, m-ai înţeles greşit, zise Alexandra îndreptându-se spre el, ochii ei luminoşi căutându-i pe ai lui, încercând să-l facă să înţeleagă. Chiar şi atunci când în mod stupid credeam că ţine la mine, mă simţeam îngrozitor de prost pe dinăuntru. Îmi făceam tot timpul probleme despre cel mai mic lucru pe care îl spunea. Voiam să-i fiu pe plac şi făceam tot posibilul în această privinţă. Cred că trebuie să fie un defect ereditar. În familia mea femeile s-au îndrăgostit de bărbaţi care nu meritau acest lucru şi apoi i-au adorat cu un devotament orb, făcând imposibilul ca să le fie pe plac. Zâmbi. De fapt, ţi se face pur şi simplu rău de la stomac.

Tony izbucni în râs înainte de a o lua în braţe şi de a o bate uşor pe spate, continuând să râdă în părul ei înmiresmat. Când se opri, Tony o privi în ochi şi o întrebă serios:

— Alexandra, ce-ţi doreşti tu de la viaţă?

Privirea lui îi ţintuia ochii, făcând-o să rămână imobilă.

— Nu ştiu, şopti ea, continuând să rămână ţeapănă în timp ce bărbatul pe care-l considera ca un frate mai mare îi luă faţa în mâinile lui mari.

— Spune-mi, ce simţi pe dinăuntru acum, când eşti una dintre reginele incontestabile ale înaltei societăţi?

Alexandra nu s-ar fi putut mişca nici dacă cineva ar fi strigat că arde casa.

— Un gol, recunoscu ea într-o şoaptă răguşită. Şi frig.

— Căsătoreşte-te cu mine, Alexandra.

— Eu… nu pot!

— Fireşte că poţi, zise el zâmbind în faţa rezistenţei

ei, ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta şi o înţelegea. Am să-ţi dau lucrurile de care ai cu adevărat nevoie ca să fii fericită. Eu ştiu care sunt aceste lucruri, chiar dacă tu nu ştii.

— Ce lucruri? murmură Alexandra, plimbându-şi privirea pe faţa lui ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

— Aceleaşi lucruri de care am şi eu nevoie – copii, o familie, cineva la care să ţii, spuse Tony cu voce joasă.

— Nu, strigă Alexandra simţind că rezistenţa ei cedează şi începe să se facă fărâmiţe. Nu ştii ce vorbeşti. Tony, eu nu te iubesc şi nici tu nu mă iubeşti.

— Dar nu iubeşti pe nimeni altcineva, nu-i aşa?

Alexandra scutură cu putere capul, iar Tony zâmbi.

— Asta, vezi tu, face ca decizia să fie mult mai uşoară. Nici eu nu iubesc pe nimeni altcineva. În decursul acestui sezon, ai întâlnit deja crema bărbaţilor candidaţi la căsătorie. Cei care lipsesc nu sunt nici ei mult mai buni. Poţi să mă crezi pe cuvânt.

Văzând că Alexandra îşi muşcă buza şi continuă să ezite, Tony încercă să o aducă uşor la realitate.

— Alexandra, încetează să mai visezi. Asta este viaţa aşa cum este ea în realitate. Ai cunoscut-o. Tot ce a mai rămas este în mare măsură la fel dacă nu ai o familie.

O familie. O familie adevărată? Alexandra nu avusese niciodată parte de una, nu o familie în care să existe tata, mama şi copiii; cu veri, şi mătuşi, şi unchi. Fireşte, copiii lor nu-l vor avea ca unchi decât pe fratele mai tânăr al lui Tony, dar totuşi…

Ce şi-ar fi putut dori o femeie mai mult decât îi oferea ei Tony? Pentru prima dată îi trecu Alexandrei prin cap că, deşi a tachinat-o întotdeauna pe Mary Ellen pentru ideile ei romantice, ea însăşi se purta ca o şcolăriţă plină de romantism. Tony ţinea la ea. Şi stătea în puterea ei să-l facă fericit. Gândul o umplu de căldură şi o făcu să se simtă bine pe dinăuntru, atât de bine, cum nu se mai simţise de foarte multă vreme. O să-l facă fericit, o să-i facă şi copii.

Copii. Gândul de a ţine la piept copilul ei, era o motivaţie puternică pentru a se căsători cu acest bărbat frumos, blând şi gentil. Dintre toţi bărbaţii pe care îi

întâlnise la Londra, Tony părea să fie singurul care percepea viaţa aşa cum o percepea ea.

*

Cu un efort uriaş, Jordan îl ajută pe prietenul său slăbit să se ridice şi-i trecu braţul peste umerii săi, proptindu-l de el, când susţinându-l, când târându-l prin apa mică a râuleţului. Strângând din dinţi şi epuizat, îşi ridică privirea în sus încercând să ghicească după soare cam ce oră este; soarele era spre asfinţit, neputându-l vedea din cauza dealurilor şi a copacilor. Dorea să ştie cât este ceasul, era foarte important pentru el. Cinci după. Amiază, hotărî.

La cinci după-amiază văzu pentru prima dată soldaţi în uniformă mişcându-se fără zgomot printre copacii din faţa lui. Soldaţi englezi. Libertate. Acasă.

Dacă avea noroc, putea să fie acasă în trei sau patru săptămâni.

CAPITOLUL 19

Toată lumea era cu ochii aţintiţi asupra ei când Alexandra coborî scările într-un vârtej de mătase albastră-argintie cu o bordură lată de perle, diamante şi zirconiu pe poale, la decolteul pătrat şi pe marginea mânecilor largi.

Penrose îi deschise uşa, aşa cum făcuse de mii de ori în viaţa ei, dar astăzi, când se pregătea să meargă la uriaşa biserică gotică, unde urma să se căsătorească cu Tony, bătrâna lui faţă blândă strălucea de zâmbet şi-i făcu o reverenţă adâncă.

Ochii miopi ai lui Filbert înotau în lacrimi când Alexandra i se aruncă de gât şi-l îmbrăţişă.

— Ai grijă, îi şopti el, şi fii atentă să nu-ţi murdăreşti rochia. O admonesta astfel dintotdeauna, iar Alexandra simţi lacrimi de afecţiune în ochi.

Aceşti doi bătrâni şi unchiul Monty erau singura ei familie pe care o avea în întreaga Anglie. Mama ei vânduse casa din Morsham şi plecase într-o lungă călătorie prin insule, astfel încât nu putea să participe la căsătoria Alexandrei; Mary Ellen şi soţul ei aşteptau din oră în oră primul lor copil, aşa încât nici ei nu au putut veni la Londra. Dar bine că măcar era aici unchiul Monty ca s-o conducă la altar. Şi deşi Melanie tocmai descoperise că era însărcinată, nu se vedea încă nimic, aşa încât putea fi doamna de onoare a Alexandrei.

— Eşti gata, draga mea? Unchiul Monty se înclină, oferindu-i braţul.

— Vezi să nu care cumva să calci pe trena rochiei Alexandrei, îl admonestă aspru ducesa bătrână, aruncându-i o privire critică din cap şi până în călcâie. De trei zile îi ţinea predici lui sir Montague despre cum trebuia să se comporte în general, care sunt îndatoririle lui la ceremonie şi demnitatea de a fi treaz şi o făcuse atât de nemilos încât îl supusese. Brusc, ochii ei se îngustară văzând două pete îndoielnice pe obrajii lui rotunzi. Sir Montague, îl întrebă ea cu o privire din care ţâşneau flăcări, aţi băut cumva vin azi-dimineață?

— Fireşte că nu! exclamă înspăimântat unchiul Monty. Nu pot să suport vinul. Nu are buchet, nu are consistenţă, continuă el cotcodăcind ca un cocoş ofensat, deşi toată dimineaţa băuse în voie Madeira.

— Lasă asta, îl întrerupse ducesa plină de nerăbdare. Aminteşte-ţi doar ce ţi-am spus: după ce o conduci pe Alexandra la altar, o laşi acolo şi te întorci la banca noastră. Îţi vei ocupa locul lângă mine şi nu vei mişca nici măcar un muşchi până când nu mă ridic eu, după ce se termină ceremonia. Ai înţeles? Am să-ţi fac eu semn când este timpul să ne ridicăm şi să ieşim pe culoar. Toată lumea trebuie să rămână aşezată în timp ce facem noi asta. Este clar?

— Nu sunt un imbecil, doamnă, sunt un cavaler adevărat.

— Ai să fii unul mort şi dezonorat dacă faci o singură

greşeală, promise serioasă ducesa în timp ce-şi trăgea mănuşile gri-argintii pe care i le dăduse Penrose. N-am să mai accept încă o manifestare odioasă de lipsă de respect cum a fost cea de duminica trecută. Discuţia continuă în felul ăsta tot drumul până la trăsură. Nu mi-am putut crede ochilor şi urechilor când te-am văzut că dormi în mijlocul slujbei şi sforăi în modul ăla îngrozitor.

Unchiul Monty urcă în trăsură şi-i aruncă nepoatei sale o privire încărcată de suferinţă, privire ce spunea limpede: nu ştiu cum ai reuşit să locuieşti cu scorpia asta bătrână, copila mea!

Alexandra zâmbi. Ea ştia, aşa cum ştia şi el, că nuanţa aprinsă din pomeţii obrajilor lui dovedea că a consumat o bună parte dintr-o sticlă de Madeira.

Stând dreaptă pe pernele luxoase ale trăsurii cu blazon care o ducea spre viitorul ei soţ, urmărea pe fereastră imaginile şi sunetele străzilor Londrei. Metanie se afla în trăsura din faţă, împreună cu Roderick Carstairs, care era cavaler de onoare al lui Anthony.

În spatele şi în faţa celor două vehicule care se îndreptau spre ceremonia de căsătorie, se afla o adevărată mare de echipaje elegante, toate îndreptându-se spre aceeaşi biserică. Ele, îşi dădu seama Alex cu un zâmbet sec, stânjeneau circulaţia pe o lungime de câteva mile.

Cât de ciudat, se gândi ea, că s-a simţit atât de nervoasă, atât de agitată şi de emoţionată la căsătoria ei cu Jordan! Cu cincisprezece luni în urmă, când păşise în salonul acela tăcut pentru a-şi uni viaţa cu a lui Jordan, picioarele îi tremurau, iar inima îi stătea să explodeze la fiecare bătaie, care i se părea a fi un bubuit de tunet.

Şi acum, când urma să se căsătorească cu Tony în mai puţin de o oră în faţa a trei mii de persoane din înalta societate, se simţea extrem de calmă. Liniştită. Fără nicio teamă. Fără nicio emoţie.

Alexandra lăsă în grabă gândurile neplăcute deoparte.

*

— De ce înaintăm atât de încet? îl întrebă Jordan pe vizitiul trăsurii pe care căpitanul navei Falcon i-o pusese la dispoziţie şi care mergea cu o încetineală exasperantă spre casa sa de pe Uppen Brook Street.

— Nu ştiu, excelenţă. Pare să fie un eveniment la biserica de colo.

Jordan privi din nou spre soare, încercând să-şi dea seama cât este ora. De peste un an nu s-a mai bucurat de luxul de a purta un ceas, deşi avea cel puţin şase ceasuri din aur masiv pe care nu le apreciase niciodată aşa cum trebuie. Tot ce avea considera că i se cuvine. După un an şi trei luni de privaţiuni, se îndoia totuşi că de acum înainte o să mai facă la fel.

Imaginile şi sunetele Londrei, care îl încântaseră atât de mult încă de la intrarea în oraş cu o oră în urmă, începură să pălească din conştiinţa lui, pe măsură ce se gândea la şocurile pe care urma să le provoace celor care l-au iubit.

Bunica lui era încă în viaţă, atât putuse să afle Jordan de la căpitanul navei Falcon, care-şi amintise că citise cu câteva luni în urmă în Gazette că ea intenţiona să se stabilească la Londra pentru sezon. De ce naiba şedea în casa ei din oraş şi nu la el, se gândi Jordan; ar fi putut să o anunţe mai întâi, şi nu să dea aşa, buzna, fără niciun cuvânt prealabil. Tony, dacă era la Londra, locuia în mod firesc în casa lui Jordan de pe Upper Brook Street, crezând că urmează să fie a lui.

De mai multe ori i-a trecut prin cap lui Jordan că s-ar putea ca lui Tony să nu-i facă plăcere revenirea lui şi faptul că o să-l deposedeze de titlul ducal şi de proprietăţi, dar această posibilitate îi displăcea aproape tot atât de mult ca şi ideea că Tony ar fi implicat într-un complot urmărind uciderea lui. Jordan refuza să creadă aşa ceva, până când nu va mai avea o dovadă evidentă.

Refuza să creadă – dar, din nefericire, nu-şi putea alunga suspiciunea persistentă din minte, aşa cum nu putea uita vocea răguşită a banditului de pe chei din noaptea când a fost lovit, căzând inconştient la pământ:

„Tipul ne-a plătit ca să-l ucidem, Jammie, nu ca să-l trimitem pe vreo navă…”

Jordan încercă să nu se mai gândească la asta. Era foarte posibil ca vreun soţ înfuriat – ca bătrânul Grangerfield – să fie răspunzător de punerea la cale a uciderii sale. Existau căi pentru a descoperi cine a fost duşmanul său. Astăzi, totuşi, dorea să trăiască bucuria întoarcerii acasă.

Se gândea la apropiata sosire în casa de pe Upper Brook Street şi dorea să facă totul deodată – să intre în casă şi să-i strângă mâna lui Higgins, să o cuprindă pe bunica lui în braţe şi să aline lacrimile de uşurare şi recunoştinţă pe care ştia că ea şi bătrânul majordom le vor vărsa când îşi vor da seama că trăieşte. Îl va bate pe umăr pe Tony şi-i va mulţumi că a făcut tot posibilul ca să administreze afacerile Hawthorne. Indiferent cât de rău i-a încurcat Tony afacerile lui complexe, iar Jordan era sigur că aşa a făcut, îi va fi totuşi recunoscător.

Şi după asta, Jordan dorea să facă o baie şi să-şi pună hainele. Şi apoi – apoi o dorea pe Alexandra.

Dintre toate lucrurile care îl aşteptau, întâlnirea cu tânăra văduvă era singurul lucru de care Jordan era cu adevărat preocupat. Fără îndoială că devotamentul ei copilăresc faţă de el a făcut-o să sufere mult după moartea sa. Era subţire ca o trestie când o văzuse ultima dată; dar acum probabil că s-o fi uscat de tot. Dumnezeule, ce viaţă nefericită a dus din ziua în care l-a întâlnit!

Îşi dădea seama că trebuie să se fi schimbat cât a lipsit el, dar spera ca schimbările să nu fi fost prea multe sau prea drastice. Trebuie să se fi maturizat acum, suficient cât să-şi asume responsabilităţile unui soţ şi ale copiilor. O va aduce la Londra şi o va prezenta singur înaltei societăţi.

Nu vor rămâne totuşi multă vreme la Londra. A pierdut mai mult de un an din viaţa lui, dar avea destul timp ca să hotărască cum doreşte să-şi petreacă restul vieţii. Acum ştia ce contează şi ce nu, ştia ce vrea – ceea ce probabil a vrut întotdeauna. Voia o viaţă care să aibă un sens şi o căsătorie reală, nu un aranjament gol, formal, care

trecea drept mariaj în lumea lui. Voia dragostea pe care Alexandra încercase să i-o dea, dragostea care îi dăduse raţiunea de a lupta pentru a supravieţui. În schimb, dorea să o răsfeţe şi să-i facă toate plăcerile, să o ţină lângă el, departe de efectele distructive ale lumii înconjurătoare. Poate că dragostea este imună la lumea din afară. Sau poate că aici trebuia să intervină încrederea? Oare putea bărbatul să aibă încredere în soţia sa, că nu se va schimba şi că îi va rămâne credincioasă indiferent unde se afla ea şi cu cine? Evident că aşa trebuie să stea lucrurile, hotărî Jordan. El nu ştia prea multe despre încredere, despre dragoste ştia şi mai puţin, dar Alexandra era întruchiparea amândurora şi se oferise să-l înveţe şi pe el. Acum dorea să o lase să încerce.

Încercă să şi-o imagineze cum arată, dar tot ce putu să vadă fu o faţă strălucind de râs, dominată de o pereche de ochi magnifici verzi-albaştri. O faţă care era destul de drăguţă, dar nu foarte drăguţă. „Faţa nostimă” a lui.

Un an o fi fost în doliu, îşi zise el, apoi timp de şase luni o fi descurcat iţele înaltei societăţi cu bunica lui. Probabil că acum se pregăteşte să-şi facă intrarea în înalta societate, în cursul sezonului mic de toamnă, presupunând că bunica lui i-a îndeplinit postum dorinţele de a o cizela.

Era mult mai probabil şi mult mai alarmant, se gândi sumbru Jordan, ca Alexandra să fi fost afectată în asemenea măsură de durere şi să fi fost atât de dezolată, încât să se fi întors la casa de la Morsham sau să se fi izolat complet de oameni, sau, Dumnezeule! să-şi fi pierdut minţile, având în vedere prin câte a trecut.

Trăsura opri în faţa casei cu numărul 3 de pe Upper Brook Street şi Jordan coborî, se opri pe treptele de la intrare să privească eleganta casă de piatră cu trei etaje, cu lucrătura graţioasă din fier şi cu ferestrele îngropate în ziduri. I se părea atât de familiară şi totuşi atât de ciudată.

Ridică ciocănelul şi-l lăsă să cadă pregătindu-se să-l vadă pe Higgins deschizând uşa şi aruncându-se asupra lui în frenezia bucuriei. Uşa se deschise larg.

— Da? îi răspunse o faţă necunoscută care-l privea

printr-o pereche de ochelari cu rame de sârmă.

— Cine eşti? îl întrebă Jordan perplex.

— Aş putea să vă pun aceeaşi întrebare, sir, replică cu voce ridicată Filbert, căutându-l pe Penrose care nu auzise nimic.

— Sunt Jordan Townsende, răspunse Jordan brusc, ştiind că nu ar face decât să-şi irosească timpul dacă ar încerca să-l convingă pe acest servitor necunoscut că el, şi nu Tony, este ducele de Hawthorne. Trecând pe lângă fecior, Jordan intră în holul de marmură. Trimite-l la mine pe Higgins.

— Domnul Higgins este plecat.

Jordan se încruntă, dorind ca Higgins sau Ramsey să fi fost aici, ca să o pregătească pe bunica lui pentru apariţia sa neaşteptată. Pornind repede înainte, se uită în marele salon din dreapta holului, şi în cel, mai mic, din stânga. Erau pline de flori, dar nu era nimeni. Tot parterul părea să fie plin cu coşuri cu trandafiri albi şi cu verdeaţă.

— Dăm o petrecere mai târziu?

— Da, domnule.

— O să fie o petrecere de bun venit acasă, prezise Jordan cu un zâmbet, apoi întrebă energic: unde este stăpâna ta?

— La biserică, răspunse Filbert, scrutându-l pe gentlemanul înalt şi foarte bronzat.

— Iar stăpânul tău? întrebă Jordan gândindu-se la Tony.

— Tot la biserică, fireşte. Se roagă pentru nemurirea sufletului, fără îndoială, glumi Jordan. Sigur că Tony l-a păstrat pe Mathison, principalul său valet. Jordan întrebă.

— Mathison este pe aici?

— El este, recunoscu Filbert, urmărindu-l uimit pe acest necunoscut membru al familiei Townsende, începând să urce scările şi dând ordine peste umăr ca şi cum ar fi fost casa lui.

— Trimite-l imediat pe Mathison la mine. Sunt în apartamentul auriu. Spune-i că doresc să fac o baie şi să mă bărbierească imediat. Şi doresc un rând de haine. Ale

mele de preferat, dacă mai sunt pe aici. Dacă nu, am să îmbrac ceva de la Tony, sau orice de care poate face rost de undeva.

Jordan trecu iute pe lângă apartamentul stăpânului, pe care fără îndoială că îl ocupa acum Tony şi deschise uşa apartamentului auriu pentru oaspeţi. Nu era foarte mare, dar în acel moment i s-a părut a fi cea mai frumoasă cameră văzută vreodată în viaţa lui. Scoţându-şi jacheta care nu-i venea deloc şi care-i fusese împrumutată de căpitanul de pe Falcon, o aruncă pe un scaun şi începu să-şi descheie cămaşa.

O scoase şi o aruncă peste jachetă şi era pe cale să-şi descheie pantalonii când Mathison năvăli în cameră ca un pinguin furios, fluturându-şi în urmă aripile negre ale hainei.

— Pare să fie o neînţelegere în ceea ce priveşte numele dumneavoastră, sir. Dumnezeule mare! Valetul se opri încercând să tragă aer în piept. Dumnezeule mare, excelenţa voastră, Doamne Dumnezeule!

Jordan zâmbi. Era ceva mai mult decât primirea pe care o prevăzuse.

— Sunt sigur că eşti foarte recunoscător Atotputernicului pentru întoarcerea mea, Mathison. Totuşi, în acest moment, ţi-aş fi aproape tot atât de recunoscător pentru o baie şi un rând decent de haine.

— Fireşte, excelenţa voastră. Imediat. Şi pot să vă spun cât sunt de fericit, cât de încântat că… Dumnezeule Mare! explodă Mathison, de data asta cu groază.

Jordan, care nu-l văzuse niciodată pe sobrul valet manifestând nici cea mai mică emoţie, nici măcar în cele mai grele circumstanţe, îl privi cu oarecare uimire în timp ce traversă holul, dispăru în dormitorul stăpânului, din care ieşi cu una dintre cămăşile lui Tony, cu o pereche de pantaloni şi una de cizme, care erau ale lui Jordan.

— Le-am descoperit săptămâna trecută în fundul dulapului, spuse Mathison. Repede! Trebuie să vă grăbiţi! Biserica! exclamă el îngrozit. Căsătoria!…

— O căsătorie? Atunci de asta este toată lumea la biserică, zise Jordan, cât pe-aci să arunce pantalonii pe

care-i adusese Mathison şi să insiste să facă mai întâi o baie. Cine se căsătoreşte?

— Lordul Anthony, şopti Mathison cu vocea strangulată, întinzându-i cămaşa şi încercând să-i bage cu forţa mâneca pe unul din braţe. Jordan zâmbi, ignorând cămaşa care-i era fluturată ca un steag.

— Cu cine se căsătoreşte?

— Cu soţia dumneavoastră!

Timp de o secundă, Jordan nu fu capabil să înţeleagă despre ce era vorba. Mintea lui era preocupată de faptul că, dacă Tony se căsătorea, semnase deja un angajament de căsătorie ca duce de Hawthorne şi îi făcuse promisiuni logodnicei şi familiei ei, promisiuni pe care nu le va putea respecta.

— Bigamie! răcni Mathison.

Jordan zvâcni din cap ca şi cum de-abia acum înţelegea întreaga semnificaţie a celor auzite.

— Ieşi în stradă, şi opreşte orice se mişcă, ordonă el scurt, smulgând cămaşa şi punând-o pe el. La ce oră o fac şi unde?

— În douăzeci de minute, la Catedrala St. Paul.

*

Jordan se aruncă într-o birjă închiriată, pe care o luă de sub nasul unui bărbat impunător înfuriat în mijlocul străzii Upper Brook.

— La St. Paul, îi ordonă el scurt vizitiului. Şi de acum înainte poţi să trăieşti tot restul vieţii cu ce am să-ţi dau dacă mă duci acolo în cincisprezece minute.

— Nu sunt sigur, domnule, că am să o pot face, spuse vizitiul. Acolo are loc o căsătorie care a încurcat circulaţia în tot cursul dimineţii.

În minutele care au urmat, zeci de gânduri şi de emoţii contradictorii se învălmăşeau ca într-un vârtej în mintea haotică a lui Jordan, cel mai pregnant fiind cel al necesităţii de a se grăbi cât mai tare. Neavând niciun mijloc de a controla traficul, nu avea altă posibilitate decât să stea

pe locul lui şi să se gândească la acest dezastru uriaş.

Uneori, în timpul absenţei lui, s-a gândit şi la posibilitatea, puţin probabilă, ca, după trecerea perioadei de doliu de un an, aşa cum prevedea eticheta, Tony să întâlnească pe cineva şi să se hotărască să se căsătorească, dar într-un fel nu se aşteptase nicidecum la asta. Tony nu fusese mai dornic decât Jordan să se lege de o femeie, nici măcar având în vedere legăturile slabe ale căsătoriei moderne care-i lăsau pe ambii soţi liberi să facă tot ceea ce doresc.

Jordan se gândise şi la posibilitatea ca Alexandra să întâlnească într-o zi pe cineva şi să dorească să se căsătorească, dar nu aşa de al naibii de repede. Nu când se presupunea că era îndrăgostită la nebunie de Jordan…

Dar singurul lucru pe care nu şi l-a imaginat vreodată – nici măcar în cele mai rele coşmaruri despre posibile complicaţii legate de întoarcerea lui – a fost acela ca un simţ prost înţeles al onoarei să-l determine pe Tony să se vadă obligat să se căsătorească cu sărmana văduvă a lui Jordan. La dracu'! Când, în sfârşit, au apărut clopotniţele de la St. Paul, Jordan se întreba ce l-a putut determina pe Tony să facă o asemenea idioţenie.

Răspunsul îi veni aproape instantaneu. Mila l-a determinat să o facă. Aceeaşi milă pe care a simţit-o şi el pentru copila prietenoasă care i-a salvat viaţa şi îl privea cu ochi imenşi, plini de adoraţie.

Mila a provocat această aproape catastrofă, iar Jordan nu avea altă alternativă decât să oprească această căsătorie, indiferent în ce stadiu s-ar afla când va intra în biserică, altminteri Tony şi Alexandra ar comite o bigamie publică. Îi trecu prin cap că sărmana Alexandra era pe cale să-şi piardă mirele pentru a doua oară şi simţi o umbră de regret pentru faptul că-i distruge din nou liniştea.

Nici nu oprise bine birja în faţa catedralei, că Jordan o şi pornise cu paşi mari pe treptele ce duceau spre intrare, rugându-se să poată ajunge înainte să înceapă această afurisită de căsătorie. Speranţa i se spulberă în momentul în care deschise uşile grele de stejar ale bisericii, luminată

de lumina lumânărilor şi-i văzu pe mire şi pe mireasă stând cu spatele spre mulţimea prezentă.

Jordan se opri o secundă, trecându-i prin minte tot felul de înjurături, care de care mai colorată, apoi începu să înainteze pe culoarul dintre bănci, cizmele lui făcând un zgomot ce răsuna ca un bubuit de tun în biserica plină de lume.

Apropiindu-se de partea din faţă a bisericii se opri, aşteptând momentul când va trebui să vorbească. Atunci şi numai atunci, în timp ce stătea în picioare pe culoarul ce despărţea şirurile de bănci unde se aflau invitaţii bogat îmbrăcaţi care erau familia, şi prietenii, şi cunoştinţele sale, îi trecu în sfârşit prin cap că totuşi lumea nu a suferit foarte mult din cauza morţii lui şi că dacă dispariţia lui i-ar fi durut cu adevărat, nu ar fi fost forţat să joace acest rol absurd într-o comedie dramatică ce se desfăşura în faţa ochilor lui în această afurisită de biserică. Gândul îi stârni o furie rece, dar trăsăturile îi rămaseră impasibile, stând acolo, pe culoar, în dreptul celui de-al doilea rând de bănci, cu mâinile încrucişate la piept, şi aşteptând momentul care se apropia.

De ambele părţi, oaspeţii începură să-l recunoască şi vuietul şoaptelor mulţimii se întindea ca focul. Alexandra auzi un zgomot crescând în spatele ei şi-l privi nesigură pe Anthony, care părea concentrat la cuvintele arhiepiscopului care tocmai spunea:

— Dacă există cineva aici, de faţă, care cunoaşte vreun motiv pentru care acest bărbat şi această femeie nu pot fi uniţi în legătura sfântă a căsătoriei, să o spună acum sau…

Timp de-o fracţiune de secundă se făcu o linişte mormântală – liniştea încordată care urmează întotdeauna acestei străvechi provocări – dar, de data aceasta provocării i se răspunse şi tăcerea fu spartă de o voce baritonală profundă şi ironică.

— Există un motiv…

Tony se întoarse, arhiepiscopul înghiţi în sec, Alexandra îngheţă, iar trei mii de invitaţi se ridicară de pe

locurile lor. Se auzi un murmur de voci agitate care începu să crească ca un val. În faţa altarului, buchetul de trandafiri îi alunecă lui Melanie Camden printre degetele înţepenite, Roddy Carstairs zâmbea cu toată gura, iar Alexandra stătea pur şi simplu acolo convinsă că lucrul ăsta nu i se întâmplă cu adevărat, că este un vis, sau că pur şi simplu a înnebunit.

— Care sunt motivele pentru care vă opuneţi acestei căsătorii? reuşi în cele din urmă să îngaime arhiepiscopul.

— Motivul este că mireasa este deja căsătorită, replică Jordan aproape amuzat. Cu mine.

De data aceasta nu mai avea cum să respingă realitatea acestei voci profunde, dureros de familiare, şi fu cuprinsă de un tremur. Bucuria îi explodă în inimă, ştergându-i toate amintirile legate de trădarea şi modul în care a înşelat-o. Se întoarse încet, ferindu-se să privească de teamă să nu fie un crud şiretlic al sorţii; apoi îşi ridică privirea spre ochii lui. Era Jordan. Trăia! Când văzu frumoasa faţă, cioplită parcă în piatră, i se înmuiară genunchii. Era acolo, privind-o, cu un zâmbet uşor tremurând pe buzele lui pline.

Profund emoţionată, în gând, Alexandra se întinse ca să-i atingă faţa iubită şi să se asigure că este real. Zâmbetul lui se umplu de căldură, ca şi cum i-ar fi simţit atingerea; îşi plimbă privirea peste faţa ei, înregistrând schimbările, apoi, fără niciun motiv justificat, Jordan privi cu o expresie îngheţată, acuzatoare, spre Tony.

În prima bancă, ducesa bătrână rămăsese nemişcată, privindu-l pe Jordan, cu mâna dreaptă dusă la gât. În tăcerea ca de după un cataclism ce a urmat, numai unchiul Monty păru capabil să vorbească sau să acţioneze, dar fără îndoială din cauza sticlei de Madeira pe care o îngurgitase pe furiş, nu putu să recunoască profilul lui Jordan. Totuşi îşi aminti instrucţiunile date cu asprime de ducesa bătrână despre necesitatea etichetei la această căsătorie, aşa încât consideră că este de datoria sa să-l pună la punct pe acest nou-venit. Aplecându-se spre intrusul care era în picioare pe culoar, sir Montague îl avertiză cu o voce tunătoare:

— Stai jos, omule! Şi să nu mişti nici măcar un muşchi până când nu termină arhiepiscopul – altminteri o să ai de-a face cu ducesa!

Vocea lui rupse vraja sub care părea că se află toată lumea. Arhiepiscopul anunţă brusc că, din păcate, ceremonia nu mai poate continua şi se retrase, Tony luă mâna tremurândă a Alexandrei într-a lui şi porni pe culoar; Jordan se dădu într-o parte pentru a-i lăsa să treacă; ducesa încremenită se ridică încet cu privirea aţintită la Jordan. În starea lui euforică, unchiul Monty presupuse că, ceremonia a luat sfârşit în mod fericit şi, urmând instrucţiunile anterioare ale ducesei, îi oferi braţul şi o conduse mândru în urma mirelui şi a miresei, privind cu candoare la oaspeţii cu răsuflarea tăiată care se ridicaseră în picioare şi rămăseseră înţepeniţi.

Odată ieşiţi din biserică, unchiul Monty o sărută cu zgomot pe Alexandra, îi luă mâna lui Tony şi i-o strângea cu putere când vocea aspră a lui Jordan îl făcu să îngheţe.

— Ascultă, nătărăule, căsătoria a fost anulată. Fă ceva util şi du-mi soţia acasă. Luând braţul bunicii sale, Jordan se îndreptă spre trăsurile care aşteptau. Peste umăr, îi spuse scurt lui Tony: îţi sugerez să plecăm imediat, înainte să năvălească asupra noastră toată mulţimea aia. Presa de dimineaţă va publica explicaţia miraculoasei mele reîntoarceri. Or să afle asta din ziare. Ne întâlnim la casa mea – la casa de pe Upper Brook Street.

— N-ai nicio şansă să găseşti brişcă, Hawthorne, îi spuse unchiul Monty lui Tony preluând comanda când văzu că nici Tony, nici Alexandra nu par în stare să se mişte. Nu se vede nimic. Ai să mergi cu noi. Agăţându-se bine cu un braţ de Tony şi cu celălalt de Alexandra, îi duse spre trăsura lui Tony.

Jordan o conduse pe bunica lui la trăsura ei impunătoare, dădu ordine scurte vizitiului care parcă era vrăjit şi se urcă lângă ea.

— Jordan… şopti ea în sfârşit privindu-l cu ochi strălucitori de lacrimi de bucurie în timp ce trăsura porni. Eşti chiar tu?

Un zâmbet plin de simpatie îi îmblânzi trăsăturile sumbre. Punându-şi braţul pe după umerii ei, o sărută cu tandreţe pe frunte.

— Da, scumpo.

Într-o rară manifestare de afecţiune, îi atinse obrazul cu mâna, apoi şi-o retrase brusc şi întrebă imperios.

— Hawthorne, unde ai fost? Am crezut că ai murit! Săraca Alexandra aproape să-şi dea duhul de durere, iar Anthony…

— Scuteşte-mă de minciuni, o întrerupse Jordan rece. Tony părea orice, numai nu încântat să mă vadă apărând exact acum, iar nevasta mea îndurerată era o mireasă radioasă.

În minte, Jordan revăzu frumuseţea încântătoare care se întorsese spre el de la altar. Timp de o secundă minunată, înăbuşitoare, crezuse că a nimerit la o altă căsătorie sau că Mathison a greşit în ceea ce privea identitatea miresei lui Tony, pentru că Jordan nu a recunoscut-o – nu până când nu şi-a ridicat acei ochi de neuitat ai ei verzi-albaştri. Atunci şi numai atunci a fost sigur că era ea; tot atât de sigur cum a ştiut chiar în acelaşi moment că Tony nu se căsătorea cu ea din milă sau din caritate. Frumuseţea răpitoare din faţa acelui altar ar fi stârnit dorinţă în orice bărbat, dar milă, în niciun caz.

— Aveam impresia, remarcă el cu un sarcasm muşcător, că perioada de doliu de un an este un obicei care se respectă în familia celui dispărut.

— Fireşte că aşa este şi noi am respectat-o! spuse ducesa defensiv. Niciunul dintre noi nu a ieşit în lume până în aprilie, când Alexandra şi-a făcut debutul şi eu nu am…

— Şi unde a locuit în toată această perioadă tristă soţia mea îndurerată? întrebă el aspru.

— La Hawthorne, cu Anthony şi cu mine, fireşte.

— Fireşte, repetă caustic Jordan. Găsesc uimitor faptul că Tony nu s-a mulţumit să moştenească titlurile, pământurile şi banii mei; trebuia să o aibă şi pe soţia mea.

Ducesa păli, înţelegând brusc cum vedea el totul în acest moment şi dându-şi în acelaşi timp seama că în

actuala lui stare de spirit ar fi fost o gravă greşeală să-i explice că popularitatea Alexandrei a impus necesitatea acestei căsătorii.

— Greşeşti, Hawthorne. Alexandra…

— Alexandrei, o întrerupse el, i-a plăcut după cât se pare să fie ducesă de Hawthorne şi a făcut singurul lucru pe care-l putea face ca să-şi asigure permanent poziţia. A hotărât să se căsătorească cu actualul duce de Hawthorne.

— Ea este…

— O oportunistă care-şi face planuri? sugeră el muşcător, în timp ce mânia şi dezgustul îl rodeau ca un acid. În vreme ce el putrezea în închisoare, stând treaz nopţi întregi şi făcându-şi probleme că Alexandra se veştejeşte izolată, chinuită de durere şi de disperare, Tony şi Alexandra se bucurau de toate bunurile lui.

Ducesa îi văzu duritatea din trăsăturile încordate şi suspină cu o înţelegere neputincioasă.

— Ştiu cât de îngrozitoare trebuie să-ţi pară toate astea, Jordan, spuse ea cu o urmă de vinovăţie în voce şi îmi dau seama că nu eşti dispus sau nu eşti capabil să asculţi de raţiune. Totuşi, aş dori foarte mult să-mi explici cel puţin unde ai fost în tot timpul ăsta.

Jordan îi povesti pe scurt, dar cu detalii, ce i s-a întâmplat cât timp a lipsit, sărind peste întâmplările cele mai rele, dar numai faptul că vorbea despre asta l-a înfuriat şi mai tare, fiind înfiorător de conştient de ironia întregii situaţii. În timp ce el era în lanţuri, Tony îi uzurpa fericit titlurile, proprietăţile, banii şi în cele din urmă a hotărât să-i ia şi soţia.

În spatele lor, într-o trăsură cu pajura de aur a ducelui de Hawthorne – emblemă pe care Anthony nu mai avea dreptul să o folosească – Alexandra şedea absolut nemişcată lângă unchiul Monty şi vizavi de Anthony, care privea pe fereastră. Mintea i se învârtea ameţitor, gândurile învălmăşindu-i-se. Jordan era în viaţă şi bine, exceptând faptul că era mult mai slab decât şi-l amintea. Dispăruse oare în mod deliberat pentru că dorise să scape de copila demnă de milă cu care se căsătorise, întorcându-se numai

când a descoperit că vărul său este pe cale să se facă vinovat de bigamie? Bucuria că era în viaţă şi sănătos cedă locul nedumeririi. Cu siguranţă nu putea să fie atât de supărat pe ea din cauza asta.

Nici nu o linişti bine acest gând, că altele şi mai rele o năpădiră într-o succesiune rapidă, continuă. Omul de a cărui reîntoarcere tocmai se bucurase era acelaşi cu cel care o compătimise şi o dispreţuise. Îşi bătuse joc de ea în faţa amantei sale. Jordan Townsende, aşa cum ştia acum şi nu trebuia să uite niciodată, era un om fără principii, neloial, fără inimă şi corupt moral. Iar ea era căsătorită cu el.

În mintea ei, Alexandra îl categorisi cu cele mai groaznice cuvinte la care se putea gândi, dar pe măsură ce trăsura se apropia de Upper Brook Street, mânia ei deja se potolea. Furia reclama energie mentală, şi concentrare, iar în acel moment mintea ei ameţită era aproape paralizată de şoc.

Vizavi de ea Tony se mişcă pe locul lui, ceea ce-i reaminti brusc că nu era singura al cărei viitor tocmai fusese drastic schimbat de reapariţia lui Jordan.

— Tony, spuse ea cu compasiune, îmi pare… rău. Bine că mama ta a considerat că trebuie să rămână acasă cu fratele tău. Şocul întoarcerii lui Jordan i-ar fi provocat în mod sigur o criză.

Spre uimirea ei, Tony începu să vorbească zâmbind.

— Să fii duce de Hawthorne nu este atât de minunat pe cât credeam eu cândva. Aşa cum ţi-am spus acum câteva săptămâni, nu este o fericire prea mare să ai o avere fabuloasă dacă nu poţi găsi timpul necesar să te bucuri de ea. Totuşi, tocmai mă gândeam că ţie soarta ţi-a făcut un dar foarte frumos.

— Ce anume? îl întrebă ea privindu-l ca şi cum el îşi pierduse minţile.

— Gândeşte-te numai, continuă el şi, spre uimirea ei, începu să râdă tare. Jordan s-a întors, iar soţia lui este una dintre cele mai adorate femei din Anglia! Fii fericită; nu asta visai să se întâmple?

Cu un zâmbet sumbru, Alexandra se gândea ce şoc îl va aştepta pe Jordan când va descoperi că soţioara lui nedorită, demnă de milă, era acum persoana omagiată de întreaga societate.

— Nu am nicio intenţie să rămân căsătorită cu el, rosti ea categorică. Am să-i spun cât mai curând posibil că doresc divorţul.

— Doar nu vorbeşti serios, zise Tony devenind pe loc sobru. Ai oare idee ce scandal ar provoca un divorţ? Chiar dacă l-ai putea obţine, ceea ce mă îndoiesc, ai fi eliminată complet din lumea bună.

— Nu-mi pasă.

O privi, iar vocea îi deveni mai blândă.

— Îţi apreciez preocuparea pentru sentimentele mele, Alex, dar nu trebuie să te gândeşti la divorţ din cauza mea. Chiar dacă ne-am iubi la nebunie, ceea ce nu este cazul, nu ar conta. Eşti soţia lui Jordan. Nimic nu poate schimba lucrul ăsta.

— Nu te-ai gândit că s-ar putea ca el să dorească să-l schimbe?

— Nicio speranţă, declară vesel Tony. Aş paria pe orice că în momentul ăsta nu-şi doreşte decât să-mi ceară satisfacţie. Nu i-ai văzut privirea ucigaşă pe care mi-a aruncat-o în biserică? Dar nu-ţi face probleme, continuă el zâmbind când îi văzu privirea îngrozită, dacă Hawk doreşte un duel, voi alege floreta şi te voi trimite în locul meu. Nu-i va da mâna să-ţi verse sângele, iar tu ai şanse mai mari decât mine să-l învingi.

Alexandra ar fi dorit să susţină cu vehemenţă că era puţin probabil ca lui Jordan să-i pese că ea şi Tony erau pe cale să se căsătorească, dar pledoaria necesita o gândire clară, raţională, iar ea nu putea rupe încă vălul ireal care înconjura totul.

— Lasă-mă să fiu eu cea care să-i spun că vreau divorţul, Tony. Pentru liniştea viitoare a familiei, trebuie să înţeleagă că aceasta este în întregime hotărârea mea şi că nu are nicio legătură cu tine.

Neştiind dacă să se amuze sau să se alarmeze, Tony

se aplecă şi o prinse de umeri, râzând în timp ce o zgâlţâia uşor.

— Alex, ascultă-mă. Ştiu că eşti încă sub imperiul şocului şi categoric nu cred că trebuie să cazi în braţele lui Jordan săptămâna asta, sau chiar luna asta, dar să divorţezi de el – asta ar împinge prea departe răzbunarea.

— Nu se poate opune nicidecum, replică Alexandra cu o sclipire. Nu i-a păsat niciodată câtuşi de puţin de mine.

Tony dădu din cap încercând fără succes să-şi ascundă zâmbetul.

— Tu nu-i înţelegi cu adevărat pe bărbaţi şi mândria lor.

— Şi nu-l cunoşti pe Jordan dacă crezi că te va lăsa pur şi simplu să pleci. El... Brusc ochii lui Tony străluciră de veselie şi se lăsă pe pernele trăsurii chicotind bine dispus. Jordan, spuse el cu voioşie, ura să-şi împartă jucăriile cu altcineva şi niciodată nu a respins vreo provocare.

Unchiul Monty privi de la unul la altul, apoi îşi vârî mâna sub haină de unde scoase o sticluţă plată.

— Circumstanţele sunt de asemenea natură, anunţă el servindu-se cu o înghiţitură, încât este necesar un întăritor.

Nu mai fu vreme de discuţii, întrucât trăsura tocmai se opri în spatele celei în care se afla Jordan, în faţa casei de pe Upper Brook Street.

Ferindu-şi cu grijă ochii de Jordan, care o ajuta deja pe bunica lui să coboare din trăsură, Alexandra luă mâna întinsă a lui Tony şi coborî şi ea. Dar în timp ce Jordan o urmă pe scară, cu bunica la braţ, şocul care din fericire o anesteziase până acum începu brusc să se risipească. Cu două trepte în urma ei, tocurile cizmelor lui loveau piatra cu un zgomot scurt, cadenţat, care-i provoca fiori de nelinişte pe şira spinării; trupul lui înalt şi umerii largi aruncau o umbră de rău augur în calea ei şi-i blocau lumina soarelui. Era real, şi viu, şi aici, se gândi ea, iar corpul începu să-i tremure fără să se poată controla. Nu era vorba de un vis – sau de un coşmar – din care să se trezească.

Grupul părea să se îndrepte, de parcă toţi erau

înţeleşi, spre salon. Simţurile i se treziră brusc pe măsură ce devenea tot mai conştientă de ameninţarea pe care o reprezenta el pentru viitorul ei, ca şi din cauza preocupării lui Tony privind un posibil duel; intrând în salon, Alexandra se opri şi aruncă o privire scurtă în jur evaluând avantajele şi dezavantajele psihologice ale fiecărui locuşor. Căutând o poziţie neutră, respinse canapeaua, aşezându-se într-unul din cele două scaune cu braţe plasate unul în faţa celuilalt, lângă cămin; apoi îşi concentră întreaga voinţă încercând să-şi controleze bătăile brusc accelerate ale inimii. Şi ducesa bătrână optase după cât se părea pentru neutralitate, pentru că se aşeză pe celălalt scaun.

Rămase deci numai canapeaua, aşezată în unghi drept cu scaunele şi cu faţa spre cămin. Tony, fără nicio posibilitate de opţiune, s-a aşezat pe ea; unchiul Monty i s-a alăturat, grăbindu-se să intre în salon în speranţa de a se bucura de un mic chef, oferindu-i în acelaşi timp Alexandrei sprijinul lui emoţional. Jordan trecu spre cămin, puse mâna pe placa de marmură a poliţei şi se întoarse privind întreg ansamblul într-o tăcere de gheaţă, speculativă.

În timp ce ducesa bătrână făcea o prezentare extrem de scurtă şi de nervoasă în legătură cu ce i s-a întâmplat lui Jordan în ultimele cincisprezece luni, intră Filbert cu un zâmbet strălucitor şi cu o tavă cu şampanie. Nedându-şi seama de atmosfera încărcată sau de relaţia lui Jordan cu Alex, credinciosul valet se îndreptă direct spre Alexandra şi umplu cinci pahare cu şampanie. Imediat ce ducesa termină de vorbit, Filbert îi întinse Alexandrei primul pahar şi spuse:

— Să fiţi mereu la fel de fericită ca în acest moment, doamnă Alex.

Alexandra simţea cum urcă în ea un râs isteric combinat cu o panică crescândă, în timp ce Filbert se întoarse la masă şi mai turnă şampanie în pahare pe care le oferi celorlalţi, inclusiv lui Jordan.

Secundele treceau cu repeziciune, dar nimeni, nici măcar unchiul Monty, nu avu nervi suficient de tari să ridice primul paharul şi să soarbă din şampania de calitate

superioară care fusese scoasă mai devreme din pivniţă pentru a celebra o căsătorie care nu se mai săvârşise… Nimeni, cu excepţia lui Jordan.

Insensibil după cât părea la încordarea care plutea în cameră, răsuci paharul în mână, studiind bulele ce se vedeau prin cristalul strălucitor şi sorbi apoi o înghiţitură lungă. Când lăsă paharul jos îl privi pe Tony cu o expresie sardonică.

— Este bine, remarcă el cu răceală, că durerea provocată de pretinsa mea moarte nu te-a împiedicat să te bucuri de cele mai alese vinuri ale mele.

Ducesa tresări, Alexandra înţepeni, dar Tony acceptă ironia înţepătoare cu un zâmbet nonşalant.

— Fii sigur că am toastat pentru tine ori de câte ori am deschis o sticlă, Hawk.

Pe sub genele lăsate, Alexandra aruncă o privire rapidă, plină de nelinişte, spre omul înalt, întunecat, din faţa căminului, întrebându-se întrucâtva cu isterie ce fel de om este cu adevărat. Părea să nu simtă niciun fel de supărare pentru faptul că Tony i-a uzurpat titlul, banii, proprietăţile şi soţia – şi totuşi era furios pentru că îi umblase la pivniţă.

Următoarele cuvinte pe care le spuse Jordan îi spulberară ideea greşită că nu este preocupat de proprietăţile lui.

— Ce s-a întâmplat cu Hawthorne în absenţa mea? întrebă el şi timp de o oră l-a bombardat pe Tony cu întrebări scurte şi rapide, chestionându-l până în cele mai mici detalii în legătură cu situaţia fiecăreia dintre cele unsprezece proprietăţi ale lui, despre multiplele afaceri, despre acţiunile personale şi chiar despre sănătatea unora dintre angajaţii lui.

Ori de câte ori vorbea, vocea lui profundă îi zgâria nervii deja chinuiţi ai Alexandrei şi, de câteva ori când se uita pe furiş la el, îngrijorarea o făcea să-şi îndrepte imediat privirea în altă parte. Îmbrăcat în pantaloni strâmţi, care-i puneau în evidenţă picioarele lungi şi musculoase şi cu o cămaşă albă, descheiată la gât, care i se lipea de umerii

largi, Jordan Townsende arăta absolut calm şi totuşi emana o aură de necontestat de forţă şi de putere – acum înăbuşite, dar căpătând amploare – care aşteptau să se dezlănţuie asupra ei. Îşi amintea că era bine… dar nu atât de neînchipuit de viril sau atât de formidabil de mare. Era prea slab, dar bronzul pe care îl căpătase după evadare şi la bordul navei îl făcea să arate mult mai sănătos decât gentlemenii cu pielea albă din înalta societate. Stând acolo în picioare lângă cămin, unde, dacă întindea braţul, l-ar fi atins, se prefigura ca un spectru sinistru, ca un spirit periculos, răuvoitor, al unui om care a intrat brusc din nou în viaţa ei, cu puterea de a-i spulbera toată fericirea viitoare. Nu era destul de crudă încât să-i pară rău că este în viaţă, dar îşi dorea extrem de mult să nu-l fi văzut niciodată.

Un timp, care i se păru a fi o eternitate, Alexandra stătu perfect nemişcată, într-o stare de mare încordare, străduindu-se să pară complet calmă, agăţându-se de ţinuta ei ca şi cum ar fi fost un paravan pe care l-ar fi putut folosi ca să o apere de Jordan. Cu un amestec de groază teribilă şi de hotărâre extremă, aştepta momentul inevitabil când Jordan va aborda în sfârşit problema ei. Când termină de discutat cu Tony problemele legate de proprietăţile lui, trecu la situaţia altor afaceri ale sale, iar Alexandra simţea cum îngrijorarea ei creşte. Când fu epuizat şi acest subiect, întrebă despre evenimentele locale, iar panica Alexandrei se amestecă cu nedumerirea. Dar când de la asta trecu la bârfe şi banalităţi şi întrebă despre rezultatul curselor din primăvara trecută de la Fordham, nedumerirea se transformă în mânie.

Evident, o considera mai puţin importantă decât iapa de doi ani a lordului Wedgeley sau decât mânzul promiţător al lui sir Markham. Nu că ar fi fost surprinsă de asta, îşi spuse ea cu amărăciune, pentru că, aşa cum descoperise spre groaza ei cu câtva timp în urmă, Jordan Townsende nu a considerat-o niciodată altceva decât o responsabilitate supărătoare.

Când se termină discuţia despre toate problemele,

chiar şi cele mai neînsemnate, în încăpere se lăsă o tăcere stânjenitoare, iar Alexandra presupuse în mod firesc că, în sfârşit, a sosit rândul ei. Exact în momentul în care se aştepta ca Jordan să ceară să rămână numai ei doi, el se îndreptă brusc, de unde până atunci stătuse sprijinit de cămin, şi-şi anunţă intenţia de a pleca.

Prudenţa o avertiză să tacă, dar Alexandra nu ar mai fi putut suporta acest suspans îngrozitor nici măcar o oră, ca să nu mai vorbim de încă o zi. Străduindu-se ca vocea să-i pară calmă şi impersonală, spuse:

— Cred că mai există o problemă care trebuie discutată, excelenţa voastră.

Fără să se obosească nici măcar să arunce o privire în direcţia ei, Jordan făcu un pas şi acceptă mâna întinsă a lui Tony.

— Problema asta poate să aştepte, zise el rece. Când o să consider că există probleme importante, o să le discutăm în particular.

Insinuarea că ea nu este o problemă importantă era evidentă, iar Alexandra deveni rigidă din cauza insultei deliberate, neprovocatoare. Acum era o tânără femeie pe deplin matură şi nu copila îndrăgostită lulea, uşor de manipulat, care ar fi făcut orice pentru a-i fi pe plac. Stăpânindu-şi cu efort nervii, spuse cu o logică de necontestat:

— Cu siguranţă că merită să acordaţi unei fiinţe umane măcar tot atât din timpul dumneavoastră cât aţi acordat mânzului lui sir Markham şi aş dori să discutăm această problemă acum, cât suntem aici cu toţii.

Jordan îşi întoarse brusc capul spre ea, iar răsuflarea Alexandrei îngheţă sub flăcările mânioase care-i ţâşneau din priviri.

— Am spus în particular! răpăi el scurt, dându-i impresia că sub atitudinea lui rece şi impasibilă, Jordan Townsende clocotea de furie. Înainte ca ea să înţeleagă lucrurile sau să-şi retragă pretenţia de a beneficia de o parte din timpul său – aşa cum era pe punctul să o facă – ducesa se ridică iute şi-i făcu semn unchiului Monty şi lui

Tony să o urmeze afară din salon.

Uşa salonului se închise în urma lor cu un zgomot rău prevestitor şi, pentru prima dată de cincisprezece luni, Alexandra era singură cu bărbatul care era soţul ei; alarmant şi chinuitor de singură.

Îl urmări cu colţul ochilor îndreptându-se spre masă şi turnându-şi încă un pahar de şampanie şi profită de faptul că era ocupat cu asta pentru a-l privi cu adevărat. Ceea ce văzu o făcu să tremure de o revelaţie. Înnebunită, se întrebă cum de a putut să fie atât de naivă sau atât de credulă încât să-şi imagineze că Jordan Townsende era bun.

Privindu-l acum, cu ochii unui adult, nu putu găsi nicio urmă de gentileţe sau de bunătate pe niciuna dintre trăsăturile lui dure, parcă cioplite în piatră. Cum a putut, se întrebă ea cu uimire, să-l asemene cu frumosul David al lui Michelangelo?

Pe trăsăturile bronzate ale lui Jordan Townsende nu se vedea frumuseţe generoasă, ci caracterul lui despotic, nemilos. Linia dură a maxilarului şi nasul drept exprimau autoritate implacabilă, iar bărbia hotărâre rece. Tremură în sinea ei la cinismul aspru din ochii lui, la dispreţul pe care îl simţise în vocea lui. Cu multă vreme în urmă, îşi spunea că ochii lui cenuşii sunt calzi ca şi cerul după o ploaie de vară, dar acum constată că sunt reci şi neprimitori ca nişte gheţari; ochi fără bunătate sau înţelegere. O, da, era destul de bine, recunoscu ea fără să vrea, de fapt straşnic de bine, dar numai dacă erai atrasă de bărbaţii tenebroşi, cu o agresivitate ostentativă şi cu o senzualitate vicioasă, care pe ea categoric nu o atrăgeau.

Storcându-şi creierii pentru a găsi cea mai bună cale de abordare a problemei ce o chinuia, se apropie de masă şi-şi turnă singură încă un pahar de şampanie, uitând că paharul ei era încă plin, apoi se uită în jur încercând să se hotărască dacă să se aşeze sau să rămână în picioare. Hotărî să rămână în picioare, astfel încât el să nu-i mai pară atât de înalt şi să o intimideze.

Sprijinit de cămin, Jordan duse paharul la gură, urmărind-o. Nu putea avea decât două motive posibile

pentru care să insiste asupra acestei discuţii, îşi zise el. Primul, să creadă cu adevărat că este îndrăgostită de Tony şi că din cauza asta a vrut să se căsătorească cu el. Dacă aşa stau lucrurile, va începe prin a i-o spune – simplu şi sincer – aşa cum îi era obiceiul. A doua posibilitate era ca ea să dorească să fie căsătorită cu indiferent care duce de Hawthorne. În acest caz, va încerca să-l împace pe Jordan cu cunoscute scene feminine de tandreţe. Dar mai întâi va aştepta ca el să se mai liniştească puţin – exact aşa cum făcea de fapt.

Jordan îşi goli paharul şi-l puse cu zgomot pe marmura căminului.

— Aştept, spuse scurt şi nerăbdător.

Alexandra tresări şi se întoarse pentru a-l înfrunta direct, înfuriată de tonul lui înţepat.

— Sş… ştiu, spuse, hotărâtă cu orice preţ să-i vorbească cu maturitate calmă şi să-i explice foarte clar că nu mai doreşte să fie povara sau responsabilitatea lui. Pe de altă parte, nu dorea să facă sau să spună ceva care i-ar fi putut dezvălui cât de rănită, de furioasă şi de deziluzionată a fost când a descoperit adevărul despre sentimentele lui faţă de ea, sau cum s-a făcut de râs singură suferind pentru cel mai infam libertin al Londrei.

Şi, pentru a-i spori şi mai mult dilema, deveni imediat evident că, în actuala lui stare de spirit, era puţin probabil ca Jordan să reacţioneze în mod rezonabil la scandalosul subiect al divorţului. De fapt, ştia în mod instinctiv că va reacţiona tocmai pe dos.

— Nu sunt prea sigură cum să încep, spuse ea şovăielnic.

— În acest caz, tărăgănă el sarcastic cuvintele în timp ce privirea îi spinteca superba rochie de mireasă din satin bleu-deschis, permite-mi să-ţi dau câteva sugestii. Dacă ai de gând să-mi spui cu drăgălăşenie despre cât de mult ţi-am lipsit, mă tem că rochia pe care o porţi este puţin cam nepotrivită. Ar fi fost mai înţelept să te schimbi. Apropo, este extravagant de frumoasă. După care, adăugă abrupt: eu am plătit pentru ea?

— Nu, este… nu ştiu exact cum…

— Să lăsăm rochia, o întrerupse el tăios. Să continuăm cu şarada ta. Întrucât nu-ţi prea dă mâna să te arunci în braţele mele şi să verşi lacrimi de bucurie pentru întoarcerea mea, îmbrăcată ca mireasa altui bărbat, trebuie să te gândeşti la altceva pentru a mă îmblânzi şi a obţine iertarea mea…

— Să obţin ce? exclamă Alexandra în timp ce furia îi învinse toate temerile.

— De ce nu începi prin a-mi spune cât de mult ai suferit când ai aflat prima dată de încetarea mea prematură din viaţă? continuă el violent, ignorându-i izbucnirea de indignare justificată. Asta ar suna frumos. Şi, dacă poţi să storci şi o lacrimă, sau chiar două, ai putea să-mi spui cum ai suferit după mine, cum m-ai plâns şi cum te-ai rugat pentru…

Totul era atât de aproape de adevăr încât vocea Alexandrei izbucni cu furie încărcată de ruşine.

— Încetează! Nu am nicio intenţie să fac ceva de genul ăsta. Mai mult, ipocrit arogant ce eşti, iertarea ta este ultimul lucru de care îmi pasă.

— Asta este un lucru foarte neînţelept din partea ta, scumpa mea, vorbi el mieros, îndepărtându-se de cămin. Pentru momente cum sunt acestea se impun tandreţe şi lacrimi duioase, nu insulte. Mai mult, prima ta preocupare ar trebui să fie cum să mă îmbunezi. Femeile bine crescute care aspiră să fie ducese trebuie să încerce să se facă agreabile oricărui duce bun de însurat şi în orice moment. Şi acum, pentru că nu-ţi poţi schimba rochia şi nu poţi să plângi, de ce nu încerci să-mi spui cât de mult ţi-am lipsit, sugeră el cu insolenţă. Dacă ţi-am lipsit. Ţi-am lipsit oare? Aş jura că foarte mult. Atât de mult încât nu te-ai hotărât să te căsătoreşti cu Tony decât pentru că – hm – semăna cu mine. Nu-i aşa? spuse el batjocoritor.

— De ce te porţi aşa? îi strigă Alexandra.

Fără să se obosească să-i răspundă, se apropie de ea învăluind-o ca un nor negru, rău-prevestitor.

— Într-o zi sau două am să hotărăsc ce să fac cu tine.

Furia şi confuzia clocoteau în mintea Alexandrei, făcând ca gândurile să-i fie un adevărat tumult. Jordan Townsende nu a ţinut niciodată la ea şi nu avea niciun drept, niciun motiv să se comporte ca un soţ pe bună dreptate înfuriat.

— Nu sunt o parte necuvântătoare a bunurilor tale! izbucni ea. Nu poţi dispune de mine ca de o... ca de o mobilă.

— Nu pot? Ia pune-mă la încercare! se răsti el.

Mintea Alexandrei căuta cu înfrigurare un mod de a neutraliza furia lui iraţională şi de a potoli ceea ce nu putea să fie decât eul lui rănit. Trecându-şi o mână prin părul ei bogat, căuta cu disperare o logică oarecare călăuzitoare. Ea era partea nevinovată şi rănită în relaţia dintre ei, dar în momentul respectiv el era partea puternică şi potenţial periculoasă, aşa încât încercă să ajungă la o înţelegere cu el.

— Văd că eşti furios…

— Ce simţ fin de observaţie ai! zise el ironic.

Ignorându-i sarcasmul, Alexandra perseveră în ceea ce ea spera că este un ton rezonabil.

— Şi îmi dau seama că nu are niciun rost să încerc să mă înţeleg cu tine în această stare de…

— Dă-i înainte şi încearcă, o invită el, dar privirea lui spunea exact pe dos, când făcu un pas ameninţător spre ea.

— Nu are niciun rost. N-ai să mă asculţi. Furia ţi-a întunecat lumina minţii.

Citatul din Ingersoll îl prinse total nepregătit pe Jordan, amintindu-i dureros de copila încântătoare cu părul numai bucle care cita din Budha sau din Ioan Botezătorul, în funcţie de circumstanţe. Din nefericire, asta-l înfurie şi mai tare, pentru că ea nu mai era copila de care-şi amintea. Devenise în schimb o mică oportunistă intrigantă. Dacă ar fi dorit cu adevărat să se căsătorească cu Tony pentru că l-ar fi iubit, i-ar fi spus-o până acum, ştia asta. Întrucât nu a făcut-o, era evident că doreşte să rămână ducesa de Hawthorne.

Şi în asta consta problema ei, se gândi Jordan cinic: nu se putea arunca în braţele lui şi să plângă de bucuria reîntoarcerii, când tocmai asistase la tentativa ei de căsătorie cu un alt bărbat; dar nici nu putea să rişte să-l lase să plece fără să facă primul din numeroşii paşi previzibili spre reconciliere – nu dacă dorea să continue să se mişte în înalta societate cu tot prestigiul şi onoarea rangului ei. Pentru a şi-l păstra, crema societăţii trebuia să vadă că ea este în graţiile actualului duce.

Devenise ambiţioasă în ultimele cincisprezece luni, realiză el cu un dispreţ evident. Şi frumoasă. Uluitor de frumoasă privită de aproape, cu părul ăsta castaniu bogat revărsându-i-se pe umeri şi pe spate în valuri de bucle şi onduleuri, contrastând puternic cu pielea ei luminoasă de alabastru, cu ochii strălucitori verzi-albaştri şi cu buzele pline şi roşii. În comparaţie cu blondele palide pe care şi le amintea, de obicei frumuseţi recunoscute, Alexandra era incredibil de atrăgătoare.

O privea cu asprime, convins că este o oportunistă intrigantă, şi, totuşi, în pofida oricărei evidenţe, nu putea găsi nicio urmă de prefăcătorie în ochii ei scânteietori sau pe faţa ei răvăşită, plină de mânie. Furios pentru faptul că simţea în interiorul lui ceva ce-l reţinea să o vadă aşa cum devenise, se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

Alexandra îl privea cum pleacă, cuprinsă de nenumărate simţăminte contradictorii, inclusiv furie, uşurare şi îngrijorare. Se opri în uşă şi Alexandra se încordă automat.

— Am să mă mut aici mâine. Între timp am să-ţi dau câteva instrucţiuni. Nu ai să-l însoţeşti nicăieri pe Tony.

Din tonul lui reieşea clar că va avea de suportat consecinţe teribile în cazul în care îi va ignora ordinul şi deşi nu-şi putea imagina ce formă ar putea căpăta represaliile respective, sau de ce ar dori să iasă în lume pentru a se expune unui val de bârfe, pentru moment ameninţarea din vocea lui o reduse la tăcere.

— De fapt, nu vei părăsi această casă. Am fost destul de clar?

Cu un gest superb de nepăsare care-i spulberă orice îngrijorare, Alexandra ridică uşor din umeri şi spuse:

— Vorbesc fluent trei limbi, excelenţa voastră. Una dintre ele este engleza.

— Mă înfrunţi? o întrebă cu o voce insinuantă şi ameninţătoare.

Curajul Alexandrei se lupta cu înţelepciunea, dar niciunul din ele nu învinse. Fiindu-i frică să continue, dar nedorind să dea înapoi, încercă să-şi păstreze terenul îndrăznind să vorbească pe tonul cu care un adult se adresează unui copil nerezonabil, capricios.

— Nu vreau să discut despre asta sau despre orice altceva cu tine când eşti într-o asemenea stare neraţională de spirit.

— Alexandra, spuse el cu o voce îngrozitoare, dacă te întrebi până unde poţi să împingi lucrurile cu mine, atunci tocmai ai ajuns la limită. În actuala mea stare neraţională de spirit nimic nu mi-ar da o mai mare satisfacţie decât să închid uşa asta şi să petrec următoarele zece minute asigurându-mă că n-ai să te mai poţi aşeza pe un scaun timp de o săptămână. Ai înţeles ce vreau să spun?

Ameninţarea de a fi bătută la fund ca un copil îi spulberă toată încrederea în sine cu greu câştigată şi o făcu să se simtă tot atât de stângace şi ele neajutorată cum era cu un an în urmă în prezenţa lui. Îşi ridică bărbia şi nu spuse nimic, dar obrajii i se aprinseră simţindu-se umilită şi lacrimi de frustrare îi umplură ochii.

O privi în tăcere şi apoi, satisfăcut de faptul că fusese pedepsită cum se cuvine, Jordan sfidă toate regulile politeţii şi ieşi fără ca măcar să-şi fi înclinat capul către ea.

Cu doi ani în urmă nu cunoştea normele etichetei cărora doamnele şi domnii politicoşi li se conformau întotdeauna; atunci nu îşi dădea seama că Jordan o insulta neobosindu-se nici măcar să se încline în faţa ei, sau să-i sărute mâna, sau să se poarte plin de solicitudine faţă de ea. De asta nu s-a obosit nici să-i permită să-i spună pe numele mic. Acum, singură în mijlocul salonului, deveni deosebit de conştientă, furios de conştientă de toate

scăpările trecute, ca şi de cele noi care se acumulaseră astăzi.

Aşteptă până când auzi închizându-se uşa de la intrare şi ieşi ţeapănă din salon, urcând scările în camera ei. Copleşită de durere şi de neîncredere, o concedie pe cameristă şi îşi scoase absentă rochia de mireasă. Se întorsese! Şi era mai rău decât şi-l amintea, mai rău decât şi-l imaginase, mai arogant, mai dictatorial, absolut nemilos. Şi era căsătorită cu el! Căsătorită! gemu inima ei.

Dimineaţă totul părea atât de simplu şi de previzibil. Se sculase şi se îmbrăcase pentru ceremonia căsătoriei; apoi plecase la biserică. Acum, trei ore mai târziu, era căsătorită cu bărbatul cu care n-ar fi trebuit să se căsătorească.

Străduindu-se din toate puterile să nu plângă, se aşeză pe canapea şi-şi apăsă mâinile pe stomac, încercând să blocheze scenele care-i treceau prin minte, dar fără niciun rezultat. Ele continuau să se perinde tulburând-o cu imagini vii ale fetei fără minte îndrăgostită şi păcălită ce fusese... Se vedea privindu-l pe Jordan în grădina de la Rosemeade. „Cred că eşti la fel de frumos ca David al lui Michelangelo”, îi spusese. „Te iubesc!” Iar când a făcut dragoste cu ea aproape că se topise în braţele lui şi-i şoptise cât de puternic şi de înţelept şi de minunat era.

— Dumnezeule! gemu Alexandra când o altă amintire uitată îi ţâşni în minte; îi spusese de fapt lui Jordan – cel mai infam desfrânat al Londrei – că nu cunoştea prea bine femeile. Nu este de mirare că el a zâmbit atunci.

Lacrimi fierbinţi de umilinţă îi curgeau pe obraji, dar le şterse, refuzând să mai plângă pentru acest... acest monstru. Vărsase deja fluvii de lacrimi pentru el, îşi spuse furioasă.

Cuvintele pe care i le spusese Tony cu câteva săptămâni în urmă îi reveniră în minte ca sarea pe rană. „Jordan s-a căsătorit cu tine pentru că i-a fost milă de tine, dar nu avea nici dorinţa nici intenţia să trăiască cu tine ca fiind soţia lui. Avea de gând să te trimită la Devon după ce vă întorceaţi din călătoria de nuntă şi apoi să continue de

unde rămăsese cu amantele lui. A fost la amanta lui după ce v-aţi căsătorit, l-a spus că mariajul vostru este un inconvenient pentru el…”

Cineva bătu uşor în uşă, dar Alexandra era atât de absorbită de nefericirea ei încât nu auzi nimic până când Melanie nu intră în dormitor şi închise uşa după ea.

— Alex?

Tresărind, Alexandra întoarse capul şi privi în jur. Melanie văzu faţa îndurerată, umedă de lacrimi, a prietenei ei şi se grăbi să vină lângă ea.

— Dumnezeule! murmură îngrozită Melanie, lăsându-se în genunchi în faţa Alexandrei şi, scoţând batista, aproape că se bâlbâi din cauza îngrijorării.

— De ce plângi? Ţi-a făcut ceva? A strigat la tine sau… sau te-a lovit?

Alexandra îşi înghiţi lacrimile şi o privi, dar nu putea să vorbească din cauza nodului ce i se pusese în gât. Soţul lui Melanie fusese prietenul cel mai bun al lui Jordan, ştia asta, iar acum se întreba de partea cui o să fie Melanie.

— Alex! strigă Melanie tot mai alarmată. Vorbeşte-mi, te rog! Sunt prietena ta şi voi fi întotdeauna, îi spuse ea interpretând corect cauza expresiei pline de îngrijorare a Alexandrei. Nu poţi să ţii asta în tine – eşti palidă ca o stafie şi arăţi ca şi cum ai fi gata să leşini.

Alexandra i se confesase pe scurt lui Melanie că fusese oarbă în ce-l priveşte pe Jordan, dar nu menţionase deloc totala lui lipsă de sentimente faţă de ea şi, de asemenea, îşi ascunsese ruşinea sub masca unei autopersiflări amuzate. Totuşi, acum Melanie putea să-şi dea seama de întreaga ei nefericire, pe măsură ce Alexandra îi relata cu suspine detaliile umilitoare ale relaţiei ei cu Hawk, fără să omită nimic. În cursul mărturisirii, Melanie dădu frecvent din cap, amuzându-se cu multă simpatie de revărsarea naivă a dragostei Alexandrei asupra lui Jordan, dar nu mai zâmbi când îi spuse de intenţia lui de a o trimite la Devon.

Alexandra termină relatând explicaţia dată de Jordan pentru dispariţia lui, după care o bătu uşor pe dosul mâinii.

— Toate astea ţin de trecut. Dar în legătură cu viitorul, ai vreun plan?

— Da, spuse Alexandra cu o forţă calmă. Vreau să divorţez.

— Ce? Doar nu vorbeşti serios! de-abia putu să îngaime Melanie.

Alexandra era deosebit de serioasă şi o spuse.

— Divorţul este de neimaginat, vorbi Melanie, respingând această alternativă în câteva propoziţii scurte. Ai deveni o paria, Alex. Chiar şi soţul meu, care îmi dă mână liberă în aproape orice, mi-ar interzice să fiu în compania ta… Ai fi exclusă din societatea decentă oriunde, toată lumea ţi-ar închide uşa în nas.

— Şi totuşi este de preferat decât să fiu căsătorită cu el şi să mă trimită undeva, în Devon.

— Poate că aşa ţi se pare acum, dar, nu contează ce simţi. Sunt aproape sigură că soţul tău ar trebui să accepte divorţul şi nu-mi închipui că o va face. Chiar şi dacă ar accepta, va fi foarte greu de câştigat şi ai nevoie de motive şi de dovezi, precum şi de consimţământul lui Hawk.

— M-am gândit la asta când ai venit şi deja am impresia că am motive şi s-ar putea să nu am nevoie deloc de consimţământul lui. În primul rând am fost constrânsă la această căsătorie de… de circumstanţe. În al doilea rând, la căsătoria noastră s-a angajat să mă iubească şi să mă respecte, dar nu avea intenţia să facă niciuna, nici alta. Totuşi, nu văd de ce ar refuza consimţământul, adăugă Alexandra cu o izbucnire de mânie. Nu a dorit niciodată să se căsătorească cu mine.

— Ei bine, replică Melanie, asta nu înseamnă că i-ar face plăcere să ştie toată lumea că tu nu-l mai vrei.

— Când o să aibă timp să se gândească la acest plan, o să fie categoric uşurat să scape de mine.

— Nu sunt atât de sigură că doreşte să scape de tine. Am văzut cum îl privea azi pe lordul Anthony în biserică; nu cu uşurare, ci cu furie.

— Este irascibil de la natură, spuse Alexandra cu dezgust, amintindu-şi de întâlnirea lor din salon. Nu are

niciun motiv să fie furios pe Anthony sau pe mine.

— Niciun motiv! repetă Melanie nevenindu-i să creadă. Păi tocmai erai pe cale să te măriţi cu un alt bărbat.

— Nu văd cum poate schimba asta lucrurile. Aşa cum tocmai ţi-am spus, de la început nu a dorit să se căsătorească cu mine.

— Dar asta nu înseamnă că a vrut să se căsătorească altcineva cu tine, replică înţelept Melanie. Oricum nu contează. Divorţul iese pur şi simplu din discuţie. Trebuie să existe o altă soluţie. Soţul meu se întoarce astăzi din Scoţia, zise ea cu entuziasm. Am să-i cer sfatul lui John. Este un om foarte înţelept. Şi îi căzu deodată faţa. Din nefericire, îl consideră pe Hawk cel mai apropiat prieten, aşa încât sfatul lui va fi influenţat întrucâtva de acest lucru. Totuşi, spuse ea categoric, divorţul iese complet din discuţie. Trebuie să existe o altă soluţie.

A rămas tăcută un timp mai îndelungat, pierdută în gândurile ei, cu fruntea încruntată.

— Nu este de mirare că te-ai îndrăgostit lulea de el, continuă cu un zâmbet uşor, plin de simpatie. Zeci de femei dintre cele mai rafinate din Anglia s-au dat peste cap pentru el, zise ea gânditoare. Dar, cu excepţia unei pasiuni ocazionale pentru una dintre ele, nu a arătat niciodată niciun semn de reciprocitate la sentimentele lor. Fireşte, acum, că s-a întors, toată lumea se va aştepta să-i cazi imediat în braţe, mai ales că toţi îşi amintesc în acest moment cât de orbeşte de îndrăgostită erai de el când ai venit prima dată la Londra.

Gândul că Melanie avea perfectă dreptate o făcu pe Alexandra să se simtă deodată foarte rău. Sprijinindu-şi capul de canapea, închise ochii simţindu-se profund nefericită.

— Nu m-am gândit la asta, dar aşa e.

— Fireşte, aprobă absentă Melanie. Pe de altă parte, zise şi ochii începură să-i strălucească, nu ar fi încântător dacă s-ar întâmpla exact pe dos?

— Ce vrei să spui?

— Soluţia ideală a întregii probleme ar fi ca el să se

îndrăgostească de tine. Asta ţi-ar da posibilitatea să-ţi păstrezi mândria şi soţul.

— Melanie, zise moale Alexandra, în primul rând nu cred că cineva îl poate face pe acest om să se îndrăgostească, pentru că nu are inimă. În al doilea rând, chiar dacă ar avea una, este categoric imună la mine. În al treilea rând...

Râzând, Melanie o prinse pe Alexandra de mână, o ridică de pe sofa şi o trase în faţa oglinzii.

— Asta a fost înainte. Priveşte în oglindă, Alex. Femeia care se uită acum la tine are Londra la picioare! Bărbaţii se bat pentru tine...

Alexandra suspină uitându-se în oglindă la Melanie mai curând decât la propria ei imagine.

— Numai pentru că am devenit un fel de modă absurdă. Pentru moment este la modă ca bărbaţii să-şi închipuie că s-au îndrăgostit de mine.

— Minunat, zise Melanie şi mai încântată decât până acum. Hawthorne va avea şocul vieţii lui când îşi va da seama de asta.

O scurtă lucire de veselie apăru în ochii Alexandrei, apoi se stinse brusc.

— Nu contează.

— O, ba da, contează! râse Melanie. Gândeşte-te numai: pentru prima dată în viaţa lui, Hawthorne are concurenţă – şi asta pentru propria lui soţie! Gândeşte-te cum va savura înalta societate spectacolul oferit de cel mai libertin bărbat din Anglia încercând fără prea mare succes să-şi seducă şi să-şi supună propria soţie.

— Mai există un motiv pentru care nu o să meargă, spuse ferm Alexandra.

— Care anume?

— Nu am să o fac eu. Chiar dacă aş putea face acest lucru, ceea ce nu pot să fac, nu vreau să încerc.

— Dar de ce? izbucni Melanie. De ce nu?

— Pentru că nu-l plac! declară Alexandra cu hotărâre. Nu vreau să mă iubească, nu vreau nici măcar să-l văd în apropierea mea.

Spunând asta, se duse să sune pentru ceai.

— Totuşi, asta este singura şi cea mai bună soluţie pentru situaţia de faţă. Luându-şi mănuşile şi poşeta, Melanie o sărută pe Alexandra pe frunte. Eşti încă şocată şi epuizată şi nu poţi gândi limpede. Lasă totul pe mine.

Ajunsese la jumătatea camerei când Alexandra îşi dădu seama că Melanie părea să aibă în minte o destinaţie precisă şi că se grăbea parcă să ajungă acolo.

— Unde te duci, Mei? o întrebă ea bănuitoare.

— Să-l văd pe Roddy, spuse Melanie, întorcându-se din uşă. Ne putem bizui pe el să se asigure că Hawthorne va fi informat cât mai curând posibil că nu mai eşti şoricelul naiv de la ţară, aşa cum ar putea el crede că eşti. Roddy adoră să facă asta, anunţă Melanie veselă. Este exact genul de agitaţie de care se bucură cel mai mult.

— Melanie, aşteaptă! izbucni Alexandra obosită, dar nu obiectă în mod deosebit la această parte a planului ei – nu în acest moment, când epuizarea începuse să o copleşească. Promite-mi că n-ai să mai faci nimic altceva fără să-mi spui.

— Foarte bine, acceptă Melanie veselă şi dispăru cu o fluturare de mână.

Alexandra îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, oboseala începând să o doboare.

Ceasul care bătea ora zece, împreună cu vânzoleala continuă a oaspeţilor în holul principal de jos, o treziră în sfârşit la realitate. Sprijinindu-se într-un cot, Alexandra deschise ochii surprinsă că a adormit pe canapea la o oră considerată în mod firesc ca foarte devreme seara. Ascultă zgomotele ce se auzeau jos, permanenta deschidere şi închidere a uşii din faţă şi se ridică, întrebându-se ameţită de ce-i vizita aproape întreaga cremă a înaltei societăţi… Şi atunci îşi aminti.

Se întorsese Hawk.

Evident, toată lumea credea că el este aici şi erau prea dornici să-l vadă şi să vorbească cu el pentru a mai respecta convenienţele care prevedeau că ar fi trebuit să aştepte măcar până a doua zi pentru a-l vizita.

Hawk probabil că a anticipat acest lucru, se gândi Alexandra iritată. Se ridică, îşi puse un halat de mătase şi se urcă în pat. De aceea hotărâse probabil să-şi petreacă noaptea la casa ducesei, lăsându-i pe ei aici să încerce să facă faţă valului de vizitatori.

Soţul ei, nu avea nicio îndoială, şedea fericit în patul lui, bucurându-se de o noapte liniştită.

CAPITOLUL 20

Alexandra greşea în ce priveşte ambele presupuneri. Jordan nu era în pat şi nu se bucura de seara lui.

Aşezat în fotoliu în salonul baroc din casa bunicii lui, cu picioarele neglijent întinse în faţă şi cu o expresie calmă, şedea de vorbă cu trei prieteni care veniseră să-l viziteze aici, ca şi cu Roddy Carstairs, care, după cât se părea, venise să-l regaleze cu istorioarele amuzante despre escapadele Alexandrei.

După ce-l ascultă pe Carstairs vorbind timp de aproape o oră, nu se putea spune că Jordan era uşor enervat, sau întrucâtva iritat, şi nici măcar foarte supărat. Era de-a dreptul livid. În timp ce el zăcea acolo treaz nopţile, făcându-şi probleme că tânăra şi iubitoarea lui soţie şi-o fi pierdut minţile de durere, ea avea Londra la degetul cel mic. În timp ce el putrezea în închisoare, Alexandra avusese vreo duzină de flirturi bine cunoscute, în timp ce el zăcea în lanţuri, „Alex” a câştigat evident cursa de la Gresham Green şi a avut un simulacru de duel cu lordul Mayberry îmbrăcată în pantaloni bărbăteşti, ceea ce, după cum se spune, l-a distras atât de mult pe adversarul ei, încât a pierdut lupta. A hoinărit prin târguri şi a luat parte la un fel de misiune uite-groapa-nu-e-groapa cu un vicar la Southeby, despre care Jordan ar fi putut jura că are cel puţin şaptezeci de ani. Şi asta nu era decât jumătate din ceea ce făcuse.

Dacă era să-i dai crezare lui Carstairs, Tony primise

circa şaizeci de cereri în căsătorie pentru ea; iar curtezanii respinşi la început s-au certat, apoi au ajuns chiar să se bată pentru ea şi, în final, unul dintre ei, Marbly, a încercat practic să o răpească; un oarecare Sevely a publicat un poem, elogiindu-i farmecele, intitulat Odă pentru Alex; iar bătrânul Dilbeck şi-a numit ultima variantă de trandafir Alex magnifica...

Lăsându-se pe spate în scaunul său, Jordan puse picior peste picior, sorbi din paharul cu brandy şi ascultă vocea tărăgănată a lui Carstairs, având grijă ca trăsăturile sale să nu exprime decât faptul că era uşor amuzat de nebuniile soţiei sale.

Era exact reacţia pe care cei trei prieteni o aşteptau din partea lui, Jordan ştia asta, pentru că în rândul cremei înaltei societăţi era de la sine înţeles că soţii şi soţiile sunt liberi să facă tot ceea ce doresc – atâta vreme cât o fac cu discreţie. Pe de altă parte, în rândul gentlemenilor uniţi de o strânsă fraternitate era de asemenea de la sine înţeles că un bărbat trebuie să fie informat de către prietenii lui cei mai apropiaţi – într-un mod cât mai delicat posibil – când micile nebunii ale soţiei ameninţau să depăşească limita acceptabilului şi să-l pună într-o situaţie stânjenitoare. Fapt pentru care, bănuia Jordan, cei trei prieteni ai săi nu au prea încercat să-l reducă astă-seară la tăcere pe Carstairs.

Dacă din întâmplare Carstairs nu ar fi sosit odată cu cei trei prieteni, el nu ar fi fost primit în seara asta în casă. Pentru Jordan, el nu era nimic altceva decât o cunoştinţă îndepărtată şi un bârfitor care te irita, dar ceilalţi trei bărbaţi prezenţi în salon erau prietenii lui Jordan. Şi, deşi ei au încercat în câteva rânduri să-l determine pe Carstairs să mai vorbească şi despre altceva decât despre aventurile Alexandrei, era evident din expresiile lor menţinute cu grijă neutre că Roddy Carstairs spunea în cea mai mare parte adevărul.

Jordan îl privi bănuitor pe Carstairs, întrebându-se de ce s-a obosit să năvălească aici atât de repede ca să-l desfete cu istorioarele lui. Toată lumea bună ştia că Jordan nu a considerat niciodată femeile altceva decât bune de

încălzit patul. Era ultimul om de pe pământ care ar fi putut fi suspectat de faptul că şi-ar putea pierde minţile pentru o faţă frumoasă sau un corp voluptuos. Ar fi fost uluiţi dacă ar fi ştiut că şi-a pierdut capul din cauza unei fătuci încântătoare, cu părul castaniu-închis şi asta cu multă vreme înainte ca ea să dea prea multe semne că ar deveni o adevărată frumuseţe.

Cei patru bărbaţi din salonul casei de pe Gloucester Street ar fi rămas de asemenea muţi de uimire dacă ar fi ştiut că în timp ce Jordan îl asculta calm pe Carstairs, în interior clocotea. Era furios pe Tony că a scăpat-o pe Alexandra din mână şi supărat pe bunica lui că nu a ţinut-o sub control. Evident, faptul că era ducesă de Hawthorne i-a dat posibilitatea să facă tot ce-i plăcea fără prea mari consecinţe punitive. Jordan nu putea schimba trecutul; totuşi, îi putea schimba în mod drastic viitorul. Dar nu nebuniile Alexandrei îl înfuriau practic cel mai tare; şi nici măcar flirturile ei.

Fără nicio raţiune, lucrul care îl înfuria cel mai tare era faptul că îi spuneau „Alex”.

După cât se părea, toată lumea îi spunea Alex. Toţi membrii înaltei societăţi păreau să fie în cei mai intimi termeni de prietenie cu soţia sa, în special cei de sex masculin.

Jordan îşi aruncă o privire spre valetul care şedea în dreptul uşii şi înclină imperceptibil din cap, ceea ce însemna că paharele oaspeţilor nu mai trebuie umplute. Aşteptând momentul ca Roddy Carstairs să facă o pauză pentru a-şi trage răsuflarea, Jordan minţi scurt.

— Ştiu că ne vei scuza, Carstairs. Am probleme de afaceri de discutat cu aceşti gentlemeni.

Roddy dădu amabil din cap şi se ridică să plece, dar nu înainte de a mai arunca o ameninţare verbală.

— Sunt fericit că te-ai întors printre noi, Hawk. Ce păcat pentru sărmanul Tony, totuşi! Este tot atât de înnebunit după Alex ca Wilston, Gresham, Fites, Moresby şi alţi câteva zeci…

— Inclusiv tu? întrebă Jordan cu răceală.

Roddy ridică imperturbabil din sprâncene.

— Fireşte.

După ce Roddy se retrase, doi dintre prietenii lui Jordan, lorzii Hastings şi Fairfax, se ridicară şi ei să plece, cerându-şi parcă scuze şi părând stânjeniţi. Lordul Hastings, căutând să spună ceva pentru a spulbera încordarea, se agăţă de subiectul Cursei Regale, o cursă cu obstacole, eveniment care dura două zile şi la care în mod tradiţional toată nobilimea ori participa, ori o urmărea din tribune.

— Ai de gând să participi la cursă în septembrie cu armăsarul ăla negru al tău, Hawk? îl întrebă lordul Hastings.

— Am să particip la cursă cu unul din caii mei, spuse el, încercând simultan să-şi controleze furia dezlănţuită împotriva lui Carstairs şi să-şi reamintească bucuria uriaşă de a participa la cea mai importantă cursă cu obstacole a anului.

— Ştiam eu că ai să o faci. Pe tine pariez dacă te hotărăşti să-l călăreşti pe Satan.

— Tu nu participi? îl întrebă Jordan fără interes.

— Fireşte că da. Dar dacă tu călăreşti bruta aia neagră, am să pariez pe tine, nu pe mine. Este cel mai iute diavol pe care l-am văzut vreodată.

Jordan se încruntă derutat. Satan, mândria grajdurilor sale, era un cal de trei ani, nărăvaş şi imprevizibil, când Jordan îl călărise ultima dată, cu un an în urmă.

— L-ai văzut pe Satan alergând?

— Sigur! Soţia ta a participat la cursă cu el… Hastings se întrerupse brusc, îngrozit când Jordan strânse puternic din dinţi, arătând cât era de furios.

— L-a… l-a stăpânit foarte bine şi nu l-a forţat prea tare, Hawk, spuse şi Fairfax cu disperare când văzu reacţia lui Jordan.

— Sunt sigur că ducesa ta este pur şi simplu foarte îndrăzneaţă, adăugă lordul Hastings, bătându-l pe Jordan pe umăr. Imediat aprobă şi lordul Fairfax.

— Da, aşa este, este curajoasă.

— Îndrăzneaţă, asta este. N-ai decât să strângi doar un pic frâul şi va fi blândă ca un mieluşel.

— Docilă ca un mieluşel! fu imediat de aceeaşi părere şi Hastings.

Odată ieşiţi din casă, cei doi bărbaţi, amândoi crescători de cai şi jucători înveteraţi, se opriră pe trepte făcând un schimb de priviri pline de îndoială.

— Docilă ca un mieluşel? repetă lordul Hasting fără să-i vină să creadă cuvintele prietenului său. Dacă Hawk va strânge puţin frâul?

— Fireşte, zâmbi lordul Fairfax, dar mai întâi va trebui să i-l treacă prin zăbale şi pentru a face asta va trebui să o priponească. O să se lupte zdravăn cu el când Jordan va încerca să o îmblânzească, ascultă la mine. Este mai îndrăzneaţă decât orice altă femeie obișnuită – şi bănuiesc eu, mult mai mândră.

Hastings nu fu de acord cu asta.

— Uiţi extraordinarul efect al lui Hawk asupra femeilor. În câteva săptămâni o să fie moartă după el. La Cursa Regală o să-şi lege panglica la mâna lui şi o să-l ovaţioneze. Tânărul Wilson şi prietenul său Fairchilde au pariat exact pe chestia asta. În cartea de la White’s mizele sunt deja de patru la unu că Hawk îi va purta panglica.

— Greşeşti, prietene. O să-i facă lui Jordan viaţa un iad.

— Nicio şansă. Era înnebunită după el când a venit la Londra. Ai uitat cum s-a făcut de râs din cauza lui cu câteva săptămâni în urmă? Din momentul în care Jordan a intrat în dimineaţa asta în biserică, toată lumea numai despre asta vorbeşte.

— Ştiu şi pun pariu că nici ea nu a uitat, spuse aspru Fairfax. O cunosc pe ducesa lui Hawk şi doamna are mândrie – mândria o va reţine să-i cadă cu uşurinţă în braţe, ascultă la mine.

Ridicând provocator din sprâncene, Hastings zise:

— Pariez pe o mie de lire sterline că la Cursa Regală îşi va lega panglica de braţul lui Jordan.

— Accept, spuse Fairfax fără ezitare şi se îndreptă spre White’s pentru a se relaxa şi a juca puţin în acest club exclusiv de gentlemeni – dar nu pentru a înregistra în carte

acest pariu special. Va rămâne secret din respect pentru prietenul lor.

După ce au plecat Fairfax şi Hastings, Jordan se îndreptă spre o măsuţă şi-şi umplu din nou paharul. Furia pe care şi-o ascunsese cu grijă faţă de cei doi era acum evidentă în rigiditatea maxilarelor încleştate, când se întoarse şi privi la cel mai apropiat prieten al lui, John Camden.

— Sper din toată inima, spuse Jordan tărăgănat, cu o ironie muşcătoare, că n-ai rămas pentru că ştii şi tu alte păcate comise de Alexandra, pe care consideri că trebuie să mi le spui în particular?

Lordul Camden izbucni într-un râs puternic.

— Greu de crezut aşa ceva. Când Carstairs a povestit despre cursa la care a participat soţia ta în Hyde Park şi despre duelul ei cu Mayberry, a menţionat clar numele Melanie. Mi se pare că a spus că Melanie a aclamat victoria ducesei tale de ambele dăţi.

— Ei şi? Jordan sorbi din pahar.

— Melanie, zise John, este soţia mea.

— Ce? Mâna lui Jordan se opri la jumătate drumului, cu paharul pe care tocmai îl ducea la gură.

— M-am căsătorit.

— Adevărat? replică dur Jordan. De ce?

— Pentru că n-am putut să rezist, zâmbi John.

— În acest caz dă-mi voie să-ţi transmit felicitările mele întârziate, spuse Jordan sarcastic. Ridică paharul într-un simulacru de toast, apoi se controlă, anii de bună creştere învingând. Îmi cer scuze pentru mojicia mea, John. În momentul de faţă, în ce mă priveşte căsătoria nu este la loc de cinste pe lista motivelor de sărbătorit. Melanie este cineva pe care o cunosc? Am întâlnit-o?

— Categoric nu! spuse John râzând cu exagerare. Şi-a făcut intrarea în societate exact când ai plecat tu, ceea ce a fost perfect. Ai fi găsit-o irezistibilă şi ar fi trebuit să te provoc la duel acum, că te-ai întors.

— Reputaţia ta nu era mult mai grozavă decât a mea.

— N-am fost niciodată în liga ta, glumi John, încercând

evident să-l înveselească puţin pe prietenul său. Dacă aruncam o privire admirativă asupra unei domnişoare atrăgătoare, mama ei mai punea imediat încă un om să o păzească. Când o făceai tu, orice mamă se prăbuşea în spasmele groazei şi ale speranţei. Fireşte, eu nu aveam de oferit un ducat, de fapt cauza în mare măsură, a crizelor şi speranţelor lor.

— Ţin să-ţi reamintesc că nu m-am legat niciodată de neprihănite virtuoase, spuse Jordan, aşezându-se şi privind în pahar.

— Nu ai făcut-o. Dar dacă soţiile noastre au suficiente lucruri în comun ca să devină prietene, nu pot decât să presupun că seamănă mult una cu alta. În acest caz viaţa ta o să fie un calvar.

— De ce? întrebă Jordan politicos.

— Pentru că n-ai să ştii de la o zi la alta ce-i mai trece prin cap să facă, iar când ai să descoperi, o să te îngrozeşti. Melanie mi-a spus în după-amiaza asta că este însărcinată şi deja mă tem foarte tare să nu uite pe undeva copilul după ce o să-l nască.

— Este neglijentă? întrebă Jordan, încercând fără succes să pară interesat de proaspăta soţie a prietenului său.

— Probabil că da, ridică John din umeri. Cum altfel ar fi uitat să-mi spună, când m-am întors astăzi târziu din Scoţia, că ea şi soţia celui mai bun prieten al meu – pe care eu încă nu am întâlnit-o – au fost implicate împreună în câteva situaţii confuze?

Dându-şi seama că încercarea lui de a schimba starea de spirit a lui Jordan nu are niciun succes, John ezită şi apoi continuă grav:

— Ce ai de gând să faci în legătură cu soţia ta?

— Am câteva posibilităţi şi în momentul ăsta toate mă atrag, răspunse scurt Jordan. Aş putea să-i rup gâtul, să o pun sub pază sau să o trimit mâine la Devon, departe de ochii lumii.

— Doamne Dumnezeule, Hawk, nu poţi să faci asta. După ceea ce s-a întâmplat astăzi în biserică oamenii or să

creadă că…

— Nu dau doi bani pe ce cred oamenii, îl întrerupse Jordan, dar în cazul de faţă nu ăsta era adevărul şi o ştiau amândoi. Jordan devenea tot mai furios la ideea să fie obiectul batjocurei publice pentru că nu-şi putea ţine în frâu propria soţie.

— Probabil că nu este decât foarte îndrăzneaţă, se aventură lordul Camden. Melanie o cunoaşte şi o place foarte mult. Ridicându-se să plece, spuse: dacă ai chef, vino mâine seară la White’s. Am convenit să bem pentru că am să fiu tată.

— Am să vin, spuse Jordan cu un zâmbet forţat.

După ce Camden plecă, Jordan rămase privind fără să vadă tabloul de deasupra căminului, întrebându-se cu câţi amanţi s-a culcat Alexandra. În după-amiaza asta, când erau singuri în salon, văzuse în ochii ei că-şi pierduse inocenţa, văzuse deziluzia. Cândva, superbii ei ochi erau plini de candoare, şi încredere, şi blândeţe când îl privea. Acum strălucirea lor era întunecată de o ostilitate rece.

Furia îl devora pe Jordan ca un foc dezlănţuit când se gândea la motivul pentru care Alexandra îl tratase cu o asemenea ostilitate agresivă astăzi: îi părea rău că nu a murit. Copila neprefăcută, plină de dragoste, cu care se căsătorise, era acum furioasă pentru că el era în viaţă. Tânăra fată încântătoare cu care se căsătorise se transformase într-o… ticăloasă rece, calculată şi frumoasă.

Se gândi câteva minute la divorţ, apoi respinse ideea. Lăsând la o parte scandalul, ca să obţii un divorţ, îţi trebuiau ani de zile, iar el dorea un moştenitor. Bărbaţii din familia Townsende păreau blestemaţi să nu trăiască mult, şi chiar dacă Alexandra s-a dovedit a fi lipsită de virtute şi bună-cuviinţă, cum părea acum, putea totuşi să-i facă un copil, izolată dacă va fi necesar, pentru a fi sigur că, acesta este al lui şi nu al altcuiva.

Sprijinindu-şi capul de spătarul scaunului, Jordan închise ochii, trase lung, lung, aer în piept încercând să se stăpânească. Când în sfârşit reuşi să facă asta, îi trecu prin minte că o condamnă pe Alexandra şi-i decide viitorul pe

baza unor bârfe obişnuite. Îi datorează viaţa fetei neprefăcute şi neprihănite cu care a crezut că s-a căsătorit. Fireşte, îi datorează şi dreptul de a se apăra singură.

A doua zi, hotărî el, o va pune în faţa lucrurilor pe care le-a auzit în seara aceea de la Carstairs şi-i va da şansa să le dezmintă. Avea dreptul la asta, cu condiţia să nu fie prea proastă ca să-l mintă. Dar dacă reiese clar că este o oportunistă care urmăreşte un anumit plan sau o mică destrăbălată senzuală, atunci o s-o îmblânzească cu toată lipsa de milă pe care o merită.

Ori se va supune voinţei lui, ori i-o va înfrânge pe a ei. Indiferent care din aceste două lucruri se va întâmpla, Alexandra va fi nevoită să înveţe să se poarte ca o soţie bună şi docilă, decise Jordan cu hotărâre rece.

CAPITOLUL 21

Alexandra fu trezită de un zgomot neîncetat de paşi ce veneau prin holul din care se intra în dormitorul ei şi de voci înăbuşite ale servitorilor care se grăbeau să-şi îndeplinească îndatoririle. Somnoroasă, se întoarse cu faţa în sus şi privi ceasul într-o confuzie totală. Nu era încă ora nouă, deci mult prea devreme ca personalul să-şi înceapă treburile la acest etaj, unde în cursul sezonului persoanele care-l locuiau dormeau adesea până după ora unsprezece după ce fuseseră la petreceri până în zori.

Fără îndoială că se pregăteau pentru sosirea, mai târziu, a ilustrului lor stăpân, îşi spuse ea cu dezgust.

Fără să se mai obosească să o sune pe cameristă, Alexandra coborî din pat şi începu rutina ei firească de dimineaţă, cu urechile pâlnie la activitatea fără precedent care părea să se desfăşoare dincolo de dormitorul ei.

Îmbrăcată într-o frumoasă rochie de dimineaţă cu

mâneci scurte bufante, deschise uşa, dar fu nevoită să se dea înapoi când patru valeţi trecură grăbiţi spre ceea ce fusese dormitorul stăpânului, fără să poată vedea nimic înaintea lor din cauza cutiilor stivuite în braţele lor şi care purtau numele celor mai buni croitori şi cizmari din Londra.

Din holul de jos se auzeau bătăile la uşa de la intrare şi zgomotul făcut de uşa ce se deschidea şi se închidea întruna, precum şi voci bărbăteşti profunde, educate. Astăzi, agitaţia era mult, mult mai mare decât seara trecută. Vizitatorii soseau evident într-un număr incredibil, sperând să-l vadă pe Hawk, în privinţa asta Alexandra nu avea nicio îndoială. În trecut, ea şi ducesa primeau în mod normal un număr destul de mare de vizite în fiecare zi, dar niciodată atât de multe şi categoric niciodată la o oră atât de matinală.

Curioasă, merse de-a lungul holului spre balustradă şi privi în jos, unde Higgins, şi nu Penrose, tocmai deschidea uşa lăsând să intre trei bărbaţi pe care Alexandra îi cunoştea numai după titluri. Alţi doi era evident că tocmai sosiseră, aşteptând politicos să fie invitaţi într-un salon, în timp ce pretutindeni în jurul lor servitori îmbrăcaţi în costume imaculate îşi îndeplineau îndatoririle cu însufleţire şi fervoare.

În timp ce Higgins îl conducea pe ultimul dintre cei mai proaspăt sosiţi oaspeţi spre bibliotecă, Alexandra opri o cameristă ce trecea prin hol ducând în braţe un vraf de lenjerie curată.

— Lucy?

— Da, my lady? răspunse servitoarea făcând o scurtă reverenţă.

— De ce umblă servitorii de colo-colo atât de devreme?

Micuţa fată în casă îşi îndreptă umerii şi proclamă plină de mândrie:

— Ducele de Hawthorne a venit în sfârşit acasă.

Alexandra căută balustrada pentru a se sprijini de ea, cercetând cu privirea şocată holul de jos.

— Este deja aici?

— Da, my lady, sigur.

Alexandra îşi îndreptă privirea uimită spre holul de jos exact în momentul în care Jordan însuşi ieşea dintr-un salon, îmbrăcat în pantaloni albastru-închis impecabil croiţi şi cu cămaşă albă, descheiată neglijent la piept. Împreună cu el era chiar figura de neconfundat a lui George, prinţul moştenitor însuşi, îmbrăcat în bogate catifeluri şi mătăsuri viu colorate, uitându-se în sus spre Jordan şi vorbind cu pluralul regal.

— A fost op neagră pentru noi ziua în care ai dispărut, Hawthorne. Îţi ordonăm să ai mai multă grijă de tine pe viitor. Familia ta a fost lovită de prea multe nenorociri tragice. Sperăm să-ţi iei toate precauţiile pentru viitor. Mai mult, decretă el, ne-ar face plăcere să te consacri procreării unor moştenitori, ca să-ţi asiguri cum se cuvine succesiunea.

Jordan nu răspunse edictului regal decât cu un zâmbet amuzat, spunând apoi ceva cu o voce şoptită, ceea ce-l făcu pe prinţ să-şi dea capul pe spate şi să izbucnească în râs.

Bătându-l pe Jordan pe spate, prinţul îşi ceru scuze pentru că a venit neanunţat în dimineaţa asta. Apoi se retrase exact în momentul în care Higgins apăru la timp pentru a deschide uşa cu o plecăciune, l-a trebuit un oarecare timp Alexandrei să-şi revină din şocul de a-l vedea pe regent în aceeaşi casă cu ea şi pe Jordan tratându-l pe viitorul monarh cu o degajare care friza o cordialitate înşelătoare.

Când în hol nu mai fu decât majordomul, Alexandra se scutură de toate gândurile şi coborî încet scările, străduindu-se să-şi găsească un oarecare echilibru mental. Lăsând deoparte spectacolul impresionant oferit de regent, îşi concentră gândurile la un eveniment şi mai impresionant – apropiata ei confruntare cu Jordan.

— Bună dimineaţa, Higgins, spuse ea politicos când ajunse în hol. Unde sunt Penrose şi Filbert în dimineaţa asta?

— Excelenţa sa i-a trimis la bucătărie când a venit azi-

dimineaţă. Crede că locul lor nu este… aici… unde ar putea să… adică…

— Adică doreşte să nu fie văzuţi, asta este? întrebă rigidă Alexandra. Aşa încât i-a exilat la bucătărie.

— Exact.

Alexandra îngheţă.

— Nu i-ai spus excelenţei sale că Penrose şi Filbert sunt prie… îşi controlă impulsul automat de a spune „prieteni” continuând – servitorii mei?

— Ba da, am menţionat lucrul acesta.

Cu un efort supraomenesc Alexandra încercă să-şi stăpânească izbucnirea disproporţionată de furie. Evident, cei doi bătrâni blânzi nu erau capabili să-l primească pe prinţul regent şi nici torentul ăsta de vizitatori şi ea nu-l putea contrazice în această privinţă pe Hawk. Dar să-i umilească în faţa restului personalului exilându-i la bucătărie – în loc să-i trimită în altă parte a casei pentru a da o mână de ajutor – asta era extrem de nedrept şi de crud. Era de asemenea, presupuse Alexandra, un act de răzbunare meschină din partea lui Hawk.

— Fii amabil şi spune-i excelenţei sale că doresc să-l văd astăzi, zise Alexandra, având grijă să nu-şi verse furia pe Higgins. Şi cât mai curând posibil.

— Şi excelenţa sa doreşte să vă vadă – la ora unu şi jumătate în biroul său.

Alexandra îşi aruncă privirea spre ceasul impunător din hol. Întrevederea cu soţul ei urma să aibă loc peste trei ore şi cincisprezece minute. Trei ore şi cincisprezece minute de aşteptare, până când îi va putea spune bărbatului cu care din greşeală s-a căsătorit că doreşte să îndrepte această greşeală. Între timp o să-i vadă pe Tony şi pe ducesă.

— Alex, o strigă Tony din capătul celălalt al holului exact în momentul în care ea ridica mâna ca să bată la uşa ducesei. Cum te simţi în dimineaţa asta? o întrebă îndreptându-se spre ea. Alexandra îi zâmbi cu afecţiune de soră.

— Bine. Am dormit de ieri după-amiază până acum.

Dar tu?

— Nu prea am închis ochii, recunoscu Tony, râzând. Ai văzut asta? o întrebă dându-i ziarul.

Alexandra înclină din cap în timp ce parcurgea pagina plină de ştiri despre răpirea lui Jordan şi evadarea lui, inclusiv o relatare amplă făcută de un prizonier, tovarăş de-al său, un american pe care Jordan îl salvase – cu riscuri repetate pentru propria lui viață, după cum se spunea în articol.

Uşa apartamentului ducesei se deschise şi apărură doi valeţi purtând pe umeri cufere grele. Ducesa stătea în mijlocul camerei, dirijând trei fete în casă care îi împachetau lucrurile.

— Bună dimineaţa, dragii mei, le spuse lui Tony şi Alexandrei, invitându-i înăuntru. Concediind servitoarele se prăbuşi pe un scaun, privind camera în dezordine şi pe cei doi tineri care s-au aşezat vizavi de ea.

— De ce împachetaţi? întrebă Alexandra îngrijorată.

— Eu şi Anthony ne instalăm în casa mea din oraş, îi răspunse, ca şi cum Alexandra ar fi trebuit să se aştepte la asta. În definitiv, nu mai ai nevoie de mine ca să te păzesc când eşti cu propriul tău soţ.

La cuvintele „soţul tău”, inima Alexandrei tresări în semn de protest, iar stomacul i se făcu ghem.

— Sărmană copilă, spuse ducesa remarcând brusca tensiune a Alexandrei. Câte şocuri ai suferit în scurta ta viaţă, toate culminând cu cel de ieri. Casa se află sub asediul tuturor gurilor rele din Londra. Totuşi valul se va potoli în curând. Într-o zi sau două ne vom relua activităţile şi îndatoririle ca şi cum ceea ce s-a întâmplat nu priveşte pe nimeni – cu excepţia noastră. Lumea din înalta societate va presupune, fireşte, că Anthony a vrut să se căsătorească cu tine din simţul datoriei faţă de vărul lui decedat, iar acum, când acesta s-a întors, totul s-a rezolvat spre satisfacţia noastră deplină.

Alexandra era sigură că înalta societate nu o să creadă acest lucru şi o spuse cu voce tare.

— O să creadă, draga mea, continuă ducesa cu o

expresie de superioritate veselă, pentru că eu am spus asta unor prieteni ai mei când au năvălit ieri aici, în timp ce tu te odihneai. Mai mult, Anthony a fost îndrăgostit nebuneşte anul trecut de Sally Farnsworth, ceea ce face credibilă ideea că se căsătorea cu tine numai din simţul datoriei. Prietenii mei vor şopti toate astea în urechi potrivite, iar povestea se va răspândi, aşa cum se întâmplă întotdeauna.

— Cum poţi fi atât de sigură? întrebă Alexandra. Ducesa ridică din sprâncene şi zâmbi.

— Pentru că prietenii mei ar avea mult de pierdut dacă nu răspândesc totul aşa cum le-am cerut eu să o facă. Vezi tu, draga mea, vorba din bătrâni potrivit căreia important este pe cine cunoşti este depăşită. Cu adevărat important este ce ştii şi despre cine ştii. Iar eu ştiu destule încât să fac ca lucrurile să devină foarte neplăcute pentru majoritatea prietenilor mei.

Tony râse.

— Eşti total lipsită de scrupule, bunico.

— Este adevărat, recunoscu ea cu sinceritate. Alexandra, de ce te mai îndoieşti încă?

— Dintr-un singur motiv. Pentru că planul vostru pare să depindă de apariţia noastră a tuturor imediat în lume. Celălalt nepot al vostru, spuse Alexandra referindu-se la Jordan în mod deliberat în termeni impersonali, ca să arate clar că nu doreşte să-i menţioneze numele, titlul sau relaţia legală temporară cu ea, mi-a ordonat ieri să nu părăsesc această casă. De altfel un ordin pe care nu am nicio intenţie să-l urmez, termină ea revoltată.

— Nu putea să gândească limpede, zise ducesa după ce chibzui puţin. Dacă ar face asta, toată lumea ar crede că ţi-ar fi ruşine de faptul că ai vrut să te căsătoreşti cu Tony. Mai mult, asta ar implica o înstrăinare între tine şi soţul tău. Nu, draga mea, încheie ea vioaie. Jordan nu analizase întreaga chestiune când ţi-a ordonat lucrul ăsta. Într-o zi sau două vom ieşi cu toţii în societate. Nu se poate opune. Am să-i vorbesc în numele tău.

— Nu, bunico, spuse Alexandra blând, te rog, nu. Acum sunt o femeie matură şi nu mai este nevoie să

vorbească altcineva în numele meu. Mai mult, nu am de gând să-l las să-mi dea ordine. Nu are niciun drept.

Ducesa tresări când auzi această declaraţie de nesupunere, care nu se cuvenea să fie făcută de o soţie.

— Ce stil bombastic! Soţul are dreptul legal de a guverna activităţile soţiei. Şi fiindcă suntem la acest subiect, draga mea, îmi permiţi să-ţi dau un sfat despre cum să te porţi cu soțul tău pe viitor?

De fiecare dată când ducesa se referea la Jordan spunându-i soţul ei, Alexandra scrâşnea din dinţi, dar nu rosti decât un politicos: „Da, fireşte”.

— Erai pe bună dreptate tulburată ieri, când ai insistat să vorbească cu tine imediat, dar l-ai provocat şi lucrul ăsta nu este deloc înţelept. Tu nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu. Jordan poate să fie dur când este înfuriat şi era evident că era deja supărat pe tine ieri din cauză că ai vrut să te căsătoreşti cu Tony.

Alexandra se simţi indignată şi jignită de faptul că ducesa, pe care ajunsese să o iubească, îi lua după cât se părea partea lui Jordan.

— A fost de o grosolănie de neiertat ieri, zise ea rigidă. Şi îmi pare rău dacă mă veţi dispreţui pentru asta, doamnă, dar nu mă pot preface că sunt fericită că sunt căsătorită cu el. Aţi uitat, evident, ce a crezut despre mine şi despre căsătoria noastră. Mai mult, a făcut lucruri pe care nu le pot ierta, iar caracterul său este… este viciat, termină ea cu voce slabă.

Cu totul neaşteptat, ducesa zâmbi.

— Cum aş putea să te dispreţuiesc, copila mea. Tu eşti nepoata pe care nu am avut-o niciodată. Punându-şi braţul în jurul umerilor Alexandrei, continuă zâmbind: aş fi ultima care să afirm că purtarea lui Jordan faţă de femei este de lăudat. Am să las totuşi pe seama ta să schimbi lucrul ăsta. Şi ţine minte ceva, draga mea: desfrânaţii aduşi pe calea cea dreaptă sunt adesea cei mai buni soţi.

— Atunci când şi dacă revin pe calea cea dreaptă, spuse Alexandra cu amărăciune, iar eu nu vreau să fiu măritată cu el.

— Fireşte că nu. Cel puţin nu acum. Dar nu ai nicio altă opţiune, pentru că eşti deja măritată cu el. Mărturisesc că abia aştept, cu mare bucurie, să urmăresc cum ai să-l supui.

Alexandra rămase cu gura căscată când auzi această afirmaţie, care coincidea cu ceea ce credeau Tony şi Melanie.

— Nu pot, şi chiar dacă aş…

— Ba poţi şi o vei face, zise ducesa pe un ton care nu admitea nicio contrazicere; apoi privirea i se îmblânzi şi continuă: o vei face, Alexandra, fie şi numai din aceleaşi motive ca el. Ai mândrie şi inteligenţă şi curaj. Alexandra deschise gura să o contrazică, dar ducesa se întorsese deja spre Tony. Anthony, nu mă îndoiesc că Hawthorne va aştepta o explicaţie din partea ta în legătură cu motivul pentru care ai hotărât să te căsătoreşti cu Alexandra şi trebuie să chibzuim cu grijă ce-i vei spune.

— Ai venit prea târziu, draga mea. Hawk m-a convocat în bibliotecă la o oră absolut necivilizată, la opt azi-dimineaţă, iar ăsta a fost primul lucru pe care a vrut să-l ştie.

Ducesa păru pentru prima dată uşor alarmată.

— Sper că i-ai spus că a fost o măsură necesară. Explicaţia asta sună drăguţ. Sau i-ai fi putut spune că nu a fost nimic altceva decât o toană, sau…

— Nu i-am spus nimic de genul ăsta, zâmbi satanic Tony. L-am spus că am fost nevoit să mă căsătoresc cu ea pentru că toţi celibatarii din înalta societate deveniseră o pacoste tot cerându-i mâna, certându-se din cauza ei şi punând la cale tot felul de planuri cum să o răpească.

Ducesa îşi duse mâna la gât.

— N-ai făcut asta.

— Ba am făcut-o.

— De ce, pentru Dumnezeu?

— Pentru că ăsta este adevărul, spuse Anthony râzând. Şi pentru că oricum ar fi descoperit singur în câteva zile.

— Cândva, mai târziu, ar fi fost mult mai bine.

— Dar nu tot atât de satisfăcător, glumi Tony – iar Alexandra îşi zise că este cel mai drăguţ şi mai bun om în viaţă – pentru că auzise deja de la altcineva, iar ea nu fusese acolo ca să-i vadă reacţia.

— Cum a reacţionat? întrebă Alexandra neputându-se abţine.

— N-a reacţionat nicicum, spuse Anthony şi ridică din umeri. Dar ăsta este Hawk. Nu arată niciodată ce simte. Este mai cunoscut pentru impasibilitatea lui decât pentru flir…

— Destul, Anthony, spuse ducesa îndreptându-se spre uşă şi trăgând de frânghia clopoţelului, chemându-şi cameristele.

Alexandra şi Tony se ridicară şi ei.

— Ce-ai zice să facem o partidă de scrimă în dimineaţa asta? o întrebă el. Alexandra acceptă. Scrima ar fi lucrul cel mai indicat pentru a o ajuta ca timpul să treacă mai repede până la întâlnirea cu Jordan.

*

Cu puţin înainte de ora douăsprezece jumătate, Higgins intră în biroul lui Jordan aducându-i o notă de la un gentleman care avea birouri în Bow Street, în care se spunea că expeditorul ei nu se simte bine şi că ar dori să amâne întâlnirea lor confidenţială pentru a doua zi.

Jordan îl privi pe majordom, hotărând să devanseze întâlnirea cu Alexandra.

— Unde este stăpâna ta, Higgins?

— În sala de bal, excelenţa voastră, duelează cu lordul Anthony.

Jordan deschise uşile imensei săli de bal de la etajul al treilea şi intră, neobservat de perechea de floretişti abili care se mişcau încontinuu, încrucişându-şi floretele, apoi depărtându-se pentru a fanda şi a se lansa din nou cu graţie şi îndemânare.

Proptindu-se cu un umăr de zid, Jordan îi urmări cu privirea aţintită asupra trupului suplu al femeii îmbrăcată în

pantaloni bărbăteşti, care se mulau pe liniile graţioase ale şoldurilor înguste şi ale picioarelor lungi. Era nu numai talentată când era vorba de floretă, constată el, aşa cum de altfel văzuse cu multă vreme în urmă; era de fapt o spadasină strălucită, calculând fără greş momentul, cu reflexe iuţi ca fulgerul şi cu acţiuni uluitor executate.

Fără să-şi dea seama de prezenţa lui, Alexandra strigă brusc că este momentul să se oprească. Respirând greu şi râzând, îşi duse mâna la ceafă, îşi scoase masca, şi scutură scurt şi puternic din cap, eliberându-şi astfel părul lung şi bogat, care i se revărsă peste umeri şi pe spate în valuri castanii cu luciri aurii.

— Tony, te mişti încet, îl tachină, faţa ei plină de veselie îmbujorându-se încântător din cauza efortului făcut pentru a-şi scoate platoşa pe care o rezemă de perete. Anthony îi spuse ceva şi privi peste umăr la el, zâmbind. Jordan se simţi brusc catapultat înapoi în timp, imaginea frumuseţii strălucitoare din faţa lui topindu-se brusc într-o altă imagine – cea a unei copile încântătoare, cu părul cârlionţat, care agita o floretă făcută dintr-o nuia de lemn într-un luminiş înconjurat de pădure; apoi printre flori, ridicându-şi privirea spre el, cu un căţeluş ce i se zvârcolea în braţe şi cu o dragoste de netăgăduit strălucindu-i în priviri.

Jordan simţi o uşoară nostalgie amestecată cu un sentiment acut al unei pierderi pentru că fata din luminiş dispăruse.

Tony îl zări în sfârşit.

— Hawk, întrebă el glumind, crezi că mă mişc mai încet pentru că am început să îmbătrânesc? În cealaltă parte a sălii Alexandra se întoarse, iar faţa îi îngheţă.

— Sper că nu, replică Jordan sec. Eu sunt mai bătrân decât tine. Şi întorcându-se spre Alexandra, spuse: deoarece m-am eliberat mai devreme decât mă aşteptam, m-am gândit că am putea să vorbim acum.

În locul ostilităţii reci care-i caracterizase cu o zi înainte starea de spirit, astăzi tonul îi era impecabil de politicos, impersonal şi de afaceri. Uşurată dar preocupată,

Alexandra privi spre pantalonii care-i veneau ca turnaţi, gândind în mod greşit că ar fi dezavantajată dacă ar discuta cu el îmbrăcată aşa cum era, cu faţa strălucind şi cu părul răvăşit.

— Aş vrea să mă schimb mai întâi.

— Nu este nevoie.

Nedorind să-l contrazică pe loc, căutând nod în papură în legătură cu tot felul de fleacuri, când de fapt avea o problemă de mare importanţă de negociat cu el, Alexandra acceptă înclinând politicos din cap. Într-o tăcere plină de încordare îl urmă pe scări în jos spre biroul lui, repetând în minte pentru ultima oară ce avea de gând să-i spună.

Închizând uşile duble în urma lor, Jordan aşteptă ca Alexandra să se aşeze pe unul din scaunele aranjate în semicerc în faţa biroului său masiv de stejar. În loc să se aşeze la birou, el se săltă într-o parte pe birou, îşi încrucişă braţele la piept şi o studie impasibil, legănându-şi uşor piciorul rămas suspendat, atât de aproape de al ei, încât ţesătura pantalonilor lor se atingea la fiecare balans.

I se păru că a trecut o eternitate până când, în sfârşit, Jordan începu să vorbească, iar când o făcu, vocea îi era calmă şi autoritară.

— Noi doi, tu şi cu mine, am avut două „începuturi” – primul, acasă la bunica, cu peste un an în urmă, şi cel de aici, din această casă, ieri. Din cauza circumstanţelor, niciunul nu a fost sub auspicii deosebit de favorabile. Astăzi este cel de-al treilea – şi ultimul – început. În câteva minute voi hotărî care va fi viitorul nostru. Pentru a face acest lucru, aş vrea mai întâi să aud ce ai de spus despre asta… Întinzând mâna în spatele lui luă o bucată de hârtie de pe birou şi i-o întinse calm.

Curioasă, Alexandra luă hârtia, se uită peste ea şi aproape că ţâşni de pe scaun clocotind de furie. Pe hârtie, Jordan trecuse mai mult de o duzină de activităţi îndoielnice, printre care exerciţiile de scrimă cu Roddy, cursa din Hyde Park, dizgraţia în care căzuse când lordul Marbly încercase să o ademenească la Wilton şi alte câteva

escapade relativ nevinovate, dar care enumerate în acest mod, sunau ca o acuzare.

— Înainte de a hotărî care va fi viitorul nostru, continuă Jordan impasibil, imun la expresia plină de mânie de pe frumoasa ei faţă, m-am gândit că este echitabil să-ţi dau o şansă să dezminţi fiecare punct care nu este adevărat de pe această listă şi să-mi dai ce explicaţie vrei tu.

Furioasă, Alexandra se ridică încet în picioare cu pumnii încleştaţi. Nici în visele ei cele mai rele nu se aşteptase ca el să aibă atâta neruşinare încât să-i critice comportarea. Pentru că, în comparaţie cu viaţa pe care o dusese el, ea era neprihănită ca un prunc.

— De toate aceste dezgustătoare, ipocrite, arogante... izbucni ea furioasă, dar cu un efort supraomenesc îşi controlă furia dezlănţuită. Aruncându-şi bărbia în faţă, îl privi drept în ochii lui enigmatici şi optă pentru plăcerea plină de mânie de a recunoaşte direct întreaga – grosolan de exagerată – listă. Sunt vinovată, afirmă ea plină de mânie. Vinovată de fiecare dintre aceste incidente minore, benigne şi inofensive de pe listă.

Jordan privea frumuseţea mânioasă care stătea în faţa lui, cu ochi scânteietori, iar supărarea îi dispăru, admirându-i fără să vrea onestitatea şi curajul de a-şi recunoaşte vina.

Totuşi, Alexandra nu terminase.

— Cum îndrăzneşti tu să-mi pui în faţă o listă de acuzaţii şi să-mi dai un ultimatum în legătură cu viitorul meu? îi aruncă furioasă şi, înainte ca el să poată reacţiona, se îndepărtă, se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— Întoarce-te! ordonă Jordan.

Alexandra se răsuci cu o asemenea iuţeală, încât părul îi veni peste umărul stâng ca o cascadă de valuri şi bucle strălucitoare.

— Am să mă întorc! îl asigură ea furioasă. Lasă-mi numai zece minute.

Jordan îi permise să plece, privind încruntat şi gânditor spre uşa pe care o trântise în urma ei. Nu se

aşteptase să reacţioneze atât de violent la punctele de pe listă. De fapt, nu era nici el prea sigur ce spera să obţină arătându-i lista; poate să descopere din reacţia ei dacă asta era tot ce făcuse în timpul absenţei lui. Singurul lucru pe care-l dorea, pe care trebuia să-l ştie, era răspunsul la singura întrebare pe care nu i-o putuse pune – şi anume cu cine şi-a împărţit patul şi trupul cât timp a lipsit el.

Întinzând mâna spre un vraf de hârtii de pe birou, luă un contract maritim şi începu să-l citească absent, aşteptându-i întoarcerea.

Lista, trebuia să recunoască şi el, nu fusese o idee prea strălucită. Concluzia îi fu categoric confirmată câteva minute mai târziu, când Alexandra bubui în uşă, năvăli în birou fără să mai aştepte invitaţia lui de a intra şi trânti o foaie de hârtie pe birou lângă piciorul lui.

— Întrucât vrei un schimb de acuzaţii şi de şanse de a le respinge, îi spuse furioasă, am să te tratez cu aceeaşi curtoazie înainte de a-ţi da eu ţie un ultimatum în legătură cu viitorul nostru.

Privirea curioasă a lui Jordan trecu de la faţa ei frumoasă, îmbujorată, la foaia de hârtie aruncată pe birou. Lăsând deoparte contractul pe care se uita, făcu o mişcare din cap către scaunul pe care stătuse mai devreme, aşteptă până când se aşeză şi apoi luă hârtia în mână.

Nu erau decât şaisprezece cuvinte. Opt nume. Ale fostelor lui amante. Lăsând lista deoparte, ridică bănuitor din sprâncene spre ea şi nu spuse nimic.

— Ei bine? întrebă ea în cele din urmă. Există vreo inadvertenţă în această listă?

— O singură greşeală, spuse el cu un calm sub care clocotea furia, şi câteva omisiuni.

— Greşeală? întrebă Alexandra, distrasă de licărul amuzat din privirea lui.

— Primul nume al Maryannei Winthrop se scrie cu y şi nu cu i.

— Mulţumesc pentru informaţia edificatoare, răspunse Alexandra. Dacă am să mă hotărăsc vreodată să-i fac cadou o brăţară cu diamante lipsită de gust pentru a se

asorta cu colierul pe care toată lumea ştie că tu i l-ai dat, am să mă asigur că pe cartea de vizită numele va fi scris corect.

De data asta nu mai era nicio îndoială că râsul îi juca în colţul gurii şi ea se ridică în picioare, o mândră zeiţă înfuriată ale cărei dimensiuni erau reduse de spiritul întunecat şi arogant al unui bărbat.

— Acum, că ţi-ai recunoscut vina, am să-ţi spun eu care va fi viitorul nostru. Făcând o pauză pentru a-şi potoli respiraţia accelerată de furie, Alexandra anunţă triumfător: am de gând să cer anularea căsătoriei.

Cuvintele dure au reverberat în încăpere, ricoşând în ziduri, răsunând ca un ecou în tăcerea asurzitoare. Dar pe trăsăturile impasibile ale lui Jordan nu se înregistră niciun licăr de emoţie.

— O anulare, repetă el în cele din urmă. Cu răbdarea unui profesor care discută o problemă retorică absurdă cu un student netot, zise blând: ai ceva împotrivă să-mi spui şi mie cum intenţionezi să faci lucrul ăsta?

Calmul lui afurisit o făcu pe Alexandra să dorească să-i tragă una în fluierul piciorului.

— Nu, n-am să o fac. Ai să descoperi care sunt motivele mele legale de la… de la indiferent cine se ocupă de lucrurile astea.

— Avocaţii se ocupă de lucrurile astea, îi sări el în ajutor plin de solicitudine.

Furia provocată de superioritatea lui condescendentă devenise aproape insuportabilă când el adăugă calm:

— Îţi pot recomanda câţiva avocaţi excelenţi pe care să-i consulţi. Sunt angajaţii mei.

Propunerea neruşinată fu o asemenea insultă pentru inteligenţa Alexandrei, încât simţi că i se umplu ochii de lacrimi.

— Atât de proastă m-ai crezut acum doi ani? întrebă ea într-o şoaptă în care aproape că se simţea durerea. Am fost atât de proastă încât să crezi sincer că aş putea cere consultaţii avocatului tău?

Jordan se încruntă trecându-i brusc prin cap câteva

constatări uluitoare: în primul rând, în pofida spectacolului superb de curaj şi indiferenţă, Alexandra era, după cât se pare, pe punctul de a izbucni în lacrimi; în al doilea rând, curajoasa, neprihănita şi captivanta copilă cu care se căsătorise devenise o fiinţă superbă, cu o frumuseţe exotică şi cu spirit, dar căpătase în acelaşi timp şi o înclinaţie indezirabilă spre revoltă; ultima şi cea mai deconcertantă fu descoperirea că, fizic, era la fel de atras de ea cum fusese cu un an în urmă. Chiar mai mult. Mult mai mult.

— Încerc pur şi simplu să te cruţ de ceea ce ar fi o situaţie foarte stânjenitoare şi absolut zadarnică, în care ai apela la un avocat necunoscut şi poate indiscret.

— Nu va fi zadarnică.

— Va fi! afirmă el cu certitudine. Căsătoria s-a consumat. Sau ai uitat asta?

Amintirea pregnantă a nopţii în care a zăcut goală şi plină de dorinţă în braţele lui fu mai mult decât puteau suporta nervii ei încordaţi.

— Nu sunt senilă, replică ea şi licărul de veselie din ochii lui o făcu să dorească atât de mult să-i distrugă nenorocitul ăla de calm, încât în cele din urmă îl informă cum o să obţină anularea căsătoriei.

— Căsătoria noastră nu este valabilă deoarece nu eu am ales, din propria mea voinţă, să mă căsătoresc cu tine!

În loc să se alarmeze, Hawk se amuză şi mai mult decât până acum.

— Spune-i asta unui avocat şi o să râdă cu gura până la urechi. Dacă o căsătorie ar fi nulă numai pentru că mireasa a fost obligată să se căsătorească cu un bărbat pe care nu l-a ales ea, atunci majoritatea cuplurilor din înalta societate trăiesc chiar în acest moment în păcat.

— Nu am fost pur şi simplu obligată, îi aruncă Alexandra. Am fost constrânsă, ademenită, încurajată şi sedusă să o fac.

— Atunci găseşte tu un avocat şi spune-i toate astea, dar să-ţi aduci şi sărurile, căci vei fi nevoită să-l trezeşti din leşin.

Alex avu certitudinea îngrozitoare că avea dreptate şi inima începu să i se zbată dureros. În ultimele cincisprezece minute îşi vărsase deja asupra lui toate resentimentele şi furia pe care le acumulase, fără să vadă nici cea mai mică reacţie cât de cât satisfăcătoare, iar acum se simţi brusc privată de tot, inclusiv de speranţă şi de ură. Golită. Ridicându-şi ochii, îl privi ca şi cum era un străin, un specimen nefamiliar al umanităţii pentru care ea nu simţea… nimic.

— Dacă nu pot să obţin anularea, atunci am să obţin divorţul.

Jordan strânse din dinţi când înţelese brusc că, după cât se părea, Tony îl minţise în legătură cu sentimentele lor unul faţă de altul.

— Fără consimţământul meu nu ai să-l obţii. Aşa că poţi să renunţi la ideea de a te căsători cu Tony.

— N-am nici cea mai mică intenţie să mă căsătoresc cu Tony. Reacţionă atât de vehement, încât Jordan se relaxă uşor. Şi nu am nici cea mai mică intenţie nici de a trăi ca soţia ta.

Starea lui de spirit se îmbunătăţi mult în urma negării oricărei dorinţe de a se căsători cu Tony, iar acum o studia fără supărare.

— Iartă-mă dacă sunt greu de cap, dar sunt mai curând surprins că vrei o anulare a căsătoriei.

— Fără îndoială că eşti uimit să descoperi că există o femeie pe pământul ăsta care nu te consideră irezistibil, replică ea înverşunată.

— Şi de asta vrei o anulare? Pentru că nu mă găseşti irezistibil?

— Doresc o anulare, replică Alexandra privindu-l drept în ochi şi vorbind cu o voce politicoasă care-i contrazicea complet cuvintele, pentru că nu te plac.

— Nu mă cunoşti destul de bine ca să-ţi displac, o tachină el.

— O, da, te cunosc, replică sumbru Alex. Şi refuz să fiu soţia ta.

— N-ai de ales, scumpo.

Alintarea fără conţinut, formală, îi aprinse flăcări de mânie în obraji. Era exact genul de lucru la care s-ar fi aşteptat de la un libertin notoriu; nu-i de mirare că acum se presupunea că trebuia să-i cadă la picioare.

— Să nu-mi spui mie scumpo! Indiferent de preţ, am să mă eliberez de tine. Şi am de ales, hotărî ea sub imperiul momentului. Pot... pot să mă duc acasă, la Morsham, şi să-mi cumpăr o căsuţă acolo.

— Şi cum ai de gând să plăteşti această căsuţă? întrebă el sec. Tu nu ai niciun ban.

— Dar... când ne-am căsătorit ai spus că ai trecut o mare sumă de bani pe numele meu.

— Care sunt ai tăi ca să-i foloseşti atâta vreme cât eu aprob modul în care îi cheltuieşti, clarifică Jordan lucrurile.

— Foarte convenabil pentru tine. Ţi-ai dat singur bani.

Privită în această lumină, situaţia era atât de aproape de adevăr, încât pe Jordan aproape că-l apucă râsul. Îi privi ochii albaştri zbuciumaţi şi faţa îmbujorată, întrebându-se de ce, încă de la început, l-a făcut întotdeauna să râdă, întrebându-se de ce simţea această dorinţă devorantă de a o poseda şi a o mângâia. Se schimbase imens în cursul anului care trecuse, dar îi plăcea încă mai mult decât orice femeie ar fi sperat el vreodată să găsească.

— Toată discuţia asta despre ce este legal mi-a amintit, mai curând forţat, că am câteva drepturi legale la care nu am ridicat pretenţie de peste un an, zise şi o prinse ferm de braţe trăgând-o între picioarele lui.

— N-ai niciun pic de decenţă, izbucni Alexandra zbătându-se cuprinsă de panică. Sunt încă logodită legal cu vărul tău.

— Da, ăsta este un argument convingător, izbucni el într-un râs puternic şi profund.

— Nu vreau să mă săruţi! îl avertiză furioasă Alexandra, împingându-l cu mâinile şi lăsându-se pe spate.

— Păcat, replică moale şi o trase la pieptul lui puternic, înconjurând-o cu braţul şi prinzându-i ca într-o capcană mâinile între trupurile lor, pentru că am de gând să văd dacă mai pot să te înfierbânt.

— Îţi pierzi timpul degeaba, strigă Alexandra, întorcându-şi capul într-o parte, simţindu-se umilită când îşi aminti brusc cât de prosteşte de îndrăgostită fusese de el, când îi spusese că sărutările lui îi încălzesc inima şi trupul. Din câte auzise ea, sărutările lui Jordan Townsende făceau să crească temperatura la jumătate din populaţia feminină a Angliei. Eram o copilă naivă. Acum sunt femeie matură şi am mai fost sărutată şi de alţi bărbaţi, care o fac la fel de bine ca tine. De fapt, chiar mai bine.

Jordan reacţionă înfigându-şi degetele mâinii libere în părul ei bogat şi forţând-o să-şi întoarcă spre el capul.

— Câţi au fost? o întrebă şi începu să i se zbată un muşchi al maxilarului.

— Zeci! O sută! zise ea cu voce strangulată.

— În acest caz, spuse cu voce joasă, ameninţătoare, trebuie să fi învăţat destul încât să mă înfierbânţi tu pe mine.

Înainte să poată răspunde, îi cuprinse gura cu o sete plină de furie, frământându-i buzele într-un sărut de pedeapsă care nu avea nimic comun cu cele câteva sărutări delicate ale lui Tony, sau cu cele câteva furate de curtezani prea înfierbântaţi, dornici să vadă dacă le-ar permite unele libertăţi. Sărutul ăsta se deosebea de toate celelalte pentru că sub brutalitatea lui se simţea o persuasiune plină de dorinţă, o insistenţă ca ea să-i întoarcă sărutul, ce aproape că nu puteau fi negate – o promisiune că dacă ar ceda, sărutul ar putea fi delicat şi ar deveni ceva cu totul diferit.

Alexandra simţi această promisiune mută, o înţelese fără să ştie cum şi începu să tremure de groază, în timp ce gura lui o săruta aproape imperceptibil, începând să se modeleze după contururile gurii ei, explorându-i buzele cu o intensitate lentă, scormonitoare, cerându-i să participe.

O uşoară tuse în spatele lui îl făcu pe Jordan să slăbească strânsoarea, iar Alexandra se răsuci, dar braţul lui o strânse şi mai tare de el, în timp ce amândoi îl priveau pe Higgins îngrozit, care tocmai conducea trei bărbaţi, printre care şi lordul Camden, în bibliotecă.

Majordomul şi cei trei bărbaţi se opriră imediat.

— Vă cer iertare, excelenţa voastră! izbucni Higgins pierzându-şi firea pentru prima dată de când îl cunoştea Alexandra. Am înţeles că aţi spus că atunci când soseşte contele…

— Vin şi eu într-un sfert de oră, le spuse Jordan celor trei prieteni.

Plecară, dar nu înainte ca Alexandra să remarce expresiile amuzate de pe feţele lor şi se întoarse spre Jordan cu o furie plină de umilinţă.

— Or să creadă că avem de gând să ne sărutăm încă un sfert de oră, izbucni ea. Sper că eşti satisfăcut…

— Satisfăcut? o întrerupse vesel studiind femeia plină de temperament, nefamiliară şi înfiorător de atrăgătoare care îl privea cândva cu o admiraţie copilărească cu ochit ei albaştri, strălucitori. Copila ingenuă cu care se căsătorise nu mai exista! În locul ei era această minunată frumuseţe tânără, cu un temperament schimbător, faţă de care simţea dorinţa iraţională, de nestăpânit, de a o îmblânzi şi de a o face să răspundă aşa cum răspundea cândva. Satisfăcut? întrebă el din nou. Cu acest jalnic simulacru de sărut? Nu.

— Nu asta am vrut să spun! strigă nefericită Alexandra. Acum trei zile mă căsătoream cu un alt bărbat. Nu ţi-a trecut prin cap ce ciudat trebuie să fi gândit oamenii aceia când te-au văzut sărutându-mă?

— Mă îndoiesc că, indiferent ce am. Face noi, să pară cuiva ciudat, după ce au fost martorii spectacolului amuzant pe care l-am oferit târguindu-mă la căsătoria ta ca să-i pun capăt, răspunse Jordan, amuzat şi ironic în aceeaşi măsură.

Pentru prima dată îi trecu prin cap Alexandrei cât de comică trebuie să-i fi părut elitei înaltei societăţi scena din biserică – şi cât de jenantă trebuie să fi fost pentru el – şi simţi că o îneacă un râs plin de satisfacţie.

— Dă-i drumul şi râzi, o invită el sec urmărind-o cum se străduia vizibil să rămână indiferentă. A fost al dracului de vesel.

— Nu în momentul acela, totuşi, puse ea lucrurile la

punct cu o faţă foarte serioasă.

— Nu, fu şi el de acord şi un zâmbet languros, fantastic, îi cuprinse trăsăturile bronzate. Trebuia să-ţi fi văzut propria-ţi faţă când te-ai întors de la altar şi m-ai văzut stând acolo. Arătai de parcă ai fi văzut o stafie. O fracţiune de secundă păruse extraordinar de fericită – ca şi cum ar fi văzut pe cineva nespus de drag, îşi aminti Jordan.

— Tu arătai de parcă erai arhanghelul răzbunării, zise ea, îngrijorător de conştientă de farmecul pe care el începuse să-l emane brusc.

— Mă simţeam ridicol.

Fără să vrea, în inima Alexandrei înflori admiraţia pentru modul în care se autopersifla şi timp de o secundă ignoră tot ce aflase despre el. Timpul se derulă înapoi şi era din nou bărbatul zâmbitor, fermecător, irezistibil, chinuitor de frumos cu care se căsătorise, care o necăjea şi cu care se duelase cu nuiele de lemn într-un luminiş de pădure. Inconştientă că timpul trecea, privi în ochii lui cenuşii fermecători, în vreme ce mintea-i ameţită acceptă în sfârşit, total şi definitiv, că era viu cu adevărat – că nu era un vis care va lua sfârşit aşa cum se sfârşiseră toate visele ei. Trăia! Şi, de necrezut, era soţul ei. Cel puţin pentru moment.

Atât de pierdută era în propriile-i gânduri, că-i trebui ceva timp înainte să-şi dea seama că privirea lui era aţintită asupra gurii ei şi că braţele lui o înconjuraseră trăgând-o la piept.

— Nu! Eu…

Îi înăbuşi obiecţia cu un sărut nesăţios, delirant de excitant. Lipsit temporar de furia care-i alimentase rezistenţa, trupul trădător al Alexandrei îşi pierdu rigiditatea, iar strigătul de avertisment lansat de mintea ei fu înăbuşit de bătăile inimii şi de plăcerea uimitoare de a.fi din nou în braţele soţului ei, pe care-l crezuse mort. O mână mare, bărbătească, îi cuprinse ceafa, degetele lungi mângâind şi alinând, cealaltă mână, trăgând-o mai aproape de trupul lui masiv şi puternic.

Gura lui fierbinte, senzaţia pe care i-o crea apăsarea

bărbăţiei lui trezite la viaţă – toate îi erau atât de dureros, de chinuitor, de puternic de familiare, pentru că le trăise în visele ei de sute de ori. Ştiind că se joacă cu focul, îl lăsă să o sărute, permiţându-şi doar de data asta bucuria interzisă, ameţitoare, a gurii, a mâinilor şi a trupului lui. Dar nu răspunse, nu îndrăzni să răspundă.

Abandonându-i gura, Jordan o sărută cu căldură pe tâmplă.

— Sărută-mă, murmură, răsuflarea lui stârnindu-i valuri de căldură în tot trupul. Sărută-mă, îi spuse fierbinte, plimbându-şi gura pe obrazul ei, înfiorându-i insistent curba sensibilă a gâtului şi a urechii. Mâna îi alunecă în părul bogat, ridicându-i faţa spre el, iar ochii i se scăldară provocator, uşor batjocoritor, într-ai ei. Sau ai uitat cum să o faci?

Alex ar fi murit mai degrabă decât să-l lase să creadă că a fost singurul bărbat care a sărutat-o pe gură în ultimele cincisprezece luni şi văzu că el simţea deja că ăsta este adevărul.

— Nu, spuse cu şovăială în glas. El îi cuprinse din nou gura, într-un sărut lung, răscolitor.

— Sărută-mă, prinţesă, îi ceru răguşit, plimbându-şi gura pe tâmplă, pe ureche, pe obraz. Vreau să văd dacă este tot atât de bine cum îmi amintesc.

Descoperirea chinuitor de dureroasă că nici el nu a uitat cele câteva sărutări ale lor fu mai mult decât putea suporta Alexandra. Cu un geamăt mut de disperare îşi întoarse capul, gura venind în întâmpinarea buzelor lui şi începu să-i mângâie pieptul. De data asta, cedă sub sărutul lui tandru, fierbinte şi răscolitor, iar în acel moment limba lui îi invadă gura, punând stăpânire pe ea.

Pierdută în marea furtunoasă a dorinţei, confuziei şi aşteptării, Alexandra simţi cum mâna îi alunecă pe spate şi o trage mai aproape de el, dar în loc să se opună, îl prinse de umeri şi-şi modelă trupul, care simţea cum i se topeşte, după contururile lui tari. Când se lipi de el, Jordan se înfioră, o strânse mai tare, zdrobind-o de el, în timp ce cu o mână îi cuprinse sânul, mângâindu-i cu delicateţe sfârcul, iar

sărutul său deveni tot mai pasionat, mai excitant, umplând-o de o dorinţă mistuitoare. Sărutul lung şi lent, căldura provocatoare a mâinilor lui neobosite, tăria picioarelor lui şi a bărbăţiei pe care o simţea ca pe o presiune intimă, toate îşi exercitară puterea magică asupra Alexandrei; îi răspunse la sărut cu toată ardoarea şi pasiunea pe care le simţise cu multă vreme în urmă, numai că de data asta ezitarea timidă fu copleşită de dorinţa de a-l ţine strâns lipit de ea, de a pretinde măcar puţin timp că el era tot ce şi-a dorit ea să fie.

Gândul că femeia din braţele lui îi răspunde la sărut cu o ardoare mai mare decât înainte, avu un efect devastator asupra trupului său înfometat. Când începu să-i exploreze buzele, o strânse cu putere în braţe, dorinţa aprinzându-i trupul ca un foc mistuitor, pulsându-i între coapse. Luptându-se să-şi înăbuşe dorinţa sălbatică de a o întinde pe covor şi de a o poseda acum şi acolo, îşi desprinse gura de a ei şi trase lung şi adânc aer în piept, expirându-l încet. Evident, soţia lui învăţase multe despre sărut în timp ce el putrezea în închisoare, îi trecu prin cap şi se întunecă.

Revenindu-şi încet din ceaţa dorinţei, Alexandra privi în ochii lui fascinanţi, urmărind ameţită trecerea de la înceţoşarea întunecată a pasiunii la enigmaticul lor cenuşiu-argintiu obişnuit, simţind cum realitatea recapătă uşor teren. Îi ţinea încă mâna în jurul gâtului şi îşi dădu seama că sub degete, pielea lui pur şi simplu ardea. Înfierbântă-mă, îi ceruse el ademenitor.

Fu cuprinsă de mândrie şi de satisfacţie când îşi dădu seama că tocmai asta făcuse, iar pe buze îi înflori un zâmbet în mod inconştient provocator. Ochii lui Jordan se îngustară când văzu zâmbetul plin de satisfacţie şi lumina vicleană din ochii ei verzi-albaştri. Strânse din dinţi şi îi dădu drumul din braţe, îndepărtându-se de ea.

— Complimentele mele, spuse el scurt, iar Alexandra văzu cum starea lui de spirit se schimbă evident şi brusc. Ai învăţat multe în ultimul an.

Cu un an în urmă, începu să reacţioneze încet mintea

ei, Jordan o considerase o povară naivă, demnă de compătimire. Zâmbind artificial, zise cu uşurinţă:

— Cu un an în urmă mă considerai teribil de naivă. Acum te plângi că nu sunt. Pur şi simplu nu există nicio cale ca să-ţi fie omul pe plac. Spre uimirea Alexandrei, Jordan nu negă că o considerase naivă.

— Putem discuta cum poţi să-mi placi diseară în pat, după ce mă întorc de la club. Între timp, continuă el cu tonul implacabil, autoritar, al celui care dă un verdict, vreau să fie clar înţelese câteva lucruri: în primul rând, iese din discuţie o anulare a căsătoriei. La fel şi divorţul. În al doilea rând, niciun fel de dueluri, nu mai umbli de colo-colo cu pantalonii ăştia pe care-i porţi acum, niciun fel de curse în parcuri, nu ieşi în lume însoţită de alt bărbat decât de mine. Este clar? Nu ieşi însoţită de alt bărbat decât de mine!

Furia Alexandrei îi explodă în creier.

— Cine crezi că eşti? întrebă ea înroşindu-se de indignare. Nu se schimbase nici cât negru sub unghie în cei aproape doi ani care trecuseră. Încă dorea să o ţină departe de ochii lumii. Neîndoielnic că mai intenţiona încă să o trimită pachet la Devon.

— Eu ştiu cine sunt, Alexandra, se răsti el criptic. Nu ştiu totuşi cine eşti tu. Nu mai ştiu.

— Sunt sigură că nu, răspunse ea, controlându-şi impulsul de a-l avertiza că intenţionează să-l înfrunte. Ai crezut că te-ai căsătorit cu o femeie supusă, plină de adoraţie, care va alerga să-ţi îndeplinească cea mai mică dorinţă, nu-i aşa?

— Ceva de genul ăsta, recunoscu el aspru.

— Ei bine, nu ai aşa ceva.

— Voi avea.

— Greşiţi, excelenţa voastră, spuse şi se întoarse pornind spre uşă.

— Numele meu, o informă el pe un ton glacial, este Jordan.

Alexandra se opri, se întoarse pe jumătate, sprâncenele ei delicate încruntându-se într-o surprindere simulată. Cândva, îşi dorise ca el să-i ceară să-i spună pe

numele de botez; acum, îi făcea mare plăcere să-l refuze.

— Ştiu asta, zise, adăugând cu o sfidare calmă, excelenţa voastră. Arătându-i astfel clar că nu doreşte intimitatea presupusă de folosirea numelui de botez, se întoarse, traversă camera, simţind cum ochii lui îi sfredelesc spatele, rugându-se să nu-i cedeze genunchii ce-i tremurau din cauza nervozităţii pe care se străduia să o ascundă. Când puse mâna pe clanţă, vocea lui joasă, rău prevestitoare, biciui tăcerea.

— Alexandra!

Fără să vrea tresări.

— Da? răspunse privind la el peste umăr.

— Gândeşte-te bine înainte de a face greşeala să-mi sfidezi ordinele. Vei regreta, îţi promit.

În pofida alarmei provocate de vocea lui mieroasă, Alexandra îşi aruncă bărbia înainte.

— Ai terminat?

— Da. Trimite-l pe Higgins aici când ieşi.

Numele majordomului i-a amintit Alexandrei de soarta servitorilor ei şi se răsuci brusc, pregătită să lanseze un atac final.

— Data viitoare când vrei să te răzbuni pe mine pentru afronturi imaginare pe care ţi le-aş fi adus, fii bun şi nu amesteca servitorii în asta. Cei doi bătrâni pe care i-ai mazilit azi-dimineaţă la bucătărie sunt singurul lucru mai apropiat de un tată pe care l-am avut vreodată. Penrose m-a învăţat să pescuiesc şi să înot. Filbert mi-a făcut o casă pentru păpuşi cu propriile lui mâini, iar mai târziu mi-a meşterit o plută şi m-a învăţat să vâslesc. Nu-ţi voi permite să-ţi baţi joc de ei sau să-i umileşti…

— Spune-i lui Higgins, o întrerupse el cu răceală, să le dea să facă orice-ţi convine ţie – atâta vreme cât nu este vorba despre holul de jos, de la intrare.

Când uşa se închise după ea, Jordan se aşeză pe scaun, încruntându-se sumbru. Realizase ceea ce îşi propusese, adică să o facă să înţeleagă regulile după care va trebui să trăiască de acum înainte şi era sigur că li se va supune. Ideea de a fi sfidat de o femeie, în special de una

tânără, care cândva îl idolatriza deschis, era de neconceput. Mai mult, dorinţa aproape de nestăpânit ce-i cuprinsese trupul cu câteva minute în urmă l-a uluit, l-a speriat şi i-a displăcut profund – chiar dacă şi-a dat seama că anul de abstinenţă forţată fusese în parte cauza.

Alexandra nu va fi niciodată soţia supusă din visurile sale, îşi dădu seama Jordan, dar va găsi mari compensaţii în temperamentul ei aprig, impetuos. Nu-l va plictisi niciodată şi nu este o mincinoasă sau o laşă. Numai în ultima jumătate de oră îi prezentase o listă cu numele amantelor sale şi-şi recunoscuse sincer comportarea din ultimii doi ani; în acelaşi timp îl înfuriase, îl amuzase şi-l excitase sexual. Nu, categoric nu o să se plictisească cu ea.

Luând pana de pe birou, o răsuci absent între degete, un zâmbet şovăitor spulberându-i expresia sumbră. Dumnezeule, era frumoasă, cu ochii mânioşi strălucind ca nişte flăcări verzui şi cu obrajii de alabastru îmbujoraţi de furie!

Atâta vreme cât se purta decent, avea de gând să o lase să se bucure de toate avantajele poziţiei ei de ducesă de Hawthorne. Atâta vreme cât se purta decent…

Higgins apăru în uşă cu John Camden în urma lui.

— Presupun că faci progrese satisfăcătoare cu soţia ta, zise John zâmbind.

— O să se potolească, replică Jordan cu o convingere absolută.

— În acest caz poate că o să vii cu noi astă-seară la White’s?

— Sigur, acceptă Jordan şi apoi începură să discute despre o afacere comună legată de o companie minieră.

CAPITOLUL 22

Din biroul lui Jordan, Alexandra se duse direct în holul de la intrare, unde îl informă pe majordom că Penrose şi Filbert nu mai sunt maziliţi la bucătărie, apoi îi ceru lui

Higgins să-i trimită pe cei doi la ea, în salonaşul de dimineaţă şi, cu un zâmbet imobil pe faţă, o porni de-a lungul holului.

De obicei salonaşul de dimineaţă, cu draperiile lui galben-strălucitoare şi cu vederea spre grădină, îi ridica moralul, dar astăzi, când intră şi închise uşile după ea, zâmbetul pe care-l arborase pentru servitori dispăru brusc. Hotărârea pe care şi-o impusese în hol dispăru şi ea când se îndreptă încet spre fereastră privind afară fără să vadă nimic. Se simţea ca şi cum tocmai dăduse o bătălie fizică cu o armată de uriaşi. Şi pierduse.

O cuprinseră ruşinea şi groaza, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi înfruntând cu amărăciune adevărul înspăimântător. Fizic, nu era mai imună la Jordan Townsende decât fusese cu un an în urmă. O, da, putea rezista furiei lui, dar nu zâmbetului şi sărutărilor lui. Brutalitatea dulce a sărutului său îi devastase trupul, sufletul şi inima. În pofida experienţei şi rafinamentului pe care le căpătase în ultimele câteva luni, în pofida a tot ceea ce ştia despre el, Jordan Townsende putea încă să-i trezească fiori fierbinţi de dorinţă, la fel ca atunci când nu era decât o copilă neştiutoare de şaptesprezece ani.

După atâta timp, zâmbetul lui o mai făcea încă să se topească, iar sărutările o umpleau de dorinţa de a se lăsa în voia lui. Oftă descurajată şi-şi sprijini fruntea de sticla rece a ferestrei. Din momentul în care ieşiseră ieri din biserică, fusese absolut convinsă că nu va mai putea să o facă niciodată să mai simtă ceva pentru el. Şi pentru a-i dovedi că greşea, nu a fost nevoie decât de zâmbetele lui languroase, de un sărut, de o atingere. Când era vorba de el, era la fel de sensibilă ca întotdeauna.

— Dumnezeule, spuse cu voce tare, ce vrăjitorie diabolică folosea bărbatul ăsta încât putea să aibă un asemenea efect asupra femeilor? Asupra ei, când nu-şi făcea niciun fel de iluzie că ar putea avea vreun sentiment măcar de tandreţe pentru ea.

Ce avea oare bărbatul ăsta că o făcea să simtă că a realizat ceva fără seamăn ori de câte ori îl făcea să

zâmbească sau să râdă. Şi de ce oare mai avea sentimentul stupid, naiv, că, dacă ar încerca din răsputeri, ar putea însemna ceva special pentru el într-o zi – că ar putea fi cea care să-l îmblânzească şi să-l facă bun, să-i topească duritatea cinismului din privire. Fără îndoială că pe toate femeile le făcuse să simtă la fel. Că dacă s-ar strădui din răsputeri ar putea însemna pentru el ceva special, ce nu a însemnat nicio altă femeie; fără îndoială că asta a fost cauza pentru care amantele lui cu experienţă, rafinate, au făcut tot posibilul pentru a-i fi pe plac. Totuşi, ele nu s-au aflat în pericolul în care se afla ea, pentru că nu fuseseră măritate cu el. Iar pentru seara asta, Jordan îşi pusese în minte să nu se limiteze numai la a-şi săruta soţia. „Putem discuta despre cum să îmi placi diseară în pat.”

Diseară în pat… în pat… Mintea ei perfidă îi readuse amintirile copleşitoare ale nopţii petrecute la han, iar Alexandra scutură furioasă din cap, încercând să nege căldura ce i se răspândea deja în tot trupul. Nu putea lăsa, nu îl va lăsa să se culce cu ea în noaptea asta şi în nicio altă noapte. Cum îndrăzneşte să creadă că va intra din nou în viaţa ei şi se va urca din nou în patul ei, iar asta fără să se prefacă măcar că o curtează, aşa cum acum ştia că era de aşteptat din partea gentlemenilor din lumea bună? Jordan nu se obosise niciodată să-i facă şi ei curte, se gândi furioasă şi inconsecventă.

După ea, putea să-şi consume ardoarea amoroasă într-unul din zecile de alte paturi de aici, din Londra, ocupate de alte zeci de femei – toate după cum se vorbeşte – dornice întotdeauna să-i primească favorurile. Fără îndoială că asta făcuse şi noaptea trecută. Probabil că fusese la amanta lui. Iar în seara asta va merge probabil la alta, înainte de a veni în patul ei.

Gândul o înfurie atât de tare, încât o făcu să se simtă fizic rău. Luându-şi mâinile de pe faţă, privi în jurul încăperii vesele, ca şi cum ar fi căutat o modalitate de a scăpa. Cumva, oricum, hotărî ea cu disperare, ca să rămână întreagă la minte şi pentru liniştea ei, trebuia să plece de aici. Să fugă de el. Nu dorea să mai fie confruntată cu un alt

dezastru emoţional. Dorea pace. Pace, şi linişte, şi adevăr pentru tot restul vieţii.

La gândul de a părăsi Londra şi pe noii ei prieteni, simţi durerea unei pierderi, compensată însă de ideea că altundeva va găsi pace şi linişte. Nu era acasă decât de o zi şi deja începuse să o chinuiască gelozia. Ideea de a se întoarce la Morsham, la care se gândise sub imperiul momentului ieri, când vorbea cu Melanie, deveni acum şi mai ademenitoare, prefigurându-se la orizontul minţii ei ca un rai minunat care o aştepta.

Dar dacă se va întoarce la vechea ei viaţă ştia că nu se mai punea problema să aştepte liniştită ca soarta să-i întindă o mână. Soarta hotărî ea, nu-i fusese niciodată un aliat de încredere. Soarta o forţase să se căsătorească cu bărbatul care nu o dorea şi care, mai mult, era un ticălos. Soarta îl adusese înapoi şi acum se presupunea că ea trebuia să se supună fără să crâcnească capriciilor unui bărbat care continua să nu o dorească şi care, nu numai că era ticălos, dar era un ticălos arogant, nesimţitor, dictatorial.

Femeile, aflase ea cu durere, nu erau nimic altceva decât sclave, în special în clasele superioare, unde erau alese ca iepele, după legăturile de sânge, de către bărbaţi, care se culcau cu ele pentru a avea moştenitori, fiind apoi mânate la păscut. Totuşi, ea nu era o femeie neajutorată, care să provină dintr-o familie de viţă nobilă, îşi zise Alexandra remontându-se. Avusese grijă de ea însăşi, de mama ei, de casă şi de cei doi bătrâni într-un mod aproape satisfăcător de la vârsta de paisprezece ani.

Acum, ca femeie matură, se poate întoarce categoric la vechiul ei mod de viaţă, reuşind să se descurce mai bine decât înainte. Va face ceea ce sperase bunicul ei, va porni de unde lăsase lucrurile, învăţând copiii să scrie şi să citească. Acum era o femeie căsătorită respectabilă şi simţea aproape cu certitudine că sătenii nu o vor condamna pentru purtarea ei lipsită de decenţă de atunci, cu mult timp în urmă. Şi chiar dacă ar ostraciza-o, Alexandra ar prefera să trăiască precum o proscrisă până

când o vor ierta mai degrabă, decât să continue să fie ceea ce era acum – un fulg în voia capriciilor sorţii şi ale unui bărbat grosolan şi imposibil de îmblânzit.

Acum era momentul, decise ea fermă, să-şi ia în mâini propria viaţă şi să hotărască direcţia ei. Ultimul lucru era uşor de realizat – pentru ea nu exista decât o singură direcţie – înapoi. Se va întoarce acasă şi va fi stăpână pe viaţa ei. Dar pentru a înfăptui lucrul ăsta, trebuia să-l determine pe soţul ei nedorit să renunţe la hotărârea absurdă de a o păstra ca soţie. Şi avea nevoie de bani.

Iar asta o îngrijora cel mai mult. Singurii bani pe care îi avea, erau din ultima sumă trimestrială pe care i-o dăduse Tony, dar nu erau de ajuns pentru a închiria o casă, a cumpăra lemne de foc pentru iarnă şi pentru a cumpăra lucrurile de care ea, Penrose şi Filbert vor avea nevoie până când vor pune pe picioare o grădină de zarzavat. Pentru toate astea îi trebuiau de zece ori mai mulţi bani decât avea. Nu putea să vândă bijuteriile pe care i le dăduseră Tony şi ducesa pentru că erau moştenirea familiei şi, de fapt, nu erau ale ei. Singurul lucru de valoare pe care îl avea, era ceasul bunicului ei. Îl va vinde, hotărî Alexandra, simţind cum o cuprinde gheara durerii. Va trebui să-l vândă, şi repede, fără să piardă timp preţios. Timpul, îşi dăduse ea seama îngrozită, era aliatul lui Jordan şi inamicul ei. Dându-i timp suficient şi aflându-se în apropierea lui, se îngrozea că până la urmă ar putea să cadă topită de dorinţă în braţele lui Jordan.

Simţindu-se ceva mai bine acum, că avea un plan, Alexandra se îndreptă spre masa unde lua întotdeauna ceaiul după meciurile de scrimă cu Tony şi se aşeză. Tocmai îşi turna o ceaşcă de ceai când se prezentară cei doi bătrâni şi credincioşi prieteni.

— Doamne Dumnezeule, domnişoară Alexandra, de data asta sunteţi la mare ananghie, exclamă Filbert fără tact, formalism sau introducere, privind-o cu ochii săi miopi, prin ochelarii cumpăraţi de ea şi care îi dădeau posibilitatea să vadă mult mai bine decât înainte. Aproape frângându-şi mâinile de îngrijorare, se aşeză vizavi de ea la masă, aşa

cum făcea întotdeauna când erau o familie la Morsham. Se aşeză şi Penrose încordându-se să-l audă pe Filbert care continuă: am aflat ce v-a spus ducele ieri, când eraţi singuri, şi i-am zis şi lui Penrose. Soţul dumneavoastră este un om dur, ăsta-i adevărul gol-goluţ, altminteri nu s-ar fi purtat cu dumneavoastră aşa. Ce aveţi de gând pe viitor? o întrebă îngrijorat de soarta ei.

Alexandra îi privi pe cei doi bătrâni care o îngrijiseră, o alintaseră şi-i ţinuseră tovărăşie toată viaţa şi zâmbi cu afecţiune. Nu avea rost să-i mintă, ştia asta; deşi fizic îi lăsaseră puterile, mintea le era ageră. De fapt, erau aproape tot atât de ageri ca pe vremuri, când nu putea să recurgă la niciun truc pe care ei să nu-l anticipeze.

— Vreau să ne întoarcem la Morsham, spuse ea dându-şi îngrijorată părul de pe frunte.

— Morsham! şopti Penrose cu veneraţie ca şi cum ar fi rostit Rai.

— Dar pentru asta am nevoie de bani şi tot ce am este ce mi-a mai rămas din ultima alocaţie trimestrială dată de Tony.

— Bani! rosti Filbert sumbru. Întotdeauna aţi dus lipsă de bani, domnişoară Alexandra. Chiar şi când era în viaţă tatăl dumneavoastră, blestemat fie…

— Opreşte-te, zise Alexandra. Nu este bine să-i vorbeşti de rău pe morţi.

— După părerea mea, declară Penrose cu mare dispreţ, aţi greşit când i-aţi salvat viaţa lui Hawthorne. Nu pe bandit, ci pe el ar fi trebuit să-l fi împuşcat.

— Iar după aia, începu şi Filbert, ar fi trebuit să-i înfigeţi şi un ţăruş în inimă, ca vampirul să nu se mai poată întoarce din morţi, aşa, şi să vă chinuie viaţa.

Acest discurs însetat de sânge o făcu pe Alexandra să se cutremure şi să izbucnească în acelaşi timp în râs. Apoi deveni serioasă şi spuse cu voce hotărâtă, care nu admitea nicio contrazicere:

— Ceasul de aur al bunicului este în sertarul de lângă patul meu. Vreau să-l duceţi în Bond Street şi să-l vindeţi bijutierului care vă va da cel mai bun preţ.

Penrose deschise gura să protesteze, dar văzând încăpăţânarea bărbiei ei mici, dădu fără tragere de inimă din cap.

— Fă-o acum, Penrose, înainte să mă răzgândesc, spuse cu vocea îndurerată.

După ce plecă Penrose, Filbert se întinse peste masă şi puse mâna peste a Alexandrei.

— Eu şi Penrose avem o mică sumă pe care am pus-o deoparte în ultimii douăzeci de ani. Nu este prea mult; şaptesprezece lire şi doi shillingi.

— Nu, categoric nu, spuse Alexandra foarte fermă. Trebuie să vă păstraţi…

Din hol se auziră paşii apăsaţi ai lui Higgins, iar Filbert se ridică cu o agilitate surprinzătoare.

— Higgins se face ca purpura ori de câte ori ne vede că stăm prieteneşte de vorbă, îi explică inutil Filbert Alexandrei, în timp ce luă iute şervetul galben de lângă farfuria ei şi începu să strângă energic firimiturile inexistente de pe masă. Şi aşa îi găsi Higgins, privindu-i aprobator, când intră pentru a o informa că sir Roderick Carstairs doreşte să fie anunţat excelenţei sale.

În câteva minute, Roddy intră, se aşeză la masă, se uită arogant la Filbert, făcându-i semn cu capul să-i toarne şi lui o ceaşcă de ceai, şi începu să-i povestească vesel detaliile delicioase ale vizitei pe care i-o făcuse seara trecută lui Hawk.

Când ajunse la jumătatea relatării sale uluitoare, Alexandra aproape că sări de pe scaun şi-i şuieră într-o şoaptă acuzatoare:

— Tu i-ai spus toate lucrurile astea despre mine? Tu?

— Încetează să mă mai priveşti în felul ăsta, Alex, zise Roddy cu o nonşalanţă plictisită turnându-şi lapte în ceai. L-am spus toate astea ca să mă asigur că ştie că ai fost succesul sezonului, astfel încât când o să descopere – şi te asigur că o va face – deci, când o să descopere că te-ai făcut de râs din cauza lui când ai ieşit prima dată în lume, nu va mai fi chiar atât de mulţumit de el însuşi. Melanie a fost la mine aseară şi mi-a sugerat să fac asta, exact asta,

dar ideea îmi trecuse deja prin cap şi fusesem la Hawk. Ignorând expresia ei îndurerată, continuă vesel: am făcut-o şi pentru că am vrut să-i văd faţa când aude ce-i spun, deşi nu ăsta a fost motivul principal pentru care m-am dus la el, cum tocmai ţi-am explicat, Alex, adăugă sorbind delicat din ceai şi punând ceaşca de Sevres înapoi pe farfurioară. Practic, faptul că am alergat în Mount Street ca să-l văd aseară a fost primul gest cu adevărat nobil din viaţa mea – şi un indiciu, mă tem, că am început să capăt o slăbiciune de caracter, de care tu eşti vinovată.

— Eu? zise Alexandra atât de uimită şi de abătută, încât începu să simtă că ameţeşte. Despre ce slăbiciune de caracter este vorba?

— Nobleţea, draga mea. Când mă priveşti cu ochii ăia mari şi frumoşi ai tăi, am deseori sentimentul îngrozitor că vezi ceva mai bun şi mai frumos în mine decât văd eu când mă privesc în oglindă. Seara trecută m-am simţit brusc obligat să fac ceva mai bun şi mai frumos, aşa că m-am grăbit spre Hawk plin de nobila intenţie de a-ţi salva mândria. Acum, când mă gândesc la asta, aproape că sunt supărat pe mine. Avea o privire în care se citea atât dezgust faţă de el însuşi, încât Alexandra îşi ascunse în grabă zâmbetul în spatele ceştii de ceai, în timp ce el continuă: din nefericire, gestul meu nu a fost preţuit. Nu sunt sigur că Hawk m-a ascultat cu atenţie, deşi am dat din gură mai bine de o jumătate de oră.

— A auzit tot ce i-ai spus, nu-ţi face nicio problemă, zise sec. În dimineaţa asta mi-a prezentat o listă enumerând în scris exact greşelile despre care i-ai vorbit şi mi-a cerut să le recunosc sau să le dezmint.

— A făcut-o, zău? ochii lui Roddy se măriră de plăcere. M-am gândit că am lovit la ţintă seara trecută, dar cu Hawk nu poţi să ştii niciodată! Ai recunoscut sau ai negat ce scria pe listă?

Prea încordată şi îngrijorată ca să mai stea pe scaun, Alexandra puse ceaşca jos şi cu o privire de scuză se ridică îndreptându-se spre micuţa canapea de lângă fereastră, înfoind fără să fie nevoie pernele de pe ea.

— Le-am recunoscut, fireşte.

Roddy se răsuci pe scaun, studiindu-i profilul cu mare interes.

— Bănuiesc atunci că lucrurile nu stau tocmai roz în cadrul cuplului reunit? Când Alexandra confirmă absentă din cap, el zâmbi de plăcere. Îţi dai seama, presupun, că întreaga societate stă ca pe ghimpi aşteptând să vadă dacă ai să cedezi din nou farmecului legendar al lui Hawk? Pronosticurile, în momentul de faţă, sunt de patru la unu că până la Cursa Regală vei fi o soţie plină de adoraţie.

Alexandra se răsuci iute, privindu-l cu o groază plină de furie.

— Ce-ai spus? întrebă cu dezgust, neputându-şi crede urechilor. Despre ce vorbeşti?

— Despre pariuri, spuse Roddy scurt. Pronosticurile sunt patru la unu că la Cursa Regală îţi vei prinde panglica de braţul lui Hawk şi-l vei aclama plină de dragoste. Foarte domestic!

Alexandra nu a ştiut până acum că putea simţi atâta repulsie faţă de oameni pe care începuse să-i îndrăgească.

— Oamenii fac pariuri pe asemenea lucruri? izbucni ea.

— Fireşte. În ziua Cursei Regale există tradiţia ca o doamnă să-şi arate simpatia pentru un gentleman care participă la cursă scoţându-şi panglica de la pălărie şi legându-i-o ea însăşi de braţ ca să-i poarte noroc şi să-l încurajeze. Este una dintre puţinele manifestări publice de afecţiune pe care noi, cei din elita înaltei societăţi, le încurajăm – în principal, cred eu, pentru că discuțiile în legătură cu cine ce panglică va purta în cele din urmă, ne oferă un prilej minunat de bârfă şi de supoziţii pentru lunile lungi de iarnă care urmează. În acest moment, pariurile sunt patru la unu că tu îţi vei prinde panglica de braţul lui Hawk.

Distrasă pe moment de la problemele ei majore de un detaliu minor, Alexandra îl privi bănuitoare.

— Tu pe cine pariezi?

— Nu m-am hotărât încă. M-am gândit să trec mai

întâi pe aici – să testez atmosfera – înainte de a mă duce la White's. Ştergându-se elegant cu un şervet la gură, Rody se ridică, îi sărută mâna, şi spuse cu un ton provocator: ei bine, draga mea, cum o să fie? Îţi vei demonstra afecţiunea pentru soţul tău la 7 septembrie oferindu-i culorile tale, spre a le purta în cursă?

— Fireşte că nu! spuse Alexandra simţind un fior interior la ideea de a se da într-un asemenea spectacol public pentru un bărbat despre care toată lumea ştia că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ea.

— Eşti foarte sigură? Nu mi-ar plăcea să pierd o mie de lire.

— Banii tăi sunt în mare siguranţă, spuse amar Alexandra prăbuşindu-se pe canapeaua înflorată şi privindu-şi mâinile. Era la jumătatea drumului spre uşă când îl strigă şi sări în picioare ca şi cum pernele de sub ea luaseră foc. Plină de veselie se îndreptă spre nobilul uimit.

— Roddy, eşti minunat! Eşti extraordinar! Dacă nu aş fi avut deja un soţ, te-aş fi luat pe tine.

Roddy nu spuse nimic la această declaraţie care îl flata, dar o privi cu o plăcere plină de îngrijorare, ridicând întrebător dintr-o sprânceană.

— Te rog, te rog mult, vrei să-mi faci un serviciu? îi ceru ea cu drăgălăşenie.

— Ce anume?

Alexandra trase adânc aer în piept, nevenindu-i să creadă că soarta tocmai îi oferise o soluţie perfectă pentru ceea ce părea să fie o dilemă fără ieşire.

— Ai putea… se poate… să faci un pariu în numele meu?

În privirea lui uşor uimită apăru brusc o lumină ce arăta că a înţeles, apoi o strălucire de veselie.

— Cred că aş putea. Poţi să acoperi pariul în cazul în care pierzi?

— N-am cum să pierd! zise ea încântată. Dacă am înţeles bine ce ai spus, ca să câştig, tot ce trebuie să fac este să merg la Cursa Regală şi să nu-mi leg panglica de braţul lui Hawk.

— Asta este tot ce trebuie să faci.

De-abia putându-şi stăpâni înflăcărarea, Alexandra bătu din palme şi-l privi iscoditoare.

— Spune că faci asta pentru mine, Roddy – este mult mai important pentru mine decât îţi poţi închipui.

— Fireşte că am să o fac, zise cu un zâmbet răutăcios, privind-o cu respect şi aprobare. Niciodată nu ne-am plăcut prea mult, eu şi soţul tău, după cum cred că fără îndoială ai ghicit. O văzu zâmbind nedumerită şi oftă exagerat din cauza naivităţii ei. Dacă soţul tău mi-ar fi făcut plăcerea să rămână mort şi dacă Tony ar fi dat ortul popii fără niciun moştenitor, eu – sau moştenitorii mei – aş fi fost următorul Hawthorne. L-ai văzut pe fratele lui Tony, Berty – este un băiat fragil care, în pofida celor douăzeci de ani ai lui, pare cu un picior în groapă. S-a întâmplat ceva la naşterea lui, mi s-a spus.

Alexandra, care nu avea nici cea mai mică idee că Roddy se află atât de sus pe lista moştenitorilor, dădu încet din cap.

— Ştiam că te înrudeşti cu noi, cu familia Townsende vreau să spun, dar credeam că nu este decât o legătură de rudenie îndepărtată, veri de-al patrulea, sau de-al cincilea.

— Aşa este. Dar cu excepţia taţilor lui Jordan şi lui Tony, restul bărbaţilor din familia Townsende au avut nenorocul să li se nască numai fete, nu băieţi, şi nici măcar fete prea multe. Bărbaţii din familia noastră par să moară foarte tineri şi nu sunt nici foarte prolifici în asigurarea moştenitorilor, deşi – adăugă el în mod intenţionat, încercând să o şocheze – categoric nu din cauză că nu doresc să încerce!

— Mă tem că din cauza prea multor căsătorii între rude de acelaşi sânge, conchise Alexandra, reuşind să se controleze astfel încât pe faţă să nu i se citească stânjeneala provocată de remarca îndrăzneaţă făcută de Roddy în legătură cu faptul că nu erau totuşi lipsiţi de dorinţa de a face dragoste. Ştii, acelaşi lucru este valabil şi pentru câinii ciobăneşti. Toată această societate are nevoie de sânge proaspăt, altminteri în curând or să înceapă să se

scarpine după urechi sau să le cadă părul.

Aruncându-şi capul pe spate, Roddy izbucni în râs.

— Copil lipsit de respect! zise el zâmbind. Ai învăţat să rămâi calmă când te şochează ceva, dar nu mă prosteşti totuşi pe mine. Continuă să exersezi! Şi acum, înapoi, la afaceri. Cât vrei să pariezi?

Alexandra îşi muşcă buzele de teamă să nu o ofenseze pe Doamna Soartă, care în sfârşit îi zâmbea, dacă nu se arăta prea lacomă.

— Două mii de lire, începu ea dar se opri când Filbert, care se afla în spatele lui Roddy, izbucni într-o tuse puternică, dregându-şi apoi vocea cu un „Hm!” plin de semnificaţie.

Cu ochii plini de veselie, Alexandra îl privi pe Filbert, apoi pe Roddy şi amendă scurt.

— Două mii şaptesprezece lire...

— Hm! tuşi Filbert din nou. Hmm!

— Două mii şaptesprezece lire şi doi shillingi, interveni din nou ascultătoare Alexandra.

Roddy, care nu era prost, se întoarse încet şi-l cântări din priviri pe valetul despre care Alexandra îi spusese cu câteva săptămâni în urmă că era cu ea de când era mică.

— Cum te cheamă? tărăgănă cuvintele Roddy, privindu-l pe Filbert cu o încântare plină de aroganţă.

— Filbert, my lord.

— Presupun că tu eşti proprietarul celor şaptesprezece lire şi doi shillingi?

— Da, my lord. Eu şi Penrose.

— Şi Penrose cine este?

— Majordomul secund, răspunse Filbert şi apoi, pierzându-şi controlul, adăugă cu ciudă: sau aşa era până când excelenţa sa a venit aici azi-dimineaţă şi l-a demis.

— Încântător, murmură el cu privirea parcă rătăcindu-i undeva departe, dar revenindu-şi se înclină ceremonios în faţa Alexandrei.

— Nu cred că vei fi la balul familiei Lindworthy în seara asta?

Alexandra ezită o fracţiune de secundă, după care

spuse cu un zâmbet ştrengăresc.

— Deoarece soţul meu are deja program în seara asta, nu văd de ce să nu vin. Absolut de necrezut şi în mod miraculos, va avea în curând destui bani ca să trăiască bine la Morsham zece ani. Pentru prima dată în viaţa ei simţea gustul independenţei, al libertăţii, iar libertatea era o binecuvântare. Era dulce, era divină! Era mai ameţitoare decât vinul. O făcea îndrăzneaţă. Cu ochii strălucitori de încântare, spuse: Şi Roddy, dacă tot mai doreşti să-ţi încerci îndemânarea la floretă cu mine, cred că mâine dimineaţă ar fi excelent. Invită pe oricine vrei tu să ne urmărească. Invită întreaga lume.

Pentru prima dată Roddy nu se simţi în largul său.

— Chiar şi scumpul nostru Tony, care-ţi permitea să faci ce vrei, a refuzat să te lase să duelezi cu vreunul dintre noi. Nu este foarte înţelept, draga mea, iar soţului tău nu o să-i prea convină când o să audă.

— Îmi pare rău, Roddy, zise ea imediat plină de căinţă. Nu vreau să fac nimic ce ţi-ar putea crea dificultăţi cu…

— Sunt preocupat pentru tine, scumpa mea copilă, nu pentru mine. Pe mine nu mă paşte niciun fel de pericol. Hawk nu o să mă provoace la duel – amândoi suntem prea civilizaţi ca să oferim un spectacol public de temperamente necontrolate – asta fiind de fapt un duel. Pe de altă parte, adăugă sincer Roddy, sunt sigur că va căuta orice prilej ca să-mi aranjeze puţin faţa în particular. Nicio teamă, adăugă el cu mare nonşalanţă, mă pot descurca cu pumnii mei. Contrar a ceea ce s-ar putea să gândeşti tu despre mine, sub hainele astea fine pe care le port se află totuşi un bărbat! Depunând un sărut galant pe mâna ei, adăugă sec: am să te văd diseară la balul familiei Lindworthy.

După ce plecă Roddy, Alexandra începu să râdă uitându-se în sus.

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc! se adresă ea Domnului, sorţii şi tavanului frumos ornat. Roddy îi dăduse soluţia pentru prima parte a problemei ei, indicându-i o sursă pentru a obţine bani, iar în momentul

ăsta tocmai îi trecuse prin cap soluţia la cea de-a doua parte a problemei. În ultimele două zile constatase că Jordan Townsende este obişnuit ca toţi cei din jurul lui, inclusiv soţia sa, să-l asculte orbeşte şi cerea asta.

Ca atare, decise veselă Alexandra, sfidarea era în mod evident cheia spre libertate. Erau necesare câteva sfidări imediate şi flagrante – care să-i strice liniştea, să-i ia în derâdere autoritatea şi, cel mai important, să-i arate în modul cel mai clar posibil că i-ar fi mult mai bine dacă Alexandra ar dispărea din calea lui şi din viaţa lui.

— Excelenţei sale, afirmă fără respect Filbert, nu o să-i placă să pariaţi împotriva sa sau să ieşiţi în seara asta. Cu o încruntătură plină de îngrijorare, adăugă: am tras cu urechea şi l-am auzit spunând că nu aveţi voie.

Alexandra izbucni în râs şi îl linişti pe bătrânul îngrijorat.

— Nu o să ştie niciodată despre pariu, declară ea veselă. Iar dacă nu-i place să ies presupun că mă poate trimite înapoi la Morsham! Sau îmi acordă divorţul! Fredonând o melodie veselă, porni vioaie de-a lungul holului şi urcă scările. În două luni, când îşi va încasa câştigul, va putea să-l părăsească pe Jordan Townsende ca o femeie bogată după standardele de la Morsham. La fel de încântată era şi de faptul că va fi făcut rost de aceşti bani folosindu-şi propria viclenie şi că Jordan nu va şti niciodată cum i-a obţinut. În uşa biroului lui, Jordan care tocmai îşi lua rămas-bun de la oaspeţii săi, se opri şi se întoarse urmărind-o cu privirea cum urca veselă scara şi pe buze îi apăru un zâmbet uşor. Alexandra, îşi dădu el seama, are o voce destul de drăguţă. O voce frumoasă! Şi ce ispititor îşi mişca şoldurile. Foarte ispititor!

*

Încrederea pe care o căpătase în după-amiaza aceea deveni şi mai puternică în timp ce stătea în faţa mesei de toaletă, cu capul întors spre ceasul de pe poliţa căminului. Cu o oră şi jumătate în urmă, când Jordan a intrat în

apartamentul lui care se învecina cu al ei, l-a auzit spunându-i valetului că în seara asta se va duce la club, la White's. În urmă cu douăzeci de minute plecase.

White's nu era departe de reşedinţa familiei Lindworthy şi pentru a nu risca nici cea mai mică posibilitate ca Jordan să mai fi întârziat pe jos sau să-l întâlnească pe drum, se gândi că era cel mai bine să-i dea timp suficient să ajungă la destinaţie înainte ca ea să plece.

Acum trebuie să fi ajuns, categoric, îşi spuse şi întorcându-se spre micuţa franţuzoaică, pe care ducesa i-o angajase pentru a-i fi cameristă, o întrebă veselă:

— Arăt bine, Marie? Dar Alexandra ştia că niciodată nu arătase mai bine.

— Or să rămână fără cuvinte, excelenţa voastră, spuse Marie zâmbind cu certitudine.

— De asta mă tem, zâmbi mâhnită Alexandra, privind în oglindă superba rochie de culoarea lămâii care-ţi tăia răsuflarea, crăpată pe umeri în pliuri mici care se încrucişau peste bust într-o diagonală ce-i punea în valoare sânii şi cobora într-un adânc decolteu în formă de V. Un cordon lat cu pliuri orizontale îi încingea talia subţire, revărsându-se apoi ca o spumă peste fusta amplă a rochiei.

Îşi pusese mănuşi lungi asortate, ce urcau mult peste cot, iar diamantele de la gât şi urechi aruncau mii de stele. Părul ei strălucitor era ridicat într-un coc elegant în care era împletit cu artă un şir de diamante.

Simplitatea izbitoare a coafurii îi scotea în evidenţă trăsăturile fin sculptate, făcând-o să pară mai rafinată, ca pentru a-i compensa tinereţea şi a completa minunata ei rochie de mătase. Luându-şi micuţa poşetă bătută în mărgeluţe, Alexandra spuse veselă:

— Nu mă aştepta, Marie. Am să-mi petrec noaptea la o prietenă. Nu era purul adevăr, dar Alexandra nu avea de gând să-l lase pe Jordan Townsende să facă din nou dragoste cu ea; iar cel puţin pentru noaptea asta avea un plan ca să împiedice acest lucru.

*

White's, cel mai exclusivist club particular din Anglia, părea exact aşa cum era când Jordan fusese acolo ultima oară, cu mai bine de un an în urmă. Şi totuşi, din momentul în care păşi în sala majestuoasă, deveni conştient că în acea seară ceva este subtil diferit.

Era diferit şi totuşi acelaşi; fotolii confortabile erau aşezate în jurul unor mese joase astfel încât să te poţi lăsa pe spate şi să te relaxezi când pierzi sau câştigi la cărţi. Cartea uriaşă în care se treceau pariurile – o carte tot atât de sacrosanctă pentru jucătorii de la White's cum era Biblia pentru un metodist – se afla la locul ei obişnuit. Numai că în seara asta în jurul ei erau strânşi mult mai mulţi bărbaţi ca de obicei, remarcă Jordan.

— Hawthorne! exclamă o voce puternică – prea puternică, şi bărbaţii strânşi în jurul cărţii de pariuri se îndreptară ca la comandă şi porniră cu toţii spre Jordan.

— Ne bucurăm că te-ai întors, Hawk, spuse lordul Hurley, strângându-i mâna.

— Este minunat să te vedem din nou, Hawk! exclamă altcineva, în timp ce prietenii şi cunoştinţele se înghesuiau în jurul lui, toţi dornici să-i ureze bun venit acasă. Puţin cam prea dornici, se gândi Jordan.

— Bea ceva, Jordan, zise zâmbind lordul Camden şi fără niciun fel de ceremonie luă un pahar cu Madeira de pe o tavă cu care tocmai trecea un valet, punându-i-l lui Jordan în mână.

Cu un zâmbet uşor nedumerit, văzând comportarea stranie a lui Camden, Jordan înapoie paharul valetului.

— Whisky, comandă el scurt şi, scuzându-se, se îndreptă spre cartea de pariuri.

— Pe ce fel de fleacuri se mai pariază astăzi? întrebă el. Sper că nu pe curse de porci. Şase bărbaţi îi blocară brusc calea, desfăşurându-se într-un semicerc în faţa cărţii de pariuri şi toţi şase izbucniră deodată într-o conversaţie agitată. „Ai trecut prin momente grele… Ai suferit mult… Vorbeşte-ne despre… Ce face lordul Anthony? Bunica ta se simte bine?”

Fără să-l vadă Jordan, lordul Camden făcu un semn din cap în sensul că blochează inutil cartea de pariuri, iar banda loială de soţi compătimitori se dădu în lături.

— Bunica se simte bine, Hurly, spuse Jordan trecând printre ei spre carte. La fel şi Tony. Sprijinindu-şi mâna pe spătarul unui scaun, Jordan se aplecă uşor, frunzărind paginile aşa cum făcuse mai devreme cu un vraf de ziare mai vechi, pentru a se pune la punct cu ce se mai petrecuse în lume. Se pariase pe orice, de la anticiparea datei următorului viscol până la greutatea primului născut al bătrânului Bascombe.

Cu opt luni în urmă, constată ironic Jordan, tânărul lord Thornton pariase o mie de lire că tânărul său prieten contele Stanley va fi nevoit ca, două luni mai târziu, la 20 decembrie, să rămână la pat din cauza unui deranjament stomacal. La 19 decembrie, Thornton pariase o sută de lire că Stanley nu va putea mânca deodată o duzină de mere. Stanley câştigase pariul. Dar în ziua următoare pierduse aproape o mie de lire. Jordan râse ridicându-şi privirea spre prietenii săi şi remarcă sec:

— Văd că Stanley este la fel de credul ca înainte.

Devenise o tradiţie ca membrii mai în vârstă, mai înţelepţi şi mai bogaţi ai clubului să facă diferite remarci în legătură cu prostiile pe care pariau cei mai tineri. Taţii celor şase bărbaţi se îngrămădiseră şi ei înaintea fiilor lor în jurul acestei cărţi – la fel ca taţii lor mai înainte, făcând exact acelaşi lucru.

În trecut, la remarca lui Jordan, prietenii săi ar fi răspuns cu istorioare amuzante despre alte pariuri sau i-ar fi amintit de propriile lui pariuri nesocotite. Astăzi, toţi cei şase zâmbeau stânjeniţi şi nu spuneau nimic.

După ce le aruncă o privire plină de nedumerire, Jordan se întoarse din nou la carte. O tăcere de moarte se lăsase peste întregul club, gentlemenii de la mesele de joc oprindu-se şi aşteptând. Jordan fu aproape sigur că ştia motivul acestei atmosfere stranii din jurul lui; în tot cursul lunilor mai şi iunie, paginile cărţii erau pline cu pariuri în legătură cu cel pe care îl va alege ca soţ în cele din urmă

Alexandra – şi erau trecute acolo zeci de nume.

Iritat dar nu surprins, Jordan dădu pagina şi văzu un număr mare de pariuri în legătură cu faptul dacă Alexandra îi va prinde de braţ panglica ei cu prilejul Cursei Regale.

Dintr-o privire aruncată peste numele scrise îşi dădu seama că el era favoritul… deşi, în josul paginii erau câteva nume care pariau împotriva lui: Carstairs – constată sec Jordan, pariase astăzi o mie de lire împotriva lui. Tipic!

Şi următorul pariu era de asemenea împotriva lui, o sumă mare dar foarte ciudată, două mii şaptesprezece lire şi doi shillingi, garantată de Carstairs, dar făcut în numele…

Jordan explodă de furie, îşi îndreptă spatele şi se întoarse spre prietenii lui.

— Scuzaţi-mă, domnilor, spuse cu o voce care, dacă ar fi putut, ar fi ucis. Tocmai mi-am amintit că în seara asta am un alt program. Fără să privească spre niciunul dintre ei, plecă.

Cei şase bărbaţi care înconjurau cartea de pariuri se priviră consternaţi unul pe altul.

— Se duce după Carstairs, spuse zâmbind John Camden şi toţi fură de acord în această privinţă.

Greşeau.

— Acasă! îi ordonă scurt Jordan vizitiului, aruncându-se în trăsură. Lovindu-şi leneş coapsa cu mănuşile, Jordan suportă drumul până în Upper Brook Street numărul 3 într-un calm de moarte gândindu-se la tot felul de metode care de care mai groaznice de a-i da soţiei sale, supărător de voluntară şi de neascultătoare, o foarte necesară lecţie pe care să o ţină minte.

Nu fusese niciodată în viaţa lui tentat să lovească o femeie şi totuşi acum nu se putea gândi la nimic mai plăcut decât la perspectiva iminentă de a intra în dormitorul soţiei sale, de a o arunca pe genunchi şi de a-i trage o bătaie până când o să spună că, nu mai suportă. Era cea mai bună pedeapsă pentru cel mai copilăresc act de sfidare publică.

Iar după asta, se hotărî el, o să o arunce pe pat şi o să o pună la treaba pentru care fusese făcută de Dumnezeu.

În starea de spirit în care era, ar fi putut să facă exact

ce-i trecuse prin minte. Dar, aşa cum îl informă Higgins când trecu pe lângă el îndreptându-se spre scări, Alexandra nu era acasă.

Cu un minut în urmă, Jordan ar fi jurat că nu putea fi mai supărat decât era deja! Vestea că Alexandra l-a sfidat făţiş ieşind, când el îi ordonase clar să rămână acasă, îl făcu să-i fiarbă sângele în vene.

— Adu-o jos pe camerista ei, ordonă Jordan cu o voce care-l făcu pe Higgins să se proptească o secundă de uşa ce se afla în spatele lui înainte de a se grăbi să execute ceea ce i se poruncise.

*

Cinci minute mai târziu, la zece jumătate, Jordan se îndrepta spre reşedinţa familiei Lindworthy.

Exact în acel moment, majordomul familiei Lindworthy anunţa cu voce tare sosirea excelenţei sale, ducesa de Hawthorne.

Ignorând degajată capetele care se întorceau şi privirile iscoditoare, Alexandra coborî graţioasă scările impunătoare în cea mai îndrăzneaţă rochie în care apăruse vreodată. I se potrivea perfect, se simţea minunat de îndrăzneaţă, independentă.

Ajunsă.la jumătatea scărilor, privi peste sala de bal plină de lume căutându-i pe Roddy, Melanie sau ducesa bătrână. O văzu mai întâi pe ducesă cu un grup de. Prieteni în vârstă şi Alexandra îşi înclină capul spre ea, minunată întruchipare a tinereţii şi siguranţei, cu ochii la fel de strălucitori ca bijuteriile pe care le purta, oprindu-se din când în când pentru a saluta aproape regal câte o cunoştinţă.

— Bună seara, scumpă doamnă, spuse Alexandra veselă, depunând un sărut pe obrazul ca pergamentul al ducesei.

— Văd că eşti foarte veselă, copila mea, spuse aceasta privind-o şi luându-i mâinile înmănuşate într-ale sale. Şi eu mă bucur la fel de mult să văd că Hawthorne mi-

a urmat sfatul excelent pe care i l-am dat azi-dimineață, adăugă bătrână, renunţând la restricţia lui nesăbuită de a nu-ţi permite să ieşi în lume.

Cu un zâmbet şiret, Alexandra făcu o plecăciune adâncă, plină de respect, de o graţie fermecătoare; îşi ridică apoi capul şi spuse degajată:

— Nu, doamnă, nu a făcut-o.

— Vrei să spui…

— Exact.

— Oh!

Deoarece Alexandra cunoştea deja poziţia ducesei în problema obligaţiilor ei maritale, această reacţie lipsită de entuziasm faţă de comportamentul ei nu-i afectă câtuşi de puţin starea de spirit. De fapt, în momentul acela, credea că nimic nu i-ar mai putea schimba starea de spirit. Asta până când, un minut mai târziu, Melanie se grăbea spre ea, cuprinsă de panică.

— Oh, Alex, cum ai putut să faci un asemenea lucru? izbucni ea, prea preocupată încât să-i mai pese că ducesa bătrână era de faţă. Nu există un singur soţ în încăperea asta căruia să nu-i facă mare plăcere să-ţi frângă gâtul – inclusiv al meu când o să audă. Ai mers mult prea departe şi depăşeşte lucrurile care fac totuşi plăcere; nimănui nu i-ar plăcea aşa ceva. Nu poţi să faci…

— Despre ce tot vorbeşti acolo? o întrerupse Alexandra, dar inima începuse să-i bată cu putere văzând îngrijorarea prietenei sale de obicei imperturbabilă.

— Vorbesc despre pariul pe care Roddy l-a înscris în numele tău în cartea de pariuri de la White’s, Alexandra.

— În numele meu… exclamă Alexandra cuprinsă de panică. Oh, Doamne Dumnezeule! Nu se poate să fi făcut asta.

— Ce pariu? întrebă ducesa supărată.

— A putut şi a făcut-o! Şi toată lumea din sala asta de bal ştie deja.

— Doamne Dumnezeule! repetă Alexandra slab.

— Ce pariu? întrebă din nou ducesa cu voce joasă, mânioasă.

Prea zdruncinată şi furioasă ca să-i răspundă ducesei, Alexandra o lăsă pe Melanie să facă asta. Ridicându-şi uşor fusta rochiei, se întoarse, căutându-l pe Roddy. Nu văzu decât zeci de feţe bărbăteşti neprietenoase care o urmăreau cu privirea.

În sfârşit, îl zări pe Roddy şi porni spre el cu priviri ucigătoare şi cu durere în inimă.

— Alexandra, draga mea, spuse el zâmbind, arăţi mai uluitoare decât… întinse mâna să o ia pe a ei, dar ea i-o îndepărtă aruncându-i priviri furioase, acuzatoare.

— Cum ai putut să-mi faci asta? izbucni ea cu amărăciune. Cum ai putut să înscrii pariul ăla în nu ştiu ce carte şi să treci numele meu sub el?

Pentru a doua oară de când îl întâlnise, Roderick Carstairs îşi pierdu pe moment controlul asupra expresiei lui întotdeauna imperturbabile.

— Ce vrei să spui? o întrebă cu o voce joasă, indignată. Am făcut ceea ce ai vrut să fac. Ai vrut să demonstrezi societăţii că nu ai să cazi la picioarele lui Hawk şi am înscris pariul în numele tău în cel mai indicat loc pentru a-ţi face cunoscute sentimentele. Şi nu a fost deloc uşor, continuă el iritat. Numai membrilor clubului li se permite să înregistreze în carte pariurile şi de aceea am fost nevoit să-mi trec şi eu numele deasupra numelui tău şi să girez pariul…

— Am vrut să faci un pariu pentru mine folosind numele tău, nu pe al meu, de aceea ţi-am cerut ţie să o faci! îi spuse Alexandra cu o voce plină de îngrijorare. Un pariu discret, confidenţial, din partea unui gentleman.

Roddy se încruntă, iar indignarea lui justificată se transformă de-a dreptul în mânie.

— Nu fi proastă! Ce sperai să obţii dintr-un pariu discret, confidenţial?

— Bani! exclamă nefericită Alexandra. Roddy rămase cu gura căscată.

— Bani! repetă el neînţelegând nimic. Ai făcut pariul ăsta pentru că voiai bani?

— Fireşte! replică ea cu naivitate. Pentru că altceva

se fac pariurile?

Privind-o ca şi cum ar fi fost un specimen curios pe care nu-l mai văzuse vreodată, Roddy o informă:

— Pariurile se fac pentru că te bucuri când le câştigi. Eşti căsătorită cu unul dintre cei mai bogaţi oameni din Europa. De ce ai avea nevoie de bani?

Ca să răspundă la această întrebare, deşi logică, ar trebui să-i vorbească despre intenţiile ei, care erau absolut secrete.

— Nu pot să-ţi explic! spuse mâhnită. Dar îmi cer scuze că te-am învinovăţit pentru asta.

Acceptându-i scuzele cu o înclinare a capului, Roddy opri un valet şi luă de pe tavă două pahare de şampanie, dându-i unul Alexandrei.

— Crezi, spuse ea după un timp, cu o voce plină de speranţă, fără să-şi dea seama de tăcerea apăsătoare care se lăsase peste uriaşa sală de bal, că există vreo şansă ca Hawk să nu descopere pariul meu?

Roddy, căruia rareori îi scăpa ceva, privi curios în jur şi apoi în sus, urmărind direcţia spre care erau îndreptate toate privirile.

— Nu prea, spuse el sec şi, cu o mişcare blazată a mâinii, îi îndreptă atenţia spre scară, sus, în acelaşi moment în care majordomul familiei Lindworthy anunţa cu voce puternică:

— Excelenţa sa, ducele de Hawthorne.

Tresăriri de uimire şi murmure în legătură cu ceea ce urma să se petreacă cuprinseră asistenţa, iar Alexandra îşi înălţă capul, aţintindu-şi privirea îngrozită asupra siluetei înalte, ameninţătoare, îmbrăcate în negru, care cobora cu hotărâre treptele. Scara nu era prea departe de Alexandra, dar pe măsură ce Jordan se apropia de ultima treaptă, uriaşa mare de oameni din sala de bal părea că înaintează ca un val şi o explozie de saluturi izbucni într-o rumoare asurzitoare de sunete.

Era mai înalt cu o jumătate de cap decât oricine din preajma lui şi cu coada ochiului Alexandra îl văzu zâmbind uşor, părând că ascultă ce-i spun oamenii; dar ochii săi

cercetau absent mulţimea, căutând-o, se temu Alexandra, pe ea. Cuprinsă de panică bău şampania şi-şi întinse paharul gol lui Roddy care i-l dădu în schimb pe al lui spunându-i.

— Bea-l şi pe ăsta. O să-ţi prindă bine.

Alexandra privi în jur ca o vulpe încolţită căutând o portiţă de scăpare, un loc unde să nu fie văzută de Hawk. Incapabilă să se mişte, se sprijini de zid şi duse fără să se gândească paharul lui Roddy la gură exact în momentul în care ochii săi îi întâlniră pe ai ducesei bătrâne, în dreapta sa. Ducesa îi aruncă o privire ciudată, liniştitoare, apoi se întoarse şi-i spuse iute ceva lui Melanie. O secundă mai târziu, Melanie ocolea mulţimea care-l înconjura pe Jordan, îndreptându-se spre Alexandra şi Roddy. Îndată ce ajunse lângă ea, Melanie îi şopti imperios:

— Bunica ta spune să te rogi ca seara să treacă bine şi să nu fii îngrijorată, pentru că Hawthorne va şti exact cum să se poarte, când o să-şi dea seama că eşti aici.

— A mai spus şi altceva? o imploră ea având nevoie disperată să audă cuvinte liniştitoare.

— Da, dădu din cap Melanie. A spus să nu mă dezlipesc de tine şi să nu te părăsesc indiferent ce se va întâmpla în seara asta.

— Doamne Dumnezeule! izbucni Alexandra. Credeam că a spus să nu fiu îngrijorată pentru că nu am de ce.

— S-ar putea ca Hawk să nu ştie încă de pariul tău, aşa că nu fi atât de disperată, zise Roddy cu o voce blândă.

— Nu mă îngrijorează numai pariul, îi spuse sumbră Alexandra urmărindu-l pe Jordan pentru a încerca să anticipeze în ce direcţie se va îndrepta, când va scăpa în sfârşit de mulţimea care îl înconjura, astfel încât ea să o pornească în direcţia opusă. Sunt îngrijorată că o să descopere că…

Cineva din dreapta lui Jordan îi spuse ceva, iar el îşi întoarse capul; privirea lui ca o lamă de oţel alunecă rapid, iscoditor, de-a lungul peretelui unde stătea Alexandra…

Peste Melanie, peste Roddy, peste Alexandra… şi apoi se întoarse din nou la ea, ţintuind-o cu ochii ca o pereche

de guri negre ale unor ţevi de pistol.

— … că sunt aici, termină cu o voce slabă Alexandra, în timp ce Jordan o străpungea cu privirea, nelăsându-i nicio îndoială că îndată ce-i va fi posibil va veni la ea.

— Cred că tocmai a descoperit, spuse ironic Roddy.

Luându-şi ochii de la Jordan, Alexandra căută un loc sigur unde să se ascundă înainte ca el să-i taie singura cale de scăpare – undeva unde nimănui să nu-i pară că se ascunde. Cel mai sigur lucru pe care îl putea face, hotărî ea, rapid, era pur şi simplu să se amestece printre cei şapte sute de invitaţi şi să încerce să se piardă în mulţime până când Jordan o să-i piardă urma.

— Să ne contopim cu mulţimea, draga mea? sugeră Roddy, ajungând evident la aceeaşi concluzie.

Răsuflând puţin uşurată, Alexandra acceptă printr-o mişcare a capului, dar ideea de a se contopi, nu mai fu atât de atrăgătoare câteva minute mai târziu, când trecu pe lângă lordul şi lady Moseby şi lordul North, care şedeau pe margine, lângă peretele numai oglinzi, care sporeau impresia de lărgime a sălii de bal. Lady Moseby întinse mâna reţinând-o pe Alexandra şi spunându-i cu admiraţie în glas:

— Am auzit despre pariul tău, Alexandra.

— Nu a fost… decât o glumă, sări Melanie Camden apărând alături de Alexandra, conform instrucţiunilor anterioare ale ducesei.

Aruncându-i o privire dezaprobatoare, lordul North rosti înţepat:

— M-aş mira ca lordul Hawthorne să o găsească amuzantă.

— Mie unul nu mi-ar plăcea, vă asigur, îi spuse sumbru lordul Moseby, luându-şi apoi soţia de braţ şi, cu o înclinare scurtă a capului, îşi îndreptă cu fermitate spatele şi se depărtă de Alexandra, cu lordul North alături.

— Fir-aş al naibii! exclamă Roddy încet, privind spatele rigid al bărbaţilor care se îndepărtau. După un lung moment de chibzuinţă, îşi mută încet privirea spre faţa ei îndurerată, privind-o cu un amestec de căinţă, supărare şi

ironie.

— Mă tem că ţi-am făcut un mare rău înscriind pariul ăla la White's, spuse el. Mă aşteptam, fireşte, ca unii dintre cei mai rezervaţi bărbaţi din lumea noastră să se încrunte puţin când or să audă de micul nostru pariu. Din păcate, nu m-am gândit că, sfidându-l deschis pe soţul tău cu acest pariu, ai să-i înfurii pe toţi soţii elitei.

Alexandra de-abia dacă auzea ce spunea.

— Roddy, şopti ea iute, eşti foarte drăguţ că stai lângă mine, dar eşti cam înalt şi…

— Şi pericolul de a fi descoperită ar fi mai mic dacă nu aş fi lângă tine? ghici Rody, iar Alexandra dădu afirmativ din cap. În acest caz, spuse cu părere de rău, am să o iau din loc.

— Mulţumesc.

— Mă simt atât de răspunzător cel puţin în parte pentru situaţia ta, încât am să mă retrag ca măcar de data asta să poţi scăpa. Cu o scurtă plecăciune, se topi în mulţime, îndepărtându-se de Alexandra şi de Melanie.

Cinci minute mai târziu, stând cu spatele spre sala de bal, Alexandra o privi îngrijorată pe Melanie.

— Îl vezi?

— Nu, răspunse Melanie după ce aruncă o privire bănuitoare peste sala aglomerată. Nu mai este nici pe scări „nici în calea ta.

— În cazul ăsta, am să plec, spuse Alexandra repede, sărutând-o scurt pe Melanie pe obraz. O să fie bine, nu-ţi face probleme. Am să te văd mâine dacă pot…

— Nu poţi, spuse Melanie nefericită. Soţul meu crede că Londra nu este recomandabilă pentru mine în condiţia în care mă aflu. Vrea să mă ducă din nou la ţară şi să rămân acolo până se naşte copilul.

Gândul de a înfrunta viitorul apropiat fără să o aibă pe Melanie lângă ea, o făcu pe Alexandra să se simtă şi mai nefericită.

— Am să-ţi scriu, promise ea, întrebându-se deprimată dacă o să o mai vadă vreodată pe Melanie. Nemaiputând scoate niciun cuvânt, Alexandra îşi ridică uşor

fusta şi începu să-şi facă drum spre scară. Melanie o strigă, dar zgomotul conversaţiilor şi râsetelor mulţimii din sala de bal acoperiră avertismentul în timp ce Alexandra se strecura pe lângă perete spre scară.

Fără să se oprească, se aplecă şi puse paharul de şampanie pe o masă, apoi îşi înăbuşi un strigăt în timp ce o mână o prinse cu cruzime de braţ şi o răsuci. În acelaşi moment, Jordan păşi în faţa ei izolându-i clar de oaspeţii din sala de bal. Sprijinindu-şi mâna de peretele dinspre spatele ei, reuşise să o prindă ca într-o închisoare ferind-o cu trupul său înalt de lume şi păstrând în acelaşi timp aparenţa unui gentleman angajat într-o discuţie intimă cu o doamnă.

— Alexandra, spuse el cu un calm de rău augur. În sala asta există circa patru sute de bărbaţi, majoritatea dintre ei crezând că este de datoria mea să dau un exemplu soţiilor lor târându-te afară şi ducându-te apoi acasă ca să-ţi vâr minţile în cap, ceea ce doresc din toată inima să fac, sau mai bine zis de-abia aştept să o fac.

Spre groaza ei, după ce spuse cuvintele astea oribile, se opri şi se întinse pentru a lua un pahar de şampanie de pe o tavă aşezată pe un piedestal lângă ei, pe care i-l întinse prietenos, gest menit să păstreze aparenţele unei conversaţii fireşti între doi oameni. Continuă pe acelaşi ton diabolic:

— În pofida faptului că pentru pariul tău public şi nesupunerea ta flagrantă comisă venind aici în seara asta, merită cu vârf şi îndesat să te pedepsesc în public, am să-ţi ofer două posibilităţi. Vreau să le asculţi foarte atentă.

Spre ruşinea ei, Alexandra era atât de îngrozită, încât pieptul i se zbătea ca o pasăre înfricoşată şi nu putu decât să dea din cap. Fără a se simţi mişcat în vreun fel de spaima ei evidentă, îi prezentă prima posibilitate.

— Poţi să pleci cu mine imediat, liniştită şi, evident de bunăvoie, sau cu ghionturi şi răcnind, pentru mine nu contează. Oricum, dacă plecăm acum, toată lumea din sala asta o să ştie de ce te scot de aici.

Când se opri, Alexandra înghiţi convulsiv, vocea fiindu-i o şoaptă.

— Care este cea de-a doua variantă?

— Pentru a-ţi salva mândria, replică el, prezentându-i cea de-a doua posibilitate, sunt dispus să merg să dansez cu tine şi să încerc să fac astfel încât să pară că amândoi considerăm pariul tău numai o mică farsă nevinovată. Dar indiferent pentru care dintre cele două posibilităţi optezi, spuse el ameninţător, am de gând să mă ocup de tine când ne întoarcem acasă, s-a înţeles?

Ultimele cuvinte şi ameninţarea clară cu pedeapsa fizică, pe care o implicau, fură suficiente pentru a o determina pe Alexandra să accepte orice – orice ar amâna întoarcerea lor acasă.

Undeva, în mintea ei, în care totul se învârtea, i-a străfulgerat gândul că, oferindu-i şansa de a-i salva în acest fel mândria, o trata cu mai multă consideraţie decât a făcut ea când a lansat pariul ăsta public împotriva lui. Pe de altă parte, nu putea nutri niciun fel. De recunoştinţă pentru faptul că o cruţa de umilinţa publică – nu când îi promisese pentru mai târziu o pedeapsă fizică în particular. Când, cu un suprem efort de voinţă, reuşi să-şi controleze vocea şi să-şi recompună o mască de calm aparent, îi spuse:

— Aş prefera dansul.

Jordan îi privi faţa frumoasă şi palidă şi îşi înăbuşi un impuls de admiraţie pentru curajul ei. Îi oferi politicos braţul, iar ea îl luă cu o mână tremurătoare.

În momentul în care Jordan se dădu la o parte din faţa ei, Alexandra surprinse mai multe capete care-şi întorceau cu mişcări vinovate privirea de la ei şi-şi dădu seama că multă lume urmărise mica lor discuţie. Cu un aer de demnitate calmă, păşi alături de Jordan prin mulţimea fascinată, care se dădea în lături ca Marea Roşie în calea lui Moise, întorcându-se apoi pentru a-i urmări cum înaintează.

Alexandra îşi pierdu totuşi uşor controlul când cuplul din faţa lor se întoarse pentru a le permite să treacă şi se găsi faţă în faţă cu Elizabeth Grangerfield, al cărei soţ mai în vârstă murise nu de mult. Şocul întâlnirii cu fosta iubită a lui Jordan aproape că-i înmuie genunchii, deşi Elizabeth şi Jordan au părut perfect în largul lor când s-au salutat.

— Bine aţi venit acasă, excelenţa voastră, spuse Elizabeth cu vocea ei uşor răguşită întinzându-i mâna.

— Mulţumesc, răspunse Jordan cu un zâmbet şi-i sărută galant mâna.

Privindu-i, Alexandra simţi că i se pusese un nod în stomac. Reuşi totuşi să-şi păstreze expresia de neutralitate politicoasă în timp ce se îndepărtau, dar când au ajuns pe ringul de dans şi Jordan vru să o prindă de talie, ea zvâcni înapoi cu privirea aţintită asupra lui.

— Ai prefera să plecăm în momentul ăsta? o întrebă cu o voce mieroasă, în timp ce dansatorii începuseră să se învârtească în jurul lor.

Prea înfuriată ca să-şi dea seama că în momentul în care au pornit la dans au devenit ţinta a şase sute de perechi de ochi curioşi, Alexandra puse fără să vrea mâna pe braţul lui Jordan, dar expresia feţei ei denota elocvent că găsea cât se poate de dezgustător contactul cu el.

Jordan o luă în braţe şi se amestecară în vârtejul colorat al cuplurilor care valsau.

— Dacă ai avea cât de cât minte, sau dacă ai învăţat ceva despre maniere şi purtare, îi şuieră el supărat, ţi-ai şterge expresia asta de martiră de pe faţă şi ai încerca să arăţi măcar amabilă.

Această remarcă, şi superioritatea arogantă cu care a spus-o, o făcură pe Alexandra să dorească din tot sufletul să-i ardă o palmă peste faţa lui aristocratică.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti despre maniere şi bună purtare când tocmai te-ai ploconit în faţa preţioasei tale amante cu propria-ţi soţie lângă tine?

— Ce naiba voiai să fac? întrebă scurt Jordan. S-o trântesc la pământ? Stătea exact în calea noastră.

— Ai fi putut să mă incluzi şi pe, mine în conversaţia voastră, replică Alexandra, prea afectată ca să-şi dea seama că dacă ar fi făcut aşa ceva ar fi fost şi mai jenant pentru ea.

Acest schimb ostil de cuvinte între ducele de Hawthorne şi rebela lui soţie nu trecu neobservat de cei din jur. Dansatorii se ciocneau unii de alţii în încercarea de a

trage cu urechea; muzicanţii se aplecau când într-o parte când în alta ca să vadă mai bine; iar monocluri iscoditoare erau aţintite asupra lor.

— Să te includ şi pe tine! izbucni Jordan nevenindu-i să creadă. Cu o femeie care... în momentul ăla îl întrerupse, terminând ea propoziţia în locul lui.

— Cu care ai împărţit patul? îi şuieră ea.

— Nu prea sunteţi în poziţia corespunzătoare pentru a-mi da mie lecţii despre maniere, doamnă. După toate relatările, în ultimele săptămâni purtarea dumneavoastră, a fost orice, în afară de o purtare demnă de soţia mea.

— Purtarea mea! explodă Alexandra. Pentru ştiinţa dumneavoastră, îl informă ea cu un sarcasm muşcător, ca să fi avut o purtare demnă de soţia dumneavoastră ar fi trebuit să încerc să seduc orice bărbat care mi-ar fi ieşit în cale.

Această izbucnire îl ului în asemenea măsură pe Jordan, încât o secundă fu tentat să o zgâlţâie pentru insolenţa ei şi, în acelaşi timp, înţelese brusc că era geloasă. Se mai linişti puţin, îşi ridică privirea şi îşi dădu seama că jumătate dintre dansatori se retrăseseră pentru a urmări mai bine altercaţia fără precedent dintre el şi soţia lui înfuriată, iar restul lumii se uita fără nicio jenă.

Luându-şi privirea de la spectatorii care-i urmăreau, strânse din dinţi şi arboră un zâmbet artificial spre Alexandra şuierându-i.

— Zâmbeşte, la dracu'! Toată lumea ne urmăreşte.

— N-am să o fac, categoric! spuse fără să se gândească, dar reuşi să-şi îmblânzească trăsăturile părând calmă. Sunt încă logodită cu vărul tău.

Pretextul era atât de fără noimă, atât de neaşteptat, încât Jordan izbucni în râs uluit.

— Ce cod special de etică ai, draga mea! Întâmplător, eşti măritată şi cu mine.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui draga mea şi nici să amesteci poziţia lui Anthony în toate astea! Gândeşte-te cât de umilitor va fi pentru el dacă toată lumea o să creadă că ţi-am căzut imediat în braţe. Nu-ţi pasă câtuşi de puţin de

vărul tău?

— O dilemă morală dificilă pentru mine, dar în cazul ăsta trebuie să recunosc că îmi pasă numai de mine.

— Dracu’ să te ia!

Jordan privi frumuseţea plină de temperament în rochia provocatoare de culoarea lămâii, faţa ei delicată şi însufleţită de ochii verzi-albaştri încărcaţi de furtună şi la roşul trandafiriu al buzelor şi brusc o revăzu aşa cum arăta când purtase ultima dată galbenul ăsta luminos – în grădina bunicii lui, cu încântătoarea ei faţă ridicată spre cer, explicându-i cu o voce moale, dulce: „Fiecare anotimp al anului vine cu promisiunea că într-o zi, o să mi se întâmple ceva minunat. Iarna, promisiunea vine cu mirosul zăpezii. Vara, o aud în bubuitul tunetului şi o văd în lumina fulgerului care brăzdează cerul… Dar cel mai puternic o simt acum, primăvara, când totul este verde şi negru…”

Sperase să i se întâmple ceva minunat şi tot ce i s-a întâmplat a fost o căsătorie de patru zile urmată de cincisprezece luni de văduvie, împreună cu ceea ce pare să fi fost o mare cantitate de informaţii dezamăgitoare despre viaţa pe care o dusese el înainte de a se căsători cu ea.

Furia ce-l cuprinsese se stinse brusc şi, privind-o în ochii ei magnifici, simţi un nod în stomac la ideea de a o duce acasă şi a o face să plângă.

— Spune-mi un lucru, îi ceru el cu voce blândă. Tot mai crezi că pământul reavăn miroase ca parfumul?

— Să cred ce? îl întrebă, cercetându-i îngrijorată trăsăturile uşor îmblânzite, încruntându-se a nedumerire. O, da, acum îmi amintesc. Nu, nu mai cred, adăugă ea repede, amintindu-şi că o găsise demnă de milă. Am crescut: acum.

— Văd şi eu asta, spuse Jordan cu un amestec de tandreţe şi un început de dorinţă. Alexandra îi văzu blândeţea de pe faţă şi-şi îndreptă iute privirea în altă, parte, dar şi furia ei începu să cedeze. Conştiinţa o făcu să se gândească la pariul public pe care-l lansase şi la faptul că purtarea ei ostilă în acest moment, pe ringul de dans – unde o dusese pentru a-i salva mândria – era de nescuzat. Nemaisimţindu-se în întregime partea nevinovată şi rănită,

îşi muşcă buza şi-şi ridică privirea spre el.

— Armistiţiu? îi oferi el cu un zâmbet languros.

— Până când plecăm de aici, acceptă imediat Alexandra; şi când îi zâmbi uşor zări în ochii lui cenuşii o umbră de aprobare.

— Ce s-a întâmplat cu căţelul pe care ţi l-am cumpărat? o întrebă, iar zâmbetul i se accentuă.

— Henry este la Hawthorne. Ah, şi n-ai avut dreptate, adăugă ea ştrengăreşte. Băiatul care ţi l-a vândut nu ai minţit; este de rasă pură.

— Uriaş? Cu labele cât o farfurie?

Jordan râse, iar ea zâmbi. Cuplurile din jurul lor deveniră din nou interesate de muzică şi de dans, monoclurile fură lăsate în jos, iar conversaţiile, reluate. Când dansul se termină, o prinse de braţ şi o conduse prin mulţime, dar retragerea lor fu întârziată de grupuri de prieteni ai lui Jordan care se înghesuiau în jurul lor dornici să-i ureze bun venit acasă.

Alexandra, care avea deja un plan destul de viabil pentru a fi sigură că nu o să o găsească în seara asta în camera ei, se aştepta ca el să se grăbească să o scoată de acolo, dar următoarea jumătate de oră o petrecu vorbind cu cei care-l solicitau, acoperindu-i cu degetele mâna, care rămăsese pe braţul lui.

Neputând face altceva, Alexandra rămase alături de el, încercând să pară calmă, ca şi cum faptul că se afla lângă Jordan nu se deosebea cu nimic de cel de a se fi aflat lângă Tony. Dar dacă ea încerca să-l trateze pe Jordan la fel ca pe Tony, constată imediat că nu acelaşi lucru făcea şi elita înaltei societăţi. Pe Tony îl tratase cu cordialitatea şi respectul cuvenite rangului, dar niciodată cu această aproape veneraţie pe care i-o arăta lui Hawk în acea seară. Urmărindu-le cu privirea pe doamnele încărcate cu bijuterii care-i făceau reverenţe şi pe eleganţii gentlemeni care se înclinau cu respect şi-i strângeau mâna, Alexandra înţelese că pentru ei Tony nu fusese decât custodele unui titlu, dar Jordan era titlul.

El era Hawthorne, aşa cum fusese născut să fie.

Stând alături de el, începu să se teamă că şi-a supraestimat abilitatea de a-l manipula în aşa fel încât să o lase să se întoarcă la Morsham îndată ce ar fi avut bani. După toate săptămânile astea pe care le petrecuse printre cei din înalta societate, pusese în mod greşit semnul egalităţii între Jordan şi ceilalţi aristocraţi pe care-i cunoscuse – civilizat şi urban. Dar şi blând. Paşnic.

Acum, văzându-l pe Jordan alături de ceilalţi, îşi dădu nefericită seama că, sub aparenţa lui civilizată, urbană, nu avea nimic comun cu ei. Aplecându-se spre ea, îi spuse cu o voce politicoasă dar imperioasă:

— Dacă-mi dai cuvântul de onoare că te duci direct acasă, poţi să o faci. Se va crede că tu îţi continui programul tău, iar eu pe al meu. Am să te urmez într-un sfert de oră.

Uluită de gestul lui plin de înţelepciune şi uşurată că astfel îi va fi mai uşor să-şi ducă la îndeplinire planul, Alexandra aprobă din cap şi dădu să se îndepărteze, dar el o prinse de braţ.

— Cuvântul tău de onoare, Alexandra, îi ceru scurt.

— Îţi dau cuvântul meu că mă duc direct acasă, spuse cu un zâmbet ameţitor izvorât din uşurarea pe care o simţea şi plecă grăbită.

Jordan o urmări cu privirea, îngustându-şi uşor ochii în timp ce se gândea la motivul zâmbetului ei suspect de încântător precum şi la faptul dacă era înţelept să aibă încredere în ea. Nu atât încrederea în cuvântul ei îl determinase să-i facă această ofertă, ci mai degrabă ideea că nu putea crede că o să-l sfideze din nou, acum când a înţeles până unde poate merge el ca să-i supună voinţa. În plus, decise el filosofic, întorcându-şi atenţia spre prietenii şi cunoştinţele sale, unde s-ar fi putut duce în altă parte decât acasă? Nimeni, nici măcar bunica, nu ar primi-o fără bărbatul ei.

Jordan nu era singurul care o urmărea pe Alexandra plecând; un mare număr de oaspeţi făceau acelaşi lucru „iar ei nu fură câtuşi de puţin prostiţi de despărţirea aparent armonioasă de soţul ei.

— Jordan are de gând să se ocupe de ea când o să ajungă acasă, asigură lordul Ogilvie un mare grup de oameni care se aflau în jurul său. Fiţi siguri că n-o să lase nepedepsită nici măcar o noapte purtarea ei. Ba mai mult, la Cursa Regală, o să-i poarte panglica.

— Categoric! aprobă tânărul sir Billbowy.

— Indubitabil! îl secondă contele Thurston.

— Nu există nicio îndoială, declară ferm lordul Carleton.

Lady Carleton o privi pe ducesa de Hawthorne urcând scările şi spuse cu curaj:

— Sper să vă înşelaţi cu toţii. Hawthorne a frânt inimi de-a lungul şi de-a latul Angliei. Este timpul ca o femeie să i-o frângă şi pe a lui.

Tânăra soţie timidă a lui sir Billbowy îşi ridică bărbia şi secondă această opinie.

— Sper să dea panglica altcuiva să o poarte.

— Nu fi ridicolă, Honor, spuse soţul ei. Am de gând să pariez o sută de lire că i-o va da lui Hawk.

Cele două doamne priviră una la alta şi apoi spre bărbaţi.

— My lord, îl anunţă lady Honor pe soţul ei scandalizat scoţând o sută de lire din poşetă. Accept pariul.

— Şi eu! declară lady Carleton.

Până în momentul în care Alexandra urcă în trăsura ei, în sala de bal se pariaseră destui bani ca să umple cuferele de la Prinney, iar miza crescuse la 25 contra 1 în favoarea lui Jordan. Numai doamnele mai tinere îşi exprimaseră speranţa că Alexandra va fi prima femeie care îi va rezista irezistibilului duce de Hawthorne.

CAPITOLUL 23

Lumina lunii se revărsa asupra caselor de pe Upper Brook Street. Alexandra coborî din trăsură, dădu drumul vizitiului şi băgă cu grijă cheia în uşa casei de la numărul 3.

Crăpă uşor uşa şi îşi aruncă privirea în holul de la intrare. Aşa cum spera, Higgins şi restul servitorilor se retrăseseră la culcare.

Se strecură înăuntru, închise încet uşa în urma ei şi urcă scara în vârful picioarelor. La uşa dormitorului ei ezită puţin, întrebându-se dacă devotata ei cameristă se hotărâse să o aştepte, în pofida instrucţiunilor pe care i le dăduse. Hotărându-se să nu deschidă uşa pentru a afla, o porni grăbită de-a lungul holului ştiind că de-o parte şi de alta a acestuia se găsesc camere de oaspeţi. La capăt, o scară ducea la etajul următor; o urcă tot în vârful picioarelor, o luă prin hol şi se opri la ultima uşă pe dreapta. Apăsă uşor pe clanţă şi se strecură în camera goală, întunecată, care fusese folosită cu multă vreme în urmă de guvernanta familiei.

Zâmbind încântată de ingeniozitatea ei, îşi scoase mănuşile şi le aruncă pe ceva ce descoperi a fi un scrin cu multe sertare. Nu-şi încălcase cuvântul – se întorsese direct acasă.

Numai că atunci când soţul ei va intra în dormitor în noaptea asta pentru a-i administra indiferent ce pedeapsă avea el în gând, ea nu o să fie acolo. Se înfioră când se gândi cât de supărat o să fie, dar alternativa de a se expune singură la cine ştie ce o aştepta în noaptea asta îi displăcea prea tare ca să se gândească la ea.

A doua zi, îşi spuse, va avea banii pe care Penrose îi va obţine pe ceasul bunicului ei şi îndată ce Jordan va părăsi casa, ea şi cei doi bătrâni prieteni credincioşi vor pleca din Londra.

Scoţându-şi rochia, Alexandra se întinse pe patul îngust care nu avea niciun fel de cearceafuri pe el şi închise ochii. Când se gândi la modul în care se comportase în seara asta Jordan, o cuprinse îngrijorarea şi confuzia. Cum putea să fie atât de supărat pe ea şi în acelaşi timp să încerce să o cruţe de o situaţie stânjenitoare în public, se tot mira ea. Niciodată nu o să-l înţeleagă. Singurul lucru de care era sigură în acel moment era faptul că o determinase să se ascundă de el în propria lui casă – să se ascundă de

teamă şi de furie, de acelaşi om a cărui dispariţie o făcuse cândva să-şi dorească moartea pentru a fi cu el.

*

Lordul Camden ajunse la bal exact în momentul în care Jordan pleca, numai pentru a constata că şi Melanie se retrăsese deja. Abţinându-se politicos să manifeste cea mai mică surpriză când Jordan îi spuse că şi-a trimis trăsura cu o oră în urmă acasă pentru că intenţiona să se întoarcă acasă cu Alexandra, lordul Camden se oferi să-l conducă cu trăsura lui. Ajunseră în faţa casei de la numărul 3 şi Jordan coborî. Cu gândul la Alexandra, care probabil că acum îl aştepta în camera ei, Jordan nu acordă prea mare atenţie unui călăreţ singuratic ce aştepta în umbra unei case de peste drum, cu pălăria trasă adânc peste ochi, dar prezenţa lui fu înregistrată undeva în mintea lui preocupată. Ca şi cum ar fi simţit primejdia, se întoarse de pe a doua treaptă pentru a-şi lua rămas-bun de la John Camden, dar privirea îi căzu pe călăreţul pirpiriu exact în momentul în care acesta, din umbră, ridică arma.

Jordan se lăsă în jos, în stânga, exact când porni glonţul din pistol, apoi o luă la fugă încercând zadarnic să-l urmărească pe asasin care se îndepărtase deja în galop, strecurându-se cu îndemânare printre trăsurile care treceau pe Brook Street, aceleaşi trăsuri din cauza cărora John Camden nu putu porni în urmărirea criminalului cu caleaşca sa.

*

Edward Fawkes, un gentleman masiv specializat în tratarea unor probleme delicate pentru un grup de clienţi foarte selecţi, care nu doreau amestecul autorităţilor, îşi privi ceasul. Era aproape ora unu noaptea şi şedea vizavi de ducele de Hawthorne care îl angajase cu o zi în urmă să investigheze cele două atentate la viaţa lui şi să afle cine era în spatele acestora.

— Mâine dimineaţă, după ce ne vom trezi, eu şi soţia mea vom pleca la Hawthorne, îi spunea ducele. Un asasin se poate ascunde mult mai uşor pe străzile şi aleile Londrei decât o poate face la ţară. Dacă ar fi numai viaţa mea în primejdie, aş rămâne în oraş. Dar dacă în spatele acestor lucruri se află vărul meu, nu-şi poate permite riscul ca eu să am un moştenitor şi ca atare este în pericol şi viaţa soţiei mele.

Fawkes îşi exprimă acordul printr-o înclinare a capului.

— Oamenilor mei le va fi mai uşor să depisteze un necunoscut pe proprietatea Hawthorne, sau pierzându-şi vremea prin sat. Îl putem urmări.

— Principala voastră sarcină este să-mi protejaţi soţia, spuse Jordan scurt. Odată ajunşi la Hawthorne, am să mă gândesc la un plan pentru a-l scoate din ascunzătoare pe cel care se afla în spatele acestor atentate. Fă aranjamentele necesare ca patru dintre oamenii voştri să călărească mâine în preajma trăsurii mele. Împreună cu oamenii mei, vor fi doisprezece.

— Este posibil ca persoana care a tras asupra dumneavoastră în seara asta să fie chiar vărul dumneavoastră? întrebă Edward Fawkes. Aţi spus că nu a fost nici la White's nici la balul de la familia Lindworthy.

Jordan îşi masa obosit muşchii încordaţi ai cefei.

— Nu a fost el. Călăreţul era mult mai mic decât vărul meu. Mai mult, aşa cum ţi-am spus, nu sunt sigur că vărul meu se află în spatele acestei tentative. Până astăzi, când a aflat că Grangerfield este mort, sperase ca el să fie la originea acestor încercări. În definitiv, prima a avut loc în seara în care Jordan a întâlnit-o pe Alexandra, la numai două zile după ce îl rănise în duel Grangerfield. Totuşi, după episodul din seara asta, nu mai putea spera aşa ceva.

— Cele două motive cele mai comune care stau la baza unei crime sunt răzbunarea şi câştigul personal, spuse clar Fawkes. Vărul dumneavoastră are mult de câştigat de pe urma morţii dumneavoastră. Acum şi mai mult decât înainte.

Jordan nu-l întrebă ce vrea să spună; ştia deja că era vorba de Alexandra. Alexandra?... Faţa îi păli când îşi aduse aminte de figura subţire, vag familiară a celui care a tras în seara asta asupra lui. S-ar fi putut să fie o femeie...

— V-aţi gândit la ceva important? întrebă imediat anchetatorul, apreciind corect expresia de pe faţa lui Jordan.

— Nu; răspunse scurt Jordan şi se ridică brusc în picioare, punând. Astfel capăt întâlnirii. Ideea ca Alexandra să încerce să-l ucidă era absurdă. Ridicolă. Absurdă. Dar îi reveniră în minte cuvintele pe care i le aruncase în dimineaţa asta: „Indiferent cât mă va costa, mă voi elibera de căsătoria asta."

— Încă un singur lucru, excelenţa voastră, spuse Fawkes, care se ridicase şi el în picioare. Ar fi posibil ca persoana care a tras astă-seară asupra dumneavoastră să fie aceeaşi cu cea care aţi crezut că aţi omorât-o pe drum în apropiere de Morsham, primăvara trecută? Aţi zis că era de statură mică. Jordan se simţi uşurat.

— S-ar putea. După cum am spus, astă-seară nu i-am putut vedea faţa.

După ce plecă Fawkes, Jordan urcă scările în camera lui. Obosit, furios şi îngrijorat de faptul că ar putea fi ţinta vreunui nebun necunoscut care-i dorea moartea, Jordan îl trimise pe valetul somnoros la culcare şi-şi scoase încet cămaşa. Alexandra era în camera alăturată, îşi spuse el şi îngrijorarea începu să-i dispară când se gândi cum o să o trezească din somn cu un sărut.

Trecând prin uşa dintre cele două apartamente, străbătu camera de îmbrăcat şi intră în dormitorul întunecat. Razele lunii pătrundeau prin ferestre aruncând o lumină argintie peste cuvertura perfect întinsă de pe pat.

Alexandra nu venise acasă. Îndreptându-se grăbit spre camera lui, trase de şnurul clopoţelului.

Treizeci de minute mai târziu, întreg personalul casei, cu ochii cârpiţi de somn, era aliniat în faţa lui în salon, răspunzându-i la întrebări; cu singura excepţie notabilă, cea a lui Penrose, servitorul bătrân al Alexandrei. Şi el lipsea în

mod misterios.

După ce puse numeroase întrebări, tot ce putu afla Jordan sigur fu că vizitiul lui a urmărit-o pe Alexandra urcând treptele din faţa casei şi ajungând în siguranţă la uşă. Apoi i-a făcut un semn cu mâna, fapt confirmat de vizitiu ca fără dubiu.

— Puteţi să vă duceţi la culcare, le spuse celor treizeci şi unu de servitori, dar bătrânul cu ochelari, pe care Jordan îl identificase ca fiind valetul Alexandrei, rămase în urmă părând îngrijorat şi furios.

Jordan se îndreptă către o măsuţă, turnă ultimul porto dintr-o sticlă şi-i ordonă lui Filbert să-i aducă altă sticlă. Dând peste cap băutura, se prăbuşi într-un fotoliu şi-şi întinse picioarele, încercând să-şi calmeze teama care-l invada. Nu putea să creadă că Alexandrei i se întâmplase ceva şi nici nu voia să se gândească că absenţa ei o incrimina în atentatul comis asupra lui în seara asta.

Cu cât se concentra mai mult asupra acelui zâmbet inexplicabil de luminos pe care i-l aruncase când i-a promis că o să vină direct acasă de la bal, cu atât era mai convins că după ce l-a păcălit cu şiretlicul ăla pe vizitiu, s-a dus în altă parte. Înainte de a părăsi balul, probabil că i-a cerut vreunuia dintre iubiţii ei să o urmeze cu trăsura până acasă şi apoi să o ia şi pe ea. Întrucât îi promisese să-i tragă un pui de bătaie în seara asta, nu era deloc surprinzător să fi procedat aşa, se gândi el. Probabil că s-a dus la bunica lui, hotărî Jordan, în timp ce vinul începea să-i destindă nervii încordaţi.

— Adu sticla aici, ordonă el, privind faţa sumbră a valetului cu o agresivitate rău ascunsă. Ia spune-mi, zise scurt, adresându-se pentru prima dată în viaţa lui unui servitor într-o problemă personală, întotdeauna a fost aşa, stăpâna ta?

— Domnişoara Alex… începu Filbert, dar Jordan îl întrerupse cu o voce glacială.

— Când vorbeşti despre soţia mea, să o faci cuviincios, răpăi el. Este ducesa de Hawthorne.

— Că mult bine a avut din asta! replică furios

servitorul.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Jordan luat prin surprindere de această manifestare fără precedent din partea unui simplu servitor la care nu a putut să reacţioneze cu mânia ce ar fi fost de aşteptat din partea unui om cu rangul şi temperamentul lui.

— Înseamnă exact ce am spus, replică Filbert, trântind sticla cu vin pe masă. Faptul că a fost ducesă de Hawthorne nu i-a adus nimic altceva decât că i-a frânt inima de suferinţă. Sunteţi tot atât de rău pe cât a fost tatăl ei – nu, nu, sunteţi mai rău. El i-a frânt doar inima, dumneavoastră i-aţi frânt inima, iar acum încercaţi să-i frângeţi şi spiritul.

Se afla la jumătatea drumului spre ieşire când vocea lui Jordan căzu ca un trăsnet.

— Vino aici!

Filbert se supuse, dar mâinile lui noduroase erau încleştate de ambele părţi ale trupului şi privea cu resentiment la bărbatul care o făcuse pe domnişoara Alexandra să sufere din prima zi în care l-a întâlnit.

— Ce dracu' tot vorbeşti acolo?

— Dacă credeţi că am de gând să spun lucruri pe care să le puteţi folosi apoi împotriva domnişoarei Alex, atunci vă înşelaţi, excelenţa voastră.

Jordan deschise gura ca să-i ordone acestui om incredibil de insolent să-şi facă bagajele şi să o ia din loc dar, mai mult decât satisfacţie, dorea o explicaţie a dezvăluirilor uluitoare ale servitorului. Stăpânindu-se cu un efort suprem, Jordan zise cu voce de gheaţă:

— Dacă ai de spus ceva ce poate să-mi îmblânzească atitudinea faţă de iubita ta stăpână, atunci ar fi înţelept din partea ta să o spui acum. Servitorul continua să-l privească cu ostilitate. În starea de spirit în care sunt, îl avertiză Jordan cu sinceritate, când am să pun mâna pe ea o să se roage lui Dumnezeu să nu-mi fi apărut în cale.

Bătrânul păli şi înghiţi în sec, dar rămase tăcut. Dându-şi seama că Filbert şovăie, dar că numai intimidarea nu o să-l facă să vorbească niciodată deschis, Jordan turnă

nişte vin într-un pahar şi într-un gest care ar fi fost considerat o palmă pe faţa colectivă a înaltei societăţi, ducele de Hawthorne întinse paharul unui umil valet şi-l invită cu un ton ca de la bărbat la bărbat:

— Ei haide, întrucât ţi-am rănit după cât se pare stăpâna – neintenţionat – ia un pahar de vin şi spune-mi de ce sunt ca tatăl ei. Ce a făcut el?

Privirea suspicioasă a lui Filbert trecu de la faţa ducelui la paharul de porto din mâna lui întinsă, apoi îşi ridică încet mâna ca să-l ia.

— Aveţi ceva împotrivă dacă am să stau jos în timp ce am să beau?

— Câtuşi de puţin, răspunse Jordan cu o expresie serioasă.

— Tatăl ei a fost cel mai mizerabil ticălos care a trăit vreodată pe pământ, începu Filbert, insensibil la modul în care se ridicară sprâncenele ducelui când auzi această nouă insultă. Se opri şi luă o înghiţitură lungă şi fortifiantă, apoi se scutură şi privi cu o repulsie făţişă lichidul din pahar. Dumnezeule! exclamă el. Ce este?

— Vin de Porto, specialitatea făcută exclusiv pentru mine.

— Probabil că n-au mai avut nicio altă cerere, replică Filbert, total neimpresionat. Dezgustătoare licoare!

— Majoritatea oamenilor spun asta. Se pare că sunt singurul căruia îi place. Ei, haide, acum spune-mi ce i-a făcut tatăl ei?

— Nu aveţi din întâmplare, nişte bere?

— Mă tem că nu.

— Whisky? întrebă cu speranţă Filbert.

— Sigur că da. În dulapul de colo. Serveşte-te singur.

A fost nevoie de şase pahare de whisky şi două ore pentru a scoate întreaga poveste de la valetul ostil. Când Filbert se apropia de sfârşit, Jordan, care se simţise obligat să treacă de la porto la whisky şi să bea cot la cot cu el, se pleoştise în scaun, cu cămaşa descheiată până la jumătatea pieptului, încercând să-şi ţină capul limpede.

— Şi într-o zi, la circa şase, şapte săptămâni după ce

murise tatăl ei, vorbea Filbert apropiindu-se de sfârşitul poveştii, trăsura aia frumoasă trase din nou în faţa casei, în ea aflându-se o frumoasă doamnă cu fiica ei drăguţă, blondă. Eram acolo când domnişoara Alex i-a deschis uşa şi lady – care nu era o lady adevărată – anunţă sec că este soţia lui Lawrence şi că fetiţa este fiica lui.

— Era bigam? întrebă Jordan răsucind scurt capul.

— Îhî! Şi trebuia să fi văzut ce ceartă s-a încins între cele două doamne Lawrence. Dar domnişoara Alex nu şi-a pierdut firea. Privi fetiţa cu părul galben şi spuse cu vocea ei dulce: „Eşti foarte drăguţă.” Copila blondă nu catadixi să vorbească, ţinându-şi nasul pe sus. Atunci remarcă medalionul ăla de tinichea în formă de inimă pe care-l purta la gât domnişoara Alex. Îi fusese dăruit de tatăl ei de ziua de naştere şi ţinea atât de mult la acel medalion, încât nici nu ţi-ar veni să crezi; întotdeauna îl pipăia cu mâna şi-şi făcea probleme să nu-l piardă. Fetiţa blondă o întrebă pe domnişoara Alex dacă medalionul i-a fost făcut cadou de tatăl ei, iar când domnişoara Alex răspunse că da, copila blondă apucă un lanţ de aur pe care-l purta la gât şi de care era atârnat un frumos medalion din aur în formă de inimă. „Mie mi-a dat unul de aur, valoros”, zise copila cu un ton care m-a făcut cât pe-aci să-i trag o palmă. „Al tău nu este decât tinichea curată.”

Filbert se opri, mai luă o înghiţitură de whisky şi îşi umezi buzele.

— Domnişoara Alex nu a scos niciun cuvânt, ci şi-a împins bărbia înainte, aşa cum face ori de câte ori încearcă să fie curajoasă, dar era atâta durere în ochii ei, încât un om matur ar fi izbucnit în plâns. Eu am plâns, recunoscu răguşit Filbert. M-am dus în camera mea şi am plâns ca un copil.

Jordan înghiţi simţind o durere nefamiliară în gât.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— În dimineaţa următoare coborî la micul dejun veselă ca întotdeauna şi îmi zâmbi cum făcea de obicei. Dar pentru prima dată de când i-l dăruise tatăl ei, nu mai purta medalionul ăla. Şi nu l-a mai purtat niciodată.

— Şi tu crezi că sunt ca tatăl ei? izbucni Jordan furios.

— Şi nu sunteţi? îl înfruntă Filbert. I-aţi sfâşiat inima de fiecare dacă când v-aţi apropiat de ea, iar mie şi lui Penrose nu ne-a mai rămas decât să încercăm să punem la un loc resturile.

— Ce tot spui acolo? zise Jordan turnându-şi neîndemânatic whisky în pahar. Filbert întinse paharul gol, iar Jordan i-l umplu supus şi pe al lui.

— Vorbesc despre cât a plâns când a crezut că sunteţi mort. Într-o zi am dat peste ea stând în faţa unui portret de-al dumneavoastră în casa aia mare de la ţară. Obişnuia să petreacă ore întregi privindu-vă şi era atât de slabă, încât puteai să vezi prin ea. A arătat cu mâna spre portret şi mi-a spus cu vocea aia a ei mică şi tremurătoare, care însemna că se străduieşte să nu plângă: „Priveşte, Filbert. Nu-i aşa că este frumos?” Filbert făcu o pauză pentru a pufni dispreţuitor, o expresie elocventă a opiniei lui despre felul în care arată Jordan.

Uşor liniştit de vestea că Alexandra, după cât se pare a ţinut destul la el, încât să sufere, Jordan trecu peste opinia puţin măgulitoare a servitorului în legătură cu înfăţişarea sa.

— Continuă, zise el.

Ochii lui Filbert se îngustară deodată de mânie montându-se pe parcursul povestirii sale.

— Aţi făcut-o să se îndrăgostească de dumneavoastră şi apoi a venit la Londra pentru a descoperi că n-aţi avut niciun moment de gând să o trataţi ca pe o soţie adevărată. Că v-aţi căsătorit cu ea numai din milă! Aveaţi de gând să o trimiteţi la Devon, aşa cum a făcut tatăl ei cu maică-sa.

— Ştie despre Devon? întrebă uimit Jordan.

— Ştie totul. Lordul Anthony a trebuit să-i spună până la urmă adevărul pentru că toţi prietenii dumneavoastră din Londra râdeau pe ascuns de ea pentru că vă iubeşte. Toţi ştiau ce gândeaţi dumneavoastră despre ea, pentru că i-aţi spus iubitei dumneavoastră, iar aceasta a spus la toată lumea. I-aţi spus că această căsătorie este o povară pentru dumneavoastră. Asta a umilit-o pe domnişoara Alex şi a

făcut-o să plângă din nou. Dar nu mai puteţi să o răniți – ştie cât de mincinos sunteţi.

Terminându-şi recitalul, Filbert îşi frecă picioarele, puse paharul jos, se ridică şi spuse cu multă demnitate:

— I-am spus eu ei şi vă spun şi dumneavoastră. Trebuia să vă fi lăsat să muriţi în noaptea când v-a întâlnit.

Jordan îl urmări pe bătrân mergând fără să dea nici cel mai mic semn că ar fi băut acea uriaşă cantitate de băutură. Privi paharul gol fără să-l vadă, în timp ce în minte începură să i se cristalizeze motivele schimbării totale a atitudinii Alexandrei după dispariţia lui. Scurta dar elocventa descriere de către Filbert a unei Alexandre îngrozitor de slabă, privindu-i portretul la Hawthorne, îi frânse inima. În minte îi apăru imaginea ei plină de însufleţire venind la Londra cu inima deschisă şi înfruntând apoi dispreţul rece din cauză că Elise a repetat gluma pe care Jordan o făcuse aproape fără să se gândească.

Sprijinindu-şi capul de spătarul scaunului, Jordan închise ochii năpădit de regret şi de uşurare. Alexandra a ţinut la el. Imaginea păstrată cu grijă a fetei încântătoare şi nevinovate care îl iubise nu fusese falsă şi brusc asta îl bucură peste măsură. Faptul că o rănise în nenumărate feluri îl făcu să se încrunte, dar nu vru să creadă nicio secundă că răul este ireparabil. Dar nici nu era atât de prost încât să se gândească că ea va crede indiferent ce explicaţie îi va da el. Acţiunile, nu cuvintele, vor fi singurul mod de a o face să lase garda jos şi să-l iubească din nou.

Un zâmbet uşor, preocupat, îi apăru pe buze în timp ce-şi elabora strategia.

*

În dimineaţa următoare lui Jordan îi pieri însă complet zâmbetul când un valet se întoarse cu informaţia că Alexandra categoric nu a fost la bunica lui; şi nu zâmbea nici jumătate de oră mai târziu, când ducesa bătrână intră intempestiv în biroul lui ca să-i spună că numai el este vinovat de fuga Alexandrei şi să-i ţină o usturătoare diatribă

despre insensibilitatea, aroganţa şi lipsa lui de înţelepciune.

Îmbrăcată în rochia pe care o purtase noaptea trecută, trecându-şi mâinile prin părul ciufulit, Alexandra apăru în holul de sus şi o porni repede de-a lungul coridorului coborând apoi scara spre apartamentul ei.

Dacă şi în dimineaţa asta Jordan urma programul celor două zile anterioare, va fi blocat în biroul lui cu cei doi bărbaţi care veniseră în fiecare dimineaţă pentru a discuta afaceri. Gândindu-se cum să procedeze mai bine pentru a părăsi, împreună cu Filbert şi Penrose, casa fără a fi observaţi, se îndreptă spre dulapul de haine şi deschise uşa. Dulapul era gol, cu excepția unui singur costum de călătorie. Întorcându-se, Alexandra privi prin cameră şi constată că de pe masa de toaletă fuseseră strânse toate parfumurile ei. Senzaţia că greşise camera o făcu să se învârtească uşor în jur exact în momentul în care uşa se deschise şi camerista scoase un strigăt înăbuşit.

Înainte ca Alexandra să o poată opri, servitoarea se întoarse pe călcâie şi fugi spre balustradă, aplecându-se şi strigând spre Higgins:

— Excelenţa sa s-a întors.

Şi făcuse atâtea pentru a scăpa fără să se mai întâlnească cu Jordan, se gândi Alexandra tremurând de frică. Nu fusese sigură că va evita o confruntare cu soţul ei – dar sperase lucrul ăsta.

— Marie, strigă ea după servitoarea care cobora deja în fugă scările pentru a răspândi vestea fericită. Unde este ducele? Am să-l anunţ eu însămi despre prezenţa mea.

— În birou, excelenţa voastră.

Trecându-şi mâinile prin părul negru, Jordan străbătea în lung şi în lat uriaşul lui birou ai cărui pereţi erau acoperiţi cu rafturi pline cu cărţi, ca un tigru în cuşcă, aşteptând să apară Alexandra de oriunde şi-o fi petrecut ea noaptea, incapabil să-şi ascundă sentimentul de teamă cu gândul la ce o fi făcut.

Anticipând că Hawk o să-şi dezlănţuie mânia asupra ei din momentul în care va da cu ochii de ea, Alexandra intră încet în birou şi închise cu grijă uşa după ea înainte de a

spune:

— Doriţi să mă vedeţi, presupun?

Jordan se întoarse iute, simţămintele lui trecând cu o viteză nebună de la uşurare la furie când o văzu acolo, stând înaintea lui, cu faţa proaspătă după o noapte de somn, somn de care el nu avusese parte.

— Unde dracu' ai fost? o întrebă îndreptându-se cu paşi mari spre ea. Să-mi aminteşti să nu te mai cred niciodată pe cuvânt, adăugă cu un sarcasm tăios.

Alexandra îşi înfrână impulsul laş de a se da înapoi.

— Mi-am ţinut cuvântul, my lord. Am venit direct acasă şi m-am dus direct în pat.

Pe obrazul încordat al lui Jordan se văzu tresărirea ameninţătoare a unui muşchi.

— Să nu mă minţi!

— Am dormit în camera guvernantei, explică ea politicos. În definitiv, nu mi-ai ordonat să mă duc în camera mea.

Simţi dorinţa acută de a comite o crimă, dorinţă urmată instantaneu de impulsul opus de a o lua în braţe şi de a râde în hohote de sfidarea ei incredibil de ingenioasă. Fusese sus, dormise liniştită, iar în vremea asta el se dădea de ceasul morţii şi bea în agonia incertitudinii.

— Ia spune-mi, zise el supărat, întotdeauna ai fost aşa?

— Aşa cum? întrebă Alexandra, nefiind sigură care este starea lui de spirit.

— O pacoste pentru liniştea tuturor.

— C... ce vrei să spui?

— Am să-ţi spun imediat, zise el ameninţător şi, în timp ce înainta spre ea, Alexandra începu să se retragă prudentă pas cu pas. În ultimele douăsprezece ore, mi-am părăsit în mod grosolan prietenii la White's. Am fost implicat într-o ceartă publică în sala de dans şi am fost mustrat de un valet care întâmplător poate să bea atât, încât să mă bage sub masă. Am fost nevoit să ascult o predică din partea bunicii care, pentru prima dată în viaţa ei şi-a pierdut în asemenea măsură controlul, încât aproape

că a strigat la mine. Ştii, termină el sumbru, în timp ce Alexandra se străduia să-şi ascundă un zâmbet îndărătnic, ştii că duceam o viaţă destul de ordonată înainte să te întâlnesc pe tine? Dar de când te-am întâlnit, de fiecare dată când mă întorc, se întâmplă ceva…

Îşi întrerupse monologul în momentul în care Higgins năvăli în birou fără să mai bată la uşă.

— Excelenţă! Jos este un poliţist care insistă să vă vadă pe dumneavoastră, sau pe excelenţa sa, personal.

Adresându-i o privire care o avertiza să rămână pe loc până se întoarce pentru că nu a terminat încă cu ea, Jordan ieşi cu paşi mari din birou. Se întoarse peste două minute cu o expresie de nedescris pe faţă – amuzat şi supărat în acelaşi timp.

— S-a… s-a întâmplat ceva? îndrăzni ea să se aventureze văzând că el nu ştie ce să spună.

— Nu prea, replică el sec. Aş spune că încă un mic eveniment obişnuit în ceea ce pare să fie o zi tipică cu tine.

— Ce eveniment? insistă Alexandra, înţelegând că, după cât se părea, el o făcea răspunzătoare pentru indiferent ce se întâmplă.

— Credinciosul tău valet tocmai a apărut pe treptele casei mele în custodia unui poliţist.

— Penrose? exclamă Alexandra.

— Exact.

— Dar… dar ce a făcut?

— Ce a făcut, draga mea? S-a dus pe Bond Street şi a fost prins ieri încercând să-mi vândă ceasul. Şi Jordan îşi ridică mâna din care atârna lanţul cu ceasul de aur al bunicului ei.

— Tentativă de bigamie, hoţie şi jocuri de noroc, sintetiză în trei cuvinte Jordan situaţia cu un zâmbet ironic pe buze. Ce planuri mai ai pentru viitorul imediat? Extorcare de bani, poate?

— Nu este ceasul tău. Ochii Alexandrei erau aţintiţi asupra ceasului, singura ei speranţă de a-şi putea răscumpăra libertatea. Te rog să mi-l dai, este al meu.

Jordan se încruntă surprins, dar întinse încet mâna.

— Aveam impresia că mi l-ai făcut mie cadou!

— L-ai acceptat în mod fraudulos, insistă Alexandra cu o încăpăţânare plină de mânie, întinzând mâna să ia ceasul. Bunicul meu era un om plin de nobleţe… un om bun, atent, blând. Ceasul lui trebuia să revină unui bărbat ca el, nu ca tine.

— Înţeleg, replică liniştit Jordan, pierzându-şi orice expresie în momentul în care îi puse ceasul în palma întinsă.

— Mulţumesc, spuse Alexandra, simţindu-se ca şi cum l-ar fi rănit luându-i ceasul înapoi. Deoarece el nu avea nimic, i-a rănit probabil eul, îşi zise ea. Unde este Penrose? Trebuie să mă duc la autorităţi şi să le explic.

— Dacă a urmat instrucţiunile mele, acum se află în camera lui, replică sec Jordan, meditând la porunca a opta.

Alexandra, care ajunsese pe bună dreptate la concluzia că soţul ei, lipsit de inimă, despot cum era, n-ar fi ezitat să-l lase pe Penrose să fie spânzurat de autorităţi, îl privi derutată.

— Asta-i tot ce ai făcut? L-ai trimis în camera lui?

— Puteam să-l las pe un tată adoptiv să meargă la închisoare, ce zici? replică Jordan.

Absolut uluită de ciudata lui stare de spirit din dimineaţa asta, Alexandra îl privi iscoditor.

— De fapt credeam că poţi şi că o să o şi faci.

— Numai pentru că nu mă cunoşti cu adevărat, Alexandra, spuse pe un ton despre care ea ar fi putut jura că este conciliant. Totuşi am de gând să remediez acest lucru începând – şi se uită în sus, de unde se auzeau zgomotele făcute de servitori care duceau cufere grele, inclusiv pe ale ei, la trăsură – de acum într-o oră, când vom pleca la Hawthorne.

Alexandra se întoarse, văzu cufărul ei şi reveni spre el cu ochii încărcaţi de revoltă.

— Eu n-am să merg.

— Cred că ai să fii de acord să mergi când am să-ţi prezint condiţiile, spre a le lua în considerare, dar mai întâi aş vrea să ştiu de ce a încercat Penrose să-mi vândă… să

vândă ceasul bunicului tău.

Alexandra ezită, apoi decise că mai bine era să tacă.

— Răspunsul evident este că voiai bani, continuă Jordan cu o voce firească. Şi nu văd decât două motive pentru care ai avea nevoie de fonduri: primul ar fi ca să mai faci alte pariuri scandaloase împotriva mea, ceea ce ţi-am interzis să faci. Sincer să fiu, mă îndoiesc că ai face asta. Îşi ridică mâna când o văzu că se înfurie la supoziţia lui că i-ar accepta supusă ordinele. Motivul pentru care resping posibilitatea de a fi făcut alte pariuri împotriva mea de ieri încoace nu are nicio legătură cu faptul că ţi-am interzis acest lucru. Pur şi simplu nu cred că ai avut timp să mă sfidezi din nou.

Zâmbetul lui leneş fu atât de neaşteptat şi de contagios, încât trebui să facă eforturi pentru a-şi înăbuşi dorinţa de a-i răspunde la fel.

— De aceea, încheie el, aş presupune mai degrabă că motivul pentru care doreşti atât de brusc bani este acelaşi cu cel pe care mi l-ai avansat acum două zile – vrei să pleci şi să trăieşti din propriile tale mijloace. Aşa este?

Părea atât de înţelegător încât Alexandra îşi schimbă hotărârea anterioară şi dădu afirmativ din cap.

— Exact aşa cum am bănuit. În cazul ăsta, permite-mi să-ţi ofer o soluţie pentru situaţia ta delicată, soluţie ce ar fi atrăgătoare şi pentru înclinaţia ta spre jocurile de noroc. Pot să o fac? o întrebă politicos, conducând-o spre un scaun în faţa biroului lui.

— Da, acceptă Alexandra aşezându-se, în timp ce el se sprijini de birou. După ce ea se aşeză, Jordan continuă:

— Am să-ţi dau suficienţi bani ca să trăieşti tot restul vieţii tale într-o bogăţie regală dacă după trei luni vei mai dori să mă părăseşti.

— Nu... nu prea înţeleg, spuse Alexandra, cercetându-i faţa.

— Este foarte simplu. Timp de trei luni trebuie să accepţi să fii cea mai ascultătoare, mai iubitoare şi mai plină de solicitudine soţie. În acelaşi timp, eu mă voi strădui să mă fac – să zicem – agreabil, astfel încât să nu mai

doreşti să mă părăseşti. Dacă nu reuşesc, la sfârşitul celor trei luni poţi să pleci. Este foarte simplu.

— Nul izbucni Alexandra fără să se poată stăpâni. Ideea ca Jordan să încerce în mod deliberat să-i placă, să o amăgească, să o seducă era de nesuportat, iar implicaţiile intime pe care le presupunea faptul de a fi soţia lui iubitoare, o făcură să se înfierbânte.

— Te temi că ai să cedezi farmecului meu?

— Categoric nu, minţi ea imediat.

— Atunci de ce să nu fii de acord cu acest pariu? Eu pariez o avere pe faptul că te pot face să-ţi doreşti să rămâi. Evident, te temi să nu pierzi, altfel nu ai ezita. A strecurat provocarea atât de abil, încât Alexandra nici nu şi-a dat seama.

— Există… şi alte lucruri de care trebuie să ţin seama… Se opri ezitând, prea uluită ca să poată să se gândească la vreunul.

— A, da, există posibilitatea ca, îndeplinindu-mi cu ardoare îndatoririle de soţ, să te trezeşti cu un copil, nu-i aşa?

Fără cuvinte de uimire şi de groază faţă de această posibilitate la care nu s-a gândit până acum, Alexandra rămase pur şi simplu cu ochii holbaţi la el, îmbujorată, în timp ce Jordan luă de pe birou un prespapiers.

— Am de gând să fac tot posibilul în acest scop, scumpa mea, îi promise fără niciun menajament. Mai mult, continuă, cântărind greutatea în mână exact aşa cum făcea şi cu viitorul ei, pariul nostru depinde şi de faptul dacă îmi vei acorda în pat favorurile tale fără nicio reţinere. Cu alte cuvinte, termină el cu o francheţe toată numai zâmbet, dacă te eschivezi, protestezi sau nu cooperezi – ai să pierzi.

— Eşti nebun! izbucni Alexandra sărind de pe scaun, dar mintea ei febrilă nu putea găsi nicio soluţie mai bună de a pune capăt acestei căsătorii nedorite.

— S-ar putea, acceptă el fără ranchiună. Trei luni nu înseamnă prea mult timp pentru mine. Dacă mă gândesc bine, şase luni ar fi mai echitabil.

— Trei luni este mai mult decât echitabil! exclamă

Alexandra.

— De acord, spuse el calm. Trei luni. Trei luni de căsnicie fericită pentru mine în schimbul a… să zicem… o jumătate de milion de lire sterline?

Alexandra îşi încleştă mâinile care-i tremurau şi le ascunse la spate, mintea învârtindu-i-se într-un amestec ameţitor de bucurie şi de resentiment. O jumătate de milion de lire… O jumătate de milion de lire… O avere!

În schimbul favorurilor pe care i le va oferi în pat.

Dându-i bani, o reducea la statutul de amantă, la sfârşit urma să o plătească.

— Să nu gândeşti aşa, sugeră calm Jordan, urmărindu-i succesiunea reacţiilor pe faţa ei expresivă şi interpretându-le corect. Dacă pierd pariul, atunci consideră banii ca o recompensă pentru că mi-ai salvat viaţa.

Liniştindu-i astfel întrucâtva mândria, Alexandra ezită, apoi dădu nehotărâtă din cap.

— Este o propunere foarte ciudată din aproape toate punctele de vedere…

— Căsătoria noastră a fost foarte ciudată din toate punctele de vedere, spuse sec Jordan. Atunci ce părere ai, este nevoie să facem pariul nostru în scris, sau mergem pe încredere reciprocă în ceea ce priveşte respectarea condiţiilor?

— Am să-ţi dau suficienţi bani ca să trăieşti tot restul vieţii tale într-o bogăţie regală dacă după trei luni vei mai dori să mă părăseşti.

— Nu… nu prea înţeleg, spuse Alexandra, cercetându-i faţa.

— Este foarte simplu. Timp de trei luni trebuie să accepţi să fii cea mai ascultătoare, mai iubitoare şi mai plină de solicitudine soţie. În acelaşi timp, eu mă voi strădui să mă fac – să zicem – agreabil, astfel încât să nu mai doreşti să mă părăseşti. Dacă nu reuşesc, la sfârşitul celor trei luni poţi să pleci. Este foarte simplu.

— Nu! izbucni Alexandra fără să se poată stăpâni. Ideea ca Jordan să încerce în mod deliberat să-i placă, să o amăgească, să o seducă era de nesuportat, iar implicaţiile

intime pe care le presupunea faptul de a fi soţia lui iubitoare, o făcură să se înfierbânte.

— Te temi că ai să cedezi farmecului meu?

— Categoric nu, minţi ea imediat.

— Atunci de ce să nu fii de acord cu acest pariu? Eu pariez o avere pe faptul că te pot face să-ţi doreşti să rămâi. Evident, te temi să nu pierzi, altfel nu ai ezita. A strecurat provocarea atât de abil, încât Alexandra nici nu şi-a dat seama.

— Există… şi alte lucruri de care trebuie să ţin seama… Se opri ezitând, prea uluită ca să poată să se gândească la vreunul.

— A, da, există posibilitatea ca, îndeplinindu-mi cu ardoare îndatoririle de soţ, să te trezeşti cu un copil, nu-i aşa?

Fără cuvinte de uimire şi de groază faţă de această posibilitate la care nu s-a gândit până acum, Alexandra rămase pur şi simplu cu ochii holbaţi la el, îmbujorată, în timp ce Jordan luă de pe birou un prespapiers.

— Am de gând să fac tot posibilul în acest scop, scumpa mea, îi promise fără niciun menajament. Mai mult, continuă, cântărind greutatea în mână exact aşa cum făcea şi cu viitorul ei, pariul nostru depinde şi de faptul dacă îmi vei acorda în pat favorurile tale fără nicio reţinere. Cu alte cuvinte, termină el cu o francheţe toată numai zâmbet, dacă te eschivezi, protestezi sau nu cooperezi – ai să pierzi.

— Eşti nebun! izbucni Alexandra sărind de pe scaun, dar mintea ei febrilă nu putea găsi nicio soluţie mai bună de a pune capăt acestei căsătorii nedorite.

— S-ar putea, acceptă el fără ranchiună. Trei luni nu înseamnă prea mult timp pentru mine. Dacă mă gândesc bine, şase luni ar fi mai echitabil.

— Trei luni este mai mult decât echitabil! exclamă Alexandra.

— De acord, spuse el calm. Trei luni. Trei luni de căsnicie fericită pentru mine în schimbul a… să zicem… o jumătate de milion de lire sterline?

Alexandra îşi încleştă mâinile care-i tremurau şi le

ascunse la spate, mintea învârtindu-i-se într-un amestec ameţitor de bucurie şi de resentiment. O jumătate de milion de lire… O jumătate de milion de lire… O avere!

În schimbul favorurilor pe care i le va oferi în pat.

Dându-i bani, o reducea la statutul de amantă, la sfârşit urma să o plătească.

— Să nu gândeşti aşa, sugeră calm Jordan, urmărindu-i succesiunea reacţiilor pe faţa ei expresivă şi interpretându-le corect. Dacă pierd pariul, atunci consideră banii ca o recompensă pentru că mi-ai salvat viaţa.

Liniştindu-i astfel întrucâtva mândria, Alexandra ezită, apoi dădu nehotărâtă din cap.

— Este o propunere foarte ciudată din aproape toate punctele de vedere…

— Căsătoria noastră a fost foarte ciudată din toate punctele de vedere, spuse sec Jordan. Atunci ce părere ai, este nevoie să facem pariul nostru în scris, sau mergem pe încredere reciprocă în ceea ce priveşte respectarea condiţiilor?

— Încredere! repetă ursuză Alexandra. Tu singur mi-ai spus să nu am încredere în nimeni. Îi spusese asta în pat, iar ea îi ceruse să aibă încredere în ea. Îi zisese că dragostea nu poate supravieţui fără încredere. Privindu-l, îşi dădu seama că îşi aminteşte totul.

Jordan ezită, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unei decizii importante. Apoi vorbi cu o solemnitate plină de blândeţe:

— Am încredere în tine!

Cuvintele, rostite calm, implicau o bogăţie de subînţelesuri pe care Alexandra refuza să creadă că el a vrut să le spună. A încercat să ignore căldura din privirea lui, dar nu-şi putea susţine ostilitatea când el se purta în acest mod straniu, aproape tandru. Hotărând că soluţia cea mai bună de a trata cu enigmaticul ei soţ era de a rămâne calmă şi rezervată în permanenţă, spuse politicos:

— Am să mă gândesc la pariul tău.

— Te rog să o faci, îi ceru el, în ochi apărându-i o lumină veselă în timp ce afară zgomotul făcut de servitorii care cărau cuferele era tot mai puternic. Două minute îţi

ajung? Şi făcu un gest spre holul aglomerat din faţa biroului.

— Poftim?

— Într-o oră plecăm spre Hawthorne.

— Dar…

— Alexandra, nu ai de ales, spuse calm. O prinse de braţe, luptându-se cu impulsul de a o trage spre el şi de a pecetlui victoria care ştia deja că este a lui.

Alexandra se ţinea încă tare, dar ştia că el are dreptate, îi reveniseră în minte cuvintele lui Roddy ca spre a o linişti: „Nu suntem o familie foarte prolifică…”

— Foarte bine, acceptă ea fără eleganţă. Şi în momentul acela îşi aminti şi restul afirmaţiilor lui Roddy. „Deşi nu din lipsa dorinţei de a încerca.”

— Te-ai înroşit în obraji, remarcă Jordan cu ochi zâmbitori.

— Orice femeie ar roşi când i s-ar prezenta atât de deschis perspectiva de a petrece trei luni de… de…

— De fericirea de a fi goală în braţele mele? o ajută plin de solicitudine Jordan.

Îi aruncă o privire care ar fi putut să pulverizeze o stâncă. Râzând, el spuse:

— Să ne gândim puţin la riscul pe care mi-l asum eu. Să presupunem că îmi pierd complet capul şi devin sclavul fru… frumuseţii tale? Şi atunci tu pleci, luându-mi banii şi orice speranţă de a avea un moştenitor legal cu tine.

— Doar nu crezi că aş putea să fac aşa ceva, nu-i aşa? sări ea iritată.

— Nu.

Zâmbetul lui insuportabil, precum şi încrederea în sine plină de aroganţă au făcut-o să se răsucească pe călcâie. Jordan o prinse de braţ şi o întoarse ferm, vorbind calm, dar autoritar.

— Nu până când nu ajungem la un acord. Ori facem un pariu, ori te duc la Hawthorne, sub pază dacă este nevoie, şi fără nicio promisiune de remunerare dacă mă părăseşti în trei luni.

Aşa expuse lucrurile, Alexandra nu avea de ales.

Ridicându-şi capul, îl privi în ochi şi spuse cu un dispreţ evident:

— Facem pariul.

— Eşti de acord cu toate condiţiile?

— Cu o mare reticenţă, excelenţa voastră, spuse rece şi, smulgându-şi braţul, o porni spre ieşire.

— Jordan, zise în spatele ei.

Alexandra se întoarse.

— Poftim?

— Numele meu este Jordan. Pe viitor te rog aşa să-mi spui.

— Aş prefera să nu o fac.

Ridicând mâna într-un gest de avertisment simulat, zise:

— Iubito, fii prudentă dacă nu vrei să pierzi pariul în mai puţin de cinci minute. Ai acceptat să fii cea mai ascultătoare, iubitoare şi plină de solicitudine soţie. Iar eu ţi-am cerut să-mi spui pe numele de botez.

Ochii ei aruncau scântei, dar îşi lăsă capul în jos.

— Cum doriţi!

Ieşise deja din birou când Jordan îşi dădu seama că reuşise să nu-i spună nicicum. Zâmbi în timp ce răsucea absent prespapiers-ul în mână, gândindu-se la minunatul sejur care-l aştepta la ţară, alături de deosebit de frumoasa lui soţie, pe care însă nu o prea trăgea inima să meargă.

CAPITOLUL 24

Opt călăreţi în uniformă, cu cai frumoşi şi purtând steaguri cu emblema ducelui de Hawthorne, mergeau înaintea unui alai format din superba caleaşcă a lui Jordan şi alte trei încărcate cu bagaje şi servitorii personali, iar alţi opt călăreţi înarmaţi îl încheiau. Pe tot parcursul drumului, când treceau prin sate, ţăranii se înghesuiau pentru a admira spectacolul pe care îl ofereau flamurile fluturând, harnaşamentele bătute în argint ale cailor, călăreţii în livrelele lor maronii cusute cu fireturi aurii şi caleaşca

lăcuită în negru, cu pajura aurie a ducelui de Hawthorne.

Au trecut prin faţa casei lui Tony, iar Alexandra de abia aştepta să-i vadă din nou pe mama şi pe fratele lui. Erau o familie atât de drăguţă, iar casa lor atât de intimă şi îmbietoare în comparaţie cu măreţia copleşitoare a proprietăţii Hawthorne.

Un zâmbet uşor enigmatic îi juca în colţul gurii în timp ce se apropiau de localitatea Winslow, lângă Hawthorne. Ori de câte ori treceau printr-o localitate, alaiul lor provoca senzaţie, dar nimic nu semăna cu cea care urma, înţelese ea, când văzu întreaga populaţie din Winslow aliniată de-a lungul drumului, agitând deja eşarfe şi batiste colorate pentru a-i ura bun venit acasă ducelui lor. Evident, fuseseră trimişi înainte servitori pentru a anunţa personalul de la Hawthorne că vine ducele, iar vestea se răspândise iute în tot satul.

Cât de mult se deosebea această primire festivă, însufleţită, de primirea destul de rece făcută lui Anthony cu un an în urmă, când aceiaşi săteni se aliniaseră de-a lungul drumului pentru a-şi face datoria de a-l saluta pe noul lor duce.

— Ce te încântă atâta? o întrebă Jordan, urmărind-o.

Inconştient, Alexandra îşi îndreptă spre el întreaga forţă a zâmbetului ei ameţitor.

— Îmi plac parăzile, recunoscu ea, râzând puţin întristată. Presupun că este vorba de copilul din mine.

Jordan, care cu numai câteva momente înainte se gândea la perspectiva excitantă de a o face să-i poarte propriul lui copil, poate chiar în noaptea asta, încercă să ignore dorinţa aprinsă stârnită de cuvintele ei.

După ce acceptase cu atâta lipsă de amabilitate pariul lui, azi-dimineaţă, se aştepta să fie morocănoasă în tot cursul călătoriei, dar, spre uimirea lui, din momentul în care au părăsit Londra, Alexandra l-a tratat cu o cordialitate politicoasă, dacă nu chiar cu o urmă de timiditate. După ce a încercat să găsească motivul acestei schimbări plăcute dar inexplicabile a stării ei de spirit, s-a hotărât să recurgă la o abordare mai directă şi a făcut o remarcă făţişă în

legătură cu asta.

Uimită, Alexandra se întoarse de la fereastră, privindu-și stânjenită mâinile ce se odihneau în poală înainte de a ridica spre el superbii ei ochi verzi-albaştri.

— După ce m-am gândit mai bine, spuse ea candid, am ajuns la concluzia că pariul este mai mult decât echitabil. Nu sunteţi mai vinovat decât mine pentru faptul că am fost nevoiţi să ne căsătorim şi nici voi, nici eu nu suntem de vină pentru faptul că nu ne potrivim. Mi-aţi oferit o cale de ieşire dintr-o situaţie imposibilă, ceea ce este mult mai mult decât ar face bărbaţii cu poziţia voastră. De aceea m-am gândit că nu ar fi frumos din partea mea să mă port urât cu voi în următoarele trei luni.

Înainte ca Jordan să-şi poată reveni din şocul provocat de faptul că ea credea într-adevăr că va câştiga pariul, îi întinse graţios mâna înmănuşată.

— Suntem prieteni? lansă ea oferta.

Jordan îi luă mâna, mângâindu-i uşor cu degetul mare podul sensibil al palmei.

— Prieteni, acceptă el fără să-şi trădeze câtuşi de puţin ciuda sau admiraţia pentru spiritul ei de fair play.

— Am ajuns acasă, spuse Alexandra zâmbind când alaiul trase în faţa porţilor negre de fier cu pajura Hawthorne pe ele.

— Iată-ne deci acasă, spuse el indiferent, în timp ce portarul îl salută pe vizitiu şi apoi se grăbi să deschidă larg porţile.

Cavalcada o porni pe aleea ce ducea spre casă. Jordan privea magnifica sa casă fără să simtă niciun fel de mândrie pentru splendoarea ei şi nici bucurie pentru faptul că se întorcea aici. Hawthorne reprezenta pustietatea căsătoriei părinţilor săi şi a propriei lui copilării.

— După tot ce am văzut eu în ultimul an, continui să cred că este cea mai frumoasă proprietate din Anglia. Alexandra suspină fericită, plimbându-şi cu dragoste privirea peste imensa şi eleganta clădire, uitându-se apoi în sus spre steagul deja arborat, semn că ducele era acum acasă.

— Strămoşii mei s-ar bucura dacă te-ar auzi, remarcă Jordan sec privindu-şi proprietatea scăldată în lumina apusului. Voiau ca Hawthorne să rivalizeze cu reşedinţa regală. A fost construită pentru a impresiona şi a intimida.

— Nu-ţi place, nu-i aşa? spuse dintr-o suflare Alexandra.

— Nu în special. O găsesc strivitoare. Am alte case care după părerea mea sunt mult mai plăcute, deşi nu tot atât de convenabile pentru Londra.

— Sunt mai frumoase decât Hawthorne?

— Mai plăcute.

— Hawthorne impune din cale afară, recunoscu Alex. Casa este atât de... atât de tăcută.

Tot personalul casei, două sute de servitori, între care fete în casă, valeţi, rândaşi, era aliniat pe treptele de la intrare în uniformele oficiale de gală, iar feţele le străluceau de zâmbete când trăsura trase la scară.

Valeţii se grăbiră să lase scara trăsurii, dar Jordan ţinu să o coboare el însuşi pe Alexandra din trăsură, mâinile zăbovindu-i puţin pe talie când o lăsă jos.

— Bine ai venit acasă, îi spuse el cu un zâmbet intim. Apartamentele noastre au fost pregătite şi ne aşteaptă o masă excelentă.

— Sunt mult prea obosită ca să mănânc, spuse iute Alexandra în speranţa de a-l descuraja să facă dragoste cu ea măcar până a doua seară. Aş vrea să fac o baie şi să mă retrag imediat.

Scopul urmărit era prea evident şi în acelaşi timp zadarnic.

— În acest caz o să sărim amândoi peste masă şi o să mergem direct în pat, spuse Jordan răbdător, dar implacabil.

— Am crezut că o să-mi acordaţi măcar odihna unei nopţi după călătoria pe care am făcut-o!

— Nu se admite nicio abatere de la pariu, scumpo.

— Să nu-mi mai spuneţi aşa, my lord, îl avertiză ea.

— Jordan, o corectă el.

— Iată-i, şopti Gibbons către Smarth, vârându-şi agitat

capul în umărul pădurarului care îi bloca vederea. De-abia aştept să o văd la faţă pe doamna Alexandra, acum, că stăpânul s-a întors, spuse el făcându-se ecoul majorităţii personalului casei Hawthorne, care ştia cât suferise când l-a crezut mort.

— Va fi veselă ca o ciocârlie, spuse doamna Brimley, menajera, întinzându-şi cât îi permitea gâtul ca să vadă mai bine.

— O să strălucească de fericire, ca o… Gibbson tăcu uluit când Alexandra trecu pe lângă ei cu o expresie clară de supărare.

— Ei bine, aş fi… şopti el, întorcându-se uimit întâi spre Smarth şi apoi spre doamna Brimley.

Alexandra mâncă într-o tăcere plină de nelinişte vizavi de Jordan, la masa luminată de lumânări.

— Nu-ţi place vinul? o întrebă el.

Tresări la sunetul vocii lui profunde şi lingura i se lovi de bolul de porţelan de Sevres.

— Nu-mi place porto, excelenţa voastră.

— Jordan, îi reaminti el.

Alexandra înghiţi, incapabilă să-i rostească numele. Privi căpşunile roşii şi cărnoase din farfurie şi lăsă lingura jos, simţind cum i se strânge stomacul din cauza tensiunii provocate de gândul la ce urma să i se întâmple într-o oră.

— Aproape că nici nu ai mâncat, observă Jordan, cu vocea uşor răguşită.

Simţind că se înăbuşă pentru că-şi dăduse seama că el făcea eforturi deliberate şi asidue de a o cuceri şi a o dezarma, Alexandra dădu din cap.

— Nu prea mi-e foame.

— În cazul ăsta, spuse el punând şervetul deoparte, ne retragem, draga mea? Un valet făcu un pas înainte pentru a-i trage scaunul, dar Alexandra apucă iute furculiţa.

— Cred că am să mai iau puţin fazan, spuse ea repede.

Jordan îşi puse politicos şervetul înapoi pe picioare, dar ea ar fi putut să jure că în ochi îi juca o lumină veselă.

Trăgând de timp, Alexandra făcu o adevărată

demonstraţie, decupând o felie suculentă de fazan pe care o tăie în bucăţele regulate de mărimea unei îmbucături şi mestecă fiecare bucăţică cât putu mai mult. Când ultima formă geometrică dispăru de pe farfurie şi lăsă jos furculiţa, Jordan ridică întrebător din sprâncene spre ea, în sensul dacă a terminat.

Privirea plină de panică a Alexandrei se îndreptă spre cel mai apropiat valet.

— Aş… acum aş mai vrea puţin din acest sparanghel delicios, anunţă ea disperată, iar de data asta nu mai era nicio îndoială în ceea ce privea zâmbetul care apăruse pe buzele lui. După sparanghel mai luă puţină mazăre cu smântână, apoi carne de porc cu mere, pastă de stridii şi afine.

Când a cerut afine, Jordan nu s-a mai obosit să-şi ascundă faptul că se amuza. Rezemându-se de spătarul scaunului o urmărea cum se luptă curajos să înghită şi ultima afină, zâmbind cu gura lui senzuală.

Evitându-i cu grijă privirea, Alexandra reuşi să termine afinele, după care stomacul ei începu să protesteze de atâta mâncare.

— Mai doreşti ceva ca să te fortifici, scumpa mea? îi sugeră plin de solicitudine Jordan. Poate puţin tort cu ciocolată?

Când auzi de desert se cutremură şi dădu repede din cap că nu.

— Atunci poate carne de vită în sos de vin?

— Nu, mulţumesc, şopti Alexandra înghiţind.

— Un pui, poate, îi oferi el zâmbind cu viclenie, ca să-l duci sus?

Înainte ca ea să poată răspunde, puse hotărât şervetul deoparte şi se ridică, înconjurând masa pentru a o ajuta să se ridice.

— Dacă ai să continui să mănânci aşa, remarcă el necăjind-o în timp ce urcau, ai să fii în curând prea grasă ca să mai poţi urca scările. Va trebui să instalez o macara care să te ridice şi să te treacă peste balustradă.

În alte condiţii, Alexandra s-ar fi amuzat de gluma lui,

dar tensiunea din seara aceea şi sentimentul acut de jenă îi înăbuşiseră simţul umorului. Îşi dădu seama că el încerca să o facă să se simtă în largul ei, dar n-ar fi putut să-i fie recunoscătoare pentru asta când se simţea atât de prost în primul rând din cauza lui. Mai mult, nu putea înţelege cum se putea purta cu atâta dezinvoltură având în vedere ce urmau să facă. Apoi îşi aduse aminte de reputaţia lui de fustangiu şi îşi dădu seama că nu avea de ce să nu fie dezinvolt sau să nu se simtă în largul său când era vorba de un lucru pe care-l făcuse de sute de ori cu zeci de femei.

O oră mai târziu, Jordan deschise uşa ce făcea legătura între apartamentele lor şi intră în dormitorul ei; se opri imediat, privind furios spre pat şi nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Draperiile erau trase, iar cuvertura de satin albastru era dată uşor deoparte într-un mod îmbietor, lăsând să se vadă cearceafurile de mătase crem, dar Alexandra nu se afla între ele.

Se răsuci, hotărât să răstoarne cu susul în jos în noaptea asta Hawthorne în căutarea ei, şi atunci o văzu – stătea în celălalt capăt al camerei imense, privind pe fereastră, afară în întuneric, cu mâinile duse la piept ca şi cum i-ar fi fost frig. Sau teamă. Răsuflă uşurat apropiindu-se de ea, cu paşii înăbuşiţi de covorul gros de Aubusson, privind apreciativ tabloul încântător pe care i-l oferea. Părul îi cădea peste umeri în valuri unduitoare, iar pielea dezvăluită de decolteul îndrăzneţ al cămăşii ei de noapte strălucea în lumina lumânărilor.

Se răsuci brusc când se apropie de ea pentru că-i văzuse imaginea reflectată în geam. Jordan întinse mâna mângâindu-i părul lucios, iar ochii ei aruncară scântei de furie, dar nu se retrase. Îi simţea părul ca mătasea sub mângâiere.

— Aşa deci, spuse el, dând glas gândurilor şi zâmbind spre ochii ei plini de furie, mica mea vrăbiuţă s-a transformat într-o superbă lebădă.

— Complimente goale din partea unui…

Jordan se apleacă şi o ridică în braţe.

— Unde mă duci? îl întrebă după ce trecu cu paşi mari

de patul ei.

— În patul meu, îi şopti, frecându-şi obrazul de gâtul ei. Este mai mare. Câteva lumânări ardeau pe poliţa căminului, în cealaltă parte a camerei, aruncând o lumină gălbuie. Jordan păşi pe uriaşa platformă pe care se afla patul şi o lăsă încet pe Alexandra pe podea, bucurându-se de senzaţia unică a alunecării lente a picioarelor ei de-a lungul coapselor sale. Dar când o privi în ochi, ceva în uriaşii ochi albaştri, sau poate faptul că de-abia mai răsufla, îl făcu în cele din urmă să înţeleagă că nu era furioasă. Alexandra era înspăimântată.

— Alexandra? o întrebă blând, simţind cum tremură când îşi strecură mâinile pe sub mânecile neglijeului mângâindu-i braţele. Tremuri. Ţi-e frică.

Incapabilă să scoată un cuvânt, Alexandra privea cu ochii mari la bărbatul înalt, ameninţător şi viril care era pe cale să-i facă tot felul de lucruri intime trupului ei gol. Dădu din cap în semn că da.

Cu un zâmbet tandru, îi îndepărtă cu delicateţe părul de pe obrajii palizi.

— De data asta nu o să te mai doară, îţi promit.

— Nu este asta! izbucni Alexandra când mâinile lui se îndreptară către funda de la piept. Îi prinse degetele în mâini, iar vocea îi era încordată şi precipitată, încercând să tragă de timp. Nu înţelegi. Nici măcar nu te cunosc.

— Mă cunoşti în sensul cel mai biblic al cuvântului, scumpa mea, o necăji Jordan.

— Dar… dar a trecut atâta vreme…

Ridicându-şi capul, Jordan o privi iscoditor în ochi.

— A trecut într-adevăr? întrebă el moale, simţind un uluitor val de uşurare. După relatările referitoare la comportarea ei în ultimele trei luni şi având în vedere propria lui experienţă când era vorba de criteriile morale laxe ale femeilor căsătorite din cercul lui, se temuse să spere că ea nu mai cunoscuse alt bărbat şi refuza cu încăpăţânare să înfrunte faptul că totuşi s-ar fi putut foarte bine ca ea să o fi făcut. Dar nu mai avu nicio îndoială când îi văzu inocenţa şi stânjeneala din priviri când dădu din cap

că da, iar inima i se umplu de căldură la certitudinea că nespus de frumoasa lui soţie era încă în întregime şi exclusiv a lui.

— A trecut prea multă vreme pentru amândoi, îi şopti, sărutându-i cu tandreţe urechea.

— Te rog, nu! izbucni ea, iar Jordan îşi înălţă capul când simţi panica reală din vocea ei. Mi-e… mi-e frică, recunoscu ea şi instinctiv Jordan îşi dădu seama cât a costat-o această recunoaştere pe fata asta curajoasă, care de trei zile îşi încerca voinţa cu a lui.

Prea înţelept ca să râdă de frica ei, încercă să o facă pe ea să râdă.

— Şi mie îmi este puţin frică, recunoscu cu un zâmbet tandru uitându-se la faţa ridicată în sus, spre el.

— Ţie… îţi este şi ţie? De ce?

Vorbi cu voce caldă, liniştitoare, desfăcându-i în acelaşi timp panglica corsajului, dezgolind sferele catifelate ale sânilor.

— Aşa cum ai spus, a trecut foarte multă vreme.

Desprinzându-şi cu greu privirea de sâni, se uită în ochii ei şi-i zâmbi în timp ce cămaşa de noapte îi aluneca de pe umeri.

— Să presupunem că am uitat cum se face, spuse mimând groaza. Odată urcaţi în pat, va fi prea târziu să mai întreb pe cineva, nu-i aşa? Vreau să spun că l-aş putea chema pe prietenul tău Penrose şi să-i cer un sfat, dar ar trebui să strig în gura mare ca să mă audă, ceea ce i-ar trezi pe toţi servitorii şi ar năvăli aici ca să vadă de ce e atâta zgomot.

Deşi nefericită, Alexandra nu-şi putu înăbuşi râsul şi aproape că nici nu-şi dădu seama că degetele lui Jordan îi desprinseseră cămaşa de noapte, care alunecase formând un mic lac de mătase la picioare.

— Aşa este mai bine… zise răguşit, uitându-se deliberat în ochii ei şi nu la trupul gol, strălucitor, pe care îl trăgea în braţele sale. Îmi place când râzi, ştii asta? Continuă, încercând să o facă să se simtă în largul ei în timp ce îşi descheia halatul de brocart maron. Când

zâmbeşti, îţi strălucesc ochii; şi cu tandreţe, dar ferm, o întinse pe spate pe pat, urmând-o.

Alexandra privi în ochii lui cenuşii, fascinanţi, în timp ce el, sprijinit într-un cot, o mângâie uşor cu mâna liberă, cuprinzându-i apoi sânul şi, aplecându-şi încet capul, o sărută lung, sărut care îi stârni toate simţurile.

O sărută din nou şi din nou, mâinile sale fiind în continuă mişcare, mângâind, frământând, seducând, până când Alexandra îşi pierdu orice control. Gemând, se lipi de el şi-l sărută la rândul ei cu toată dorinţa înăbuşită timp de un an de zile. Îi zdrobi buzele, îi exploră cavitatea fierbinte a gurii, iar degetele i se crispaseră în părul des, cârlionţat de la ceafă. Iar capitulând, obţinu victoria, pentru că de data aceasta Jordan era cel care gemea de plăcere pierzându-se sub sărutările ei.

Cuprinzând-o în braţe, se răsuci pe spate, luând-o cu el; mângâindu-i pielea mătăsoasă a spatelui, mâinile-i exprimau elocvent dorinţa imperioasă; picioarele li se încolăciră, iar trupul lui începu să pulseze lent între coapsele ei, spunându-i ce doreşte.

Undeva, în străfundul minţii lui înfierbântate, ceva îl avertiza pe Jordan să o ia mai încet, dar trupul său – care o dorea de peste un an – nu ascultă ordinele voinţei sale, mai ales când Alexandra îi sărută urechea aşa cum i-o sărutase el pe a ei, plimbându-şi limba de-a lungul lobului sensibil… Tremurând de dorinţă, Jordan o rostogoli pe spate, mâna alunecându-i între coapse ca să testeze căldura umedă care-l asigura că este gata să-l primească.

— Iartă-mă, iubito, şopti el răguşit, prinzându-i fesele în mâini şi ridicând-o pentru a-l primi. Nu… mai pot… să aştept. Răsuflarea i se opri în timp ce pătrundea lent în căldura ei incredibil de primitoare, grijuliu ca nu cumva să o doară; şi atunci se opri într-un gest chinuitor când văzu că-şi întoarce brusc faţa de la el şi două lacrimi strălucitoare îi alunecă de sub genele lungi şi întoarse.

— Alexandra, murmură încordat de efortul pe care îl făcea pentru a ţine sub control dorinţa debordantă a trupului său de a se simţi în siguranţă în ea. Sprijinindu-se

într-un cot, o prinse de bărbie şi îi întoarse cu fermitate faţa spre el.

— Deschide ochii şi uită-te la mine, îi comandă el calm.

Genele ude de lacrimi fluturară şi-i văzu ochii verzi-albaştri înotând în lacrimi.

— Te doare? o întrebă uimit.

Alexandra înghiţi şi dădu din cap că nu, luptând cu dorinţa de a-l implora să o ia acum, de a-i cere să o iubească cu inima şi cu trupul, aşa cum a vrut să facă aproape din primul moment când s-a întins lângă ea şi a luat-o în braţe. Şi ăsta era motivul pentru care plângea. În câteva minute, apropierea lui a doborât toate barierele pe care le ridicase împotriva lui, i-a zdrobit apărarea şi a lăsat-o slabă şi plină de dorinţă, aşa cum a fost când nu era decât o copilă naivă.

— Iubito, ce s-a întâmplat? o întrebă, aplecându-se şi sărutându-i lacrima de pe obraz. Nu mă mai doreşti?

Inocenţa umilă, copilărească a întrebării şi alintul plin de tandreţe o făcură să cedeze complet.

— Ba da, şopti privindu-l în ochi unde văzu pasiunea pe care încerca să şi-o controleze.

— Atunci de ce plângi?

— Pentru că, recunoscu cu o voce subţire, sufocată, nu vreau să te doresc.

Scoase un sunet în parte geamăt, în parte râs, îşi înfipse degetele în părul ei bogat ţinându-i faţa între mâini şi în acelaşi moment plonjă profund în ea. Coapsele i se arcuiră spasmodic sub el şi Jordan îşi pierdu orice control.

— Eu te doresc, gemu răguşit, retrăgându-se şi plonjând din nou, de fiecare dată tot mai adânc, simţind cum i se umple inima de bucurie când soţia lui îşi încolăci braţele în jurul umerilor săi, lăsându-se complet în voia dorinţei lui mistuitoare.

— Te doresc atât de mult… încât nu mai pot aştepta…

Îşi înfipse unghiile în muşchii spatelui lui şi-şi ridică coapsele, iar Jordan se descărcă cu o forţă care îi smulse numele ei din adâncul pieptului.

Lăsându-se pe o parte, o înconjură cu braţele, ţinându-o strâns lipită de el şi aşteptând să-şi recapete răsuflarea. Privind umbrele aruncate de lumina lumânărilor dincolo de postamentul pe care se afla patul, simţi cum îi revine judecata sănătoasă şi odată cu asta înţelese două lucruri uluitoare. Primul că şi-a întrebat propria soţie dacă îl doreşte, ca un flăcăiandru care-i cerşeşte favorurile.

Niciodată în viaţa lui nu întrebase vreo femeie dacă îl doreşte. De altfel, niciodată nu se grăbise atât să ducă vreo femeie în patul său cum a făcut în seara asta cu Alexandra şi nici nu terminase vreodată atât de repede. Mândria i se revoltă împotriva modului în care s-a comportat în pat în seara asta şi împotriva lipsei lui totale de control.

Alexandra se mişcă, îşi înălţă capul, apoi îl lăsă din nou pe pernă ca să-i poată vedea faţa în lumina lumânărilor, studiindu-i maxilarul ferm în timp ce el privea direct înainte, pierdut în gânduri.

— Eşti supărat? şopti uimită şi dezamăgită.

Jordan îşi lăsă bărbia în jos şi zâmbi fără veselie.

— Pe mine, nu pe tine.

— De ce? îl întrebă toată numai candoare şi feminitate, căutându-i ochii.

— Pentru că eu… Scutură din cap şi închise gura. Pentru că te doresc prea mult, recunoscu furios pe el însuşi. Pentru că astă-seară mi-am pierdut controlul. Pentru că simpla atingere a mâinii tale mă înnebuneşte de dorinţă. Pentru că din toată lumea asta tu eşti cea care mă înfurie cel mai tare şi pentru că, deşi în culmea furiei, mă poţi face să râd. Pentru că, în ce te priveşte, sunt vulnerabil, slab…

În minte, Jordan auzi vocea tatălui său strigând la el: „Nu poţi fi slab şi să fii bărbat, Jordan… Bărbatul este dur, inflexibil, invulnerabil… Un bărbat adevărat nu trebuie să creadă în nimeni, decât în el însuşi. Folosim femeile pentru plăcere, dar nu avem nevoie de ele… Un bărbat nu are nevoie de nimeni.”

Jordan îşi alungă aceste amintiri şi-şi impuse să se gândească ce simulacru a fost căsătoria tatălui său. Îşi dorea încă să o fi dus pe Alexandra în altă parte; Hawthorne

şi amintirile ce i le trezea îl făceau nervos.

Vocea slabă, timidă, a Alexandrei îl smulse din gânduri.

— Pot să mă duc acum în camera mea? Văd că, într-un fel, ţi-am displăcut.

Deodată i se frânse inima la ideea că ea poate să creadă aşa ceva.

— Dimpotrivă, spuse zâmbind pentru a ascunde adevărul cuvintelor sale. Mi-ai plăcut prea mult.

Expresia ei vădea atâta scepticism încât el începu să râdă.

— În pat, îmi placi, puse el lucrurile la punct necăjind-o şi zâmbindu-i. Altminteri, când nu eşti în pat, mă înfurii. Cred că singura soluţie, adăugă el răguşit simţind cum îl cuprinde din nou dorinţa, este de a te ţine în pat cu mine. Aplecându-se, îi sărută lung buzele dulci, liniştindu-şi simţurile. Şi-a făcut prea multe gânduri despre cum au făcut astă seară dragoste, decise el. În definitiv, a fost prima dată în viaţa lui de la paisprezece ani când a stat fără nicio femeie mai mult de o lună; fără a mai vorbi că de fapt trecuse un an întreg. Fireşte, dorinţa fusese prea puternică, iar el prea emoţionat…

Iar de data asta, când au făcut dragoste, Jordan s-a ocupat de ea ore, reţinându-se până când a dus-o pe Alexandra pe culmile extazului, alăturându-i-se şi el în acel moment.

Zorii începuseră să brăzdeze cerul purpuriu când Jordan făcu ultima dată dragoste cu ea, căzând în sfârşit într-un somn profund.

Extrăgându-se cu grijă din închisoarea braţelor lui, Alexandra coborî din pat. Trupul ei, neobişnuit cu asemenea nopţi de dragoste, era slab, moale; ocoli patul şi-şi ridică de jos cămaşa de noapte de mătase.

Vârându-şi mâinile pe mânecile cămăşii, o strânse în jurul ei, apoi ezită, privindu-şi soţul. Părul său negru părea ca smoala pe albul strălucitor al pernei, iar somnul îi îmblânzise trăsăturile colţuroase ale feţei, făcându-l să pară aproape copilăros. Cearceaful alunecase, lăsând să i se

vadă pieptul puternic, musculos, şi braţele. Era bronzat şi pe piept, constată ea uimită. Nu remarcase lucrul ăsta, dar fără îndoială că stătuse pe punte fără cămaşă în drumul lui înapoi spre Anglia. De asemenea era mai slab în urma lunilor petrecute în închisoare. Mult prea slab.

Îşi plimbă privirea peste el, bucurându-se de libertatea de a-l privi după placul inimii. Era superb, cu adevărat superb, îşi spuse ea cu imparţialitate. De fapt, nu fusese deloc naivă şi prostuţă cu un an în urmă când îl asemănase cu David al lui Michelangelo.

Fără să-şi dea seama de tandreţea gestului, Alexandra se aplecă şi trase cu grijă cearceafurile acoperindu-i umerii, apoi se îndreptă, dar nu plecă. Îşi freca absentă mâinile în timp ce amintirea cuvintelor lui „Nu mă doreşti?” o făcu să se înfioare de atâta tandreţe.

Se gândi la felul în care a făcut dragoste cu ea în seara asta, cu o dorinţă pe care nu şi-a putut-o ascunde, în pofida tuturor experienţelor lui în arta de a face dragoste. Acea primă dată a fost pentru ea mai bine decât tot ce a urmat pentru că a fost singura dată când şi-a pierdut controlul. Simţi cum o cuprinde încântarea când îşi aminti scuza lui… „Iartă-mă iubita mea, nu mai pot să aştept.” Cât de fericită, cât de extraordinar de bine s-a simţit – să ştie că i-a aprins dorinţa în trup aşa cum i-o aprinsese şi el ei.

După asta a făcut dragoste cu ea în mai multe rânduri în cursul nopţii, dar de fiecare dată a pus în funcţiune un control rigid, mângâind-o şi sărutând-o cu abilitatea şi priceperea unui virtuoz care cântă la violă. A făcut-o să simtă plăcere, dar niciodată cu abandonul dulce al primei dăţi.

Şi a făcut tot ce a putut ca ea să-şi piardă controlul. Dar Alexandra nu mai era copilul care să-şi declare dragostea nemuritoare după un singur sărut – sau după o noapte întreagă de amor mistuitor. Nu mai era o copilă naivă, cu ochii strălucitori. Acum era mai prudentă, mai înţeleaptă.

De asemenea, îşi dădu ea seama, era periculos de fascinată de această parte neaşteptată, vulnerabilă a

enigmaticului ei soţ şi se îndepărtă de el. Întorcându-se în dormitor închise încet uşa după ea.

CAPITOLUL 25

Alexandra se trezi târziu şi se lăsă pe mâinile cameristei, Marie, care îi pieptănă îndelung părul, apoi discutară dacă să se îmbrace cu rochia de muselină înflorată, de culoarea levănţicăi, sau cu cea roz cu volane.

Neputându-şi înăbuşi complet curiozitatea de a vedea cum o va trata Jordan în dimineaţa asta, îşi impuse să coboare încet şi elegant scările. Cu o indiferenţă simulată trecu pe lângă uşa biroului său. Prin uşa deschisă îl văzu aşezat la birou, stând de vorbă cu unul dintre administratori. Îşi ridică privirea tocmai când trecea ea şi ochii li se întâlniră; înclină din cap salutând-o scurt, dar în expresia lui ceva denota nemulţumire.

Derutată de această atitudine neaşteptată, Alexandra dădu şi ea politicos din cap în semn de răspuns şi trecu mai departe spre salonaşul de dimineaţă, unde mâncă într-o tăcere gânditoare, chiar deprimată, în timp ce Penrose şi Filbert se agitau de colo-colo schimbând între ei priviri îngrijorate.

Gândind în mod înţelept că următoarele trei luni vor trece mult mai repede dacă va avea o ocupaţie, hotărî să înceapă vizitele de curtoazie la săteni şi să reia lecţiile de scris şi de citit pe care le începuse înainte ca familia să plece la Londra.

Se opri la grajduri pentru a se juca cu Henry, a cărui natură sociabilă îl făcuse să prefere atmosfera gălăgioasă de la grajduri tăcerii şi liniştii casei. Era târziu, după-amiază, când ajunse în sfârşit acasă. Fericită de libertatea binecuvântată de a conduce propria ei trăsură printre peisajele pitoreşti care abundau pe vasta proprietate a lui Jordan, Alexandra îşi mâna calul la trap, trecând pe lângă casă şi îndreptându-se direct spre grajduri.

Smarth îi ieşi în grabă înainte să-i ia hăţurile cu faţa scăldată de un zâmbet luminos. Dornic după cât se părea să întreţină armonia matrimonială dintre Alexandra şi soţul ei, îi spuse:

— Excelenţa sa a fost aici acum mai mult de o oră aşteptându-vă; s-a plimbat de colo-colo, nerăbdător să vă vadă…

Surprinsă şi, spre uimirea ei, încântată, gândindu-se la Jordan cum umbla ca un leu în cuşcă zâmbi, dar zâmbetul îi dispăru brusc când îl văzu întunecat la faţă ca un cer înainte de ploaie.

— Să nu mai părăseşti niciodată casa fără să spui nimănui exact unde eşti şi exact când speri să te întorci, se răsti el prinzând-o deloc prea gentil de talie şi coborând-o din trăsură. Mai mult, nu ieşi din limitele acestei proprietăţi fără să fii însoţită de un rândaş. Olsen, şi-i arătă cu un gest al capului un urs de om, uriaş şi tot numai muşchi, care stătea în uşa grajdurilor – este rândaşul tău personal.

Furia lui părea atât de nejustificată, ordinele atât de absurde şi atitudinea atât de diferită de tandreţea irezistibilă din noaptea trecută, încât pentru moment Alexandra îl privi uimită apoi simţi că începe să fiarbă. Smarth se îndepărtă înţelept şi în grabă de ei.

— Ai terminat, izbucni şi ea, intenţionând să-l părăsească acolo şi să se îndrepte spre casă.

— Nu, spuse Jordan arătând şi mai furios decât până acum. Mai este un lucru: să nu mai îndrăzneşti să te furişezi din patul meu în toiul nopţii în timp ce eu dorm, ca o prostituată care se întoarce pe chei.

— Cum îndrăzneşti! explodă Alexandra atât de înfuriată, încât, fără să-şi dea seama ce face, îşi ridică mâna să-l lovească. Jordan o prinse de încheietură în plin avânt strângându-i ca într-un cleşte oasele subţiri, cu ochii ca două blocuri de gheaţă… şi o secundă Alexandra crezu sincer că o să o lovească. Apoi, brusc, îi dădu drumul, se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi mari spre casă.

— Zău, my lady, încercă Smarth să o liniştească venind lângă ea, stăpânul probabil că a avut o zi proastă

pentru că nu l-am văzut atât de înfuriat niciodată în viaţa lui. În pofida tonului său liniştitor, bătrâna faţă blândă a lui Smarth exprima o îngrijorare plină de nedumerire privind spatele larg al lui Jordan care se îndepărta. Tăcută, Alexandra îşi întoarse capul şi privi la vechiul ei confident cu ochii încărcaţi de mânie şi de confuzie dureroasă, în vreme ce Smarth continuă:

— Zău, până astăzi n-am ştiut niciodată că-şi poate ieşi aşa din sărite. Eu l-am urcat pe primul ponei şi îl cunosc de când era copil şi nimeni nu a fost mai curajos, mai…

— Te rog! izbucni Alexandra, incapabilă să mai asculte încă una din povestirile de care obişnuia să se bucure atât. Nu mai vreau minciuni. Să nu-mi mai spui mie că era politicos şi bun, când este viu şi nevătămat şi-mi dau perfect de bine seama că este… este un monstru rău şi fără inimă.

— Nu, my lady, nu este aşa. Îl cunosc de când era copil, aşa cum l-am cunoscut şi pe tatăl său înaintea lui…

— Sunt sigură că şi tatăl său a fost un monstru! zise Alexandra, prea rănită şi furioasă ca să mai asculte ce vrea să spună. Nu mă îndoiesc că sunt exact la fel.

— Nu, my lady. Nu. Greşiţi. Faceţi cea mai mare greşeală dacă credeţi un lucru ca ăsta. De ce spuneţi asta?

Uimită de intensitatea cu care nega, Alexandra se linişti şi reuşi să zâmbească slab şi să ridice din umeri.

— Bunicul meu spunea întotdeauna că dacă vrei să ştii ce fel de om va deveni cineva, să te uiţi la tatăl său.

— Bunicul dumneavoastră greşeşte când este vorba de stăpânul Jordan şi de tatăl său, afirmă vehement Smarth.

Alexandra se gândi că Smarth ar putea fi o adevărată comoară de informaţii despre Jordan dacă ar putea să-l facă să-i relateze adevărul fără să-l înfrumuseţeze. Se gândise că nu o interesează să afle nimic despre soţul ei temporar, dar exact în momentul în care credea aşa, spunea deja, deşi puţin iritată:

— Întrucât, nu mi se permite să merg nicăieri fără pază, te-ar deranja să vii până la gard cu mine ca să văd

cum se joacă mânjii?

Smarth acceptă şi, când stăteau lângă gard, spuse brusc:

— N-ar fi trebuit să faceţi pariul ăla împotriva lui, my lady, iertaţi-mă că vă spun asta.

— Cum de ştii de pariu?

— Toată lumea ştie despre el. John vizitiul a aflat de la rândaşul lordului Hackson chiar în după amiaza în care a fost înscris în cartea de la White's.

— Înţeleg.

— A fost o mare greşeală să spuneţi aşa la toată lumea că nu vă pasă de excelenţa sa şi că nici nu o să vă pese vreodată. Faptul că nu s-a supărat prea tare este un semn că ţine foarte mult la dumneavoastră. Zău, nici măcar mama stăpânului Jordan nu ar fi îndrăznit să facă o asemenea… Smarth se opri brusc, înroşindu-se şi privindu-şi nefericit picioarele.

— Nu am intenţionat câtuşi de puţin să fie un pariu public, zise Alexandra. Apoi, fără să pară prea interesată, îl întrebă în treacăt: vorbind despre mama soţului meu, cum era?

Smarth îşi trecu stânjenit greutatea trupului de pe un picior pe altul.

— Frumoasă, fireşte. Îi plăceau petrecerile, tot timpul aveau loc aici tot felul de petreceri.

— Se pare că era foarte veselă şi drăguţă.

— Nu semăna nici pe departe cu dumneavoastră! explodă Smarth, iar Alexandra îl privi surprinsă atât de vehemenţa lui, cât şi de faptul că avea o părere atât de măgulitoare despre ea. Nu se uita niciodată la nimeni care nu era de rangul ei, şi nu-i păsa de nimeni altcineva decât de ea, continuă Smarth.

— Ce lucru ciudat îmi spui! Ce vrei să zici de fapt?

— Trebuie să mă întorc la treabă, my lady, încheie Smarth jalnic. Oricând doriţi să auziţi lucruri bune despre excelenţa sa, veniţi la mine şi am să vă spun.

Dându-şi seama că era zadarnic să insiste, Alexandra îl lăsă să plece. Totuşi nu-şi putu stăpâni curiozitatea.

Sub pretextul că trebuie unse balamalele unei uşi, îl chemă pe Gibbons, valetul la fel de devotat lui Jordan ca şi Smarth, şi care de asemenea îi fusese confident când locuise înainte la Hawthorne.

Ca şi Smarth, bătrânul valet fu încântat să o vadă şi mult mai dornic să-i spună poveşti despre copilăria lui, dar în momentul în care îl întrebă despre părinţi, Gibbons se suci şi se învârti şi-şi aduse brusc aminte că are de făcut ceva urgent jos.

*

Îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea piersicii, cu părul căzându-i liber pe umeri, Alexandra părăsi camera la ora nouă, ora stabilită pentru cină, şi coborî încet scările. Acum, când urma să-l vadă pe Jordan pentru prima dată de la confruntarea lor plină de furie din faţa grajdurilor, curiozitatea în ce-l priveşte dispăru şi fu cuprinsă din nou de indignare.

Când se îndreptă către sufragerie, Higgins îi ieşi înainte şi-i deschise în schimb uşa salonului. Derutată, Alexandra îl privi şi ezită.

— Excelenţa sa, o informă majordomul, ia întotdeauna un pahar de sherry înainte de cină.

Jordan îşi ridică privirea când intră şi se îndreptă spre o masă unde-i turnă sherry într-un pahar. Îi urmărea mişcările elegante în. Timp ce-i umplea paharul, plimbându-și privirea peste trupul lui înalt, suplu, încercând să nu ia în seamă cât de incredibil de bine arăta îmbrăcat într-o jachetă de culoarea vinului, care-i venea turnată peste umerii lui largi, şi în pantaloni gri, care-i scoteau în evidenţă picioarele lungi. Un rubin roşu strălucea în nodul legăturii de la gât, care contrasta puternic cu faţa lui bronzată. Fără un cuvânt, îi întinse paharul.

Nefiind sigură care este starea lui de spirit, Alexandra înaintă şi luă paharul din mâna întinsă. La primele cuvinte pe care le spuse simţi că-i vine să-i toarne băutura în cap.

— Obişnuiesc, o informă el, ca un profesor care dă

lecţii unui elev retardat, să iau un sherry în salon la opt şi jumătate şi masa la nouă. Pe viitor, Alexandra, te rog să fii aici fix la opt şi jumătate.

Ochii ei aruncau flăcări, dar reuşi să-şi controleze vocea.

— Mi-aţi spus deja unde pot să dorm, unde pot să merg, cine trebuie să mă însoţească şi când trebuie să mănânc. Aţi avea ceva împotrivă dacă mi-aţi spune clar şi când pot să respir?

Jordan se încruntă, apoi îşi dădu capul pe spate şi oftă din greu. Îşi masă muşchii cefei ca şi cum erau încordaţi, apoi îşi lăsă mâna în jos.

— Alexandra, spuse trist şi exasperat, intenţionam să încep prin a-mi cere scuze pentru modul în care m-am purtat cu tine astăzi, lângă grajduri. Te-ai întors mai târziu cu o oră decât trebuia şi eram îngrijorat pentru tine. Nu aveam de gând să încep seara mustrându-te, sau sufocându-te cu noi reguli. Nu sunt o sperietoare… Se întrerupse când Higgins bătu discret în uşă înainte de a intra aducând o notă pe o tavă de argint.

Foarte puţin impresionată de scuzele lui, Alexandra se aşeză pe un scaun tapiţat cu pluş şi-şi plimbă leneş privirea peste imensul salon, remarcând mobila greoaie în stil baroc tapiţată cu pluş vişiniu, care dădea impresia unei bogăţii aproape copleşitoare. Bogăţie copleşitoare, îşi spuse, dojenindu-se singură în gând. Probabil că sentimentele nutrite de Jordan faţă de casa lui i s-au imprimat şi ei.

Luând nota de pe tavă, Jordan se aşeză vizavi de ea şi rupse sigiliul. Citind scurta misivă, expresia i se schimbă din curiozitate în uimire şi apoi de-a dreptul în furie.

— Este de la Tony, o informă, ochii devenindu-i brusc duri şi încleştându-şi maxilarele. Se pare că s-a hotărât să părăsească Londra în plin sezon şi se află în momentul de faţă la reşedinţa lui, nu mai departe de trei mile de aici.

Faptul că prietenul ei era acum atât de aproape, o încântă. Cu faţa strălucind de plăcere spuse:

— Aveam de gând să-i vizitez pe mama şi pe fratele lui mâine…

— Îţi interzic să te duci acolo, o întrerupse Jordan cu răceală. Am să-i trimit o scrisoare lui Tony şi am să-i explic că dorim ca următoarele câteva săptămâni să fie numai ale noastre. Când văzu cât de revoltată este, vocea lui Jordan deveni tăioasă. Înţelegi, Alexandra? Îţi interzic să te duci acolo.

Se ridică încet şi Jordan făcu acelaşi lucru, copleşind-o cu înălţimea lui.

— Ştii, spuse privindu-l ca şi cum scăpase de la balamuc, cred că eşti de-a dreptul nebun.

Inexplicabil, el zâmbi uşor.

— Nu mă îndoiesc de asta, replică, neputându-i spune că întoarcerea lui Tony aici confirma suspiciunile lui Fawkes şi că era posibil ca şi viaţa ei să fie în pericol deoarece s-ar fi putut, ca din acest moment, să-l poarte pe viitorul moştenitor Hawthorne. Calm, dar ferm, adăugă: dar sper că mă vei asculta totuşi.

Alexandra deschise gura să-i spună că nu-i pasă câtuşi de puţin de regulile lui idioate, dar el îi puse un deget pe buze şi zâmbetul i se accentuă.

— Pariul, Alexandra, ai promis că vei fi soţia mea ascultătoare. Doar nu vrei să pierzi încă de la început, nu-i aşa?

Alexandra îi aruncă o privire plină de dispreţ.

— Nu sunt în pericol să pierd pariul, my lord. Voi l-aţi pierdut deja. Luându-şi paharul, se îndreptă spre cămin şi se prefăcu că cercetează atent o vază fragilă din secolul al XVI-lea.

— Ce vrea să însemne asta? o întrebă venind după ea.

Alexandra îşi plimba un deget peste preţioasa comoară.

— Rolul vostru în acest pariu era de a vă face cât mai agreabil, astfel încât să doresc să rămân cu voi.

— Şi?

— Şi nu reuşiţi, îi spuse aruncându-i o privire peste umăr.

Se aştepta ca el să treacă peste asta cu o indiferenţă

arogantă. În schimb, o apucă de umeri şi o întoarse cu faţa spre el.

— În cazul ăsta, spuse privind-o cu un zâmbet solemn, va trebui să mă străduiesc mai mult, nu-i aşa?

Luată prin surprindere de amestecul de gravitate şi de tandreţe din expresia lui, Alexandra îl lăsă să o sărute, apelând la mintea ei sănătoasă, în timp ce el o luă în braţe, o trase la piept, şi-i acoperi gura. O sărută lung şi încet, savurând fiecare moment.

Când în cele din urmă îi dădu drumul, îl privi mută de uimire. Cum poate fi atât de imposibil de tandru acum, ca în momentul următor să fie atât de rece, de retras şi de despotic, se întrebă ea, uitându-se în ochii lui fascinanţi. Vocea îi fu calmă când spuse cu glas tare ce-i trecea în momentul acela prin minte:

— Îmi doresc cu adevărat să te înţeleg.

— Ce nu înţelegi? o întrebă Jordan, dar el ştia deja.

— Aş vrea să ştiu motivul real pentru care ai sărit la mine astăzi, în faţa grajdurilor.

Se aştepta să eludeze problema printr-o remarcă ironică sau să încerce pur şi simplu să o ignore, dar o surprinse, întrucât nu făcu niciuna, nici alta. Îi vorbi cu o sinceritate calmă:

— De fapt, ţi-am spus motivul real, dar l-am lăsat la urmă.

— Care?

— Mândria mea a fost rănită că m-ai părăsit în toiul nopţii, recunoscu el.

— Mândria ta a fost rănită, repetă Alexandra privindu-l cu ochi mari, aşa că mi-ai zis pros… mi-ai zis un cuvânt urât.

Alexandra nu sesiză lumina jucăuşă din privirea lui şi-i trebui câtva timp să-şi dea seama că îşi bate joc de el însuşi, nu de ea.

— Fireşte că am făcut-o, recunoscu cu gravitate. Cu siguranţă că nu te aşteptai ca un bărbat inteligent, care a participat la două războaie sângeroase în două ţări, să aibă curajul de a privi o femeie direct în ochi şi de a o întreba cu

voce calmă, raţională, de ce nu doreşte să-şi petreacă noaptea cu el?

— De ce nu? exclamă uimită, apoi izbucni într-un râs puternic când înţelese ce vrea să spună.

— Orgoliul bărbătesc, recunoscu el cu un zâmbet strâmb. Mă tem că am face orice pentru a ne proteja acest orgoliu.

— Mulţumesc că mi-ai spus adevărul, zise politicoasă Alexandra.

— Acesta este motivul principal pentru care m-am înfuriat pe tine. Dar trebuie să recunosc că există ceva în casa asta care îmi strică întotdeauna dispoziţia.

— Dar ai crescut aici.

— Probabil că tocmai ăsta este motivul pentru care nu-mi place, spuse luând-o de braţ şi conducând-o spre salon.

— Ce vrei să spui?

Jordan îi zâmbi, dar dădu uşor din cap.

— Cu multă vreme în urmă, în grădina bunicii, mi-ai cerut să spun ce simt şi ce gândesc şi încerc să o fac. Totuşi, nu sunt pregătit să-mi dezvălui încă sufletul. Va trebui să ne strecurăm uşor în el, glumi Jordan. Într-o zi, am să-ţi răspund la întrebare.

Jordan era hotărât să se străduiască mai mult să fie agreabil, iar în cursul mesei a reuşit cu un succes răsunător, dar devastator pentru liniştea Alexandrei.

Când se căsătoriseră prima dată ea se gândise că încearcă să se facă plăcut, dar eforturile de atunci erau nimic în comparaţie cu strădaniile de acum. Timp de două ore cât a durat masa, el şi-a revărsat întreaga forţă a farmecului său devastator asupra ei, încântând-o cu zâmbetul strălucitor şi amuzând-o cu tot felul de istorioare ilare, de genul „se spune”, despre oameni din Londra pe care ea îi cunoştea.

Şi după aceea a dus-o în patul lui şi a făcut dragoste cu ea cu o asemenea intensitate şi pasiune înflăcărată, încât s-ar fi putut topi într-un singur trup şi suflet. Apoi a ţinut-o strâns în braţe la pieptul lui toată noaptea.

*

Luând coşul cu dulciurile pregătite la cererea ei la bucătărie, în dimineaţa următoare Alexandra urcă în trăsură hotărâtă să-l viziteze pe Tony, sfidând făţiş ordinele lui Jordan. Încerca să se convingă singură că nu se îndrăgosteşte de Jordan, că era pur şi simplu curioasă în ce-i priveşte pe părinţii lui, dar în adâncul sufletului ei ştia că nu ăsta era întregul adevăr. Era periculos de aproape de punctul de a-şi pierde capul după el şi disperat de preocupată să-l înţeleagă pe bărbatul irezistibil, enigmatic, cu care se căsătorise. Tony era acum singurul om la care ar fi putut să apeleze şi care i-ar fi putut da răspunsurile pe care le căuta.

După ce-l anunţă pe Olsen, garda ei personală cum fusese numit, că nu are nevoie de el ca să viziteze familia Wilkinson, Alexandra porni spre căsuţa acesteia. După ce termină scurta ei vizită, întoarse calul şi o porni spre casa lui Tony. Nedându-şi din fericire seama că Olsen o urma îndeaproape, ascunzându-se în pădure ori de câte ori era posibil pentru a nu fi descoperit, Alexandra lăsă frâul liber şi calul o porni la galop pe drumul de ţară.

— Alexandra! exclamă Tony zâmbind şi întinzând mâinile spre ea în timp ce cobora cu paşi mari scările din faţa casei. Am crezut, din scrisoarea pe care mi-a trimis-o în dimineaţa asta Jordan, că vrea să te ţină numai pentru el în următoarele câteva săptămâni.

— Nu ştie că am venit, spuse Alexandra îmbrățișându-l cu căldură. Juri că ai să păstrezi secretul?

— Fireşte, îţi dau cuvântul meu, promise Tony cu un zâmbet solemn. Hai înăuntru, să-i vezi pe mama şi pe Bertie – vor fi încântaţi că ai venit. Nu vor sufla niciun cuvânt despre vizita ta, o asigură el când văzu că Alexandra ezită.

— După ce ne vedem cu ei, spuse Alexandra repede, putem să ne plimbăm puţin pe afară? Vreau să te întreb ceva.

— Sigur că putem, acceptă imediat Tony.

Luându-l de braţ, Alexandra se îndreptă spre uşa deschisă a casei.

— Presupun că ai părăsit Londra din cauza bârfelor despre noi toţi, zise ea cu un ton de scuză.

— În parte, dar şi pentru că muream de curiozitate să ştiu cum te descurci. Mai există un motiv, recunoscu el cu un zâmbet ciudat. Sally Farnsworth mi-a trimis o scrisoare în care îmi cerea să vină să mă vadă ieri la Londra.

Alexandra înregistra imediat că era vorba despre fata de care recunoscuse că fusese îndrăgostit.

— Şi a venit să te vadă? îl întrebă ea repede, cercetându-i faţa frumoasă.

— Da.

— Tu ce ai spus? Ea ce a făcut? izbucni nerăbdătoare Alex.

— Mi-a propus să ne căsătorim, recunoscu sec Tony.

— Şi? râse Alexandra cu o încântare uimită.

— Şi eu am spus că am să mă gândesc, răspunse ironic. Ei nu, să fim serioşi, o să vină în vizită săptămâna viitoare. Vreau ca mai întâi să vadă ea singură ce-i pot oferi când este vorba de casă şi de familie. Nu mai sunt duce, ştii. Când eram, îmi puteam închipui că nu m-ar fi vrut decât pentru asta. Acum ştiu că nu ăsta este adevărul, iar eu nu am prea multe să-i ofer. Totuşi, să nu pomeneşti nimic în faţa mamei. Vreau să-i strecor cu menajamente vestea despre vizita lui Sally. Mama nu este încântată deloc de ea din cauza a ceea ce s-a întâmplat înainte.

Alexandra acceptă imediat şi intrară în casă.

— Draga mea, ce bine-mi pare că te văd! exclamă lady Townsende cu vocea ei moale când Tony o introduse pe Alexandra într-un salonaş vesel unde se afla împreună cu Bertie, fratele mai mic al lui Tony. Ce lovitură am primit din partea dragului nostru Jordan – să se întoarcă aşa din morţi!

Alexandra îi răspunse la salut, remarcând cât de palidă şi de firavă arăta mama lui Tony. Şocul întoarcerii lui Jordan i-a afectat, evident, sănătatea fragilă.

Lady Townsende privea plină de speranţă spre uşă.

— Jordan nu a venit cu tine? întrebă ea cu o dezamăgire evidentă.

— Nu, îmi… îmi pare rău, nu a venit. El…

— Lucrează ca un diavol, ca de obicei, nu mă îndoiesc, spuse Bertie cu un zâmbet, înaintând stângaci, sprijinindu-se de bastonul pe care-l folosea pentru a prelua sarcina piciorului său stâng paralizat. Şi hotărât să te ţină numai pentru el, ca să puteţi să vă reînnoiţi cunoştinţa după absenţa lui îndelungată.

— Lucrează foarte mult, zise Alexandra, fiindu-i recunoscătoare lui Bertie că i-a oferit o scuză. Bertie era ceva mai înalt decât Tony, cu părul blond cânepiu şi ochi căprui. Deşi avea întreg farmecul familiei Townsende, durerea permanentă provocată de piciorul deformat cu care se născuse îşi pusese amprenta pe faţa lui Bertie. În jurul gurii erau mereu evidente cute de încordare, dându-le trăsăturilor un aer sumbru, care nu reflecta temperamentul lui plin de veselie.

— Jordan voia ca Alexandra să mai aştepte înainte să vină să ne viziteze, ca să o poată însoţi şi el, improviză Tony adresându-se mamei şi fratelui său. L-am promis Alexandrei că nu-i vom strica viitoarea vizită a lui Jordan spunându-i că ea a fost deja aici să ne vadă şi să ne spună ce i s-a întâmplat.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă aproape implorând lady Townsende.

Stânjenită de născocirile la care fusese forţată să participe, Alexandra îşi petrecu veselă următoarele zece minute povestind fiecare detaliu al capturării şi al zilelor petrecute în închisoare de Jordan. Când în sfârşit termină de răspuns întrebărilor pline de îngrijorare ale lui lady Townsende în legătură cu sănătatea lui, Tony se ridică şi o invită pe Alexandra să-l însoţească la o mică plimbare pe domeniu.

— Îmi dau seama din cutele de pe drăguţa ta frunte că te frământă ceva. Despre ce este vorba? o întrebă în timp ce străbăteau mica dar bine întreţinuta pajişte care

ducea spre grădini.

— Nu ştiu exact, recunoscu mâhnită Alexandra. Din momentul în care a apărut în zare Hawthorne, Jordan parcă s-a schimbat. Seara trecută mi-a zis că a crescut aici şi din cauza asta locul îi strică întotdeauna dispoziţia. Dar când l-am întrebat de ce, nu mi-a răspuns. Iar ieri, Smarth a spus lucruri foarte ciudate despre părinţii lui Jordan... continuă, folosind pentru prima dată de la întoarcerea lui, numele de botez. Întorcându-se spre Tony, îl întrebă brusc: cum au fost părinţii lui? Cum i-a fost copilăria?

Tony continua să zâmbească dar se simţea stingherit.

— Ce importanţă are asta?

— Nu ar avea nicio importanţă, izbucni Alexandra cu disperare, dacă atunci când întreb eu lucrurile astea n-ar deveni toată lumea atât de rezervată.

— Pe cine ai mai întrebat?

— Ei bine, pe Gibbons şi pe Smarth.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Tony oprindu-se şi privind-o cu spaimă şi râzând în acelaşi timp. Să nu care cumva să descopere Jordan. Ştii că nu este de acord să fii prea familiar cu servitorii. Este un tabu al familiei, adăugă el deşi nu în ramura mea din familie. Noi nu avem decât şase servitori şi este aproape imposibil să nu-i consideri ca apropiaţi. Tony se opri şi rupse un trandafir. Lui Jordan ar trebui să-i pui aceste întrebări.

— Nu o să-mi răspundă. Cu multă vreme în urmă i-am spus că prefer adevărul platitudinilor. Seara trecută, când l-am întrebat de ce nu-i place Hawthorne, mi-a zis că încearcă să înveţe să spună ce simte şi ce gândeşte, dar că nu este încă pregătit să-şi deschidă sufletul. Mi-a promis că o să-mi răspundă cândva la întrebare.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă uimit Tony privind-o cu ochi mari. A spus Jordan toate astea? A spus el că doreşte să-şi deschidă într-o zi sufletul? Cred că ţine la tine mult mai mult decât mi-am închipuit vreodată. Îi prinse trandafirul la ureche şi râse în barbă.

— Devine ca un mister pe care trebuie să-l dezleg, zise Alex când văzu că Tony nu părea dispus să-i spună mai

multe.

— Pentru că te-ai îndrăgostit de el?

— Pentru că sunt îngrozitor, de neiertat, curioasă, replică, iar când păru clar că Tony îi refuză cererea, oftă nefericită. Foarte bine. Mă tem că mă îndrăgostesc de un străin care nu se grăbeşte câtuşi de puţin să mă lase să-l cunosc.

Tony ezită, apoi i se făcu milă de ea.

— Ei bine, pentru că nu este vorba de o simplă curiozitate, am să încerc să-ţi răspund la întrebări. Ce vrei să ştii?

Luându-şi trandafirul de la ureche, Alexandra îl răsucea absentă între degete.

— În primul rând ce nu a fost în regulă la Hawthorne, în copilăria lui? Cum i-a fost copilăria?

— În familiile de nobili, începu Tony încet, moştenitorului i se acordă în general o atenţie specială din partea părinţilor. În cazul lui Jordan acest lucru a fost şi mai accentuat pentru că s-a întâmplat să fie singurul copil. În timp ce mie mi se permitea să mă caţăr în copaci şi să mă joc în praf, Jordan trebuia să se gândească în orice moment la poziţia sa; să fie curat, punctual, solemn şi conştient în fiecare moment de importanţa lui. Tatăl şi mama lui erau total de acord doar asupra unui singur lucru şi acela era superioritatea rangului lor. Spre deosebire de fiii altor nobili, cărora li se permitea compania copiilor de vârsta lor de pe domeniu, chiar dacă se întâmpla ca aceşti copii să fie ai rândaşilor, mătuşa şi unchiul meu considerau absolut inadmisibil ca Jordan să se afle în compania vreunui copil care nu era de rangul său. Întrucât ducii şi conţii sunt destul de puţini, în special în această parte a ţării, Jordan a crescut aici într-o izolare totală. Oprindu-se un moment, Tony îşi ridică privirea spre vârful unui copac şi oftă. M-am întrebat mereu cum a putut să suporte singurătatea.

— Cu siguranţă însă că părinţii lui Jordan nu considerau inacceptabilă şi compania ta?

— Nu, nu făceau asta, dar eu mă duceam rareori să-l vizitez la Hawthorne, numai când mătuşa şi unchiul meu

erau plecaţi. Când erau acasă, nu puteam rezista atmosferei rigide de acolo – mă făcea să mă înfior. În afară de asta, unchiul meu ne-a făcut, pe mine şi pe părinţii mei, să înţelegem clar că prezenţa mea la Hawthorne nu este dorită. Spuneau că-i perturb studiile şi că-i abat mintea de la chestiunile serioase. Când i se permitea să se recreeze, prefera să vină aici mai degrabă decât să mă duc eu la Hawthorne, pentru că o adora pe mama şi-i plăcea să fie cu noi. Cu un zâmbet trist, Tony încheie: când avea opt ani a încercat să facă un târg cu mine oferindu-mi moştenirea lui în schimbul familiei mele. A spus că mă face marchiz dacă trăiesc la Hawthorne.

— Nu seamănă nicidecum cu ce mi-am imaginat eu despre viaţa lui, remarcă Alexandra când Tony tăcu. Când eram mică, credeam că trebuie să fie minunat să fii bogat. Îşi aminti propria ei copilărie; jocurile cu prietenii, timpul petrecut liber, fără nicio grijă, căldura prieteniei ei cu Mary Ellen şi cu familia acesteia. Se simţi nespus de tristă când îşi dădu seama că Jordan nu a avut copilărie.

— Nu toţi copiii familiilor de nobili sunt crescuţi cu o asemenea rigiditate.

— Dar părinţii lui, ei cum erau exact?

Îl privea cu o asemenea aşteptare plină de îngrijorare, încât Tony îi trecu braţul peste umeri, într-un gest menit să o liniştească şi capitulă.

— Ca să fiu cât mai scurt posibil, mama lui Jordan era cunoscută pentru flirturile ei, iar escapadele ei amoroase erau faimoase. Aparent, unchiului meu nu-i păsa. El părea să considere femeile drept creaturi slabe, amorale, care nu-şi puteau controla pasiunile, sau cel puţin aşa spunea. Pe de altă parte, el se scălda în aceeaşi promiscuitate ca şi ea. Dar când era vorba de Jordan, totuşi, era foarte rigid. Nu-l lăsa să uite niciodată că este un Townsende şi următorul duce de Hawthorne. Niciodată nu a făcut nicio concesie. A insistat ca Jordan să fie mai deştept, mai curajos, mai demn şi mai vrednic de numele Townsende decât oricare Townsende dinaintea lui şi cu cât Jordan se străduia mai mult să-i fie pe plac, cu atât mai pretenţios devenea tatăl

său.

Dacă Jordan nu ştia ceva la o lecţie, preceptorul lui avea instrucţiuni să-l lovească cu nuiaua; dacă nu apărea la cină fix la ora nouă, nu un minut înainte sau după, nu i se permitea să mănânce până seara următoare. Când avea opt sau nouă ani era deja un călăreţ mai bun decât majoritatea bărbaţilor, dar odată, la o vânătoare, calul lui Jordan a refuzat să sară obstacolul, fie pentru că Jordan era prea mic ca să-l forţeze să o facă sau pentru că era prea speriat ca să încerce. N-am să uit niciodată ziua aia. Niciunul dintre călăreţi nu îndrăznise să sară gardul ăla viu, dincolo de care se găsea un râuleţ; dar i-a ajuns din urmă unchiul meu şi a oprit întreaga vânătoare. Cu toată lumea de faţă l-a acuzat pe Jordan de laşitate. Apoi l-a obligat să sară.

— Doamne, spuse Alexandra cu voce sufocată, credeam că toţi copiii care trăiesc cu taţii lor sunt mai fericiţi decât mine. A… a sărit gardul?

— De trei ori, spuse Tony sec. A patra oară, calul s-a împiedicat şi când a căzut a venit peste Jordan şi i-a rupt braţul.

Alexandra păli, dar Tony era prins de povestirea lui şi nu remarcă.

— Jordan nu a plâns, fireşte. Lui Jordan nu i se permitea să plângă nici măcar când era un copilaş. După unchiul meu, lacrimile erau incompatibile cu calitatea de bărbat. Avea idei foarte rigide despre lucruri de genul ăsta.

Alexandra îşi îndreptă faţa spre soare încercând să-şi reţină lacrimile pe care le simţea.

— Ce fel de idei?

— Credea că un bărbat trebuie să fie dur şi să nu aibă nevoie absolut de nimeni altcineva ca să fie cu adevărat bărbat şi aşa i-a educat şi pe Jordan să gândească. Niciun sentiment blând nu este conform naturii bărbăteşti şi este deci interzis. Să fii sentimental înseamnă să fii slab şi nu este bărbătesc; la fel şi dragostea şi afecţiunea reale. Cel mai mic lucru care l-ar fi făcut pe un bărbat să fie vulnerabil nu era bărbătesc. Unchiul meu dezaproba de asemenea

toate formele de frivolitate, cu excepţia flirturilor cu sexul opus, considerate de el drept chintesenţa virilităţii. Nu cred că l-am văzut vreodată râzând cu adevărat, nu un râs real, care să izbucnească din bucurie, ci mai degrabă din sarcasm. Din cauza asta rareori l-am văzut râzând şi pe Jordan. Să munceşti şi să excelezi în tot ceea ce faci era tot ce conta pentru unchiul meu – o atitudine foarte specială pentru un nobil, aşa cum fără îndoială ţi-ai dat seama.

— Eu îl fac să râdă, spuse Alexandra cu un amestec de mândrie şi de tristeţe.

— Zâmbetul tău ar îmblânzi inima oricărui bărbat, zise Tony.

— Nu este de mirare că nu vrea să vorbească despre copilăria lui.

— Totuşi au rezultat unele lucruri bune din hotărârea unchiului meu de a-l sili pe Jordan să exceleze în tot ceea ce făcea.

— Ce fel de lucruri? întrebă Alexandra nevenindu-i să creadă.

— Ei bine, de exemplu, Jordan a fost obligat să exceleze în studiile sale, iar când a venit timpul să mergem la universitate el era atât de avansat faţă de tot restul, încât i s-au dat lecţii particulare în probleme la care noi, ceilalţi, nici măcar nu ne puteam gândi. Mai mult încă, a avut evident posibilitatea să aplice în mod excelent cele învăţate, întrucât când a murit tatăl său Jordan nu avea decât douăzeci de ani. Împreună cu titlul său a moştenit unsprezece proprietăţi, dar casele de bani ale familiei Townsende nu fuseseră niciodată foarte pline, iar Hawthorne era singura proprietate bine întreţinută. În numai trei ani toate proprietăţile lui Jordan prosperau şi înaintase mult pe calea de a deveni unul dintre cei mai bogaţi oameni din Europa. Nu era puţin pentru un tânăr de numai douăzeci şi trei de ani. În afară de astea, n-aş prea mai avea ce să-ţi spun despre el.

Copleşită de recunoştinţă, Alexandra se întinse şi-l îmbrăţişă strâns pe Tony. Lăsându-se puţin pe spate în strânsoarea braţelor lui, zâmbi timid.

— Mulţumesc, spuse ea simplu, cu privirea plină de afecţiune. Se uită apoi în sus spre soare. Nu mai pot să stau. Am spus că lipsesc numai o oră şi a trecut deja mult mai mult.

— Ce se întâmplă dacă lipseşti mai mult? glumi Tony, dar arăta nedumerit.

— Aş fi descoperită.

— Şi?

— Şi atunci aş pierde pariul pe care l-am făcut cu Jordan.

— Ce pariu?

Alexandra era cât pe-aci să-i explice, dar tandreţea şi devotamentul faţă de mândrul şi dominatorul ei soţ începuseră deja să vibreze în interiorul ei aşa că nu putea să-l facă de râs pe Jordan spunându-i vărului său că singurul motiv pentru care acceptase să vină la Hawthorne a fost că, practic, Jordan a mituit-o.

— Doar un... pariu nesăbuit pe care l-am făcut noi doi, spuse în timp ce Tony o ajuta să se urce în trăsură.

*

Pierdută în gânduri, Alexandra trecu pe lângă valetul care ieşise în fugă din casă ca să preia trăsura, continuându-și drumul către grajduri, situate lateral, în spatele casei. Dezvăluirile făcute de Tony în legătură cu copilăria lui Jordan i se învălmăşeau în cap, înfigându-i-se în inimă şi umplând-o de compasiune. Acum înţelegea atâtea lucruri care o nedumereau la Jordan, o înfuriau şi o răneau, inclusiv schimbarea subtilă pe care o suferise de la sosirea lor la Hawthorne. Şi când te gândeşti că de fapt crezuse când era copil că fericirea consta pur şi simplu în a locui împreună cu ambii părinţi. Bunicul ei avusese din nou dreptate, înţelese ea acum, când spunea în repetate rânduri că nimeni nu este ceea ce pare să fie.

Era atât de absorbită în gânduri, încât nu-i spusese nimic lui Smarth când ajunse la grajduri, iar el se grăbi să o ajute să coboare din trăsură. Îl privi pur şi simplu de parcă

n-ar fi existat, apoi se întoarse şi o porni spre casă.

Smarth presupuse greşit că stăpâna lui nu l-a băgat în seamă pentru că-i trădase încrederea şi afecţiunea refuzând să-i vorbească despre stăpânul său.

— My lady! o strigă el rănit de lipsa ei de atenţie şi extrem de îngrijorat în acelaşi timp.

Alexandra se întoarse şi-l privi, dar în mintea ei nu vedea decât un băiat căruia nu i se permisese niciodată să fie copil.

— Vă rog, my lady, spuse Smarth îndurerat, nu mă priviţi ca şi cum v-aş fi rănit de moarte. Vorbind mai încet, îi arătă cu capul spre gardul dincolo de care zburdau doi mânji. Dacă veniţi acolo, cu mine, la gard, am să vă spun ceva ce aţi dori să aflaţi.

Cu un efort, Alexandra se concentră asupra nefericitului om şi făcu ce îi ceruse. Privind fix la cai, Smarth coborî vocea şi spuse:

— Am vorbit cu Gibbons şi am hotărât că aveţi dreptul să ştiţi de ce stăpânul este aşa cum este. Nu este un om dur, my lady, dar din câte am auzit că se petrec între dumneavoastră de când s-a întors stăpânul, aveţi tot dreptul să credeţi că este dur ca stânca.

Alexandra deschise gura să-i spună servitorului îngrijorat că nu trebuia să trădeze ceea ce ştia, dar următoarea frază a lui Smarth o făcu să îngheţe.

— Celălalt motiv pentru care am hotărât să vă spunem este faptul că, după câte am auzit, nu aţi venit la Hawthorne să rămâneţi aici şi să fiţi soţia lui – decât pentru trei luni, asta-i.

— Cum naiba… izbucni Alexandra.

— Telegraful servitorilor, my lady, mărturisi Smarth cu mândrie. Cel de la Hawthorne este cel mai bun din Anglia, recunosc. Personalul ştie ce se întâmplă la douăzeci de minute după ce evenimentul s-a petrecut, numai dacă domnul Higgins sau doamna Brimley nu sunt singurii care aud. Ei sunt muţi, nu spun nimic nimănui, zise cu înverşunare, înroşindu-se.

— Asta trebuie că este extrem de supărător pentru

voi, spuse sec Alexandra, iar Smarth deveni şi mai roşu. Se mută de pe un picior pe altul, îşi vârî mâinile în buzunare, apoi le scoase din nou şi o privi descurajat şi nefericit.

— Voiaţi să vă vorbesc despre părinţii excelenţei sale, şi, împreună cu Gibbons, am hotărât că nu vă putem refuza ordinul. În plus, aveţi dreptul să ştiţi. Şi cu o voce joasă şi stingherită, fără să se simtă în largul lui, Smarth îi relată aproape cam aceeaşi poveste generală spusă de Tony.

— Iar acum, când ştiţi cam cum au stat lucrurile pe aici în toţi aceşti ani, termină Smarth, eu şi Gibbons sperăm că veţi rămâne şi că veţi aduce râsul în casa asta, aşa cum aţi făcut când aţi fost înainte. Râsul adevărat, preciză Smarth, cel pornit din inimă, aşa cum făceaţi cu noi înainte. Stăpânul nu i-a auzit niciodată sunetul la Hawthorne şi i-ar face foarte bine, mai ales dacă l-aţi putea determina să râdă cu dumneavoastră.

*

Tot ce auzise în acea zi Alexandra i se învârtea în cap ca un caleidoscop, răsucindu-se şi schimbându-şi forma, căpătând noi dimensiuni în tot cursul zilei şi mult după ce Jordan o luase în braţe şi adormise.

Cerul începuse să se lumineze şi ea era încă trează, privind plafonul, ezitând să acţioneze într-un mod care ar putea să o facă şi ar face-o fără îndoială să fie încă o dată vulnerabilă când era vorba de Jordan. Până acum, scopul ei era de a pleca de aici şi, ca atare, îşi controlase cu grijă fiecare emoţie şi fiecare acţiune.

Se întoarse pe o parte şi braţul lui Jordan, trecut peste ea, o trase mai aproape de pieptul lui, îngropându-şi faţa în părul ei. Îşi ridică mâna şi-i cuprinse sânul într-o mângâiere somnoroasă care-i umplu trupul de plăcere.

Îl dorea, îşi dădu seama Alexandra. În pofida a tot ceea ce fusese – libertin fustangiu fără inimă şi soţ fără să o vrea – ea îl dorea. În siguranţa mută a sufletului ei era în sfârşit nevoită să recunoască acum lucrul ăsta… pentru că acum înţelesese că era mai mult decât un aristocrat

depravat şi superficial.

Dorea dragostea lui, încrederea lui şi copiii lui. Dorea ca pentru el să facă această casă să răsune de râsete şi să facă în aşa fel încât Hawthorne să i se pară frumoasă. Dorea să facă întreaga lume frumoasă pentru el.

Tony, bătrâna ducesă şi chiar Melanie, toţi au crezut că l-ar putea face pe Jordan să se îndrăgostească de ea. Nu putea renunţa fără ca măcar să încerce, acum ştia lucrul ăsta.

Dar nu ştia cum va rezista dacă va da greş.

CAPITOLUL 26

— My lord? şopti ea în zori în dimineaţa următoare.

Jordan deschise un ochi somnoros şi o văzu pe soţia sa vioaie şi strălucitoare aşezată pe marginea patului, lângă coapsa lui.

— Bună dimineaţa, murmură îndreptându-şi privirea apreciativă spre decolteul adânc în formă de V al cămăşii ei de noapte. Cât este ceasul? o întrebă cu o voce răguşită de somn. Privi spre fereastră şi-şi dădu seama că bolta nu era albastră, ci uşor cenuşie, străbătută de raze roz-pal.

Spre deosebire de el, Alexandra nu dormise deloc toată noaptea şi de aceea nu arăta câtuşi de puţin somnoroasă.

— Şase, răspunse veselă.

— Glumeşti! exclamă el. Înspăimântat de ora atât de matinală, închise imediat ochii şi ceru o explicaţie pentru faptul că a fost trezit atât de devreme.

— Este cineva bolnav?

— Nu.

— Mort?

— Nu.

Pe faţă îi înflori un zâmbet slab şi mormăi:

— Boala sau moartea sunt singurele motive acceptabile pentru ca o fiinţă umană să fie trezită atât de devreme dimineaţa. Vino înapoi.

— Nu, spuse ea zâmbind, dar dând cu hotărâre din

cap.

În pofida faptului că ţinea ochii închişi şi a aparentei lui somnolenţe, Jordan înregistrase deja zâmbetul neobişnuit de luminos pe faţa soţiei sale, precum şi faptul că şoldul ei îl apăsa uşor pe coapsă. În mod normal, zâmbetele Alexandrei erau rezervate, nu relaxate, şi ori de câte ori era posibil evita cu scrupulozitate să-l atingă, exceptând momentele când făcea dragoste cu ea.

Curiozitatea de a şti care este motivul comportării ei foarte plăcute, dar foarte neobişnuite în dimineaţa asta, îl făcu să deschidă ochii şi să se uite la ea. Arăta delicios, cu părul revărsat peste umeri şi cu pielea strălucind de sănătate. De asemenea, după cum arăta, parcă punea ceva la cale.

— Ei bine? spuse el cu o voce uşoară, înfrângându-şi dorinţa de a o trage peste el. După cum vezi, sunt treaz.

— Bine, spuse ea, ascunzându-şi nesiguranţa în spatele unui zâmbet viclean, pentru că în dimineaţa asta aş vrea să fac ceva special.

— La ora asta? sări Jordan. Ce se poate face la ora asta decât să te furişezi la drumul mare, să te arunci asupra vreunui trecător neglijent şi să-i furi punga. Numai hoţii şi servitorii sunt treji la ora asta.

— Nu trebuie să plecăm imediat, spuse ea şovăind şi pregătindu-se să fie refuzată. Şi dacă-ţi aminteşti, tu ai spus că vrei să mi te faci agreabil…

— Ce ai vrea să faci? întrebă Jordan oftând, gândindu-se la lucrurile obişnuite pe care o femeie încearcă să-i determine pe bărbați să le facă împreună cu ea.

— Ghiceşte.

— Vrei să mergem să cumpărăm o pălărie nouă din sat? se aventură el lipsit de entuziasm.

Scutură din cap, părul căzându-i tot peste umărul stâng şi acoperindu-i sânul.

— Vrei să călăreşti devreme ca să vezi răsăritul soarelui peste dealuri, ca să pictezi un tablou?

— Nu pot să trag nici măcar o linie dreaptă, mărturisi Alexandra. Respirând adânc, îşi adună tot curajul şi-l

anunţă: vreau să merg la pescuit.

— La pescuit? repetă Jordan privind-o ca şi cum îşi pierduse minţile. Vrei să mergi la pescuit la ora asta? Înainte ca ea să poată răspunde, îşi înfundă mai adânc capul în pernă şi închise ochii respingând după cât se părea ideea, dar simţi o notă de veselie în voce când spuse: nu înainte să mâncăm şi amândoi suntem morţi de foame.

Încurajată de tonul lui, deşi nu şi de cuvinte, continuă:

— Nu trebuie să-ţi pierzi timpul învăţându-mă, ştiu deja cum să pescuiesc.

Deschise un ochi şi spuse cu o voce amuzată:

— Ce te face să crezi că eu ştiu?

— Dacă nu ştii, am să-ţi arăt eu.

— Mulţumesc, dar pot să mă descurc singur, spuse dur, studiind-o atent.

— Bine, zise Alexandra atât de uşurată, că aproape gânguri. Şi eu. Pot să fac totul singură, inclusiv să pun viermele în undiţă…

— Excelent, zâmbi el. Refuz să trezesc viermii neajutoraţi la această oră necivilizată şi apoi să comit o crimă torturându-i.

Umorul lui fu atât de contagios, încât Alexandra începu să râdă ridicându-se şi îndreptându-şi cordonul neglijeului din mătase roz.

— Am să mă îngrijesc eu de tot ce trebuie, spuse fericită şi se îndreptă spre dormitorul ei.

Lăsându-se înapoi pe perne, Jordan admiră legănatul inconştient, seducător, al şoldurilor ei în timp ce se îndepărta, luptându-se să-şi înăbuşe dorinţa de a o chema înapoi în pat şi de a-şi petrece următoarea oră cu ocupaţia încântătoare – şi lăudabilă – de a procrea un moştenitor. Nu voia să meargă la pescuit. Nu înţelegea nici de ce voia ea, dar era sigur că avea un motiv şi că era curios să-l afle.

Alexandra avusese într-adevăr grijă de tot ce trebuia, îşi dădu el seama când ajunseră călare de cealaltă parte a colinei înalte, din cauza căreia din casă nu se putea vedea râul larg, cu cursul iute.

Legând caii de doi copaci de la poalele colinei, coborî

în urma ei pe malul acoperit de iarbă al râului, unde, sub un stejar uriaş, fusese întinsă o pătură de culoare albastru-deschis.

— Ce este cu toate astea? o întrebă arătând spre două coşuri mari şi unul mai mic aflate lângă pătură.

— Micul dejun, replică Alexandra aruncându-i o privire plină de veselie. Şi prânzul, după cum arată. Evident, bucătăreasa nu are prea multă încredere în priceperea ţa de a prinde ceva pentru prânz.

— În orice caz, nu am la dispoziţie mai mult de o oră pentru a încerca.

Alexandra se opri tocmai în momentul în care era pe cale să-şi aleagă o undiţă, arătând confuză şi dezamăgită.

— O oră?

— Am o mulţime de lucruri de făcut astăzi, replică Jordan. Aplecându-se, alese o undiţă din mănunchiul adus mai devreme de servitori şi-i încercă flexibilitatea îndoind-o în mâini. Sunt un om foarte ocupat, Alexandra, adăugă el absent, ca o explicaţie.

— În acelaşi timp eşti un om foarte bogat, răspunse ea, afectând o atitudine indiferentă în timp ce-şi încerca şi ea undiţa. De ce trebuie să munceşti atât de mult tot timpul?

Jordan se gândi un moment şi apoi chicoti.

— Ca să pot rămâne un om foarte bogat.

— Dacă pentru a fi bogat trebuie să te privezi de dreptul de a te relaxa şi a te bucura de viaţă, atunci preţul bogăţiei este totuşi prea mare, spuse ea, întorcându-se pe călcâie şi privindu-l.

Încruntându-se, Jordan încercă să-şi amintească filosoful din care fusese menţionat acest citat, dar nu reuşi.

— Cine a spus asta?

— Eu am spus. Şi-i adresă un zâmbet biruitor.

Jordan dădu din cap uimindu-se în tăcere de isteţimea ei, în timp ce-şi pregătea undiţa, apoi se îndreptă spre mal. Aşezându-se lângă un uriaş copac căzut, cu crengile întinse peste apă, aruncă undiţa.

— Nu este cel mai bun loc pentru a prinde peşti mari,

îl sfătui soţia sa cu un aer de mare superioritate când veni lângă el. Vrei să-mi ţii puţin undiţa, te rog?

— Parcă ai spus că poţi să faci totul singură, o tachină, văzând că-şi scoate cizmele şi ciorapii. Înainte să ghicească ce vrea să facă, Alexandra îşi ridică fusta dezvăluind o pereche de gambe fine, glezne zvelte şi picioare mici desculţe, apoi se urcă pe trunchiul copacului căzut cu agilitatea şi graţia unei fazele.

— Mulţumesc, spuse ea, întinzându-se după undiţă.

I-o dădu, aşteptându-se să se aşeze acolo unde era, dar, spre surprinderea şi îngrijorarea lui, merse mai departe pe o creangă mai groasă a copacului care atârna deasupra apei repezi, balansându-se ca un acrobat.

— Întoarce-te, spuse el aspru, ridicând vocea îngrijorat. Ai putea să cazi în apă.

— Înot ca un peşte, îl informă ea, zâmbindu-i peste umăr şi apoi se aşeză – o ducesă desculţă, cu picioarele lungi şi bine făcute legănându-se deasupra apei cu soarele strălucindu-i în păr. Pescuiesc de când eram copil, începu ea să facă conversaţie şi aruncând undiţa în apă.

— Penrose te-a învăţat, dădu Jordan din cap. O învăţase bine, se gândi el zâmbind în sinea lui, pentru că spre lauda ei, umblase în cutia cu momeala pe care o aduseseră servitorii şi prinsese cu îndemânare un vierme în cârlig.

Evident, gândurile lor mergeau în aceeaşi direcţie, pentru că, un moment mai târziu, ea îi zâmbi de la înălţime şi remarcă:

— Mă bucur că nu ţi-e scârbă să umbli cu viermii.

— Nu mi-a fost niciodată scârbă, protestă el cu o expresie gravă. Numai că urăsc sunetul pe care îl fac când îi înfigi în cârlig. În mod normal, ar trebui să-i omorâm înainte de a-i folosi ca momeală. Ar fi mai uman, nu crezi?

— Nu fac niciun sunet, negă hotărâtă Alexandra, dar el părea atât de sigur, încât convingerea ei începu să se zdruncine.

— Numai oamenii cu un auz extraordinar îl pot sesiza, dar sunetul există, spuse el serios.

— Penrose mi-a spus că nu-i doare, zise ea stingherită.

— Penrose este surd de-a binelea. Nu i-ar putea auzi nici măcar dacă ar răcni.

O expresie de îngrijorare cuprinse faţa Alexandrei când privi undiţa din mâna ei. Jordan întoarse iute capul spre dreapta lui pentru a-şi ascunde râsul, dar umerii i se zguduiau de hohote, iar Alexandra îşi dădu seama în cele din urmă că i-a îndrugat poveşti. Un minut mai târziu, se trezi în umărul stâng cu un pumn de crenguţe şi de frunze veştede.

— Bestie! strigă ea veselă de la înălţime.

— Scumpa şi prostuţa mea soţie, replică el zâmbind cu impertinenţă în timp ce-şi curăţa cu calm frunzele de pe mânecă, dacă aş atârna într-o poziţie atât de precară deasupra apei, de o creangă de copac, ca tine acum, aş avea mare grijă să fiu tratat cu mai mult respect. Spre exemplificare, întinse mâna liberă şi scutură încet creanga pe care şedea.

Soţia lui lipsită de respect ridică graţios din sprâncene.

— Scumpul şi prostuţul meu soţ, replică ea moale, ceea ce-l făcu pe Jordan să simtă în mod neaşteptat un fior de plăcere, dacă mă arunci în apă faci o mare greşeală, ca să nu mai vorbim că în acest proces ai să te uzi şi tu.

— Eu? spuse el, bucurându-se de gluma lor. De ce?

— Pentru că nu ştiu să înot, replică ea calmă.

Jordan se înălbi şi sări imediat în picioare.

— Pentru Dumnezeu, nu mai face nicio mişcare, îi ordonă el aspru. Nu ştiu cât de adâncă este apa de sub tine, dar este destul de adâncă încât să te îneci şi destul de mâloasă ca să mă împiedice să văd unde eşti. Rămâi pe loc până vin la tine.

Cu agilitatea unui atlet se căţără pe trunchiul de copac şi se îndreptă spre ea mergând până când putu să o ajungă dacă întindea braţul.

— Alexandra, spuse el cu voce calmă, liniştitoare, dacă mă apropii mai mult, creanga s-ar putea rupe sub

greutatea mea, sau s-ar putea înclina destul, încât să te arunce în apă. Mai înaintă puţin, se aplecă de la mijloc şi-i întinse mâna. Nu-ţi fie teamă. Întinde-te şi apucă-mă de mână.

Pentru prima dată nu obiectă nimic, constată cu uşurare Jordan. În schimb întinse mâna stângă şi se prinse strâns de creanga de deasupra capului ei, apoi cu dreapta îi prinse încheietura mâinii şi în acel moment degetele lui Jordan se strânseră ca o menghină în jurul încheieturii ei. Acum adu-ţi picioarele sub tine şi ridică-te. Sprijină-te de încheietura mea.

— Mai bine nu, replică ea. Ochii lui uimiţi se îngustară brusc când îi văzu faţa toată numai zâmbet şi-l strânse puternic de încheietură, spunând ameninţător: mai degrabă aş înota, tu nu?

— Să nu îndrăzneşti să încerci, o avertiză sumbru Jordan, incapabil să-şi elibereze încheietura. În poziţia groaznică în care se afla, aplecat de la mijloc şi cu braţul imobilizat, era complet expus capriciilor ei şi amândoi ştiau asta.

— Dacă nu ştii să înoţi am să te salvez eu, se oferi ea dulce.

— Alexandra, o ameninţă cu o voce rău-prevestitoare, dacă mă faci să cad în apa asta rece ca gheaţa, ai face mai bine să înoţi în direcţie opusă ca să-ţi salvezi viaţa.

Şi aşa ar fi fost, ea ştia lucrul ăsta.

— Da, my lord, replică supusă şi-i dădu drumul ascultătoare.

Jordan se îndreptă încet şi rămase privind în jos spre ea cu o expresie de exasperare şi de încântare.

— Eşti îngrozitoare, se întrerupse, nemaiputându-şi ţine râsul.

— Mulţumesc, replică ea veselă. Tot ce este previzibil este atât de plictisitor, nu eşti de acord cu mine? strigă după el, în timp ce el o pornise înapoi de-a lungul trunchiului, sărind jos pe iarbă.

— De unde să ştiu? replică zâmbind plin de încântare şi se întinse pe malul acoperit de iarbă, luându-şi undiţa. De

când te-am întâlnit n-am avut nici măcar o oră, în care ceva să poată fi previzibil.

Următoarele trei ore au trecut ca şi cum ar fi fost câteva minute, iar la sfârşitul lor Jordan era convins că este nu numai un pescar excelent, ci şi o încântătoare, spirituală şi inteligentă companie.

— Fii atent! îl avertiză brusc şi fără să fie nevoie, când undiţa lui Jordan se întinse aproape pe jumătate, făcându-l să se ridice în picioare în efortul de a o ţine. A muşcat.

După aproape cinci minute de manevre îndemânatice şi abile, undiţa lui se îndreptă tot atât de brusc pe cât se îndoise. Tânăra şi nerespectuoasa soţie, stând pe creanga de copac de unde urmărise strădaniile lui fără succes de a ieşi învingător, dându-i tot timpul sfaturi şi încurajându-l, făcu un gest de dispreţ cu mâna.

— Ai pierdut peştele!

— N-a fost un peşte, replică Jordan, privind-o. A fost o balenă cu dinţi mari.

— Asta pentru că a scăpat, râse ea.

Râsul ei era la fel de contagios ca şi entuziasmul, iar Jordan nu se putu opri să nu zâmbească şi el, deşi încerca să pară sobru.

— Fii atât de amabilă şi încetează să-mi mai umileşti balena şi hai să deschidem coşurile astea. Sunt mort de foame.

Rămânând pe loc, o urmări cu admiraţie cum coboară de pe creanga de copac. Când vru să-i dea lui să-i ţină undiţa şi să sară singură jos, o prinse de talie şi o lăsă ia pământ, dar ea deveni rigidă când trupul i se atinse de al lui, iar Jordan îi dădu brusc drumul.

Plăcerea acestei dimineţi îi fu într-o oarecare măsură spulberată de reacţia la atingerea lui. Aşezându-se vizavi de ea pe pătură, se sprijini cu spatele de un copac şi o cercetă într-o tăcere impasibilă, urmărind-o cum despachetează şi aşază masa, încercând în acelaşi timp să ghicească motivul care a determinat această ieşire. Evident, ea nu s-a gândit să fie un interludiu romantic.

— A fost o dimineaţă frumoasă, spuse Alexandra

oprindu-se să urmărească dansul razelor de soare pe luciul apei.

Ducându-şi un genunchi la piept şi înconjurându-l cu braţele, Jordan zise direct:

— Acum, că s-a terminat, ce-ar fi să-mi spui pentru ce ai făcut toate astea?

Alexandra îşi întoarse privirea de la râu spre el.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, care a fost motivul pentru care ai ţinut să petrecem în felul ăsta dimineaţa?

Se aşteptase ca el să se întrebe, dar nu se aşteptase să ceară atât de direct un răspuns şi nu avea deloc unul pregătit. Ridică din umeri şi zise stingherită:

— M-am gândit să-ţi arăt ce fel de viaţă mi-ar plăcea cu adevărat să duc.

— Iar acum că mi-ai demonstrat că nu eşti câtuşi de puţin femeia rafinată, elegantă, care păreai să fii, spuse el cu cinism, s-ar presupune ca eu să fiu atât de dezgustat de tine, încât să te las să te întorci la Morsham, nu-i aşa?

Cele spuse de el erau atât de departe de adevăr, încât Alexandra izbucni în râs.

— Nici într-o sută de ani nu m-aş fi gândit la un asemenea plan întortocheat, spuse ea, impresionată totuşi de ingeniozitatea planului. Mă tem că nu sunt atât de inventivă. Alexandra ar fi jurat că, o fracţiune de secundă, a văzut un licăr de uşurare în ochii lui şi se hotărî brusc să refacă atmosfera plăcută de care s-au bucurat în tot cursul dimineţii. Nu mă crezi, nu-i aşa?

— Nu sunt sigur.

— Am făcut eu vreodată ceva care să te determine să crezi că sunt nesinceră?

— Sexul vostru nu se remarcă nici prin sinceritate, nici prin onestitate, replică el sec.

— Vina pentru asta trebuie căutată la uşa bărbaţilor, îl necăji ea, întinzându-se pe spate şi, punându-şi mâinile sub cap, privi norii albi şi pufoşi ce pluteau pe cerul albastru. Bărbaţii n-ar putea suporta dacă am fi sincere şi oneste.

— Oare aşa să fie? zise el întinzându-se alături de ea

şi sprijinindu-se într-un cot. Întoarse capul şi-l privi.

— Dacă femeile ar fi sincere şi directe, nu i-am putea convinge pe bărbaţi că sunt mai inteligenţi, mai înţelepţi şi mai curajoşi decât noi, când în realitate ne sunteţi superiori numai când este vorba de forţă brută, necesară uneori pentru a ridica vreun obiect extrem de greu.

— Alexandra, murmură el, aplecându-se încet spre gura ei, fii atentă că zdrobeşti eul unui bărbat. Asta îl obligă să-ţi arate imediat supremaţia lui.

Vocea lui uşor răguşită, privirea seducătoare din ochi, făcură deja inima Alexandrei să bată mai tare. Dorind să-şi încolăcească braţele de gâtul lui şi să-l tragă spre ea, îl întrebă şovăielnic:

— Ţi-am sfărâmat eul?

— Da.

— Pentru că am spus că femeile sunt mai deştepte, mai înţelepte şi mai curajoase decât bărbaţii?

— Nu, şopti el, buzele lui numai zâmbet aproape atingându-le acum pe ale ei, pentru că ai prins un peşte mai mare decât mine.

Râsul ei melodios fu brusc înăbuşit de buzele lui.

Simţindu-se extrem de moleşit şi foarte mulţumit, Jordan decise să facă puţin mai târziu dragoste şi după ce o sărută îndelung şi însetat, se întinse pe spate lângă ea. Păru puţin surprinsă şi dezamăgită că el nu continuă.

— Mai târziu, îi promise cu un zâmbet leneş, care o făcu să roşească şi să-şi ferească iute privirea de el. După un minut, păru fascinată de ceva de pe cer.

— La ce te uiţi? o întrebă în cele din urmă Jordan.

— La un dragon. Văzându-l nedumerit, îşi ridică braţul şi-i arătă cerul spre sud-est. Uite acolo – norul ăla – ce vezi când te uiţi la el?

— Un nor gras.

— Ce altceva mai vezi? zise ea privindu-l.

Rămase tăcut o secundă studiind cerul.

— Alţi cinci nori graşi şi trei slabi. Spre încântarea şi surprinderea lui, ea izbucni în râs, se întoarse într-o parte şi-l sărută pe gură, dar când încercă să o tragă mai aproape

de el şi să înceapă să facă dragoste, ea se retrase şi insistă să reia cercetarea cerului.

— Nu ai deloc imaginaţie? Uită-te la norii ăia, cu siguranţă că trebuie să vezi măcar unul care să-ţi sugereze ceva. Poate fi ceva imaginar sau real.

Stimulat de insinuarea ei că este lipsit de imaginaţie, Jordan îşi îngustă ochii şi privi intens – şi în cele din urmă sesiză o formă pe care o recunoscu. Acolo sus pe cer, în dreapta, era un nor care semăna teribil de bine cu nişte sâni. Nici nu recunoscuse bine forma, că Alexandra îl întrebă cu însufleţire:

— Ce vezi? Iar trupul lui fu zguduit de un râs mut.

— Mă gândesc, zise el repede. În graba lui de a găsi o formă acceptabilă pentru a i-o spune, îi trecu brusc una prin minte.

— O lebădă, văd o lebădă.

Cercetarea formaţiunilor noroase, îşi dădu curând Jordan seama, era un mod neaşteptat de plăcut de a-ţi petrece timpul, mai ales aşa, cum şedeau acum, ţinând-o de mână şi lipită de el. Totuşi, după câteva minute, apropierea şi parfumul ei delicat deveniră prea pregnante pentru a le mai ignora. Aplecându-se deasupra ei, o sărută. Răspunsul la primul sărut a fost atât de plin de căldură şi de dorinţă, încât Jordan simţi cum i se topeşte inima. Desprinzându-şi cu greu gura de a ei, îi privi faţa frumoasă, uimit de blândeţea şi căldura ei.

— Ţi-am spus vreodată cât de dulce cred că eşti? îi șopti el solemn.

Înainte să-i poată răspunde, o sărută cu toată dorinţa imperioasă pe care o simţea.

*

Era după-amiază târziu când au ajuns la grajduri. Fără să-şi dea seama de privirile suspicioase ale lui Smarth şi ale celorlalţi vreo douăzeci de oameni care se ocupau de grajduri, toţi avizi să afle rezultatul plimbării din această dimineaţă, când Jordan se întinse să o prindă de talie

pentru a o da jos din trăsură, Alexandra îşi puse mâinile pe umerii lui largi, zâmbind cu privirea aţintită în ochii lui.

— Mulţumesc pentru ziua asta frumoasă, îi spuse când o lăsă încet jos.

— Cu plăcere, replică el, mâinile zăbovindu-i o vreme pe talie fără a mai fi nevoie, ţinându-i trupul la numai câţiva centimetri de al lui.

— Ţi-ar plăcea să o facem iarăşi? îl întrebă ea gândindu-se la pescuit.

Jordan râse puternic şi profund.

— Iarăşi, promise el răguşit gândindu-se cum făcuseră dragoste în dimineaţa asta. Iarăşi… şi iarăşi…

Obrajii Alexandrei se înroşiră ca focul, dar o scânteie de răspuns i se aprinse în priviri.

— M-am gândit dacă ţi-ar face plăcere să mai mergem iarăşi la pescuit.

— Data viitoare ai să mă laşi pe mine să prind cel mai mare peşte?

— Categoric nu, dar cred că pot să depun mărturie pentru tine în cazul în care doreşti să spui la toată lumea despre balena pe care ai prins-o şi care a scăpat.

Jordan îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un râs puternic. Ecoul lui răsună în grajduri, unde Smarth şi un rândaş stăteau la o fereastră urmărindu-i pe duce şi pe tânăra lui ducesă.

— Ţi-am spus eu că poate să o facă! zise Smarth înghiontindu-l pe rândaş şi făcându-i cu ochiul. Îţi spun eu că o să-l facă mai fericit decât a fost vreodată! Fredonând vesel, luă o perie şi începu să frece un armăsar de culoarea castanei:

John vizitiul se opri din lustruitul hamurilor bătute în argint pentru a privi spre perechea de îndrăgostiţi, apoi se apucă din nou de treaba lui, dar de data asta începu să fluiere uşor o melodie veselă.

Un îngrijitor lăsă furca jos şi-i urmări cu privirea pe duce şi pe ducesă, după care, întinzându-se să ia un alt braţ de fân, începu şi el să fluiere.

Luând-o pe Alexandra de cot, Jordan se îndreptă spre

casă, apoi se opri brusc când curtea grajdului păru să răsune de melodii discordante, fredonate sau fluierate de servitorii care-şi vedeau de treburile lor cu forţe parcă sporite.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Alexandra urmărindu-i cu privirea.

Se încruntă uşor, apoi ridică din umeri neputând să-şi dea seama ce anume îi atrăsese atenţia.

— Nu, spuse el conducând-o spre casă. Dar am lenevit atât, încât astăzi şi mâine va trebui să lucrez de două ori mai mult pentru a recupera.

Dezamăgită, dar totuşi hotărâtă, Alexandra spuse vesela:

— În acest caz, voi încerca să nu te corup cu distracţii amuzante până poimâine.

— La ce fel de distracţii te mai gândeşti? o întrebă zâmbind.

— Un picnic.

— Cred că am să găsesc timp pentru asta.

*

— Ia loc, Fawkes, termin în câteva minute, spuse Jordan după-amiază târziu, fără să se obosească să-şi ridice ochii de pe scrisoarea pe care o citea de la un agent comercial din Londra.

Fără să se lase intimidat de lipsa de curtoazie a clientului său pe care corect a atribuit-o supărării justificate a ducelui datorită faptului că trebuia să apeleze la serviciile lui, anchetatorul, care când venea la Hawthorne se dădea drept administrator adjunct, se aşeză de partea cealaltă a biroului masiv al lui Jordan.

Câteva minute mai târziu, ducele puse pana jos, se lăsă pe spătarul scaunului şi întrebă direct:

— Ei bine, ce este?

— Excelenţa voastră, începu Fawkes alert, când mi-aţi dat seara trecută scrisoarea lordului Anthony nu mi-aţi spus că i-aţi dat instrucţiuni soţiei dumneavoastră să nu-l

viziteze?

— Ba da.

— Şi sunteţi sigur că a auzit şi a înţeles dorinţa dumneavoastră?

— Absolut sigur.

— L-aţi spus absolut clar?

— Mai clar nici că se putea, începu să se enerveze Jordan.

Fawkes se încruntă uşor din cauza situaţiei jenante şi a îngrijorării, dar îşi reveni. Imediat şi relată cu o voce impersonală:

— Ieri după-amiază, soţia dumneavoastră a mers la grajduri şi a cerut o trăsură, l-a spus omului meu, Olsen, că merge să viziteze o familie de pe domeniu şi că, în consecinţă, nu are nevoie de serviciile lui. Aşa cum am convenit seara trecută, după ce am aflat că lordul Anthony s-a decis în mod misterios să se întoarcă la Winslow, Olsen a urmărit-o pe soţia dumneavoastră, ferindu-se să fie văzut, astfel încât să o poată proteja fără să o alarmeze. Fawkes făcu o pauză, apoi continuă cu subînţeles: după ce a făcut o scurtă vizită unuia dintre sătenii dumneavoastră, soţia dumneavoastră s-a dus direct acasă la lordul Anthony. Având în vedere ceea ce a putut să vorbească în timp ce s-a aflat acolo, consider acest incident deranjant şi poate chiar suspect.

— Nu văd de ce să fii tu deranjat de asta, spuse Jordan cu voce tăioasă. A ignorat ordinele mele, deci problema este a mea nu a ta. Asta nu este totuşi un motiv să o suspectezi de vreo… Se întrerupse incapabil să pronunţe cuvântul.

— Complicitate? sări repede Fawkes. Poate că nu – cel puţin nu încă. Oamenii mei, care supraveghează casa lordului Anthony pentru a detecta eventualii străini suspecţi veniţi în vizită, mi-au spus că în casă se aflau atât fratele lordului Anthony, cât şi mama sa. Totuşi, trebuie să vă informez că soţia dumneavoastră nu a rămas prea multă vreme în casă. După aproximativ un sfert de oră, lordul Anthony şi soţia dumneavoastră au părăsit împreună casa

şi au ieşit în grădină, unde nu puteau fi văzuţi din interior. Aici au avut o convorbire particulară pe care Olsen nu a putut-o auzi, dar care i s-a părut a fi de o natură extrem de importantă, judecând după expresiile şi purtarea lor.

Privirea anchetatorului părăsi faţa de nepătruns a lui Jordan şi se îndreptă spre un punct fix de pe perete.

— În timp ce erau în grădină s-au îmbrăţişat şi s-au sărutat. De două ori.

Îl cuprinse durerea, suspiciunea şi îndoiala imaginându-și-o pe Alexandra în braţele lui Tony… gura lui sărutând-o… mâinile lui…

— Dar nu mult timp, adăugă Fawkes în tăcerea încordată.

Trăgând lung aer în piept, Jordan închise ochii. Când vorbi, vocea îi era calmă, rece şi dură din cauza unei convingeri de nezdruncinat.

— Soţia mea şi vărul meu sunt rude prin căsătorie. Mai mult, sunt prieteni. Întrucât ea nu ştie că vărul meu este suspectat de a fi încercat să mă asasineze – sau că şi viaţa ei ar putea fi în pericol din partea aceluiaşi asasin – a considerat fără îndoială restricţia pe care i-am impus-o de a nu-l vizita pe vărul meu drept nejustă şi nerezonabilă şi a hotărât să nu ţină seama de ordinele mele.

— Soţia dumneavoastră vă ignoră în mod flagrant dorinţele şi totuşi nu găsiţi lucrul ăsta… suspect? Sau cel puţin ciudat, excelenţa voastră?

— Îl găsesc supărător, nu suspect, replică el tăios, şi este tot ce vrei numai ciudat nu. Soţia mea face ce vrea de când era copil. Este un obicei neplăcut de care intenţionez să o dezbăr, dar asta nu face din ea complicele unui asasin.

Dându-şi seama că este inutil să mai discute această problemă, Fawkes îşi înclină politicos capul şi se ridică fără prea mare tragere de inimă. Se întoarse să plece, dar vocea de gheaţă a patronului său îl făcu să se oprească şi să se întoarcă.

— Pe viitor, Fawkes, ordonă el cu asprime, dă instrucţiuni oamenilor tăi să nu se apropie de mine şi de soţia mea când părăsim casa. Trebuie să caute un presupus

asasin, nu să ne spioneze pe noi.

— Ss… să vă spioneze? se bâlbâi Fawkes, nevenindu-i să creadă.

— Când m-am întors astăzi acasă am văzut doi dintre oamenii tăi în pădure. O urmăreau pe soţia mea, nu căutau un asasin printre copaci. Scapă de ei, spuse scurt Jordan.

— Trebuie să fie o greşeală, excelenţa voastră, oamenii mei sunt foarte bine instruiţi, sunt profesionişti…

— Scapă de ei!

— Cum doriţi, spuse el înclinându-se.

— De asemenea, când sunt împreună cu soţia mea, spune-le oamenilor tăi să rămână la distanţă. Dacă şi-ar face treaba bine, ar trebui să ne mişcăm pe domeniul nostru fără teamă de vreun pericol. Nu-mi voi sacrifica viaţa particulară şi nici n-am să mă ascund în casă zi şi noapte. Când sunt cu soţia mea am să am eu însumi grijă de ea.

— Excelenţă, zise Fawkes, ridicându-şi mâna într-un gest de conciliere. Ştiu din experienţa mea că situaţii de genul ăsta sunt iritante, blând vorbind, în special pentru persoane cu poziţia dumneavoastră. Dar ar însemna să nu-mi fac datoria dacă nu v-aş spune că decizia fără precedent a lordului Anthony de a se întoarce acasă în acest moment al anului îl face să fie principalul suspect. Mai mult, eu şi oamenii mei nu facem decât să încercăm să vă protejăm soţia…

— Lucru pentru care vă plătesc o avere! îl întrerupse înţepat Jordan. De aceea, la naiba, ai putea să o faci aşa cum îţi spun eu.

— Vom încerca, excelenţa voastră, dădu resemnat din cap Fawkes, nefiind străin de pretenţiile nerezonabile pe care nobilii le ridicau de obicei faţă de cei din jurul lor.

— Şi nu sunt deloc de acord cu suspiciunile tale neîntemeiate în ceea ce o priveşte pe soţia mea.

Fawkes se înclină din nou şi ieşi. Dar după ce s-a închis uşa în urma lui, hotărârea, certitudinea absolută, începură să dispară încet de pe faţa dură a lui Jordan. Vârându-şi mâinile în buzunare, îşi sprijini capul de spătarul scaunului şi închise ochii, încercând să nu se gândească la

cele spuse de Fawkes, dar cuvintele îi loveau creierul ca nişte ciocane. „întoarcerea fără precedent a lordului Anthony îl făcea să fie principalul suspect... Soţia dumneavoastră şi lordul Townsende au ieşit să se plimbe şi au avut o discuţie aprinsă. S-au îmbrăţişat şi s-au sărutat... Consider acţiunile lor suspecte...”

Un strigăt mut de respingere îi alungă cuvintele anchetatorului şi se îndreptă în scaun scuturând puternic din cap ca pentru a-şi limpezi mintea. Era curată nebunie! Era destul de greu să înfrunte faptul că Tony, pe care l-a iubit ca pe un frate, încerca probabil să-l ucidă. Dar nu-şi va permite nici măcar un singur moment să se gândească că şi Alexandra îl trădează. Frumuseţea încântătoare, neprefăcută, care a glumit şi a râs cu el astăzi, lipindu-se apoi strâns de el, când au făcut dragoste, nu-l putea dori în secret pe Tony, îşi spuse furios. O asemenea idee era o nebunie. Era obscenă.

Refuză să o creadă. Pentru că nu putea suporta să o creadă!

Scoase un suspin plin de furie când înfruntă direct adevărul. Din primul moment în care a năvălit în viaţa lui, Alexandra i-a răpit inima. Copilă, îl încânta şi îl amuza. Ca femeie – îl încânta, îl înfuria, îl aprindea şi îl intriga. Dar indiferent ce făcea, zâmbetul ei îl încălzea, atingerea ei îi înfierbânta sângele, iar râsul ei melodios îl înveselea.

Chiar şi în momentul ăsta, asaltat de gelozie şi cuprins de îndoială, zâmbi când se gândi cum arăta de dimineaţă, aşezată pe creanga de deasupra apei, cu soarele jucându-i-se în păr şi cu picioarele lungi şi goale expuse privirii sale.

În rochie de bal era elegantă şi senină ca o zeiţă; în pat, era inconştient de provocatoare, ca femeia cea mai versată şi mai exotică; iar aşezată pe pătură, cu picioarele goale strânse sub ea şi cu superbul ei păr fluturând în vânt, continua să fie până în vârful unghiilor ducesă.

O ducesă desculţă. Ducesa lui desculţă, se gândi posesiv Jordan. Era a lui prin legea lui Dumnezeu şi a oamenilor.

Luând pana, se cufundă cu hotărâre în muncă, scoțându-și orice alt gând din minte. Dar pentru prima dată în viaţa lui, nu se putu lăsa complet absorbit de ceea ce făcea.

Şi nu-şi putu scoate complet din minte nici faptul că Alexandra l-a minţit când i-a spus unde fusese cu o zi în urmă.

CAPITOLUL 27

Soarele se strecura prin singura fereastră înaltă a austerei camere unde Jordan îşi făcuse cândva lecţiile sub ameninţarea aspră a nuielei. Aşezându-şi o şuviţă de păr în cocul de la spate, Alexandra studia titlurile cărţilor care umpleau rafturile joase aşezate de-a lungul unuia dintre pereţi, căutând manuale pe care le-ar fi putut folosi pentru a preda noţiunile elementare ale cititului copiilor care se vor strânge în curând în cabana pădurarului.

Trecându-şi privirea peste titluri fu uimită şi cuprinsă de admiraţie când îşi dădu seama ce cunoştinţe ample şi profunde trebuie să aibă Jordan. Erau acolo cărţi groase îmbrăcate în piele care conţineau operele lui Platon, Socrate, Plutarh, precum şi zeci de filosofi mai puţin cunoscuţi ale căror nume Alexandra de-abia le recunoştea. Erau secţii întregi de cărţi despre arhitectură, despre fiecare perioadă a istoriei europene şi despre vieţile şi faptele tuturor conducătorilor europeni. Unele erau scrise în engleză, altele în latină, greacă sau franceză. Probabil că Jordan a manifestat un interes special pentru matematici pentru că erau o groază de cărţi din acest domeniu, multe dintre ele cu titluri atât de complicate, încât nu putea decât să ghicească la ce se referă. Cărţi de geografie, lucrări scrise de exploratori, cărţi despre culturile străvechi; părea să fie reprezentat aici, şi din belşug, orice subiect pe care-l menţionase vreodată bunicul ei.

Zâmbind uşor, Alexandra ajunse la capătul raftului, iar

acolo, pe poliţa de jos găsi manualele de citire pe care le căuta. Aplecându-se, alese pentru început două. Cu cărţile şi o tăbliţă într-o mână, traversă încet camera simţind acelaşi amestec de sentimentalism special şi deprimare pe care-l avusese prima dată când intrase în această cameră neprimitoare, cu mai mult de un an şi jumătate în urmă.

Cum a putut să petreacă ani întregi aici, în acest loc singuratic? Ea îşi făcuse lecţiile într-o cameră veselă, sau afară, sub razele soarelui, îşi aminti plină de afecţiune, sub îndrumarea bunicului ei care găsea pace şi plăcere în cunoştinţe – şi care îi insuflase şi ei aceeaşi bucurie în timp ce o învăţa.

Oprindu-se la biroul de vizavi de cel al preceptorului, privirea îi căzu pe iniţialele gravate pe el şi-şi trecu cu dragoste degetele peste fiecare dintre ele: J.A.M.T.

Prima dată când văzuse aceste iniţiale crezuse că Jordan, este mort şi îşi aminti disperarea pe care o simţise în ziua respectivă şi în lunile care au urmat. Dar acum, chiar în momentul acesta, el era jos, lucrând în biroul lui – viu, plin de viaţă şi frumos. În loc să zacă într-un mormânt umed, Jordan şedea la biroul său, purtând o cămaşă albă ca zăpada care-i punea în evidenţă tenul bronzat şi se lipea de umerii lui largi, şi pantaloni de călărie galben-deschis care-i subliniau picioarele şi coapsele lungi şi numai muşchi.

Era viu şi sănătos şi era aici cu ea, aşa cum se rugase cândva şi visase că va fi: Dumnezeu îi ascultase rugile cu adevărat, înţelese ea, iar acest gând o umplu de bunătate şi de recunoştinţă profundă. El i-l trimisese înapoi pe Jordan şi chiar o ajutase să înceapă să-l înţeleagă pe bărbatul bun, tiran, tandru, strălucitor, uneori cinic, pe care îl iubea.

Cu mintea absorbită de gânduri, se îndreptă încet spre uşă, dar când o închise auzi un zgomot şi parcă ceva se rostogolea pe podea. Dându-şi seama că probabil mişcase ceva ce fusese sprijinit de cadrul uşii, se uită în jur. Privea nedumerită podeaua, apoi ochii îi căzură îngroziţi şi plini de ură pe nuiaua de lemn lustruită pe care un preceptor oarecare fusese instruit să o folosească împotriva lui Jordan. Se întoarse şi trânti uşa clasei în urma ei. Când

trecu pe lângă un servitor în hol, îi aruncă nuiaua spunându-i:

— Arde asta.

Stând la fereastra biroului său, Jordan o urmări cu privirea îndreptându-se spre grajduri cu câteva cărţi sub braţ. Îl cuprinse o dorinţă copleşitoare de a o striga şi de a-i propune să petreacă restul zilei cu ea în braţe, surprins de intensitatea acestei dorinţe. Îi era deja dor de ea.

Două ore mai târziu, secretarul uluit al lui Jordan, Adams, chemat pentru o după-amiază obişnuită de lucru, şedea cu pana înmuiată în cerneală pregătit să termine o scrisoare către sir George Bently, pe care stăpânul său tocmai i-o dicta. În mijlocul unei fraze, ritmul rapid al dictării ducelui de Hawthorne încetini, apoi ducele tăcu, privind absent pe fereastră.

Uimit de lipsa fără precedent de concentrare a ducelui – care se manifestase în tot cursul după-amiezei Adams tuşi timid, întrebându-se dacă nu cumva tăcerea ducelui însemna concedierea lui pentru astăzi. Jordan îşi adună atenţia de la contemplarea plină de încântare a formaţiunilor pufoase de nori de pe cerul albastru, se îndreptă stânjenit, privindu-şi secretarul.

— Unde rămăsesem?

— La scrisoarea către sir George, spuse Adams. Tocmai începuserăţi să daţi instrucţiunile pentru investiţiile profiturilor aduse din ultima călătorie a Citadelei.

— A, da, desigur, zise Jordan, ochii fugindu-i din nou către fereastră. Un nor ce semăna cu o caleaşcă tocmai se transforma într-un pescăruş uriaş. Spune-i să pregătească Pescăruşul… Valkiria, se corectă Jordan, pentru a ieşi imediat în larg.

— *Valkiria*, excelenţa voastră? întrebă uimit Adams.

Privirea ducelui se mută fără tragere de inimă de la fereastră spre faţa confuză a lui Adams.

— Nu aşa am spus?

— Da, aşa aţi spus. Dar cu un paragraf mai sus v-aţi exprimat dorinţa ca sir George să pregătească *Cele patru vânturi.*

Adams urmărea cu uimire cum o expresie care nu putea fi calificată decât drept o mare stinghereală îi cuprinse faţa aristocratică a stăpânului său înainte ca ducele să arunce deoparte documentele pe care le avea în mână şi să spună scurt:

— Asta este tot pentru astăzi, Adams. Vom continua mâine după-amiază, ca de obicei.

În timp ce Adams se întreba ce eveniment important, cumplit, îl determinase pe stăpânul său să-şi anuleze munca de după-amiază pentru a doua oară în opt ani – prima dată se întâmplase în ziua înmormântării unchiului său, ducele adăugă afabil:

— Nu, nici mâine după-amiază.

Străbătuse deja o parte din încăpere îndreptându-se spre uşă, când Adams se întoarse şi-l privi cu o expresie întrebătoare, mai uimită ca oricând de amânarea rezolvării unui vraf de corespondenţă destul de urgentă.

— Am program după-amiază, îi explică ducele prietenos. Un picnic.

Străduindu-se din răsputeri să rămână impasibil, Adams se înclină. Apoi se întoarse şi se împiedică de un scaun.

Spunându-şi că pur şi simplu nu-şi găseşte locul şi că a stat prea mult închis, Jordan ieşi afară şi se îndreptă spre grajduri. Dar când Smarth îi ieşi în întâmpinare întrebându-l dacă vrea un cal, îşi schimbă hotărârea şi o porni cu paşi mari pe cărarea ce ducea la una din cabanele pădurarului, la marginea pădurii, dincolo de grajduri, unde Alexandra spusese că-şi va ţine lecţiile.

Câteva minute mai târziu ajunse la el sunetul unui cântec; când urcă cele două trepte de lemn ale cabanei, zâmbi dându-şi seama că Alexandra nu-şi irosea timpul cu un cântec, aşa cum crezuse iniţial, ci îi învăţa pe elevii ei alfabetul folosind un cântecel vesel despre fiecare literă. Vârându-și mâinile în buzunare, rămase în uşă fără să fie văzut, ascultându-i vocea frumoasă şi uitându-se în jur, uimit.

Aşezaţi pe duşumea şi cântând cu mare concentrare

erau nu numai copii de toate vârstele, dar şi câţiva adulţi. Gândindu-se mai bine, identifică două femei – soţiile a doi dintre servitorii săi – şi un bătrân, bunicul administratorului său şef. Nu avea nicio idee cine sunt ceilalţi adulţi sau ai cui erau copiii.

Ei l-au recunoscut totuşi, iar cântecul se stinse încet. La numai câţiva paşi în dreapta sa, Alexandra îşi întoarse capul într-o parte, zâmbindu-le elevilor ei.

— Gata pentru astăzi? întrebă ea prietenoasă, neînţelegând motivul bruştei lor lipse de atenţie. În acest caz, iată care este cugetarea pe care trebuie să o învăţaţi şi la care să vă gândiţi până ne vom întâlni din nou vineri. „Toţi oamenii sunt egali”, le dictă ea îndreptându-se spre uşă, unde se afla Jordan, cu intenţia evidentă de a-şi lua rămas-bun de la elevii ei. „Nu naşterea, ci valoarea îi diferenţiază.” Umărul ei stâng se ciocni de cel al lui Jordan şi se întoarse imediat.

— Ce lucruri le spui, zise Jordan cu o voce moale, ironică, ignorându-i pe ocupanţii cabanei, care săriseră în grabă în picioare şi-l priveau cu ochii căscaţi. Ai să stârneşti anarhie cu asemenea citate.

Se dădu la o parte din cadrul uşii şi sătenii înţeleseră semnificaţia mişcării lui şi se grăbiră să părăsească umili cabana.

— Nu ţi-au adresat niciun cuvânt, zise Alexandra urmărindu-i cu uimire pe elevii ei veseli, prietenoşi, pe care îi iubea atât, furişându-se vinovaţi pe lângă ei şi răspândindu-se în pădurea din spatele cabanei.

— Pentru că eu nu le-am adresat lor niciun cuvânt, îi explică absolut indiferent Jordan.

— De ce nu ai făcut-o?

— Spre deosebire de mulţi proprietari de pământuri, înaintaşii mei nu au fost niciodată în relaţii personale cu ţăranii de pe domeniile lor, replică la fel de indiferent Jordan.

Brusc, îi apăru în minte imaginea unui băieţel singuratic, căruia i se interzicea să se împrietenească cu cineva de pe această vastă proprietate populată, iar ochii i

se umplură de tandreţe când îşi ridică privirea spre el. Dorind să reverse asupra lui toată dragostea din inima ei, îl luă de braţ şi spuse:

— Sunt surprinsă să te văd în după-amiaza asta. Ce te-a adus aici?

Mi-a fost dor de tine, spuse el în gând.

— Mi-am terminat treburile mai devreme, minţi în schimb. Acoperindu-i mâna cu a lui, o porniră pe pajişte către pavilionul din celălalt capăt al lacului.

— Este locul meu favorit de la Hawthorne, îi explică el, sprijinindu-se de una dintre coloanele albe care susţineau acoperişul. Vârându-şi mâinile în buzunare, îşi plimbă absent privirea peste pădure şi lac, fără să observe florile pe care le plantase ea în luminişul din apropiere.

— Cred că dacă pun cap la cap toate orele petrecute aici pe când eram copil, şi apoi ca tânăr, însumate fac ani.

Emoţionată că bărbatul frumos, enigmatic, cu care se căsătorise începe în sfârşit să i se dezvăluie, Alexandra îi zâmbi.

— A fost locul meu favorit cât am stat la Hawthorne, prima dată. Ce făceai când veneai aici? îl întrebă, amintindu-şi visurile fără speranţă pe care şi le făcea în legătură cu Jordan când şedea aici, pe pernele viu colorate din pavilion.

— Studiam, spuse el sec. Nu-mi plăcea prea mult camera de studiu. Şi nici preceptorul.

Zâmbetul Alexandrei tremură când îşi imagină un băiat frumos, solitar, împins de tatăl său să exceleze în tot ce făcea.

Jordan văzu tandreţea din ochii ei albaştri şi îi zâmbi, complet inconştient de cauza ce determinase această atitudine plină de căldură.

— Tu ce făceai când veneai aici?

Alexandra ridică stânjenită din umeri.

— Visam cu ochii deschişi în cea mai mare parte a timpului.

— La ce?

— Lucruri obişnuite. Nu mai fu nevoită să răspundă

pentru că Jordan privi brusc luminişul din marginea pădurii încruntându-se nedumerit.

— Ce este aici? întrebă şi o porni spre luminişul circular. Îndreptându-se cu paşi mari direct spre piatra de marmură, citi cuvintele simple de pe că cu o expresie de nedescris pe faţă.

Jordan Matthew Addison Townsende, al 12-lea duce de Hawthorne, născut la 27 iunie 1786, mort la 14 aprilie 1814.

Întorcându-se spre Alexandra cu un dezgust aproape comic, o întrebă:

— Anthony m-a exilat aici în pădure? După părerea lui nu meritam să zac în cimitirul familiei?

Alexandra râse înfundat la reacţia lui cu totul neaşteptată, văzându-şi data morţii gravată în marmură.

— Ai un monument şi acolo. Dar eu… noi… am crezut că locul ăsta este un loc atât de drăguţ pentru… ei bine, pentru a pune o mică piatră în memoria ta. Aştepta să remarce faptul că luminişul fusese lărgit cu florile plantate de ea, dar văzând că nu observă nimic, îl stimulă uşor. Nu remarci nimic schimbat la locul ăsta?

Jordan privi în jur fără să-şi dea seama de liniştea şi frumuseţea pe care ea le crease.

— Nu. Este ceva schimbat?

— Cum poţi să nu remarci o adevărată grădină de flori?

— Flori, repetă el fără interes. Da, le văd, adăugă, îndepărtându-se de luminiş.

— Le vezi într-adevăr? glumi Alexandra, apoi deveni serioasă. Fără să te întorci, spune-mi repede ce culoare au.

Jordan o prinse de braţ, pornind către casă.

— Galbene? se aventură el după o secundă.

— Roz şi albe.

— Am fost pe aproape, glumi el.

Dar pe drumul spre casă, remarcă pentru prima dată că trandafirii din straturile frumos îngrijite de lângă casă erau plantaţi după culoare, şi nu amestecaţi, şi că aceia roz îi aminteau de culoarea buzelor ei. Uşor stânjenit de

sentimentalismul nebănuit până acum, pe care i-l trezea ea, Jordan o privi, dar următorul gând care-i trecu prin cap fu şi mai uimitor de sentimental decât cel dinaintea lui. Mai erau numai cinci zile până la ziua lui de naştere şi se întreba dacă ea îşi dăduse seama de asta când priviseră datele gravate pe placa de marmură. În minte îi apăru imaginea încântătoare a Alexandrei trezindu-l cu un sărut şi urându-i la mulţi ani, şi deodată îşi dori foarte mult ca ea să-şi amintească ziua lui de naştere, să facă un gest cât de mic pentru a-i demonstra că este important pentru ea.

— Îmbătrânesc, remarcă el cu nonşalanţă studiată.

— Hmm, răspunse Alexandra absentă, cochetând cu o idee atât de perfectă, încât ardea de nerăbdare să o aprofundeze şi să o pună în aplicare.

Evident, îşi dădu seama cu tristeţe şi dezamăgire Jordan, ea nici nu ştia şi nici nu-i păsa că se apropia ziua lui de naştere şi făcându-i o aluzie în acest sens, se comportase ca un băiat îndrăgostit care cerşea un semn special de afecţiune din partea iubitei lui.

Imediat ce intrară în hol, Jordan vru să o părăsească și să-şi convoace administratorul, dar vocea Alexandrei îl opri.

— My lord!

— Jordan! spuse el scurt.

— Jordan, repetă ea privindu-l în ochi într-un fel care-i trezi dorinţa să o ia în braţe, mergem mâine la picnic lângă râu? Când Jordan dădu aprobator din cap, ea îi explică: de dimineaţă am de făcut câteva vizite, doamna Little, soţia pădurarului, a născut un băieţel şi mă duc să-i duc un cadou. Mai am şi alte vizite de făcut. Ne întâlnim la râu?

— Perfect.

Alarmat şi jenat de dorinţa lui tot mai puternică de a o avea tot timpul lângă el, Jordan nu veni în mod deliberat să ia cina cu ea şi nici nu o luă în noaptea aceea în patul lui. Zăcu în schimb treaz în uriaşul său pat, cu mâinile sub cap privind în tavan, impunându-şi să nu se ducă în camera ei. În zori era încă treaz – refăcând în minte planul apartamentului Alexandrei. Trebuie să aibă o baie spaţioasă de marmură la fel cu a lui, conchise – mărinimos, şi o

cameră mult mai mare pentru îmbrăcat. Fireşte că în cazul ăsta nu va mai fi loc în apartamentul ei pentru un pat. Un zâmbet uşor, plin de satisfacţie îi apăru pe buze şi în sfârşit închise ochii. Îi va permite să doarmă cu el în patul său, hotărî generos.

În interesul modernizării, niciun sacrificiu nu era prea mare.

CAPITOLUL 28

Cu inima veselă de planurile pe care le învârtise toată dimineaţa, Alexandra se îndreptă spre luminiş şi descălecă. Jordan şedea pe malul râului cu spatele lui lat spre ea privind apa, după cât se părea pierdut în gânduri. Nu se simţea nici vinovată nici îngrijorată de vizita secretă pe care i-o făcuse lui Tony în dimineaţa asta, pentru că avea convingerea că Jordan nu va obiecta când va descoperi a doua zi motivul.

Iarba bogată îi înăbuşea paşii şi Alexandra se îndreptă spre el, ezitând între bucuria de a-l vedea şi nesiguranţa datorată faptului că nu cinase cu ea seara trecută şi nici nu făcuse dragoste. Dându-şi seama că atitudinea lui faţă de ea devenise mai rece de când fuseseră la pavilion, ezită puţin, apoi renunţă la orice prudenţă. Îl iubea şi era hotărâtă să-l înveţe şi pe el să iubească şi să râdă.

Hotărârea fiind luată, păşi tiptil în spatele lui, se ridică pe vârfuri şi-i acoperi ochii cu mâinile. Evident, o auzise venind întrucât nu tresări şi nu i se clinti niciun muşchi.

— Ai întârziat, spuse cu un zâmbet în voce, întrucât ochii îi erau încă acoperiţi.

— Repede, spune-mi repede ce culoare au florile de pe dealul la care priveai.

— Galbene, spuse el imediat.

— Albe, oftă ea, şi-şi retrase mâinile.

— Dacă am să continui să spun galben, replică întorcându-Se cu faţa spre ea, mai devreme sau mai târziu

am să nimeresc.

Alexandra dădu din cap simulând disperarea şi se îndreptă spre pătura pe care o întinsese deja pe mal.

— Aşa să fie? întrebă prinzând-o de umeri şi trăgând-o spre el. Răsuflarea lui îi atingea părul şi tâmpla. Mă găseşti într-adevăr rece, Alexandra?

Ea înghiţi în sec, deosebit de conştientă de magnetismul sexual irezistibil emanat de trupul lui puternic.

— Rece nu, categoric nu, spuse ezitând, plină de dorinţa de a se întoarce în braţele lui şi de a-l întreba de ce nu a dorit-o noaptea trecută. Făcând eforturi mari să-şi înăbuşe dorinţa pentru el, Alexandra îngenunche pe pătură şi începu să scoată repede mâncarea din coşuri.

— Ţi-e atât de foame? glumi el aşezându-se lângă ea.

— Sunt moartă, minţi ea, simţind că era pe cale să o sărute şi încercând să-şi controleze simţurile înainte să o facă. Una era să glumească cu el şi să încerce să stabilească anumite raporturi – asta era permis. Dar nu era permis să-l lase să-şi dea seama că era gata să-i cadă în braţe ori de câte ori o săruta, mai ales după ce noaptea trecută o ignorase complet. Ca şi cum viaţa ei ar fi depins de aranjamentul simetric al farfuriilor şi al paharelor de cristal, rămase în genunchi oferindu-i profilul.

Când se aplecă să aşeze şervetele albe ca zăpada, Jordan ridică o mână, dându-i deoparte părul care-i acoperea obrazul.

— Ai un păr minunat, murmură cu o voce catifelată. În lumina soarelui străluceşte ca mierea închisă la culoare, iar pielea ta este ca piersica.

Alexandra căută refugiu în glumă.

— Evident, nu sunt singura căreia-i este foame.

Râse de încercarea ei, dar mâna continua să coboare senzual pe obraz, apoi, de-a lungul braţului ei gol.

— Niciunul dintre sătenii mei nu ţi-a oferit nimic răcoritor?

— Ba da, doamna Scottsworth, dar sora ei, doamna Tilburry, se afla în acea parte a casei pe care o folosesc

drept bucătărie, aşa încât nu am acceptat. Alexandra strâmbă din năsucul ei obraznic gândindu-se ce limbă ascuţită avea doamna Tilburry, care o dojenea nemiloasă pe noră-sa chiar şi în prezenţa ei.

Mâna lui Jordan o strânse de braţ şi o trase spre el, astfel încât fu nevoită să renunţe la aranjarea meticuloasă a şervetelor şi să se întoarcă spre el.

— Ce făcea doamna Tilburry în bucătăria doamnei Scottsworth? murmură în timp ce gura-i senzuală cobora spre a ei.

— Îngâna nişte incantaţii, agitând o baghetă deasupra unei oale, glumi slab Alexandra.

— Îngâna incan... Jordan izbucni în râs, o prinse de umeri, şi dintr-o mişcare uluitor de rapidă, o întoarse pe spate şi se aplecă deasupra ei.

— Dacă în jur există vreo vrăjitoare care face vrăji, atunci tu eşti aia, râse el răguşit.

Fascinată de privirea lui, îşi dorea sărutul pe care urma să i-l dea şi în acelaşi timp ura faptul că era o cucerire atât de uşoară pentru el ori de câte ori dorea acest lucru. Când se aplecă peste faţa ei, întoarse uşor capul astfel încât buzele îi atinseră numai obrazul. Fără să se lase descurajat de asta, Jordan îşi plimbă uşor gura pe obrazul ei, ajungând la lobul urechii atât de sensibil. Brusc îi vârî limba în ureche şi trupul Alexandrei tresări încordându-se într-un răspuns rigid, automat.

— Mi-e... mi-e foame, şopti ea disperată.

— Şi mie, îi murmură cu subînţeles în ureche, iar inima începu să-i bată nebuneşte. Ridicându-şi capul, privi în ochii ei albaştri, ia-mă în braţe, îi spuse el.

— Ce-ai zice după ce mâncăm, când am să fiu mai puternică?

Îl privi fascinată în timp ce buzele lui bărbăteşti, ferme, scoaseră un singur cuvânt care suna ca un ordin implacabil:

— Acum!

Încercând să-şi controleze răsuflarea, Alexandra îşi ridică mâinile şi-i înconjură umerii largi. Strânsoarea

braţelor ei deveni mai puternică, trăgându-l spre ea, apoi se opri brusc, alarmată de dorinţa mistuitoare ce-i invadase tot trupul.

— Acum, repetă Jordan într-o şoaptă răguşită cu gura aproape lipită de a ei.

— Nu… n-ai vrea un pahar de vin mai întâi?

— Acum.

Cu un geamăt mut de disperare şi de capitulare, Alexandra îşi încolăci mâinile în jurul gâtului său şi-l trase plină de dorinţă spre ea. La început sărutul a fost un sărut delicat între doi amanţi, dar pe măsură ce se scurgeau minutele, devenea tot mai pasionat pentru amândoi, îmbrăţişarea tot mai strânsă, ambii dorind mai mult. Jordan îi exploră cu senzualitate gustul dulce, excitant, al gurii, tot mai intens, tot mai înfometat, până când dorinţa lor explodă.

Îi desfăcu rochia cu mâini febrile, îi trase cămăşuţa de pe ea, dezvelindu-i sânii privirii sale aprinse. Îi cuprinse sânul, îi mângâie cu tandreţe sfârcul, privind cum se întăreşte şi se ridică precum un boboc roz de trandafir. Atunci se aplecă cu o încetineală chinuitoare, iar gura îi cuprinse sfârcul ce-l privea obraznic, jucându-se cu el până când Alexandra gemu de plăcere; după care îşi revărsă aceeaşi atenţie plină de veneraţie asupra celuilalt sân.

Până când, în sfârşit, înlătură toate hainele de pe ei, şi se întinse alături de ea, pasiunea o devoră pe Alexandra.

— Nu mă pot sătura de tine, îi şopti el cu ochii topiţi de dorinţă în timp ce mâna căută şi găsi triunghiul dorit dintre coapsele ei. Continuând să o privească în ochi, îi depărtă coapsele, degetele lui jucându-se cu ea şi mângâind-o, penetrându-i căldura umedă, până când Alexandra, simţind că nu mai poate rezista, îşi arcui coapsele în jurul mâinii lui; dar el nu se opri. Valuri succesive de plăcere îi devastară trupul şi, în cele din urmă, începu să geamă puternic, mâinile mişcându-i-se în sus şi în jos ritmic pe braţele lui tari, apoi îi înconjură umerii şi se strânse în el. Degetele lui abile deveniră şi mai insistente, smulgându-i un nou geamăt de plăcere.

— Ştiu, iubito, şi eu te doresc.

Avea de gând, generos, să-i ofere în modul ăsta soţiei sale un climax devastator înainte de a i se alătura pentru un altul – aşa cum făcuse cu o noapte înainte – dar soţia lui îl făcu să uite această idee. Smulgându-şi gura din sărutul lui înfocat, îşi trecu degetele prin păr şi-i şopti sacadat:

— Sunt singură aşa, fără să te simt adânc în mine…

Cu un geamăt puternic, Jordan îi dădu ceea ce îşi doreau amândoi. Întins pe o parte, o înconjură cu braţele trăgând-o spre el şi o pătrunse dintr-o singură mişcare sigură şi puternică. Alexandra se lipi şi mai strâns de coapsele lui, şi cuprinzându-i fesele cu mâinile, Jordan i se alătură, făcând dragoste cu o uitare de sine cum nu i se întâmplase niciodată în viaţa lui. Mişcările lui lente şi ritmice nu urmăreau decât să-i ofere ei plăcere, în timp ce ea, cu aceeaşi disperată dorinţă de a-i face lui pe plac, îi răspundea ritmului şi mişcărilor, îi venea în întâmpinare.

Te iubesc, se gândea Jordan la fiecare zvâcnire a trupului său; te iubesc, striga inima lui bătând nebuneşte; te iubesc, striga sufletul lui când spasmele Alexandrei îl prindeau strâns. Te iubesc! Cuvintele explodară în toată fiinţa lui când plonjă în ea pentru ultima dată, revărsându-şi, spre a-i fi cu grijă păstrate de ea, viaţa, viitorul şi toate deziluziile trecutului.

Când totul s-a terminat, o ţinu în braţe, plin de o fericire aproape de nesuportat, cu privirea aţintită spre norii albicioşi care pluteau pe albastrul cerului. Acum toţi aveau o semnificaţie! Acum toată viaţa lui avea o formă şi un sens pentru el!

Când reveni la realitate, mult mai târziu, Alexandra se trezi întinsă pe o parte lângă trupul lui gol. Cu o mână, Jordan îi mângâia încă spatele, iar cu cealaltă îi ţinea capul strâns lipit de pieptul lui. Cu un efort, Alexandra reuşi să-şi înalţe capul, deschise ochii şi-l privi; se înroşi toată când văzu în ochii lui cenuşii privirea aceea cu subînţelesuri şi zâmbetul care-i juca în colţurile gurii. Se purtase ca o desfrânată şi o făcuse la lumina zilei. Copleşită brusc de abilitatea lui de a-i înfrânge orice apărare, se retrase în ea

şi-i spuse şovăitor:

— Mi-e foame!

— Când am să fiu mai puternic, îi promise el tachinând-o, făcându-se în mod deliberat că nu înţelege despre ce foame este vorba.

— De mâncare! izbucni ea.

— A, da, spuse el şi se ridică în picioare, întorcându-se politicos cu spatele, pentru ca să se poată îmbrăca amândoi.

— Ai iarbă în păr, râse el, culegându-i câteva fire din superba ei cunună castanie.

În loc să-i răspundă cu un zâmbet sau cu o glumă, Alexandra îşi muşcă buza, luându-şi privirea de la el şi ocupându-se de despachetatul mâncării.

Înţelegând în cele din urmă dorinţa ei nerostită de a fi singură câteva minute, Jordan se îndreptă spre malul râului, unde rămase o vreme. Florile de pe deal – remarcă el brusc cu o limpezime ameţitoare – erau într-adevăr albe, un covor alb, superb, peste verdele întunecat al ierbii.

Când se întoarse, Alexandra ţinea în mână o carafă de cristal cu vin.

— Vrei un pahar cu vin? îl întrebă cu o curtoazie extremă, pe care o folosesc de obicei oamenii când sunt într-o situaţie stânjenitoare. Este… este din acela special, pe care îl bei tu.

Aşezându-se jos, Jordan luă paharul din mâna întinsă, dar îl puse deoparte şi o privi direct în ochi.

— Alex, spuse el blând, nu este nimic imoral, nimic ruşinos şi nimic rău în ceea ce tocmai s-a întâmplat între noi doi.

Alexandra înghiţi în sec şi-l privi jenată.

— Dar este în plină zi.

— Am lăsat instrucţiuni la grăjdari că dorim să fim singuri în după-amiaza asta.

— Fără îndoială că toată lumea ştie de ce, zise şi obrajii i se îmbujorară.

Aplecându-se spre ea, îi puse liniştitor mâinile pe umeri şi-i zâmbi spre faţa întoarsă în sus, spre el.

— Fără îndoială că ştiu, acceptă el fără nici cea mai mică urmă de stinghereală. În definitiv, aşa se fac moştenitorii.

Spre uimirea lui, ea-şi îngropă capul în pieptul său, râzând în hohote.

— Am spus eu ceva nostim? întrebă, plecându-şi bărbia şi încercând să-i vadă faţa.

Vocea îi era înăbuşită de cămaşa lui când zise:

— Nu. Mă… mă gândeam la ce-mi spunea cândva Mary Ellen despre cum se fac copiii. Era ceva atât de ciudat, încât n-am putut să o cred.

— Ce-ţi spunea?

— Adevărul!

Râsetele lor răsunară în întreaga vale, alungând păsările din copacii din apropiere.

— Ţi-a ajuns vinul, sau mai vrei? îl întrebă când terminară de mâncat.

Jordan se întinse în spate şi luă paharul gol pe care din greşeală îl răsturnase în iarbă.

— Nu, spuse el cu un zâmbet languros, dar mi-ar face plăcere să mă aştepţi aşa.

Se uită la ea intens când, calm şi timid, recunoscu adevărul.

— Îmi place să o fac.

În trăsură, spre casă, Alexandra nu-şi putea lua gândul de la pasiunea devoratoare cu care au făcut dragoste sau de la tandreţea calmă de după aceea, când mâncau. „Atinge-mă”, îi spusese Jordan. „îmi place când mă atingi”. Deci Jordan dorea ca ea să-l atingă şi când nu făceau dragoste, aşa cum unele soţii din elita înaltei societăţi atingeau adesea mânecile hainelor soţilor lor când ei li se adresau. Ideea de a-l atinge din propria ei pornire era deosebit de atrăgătoare.

Îi aruncă o privire furişă, scurtă, printre gene, şi se întrebă ce ar face dacă… absolut firesc, şi-ar rezema capul de umărul lui. Ar putea pretinde că era pe jumătate adormită, decise ea. Aventurându-se atât de mult cu imaginaţia, hotărî să încerce imediat şi să vadă ce se

întâmplă. Legănată uşor de trăsură şi cu inima bătându-i mai puternic, Alexandra închise pe jumătate ochii şi-şi lăsă uşor capul pe umărul lui. Era prima dată când îl atingea din propria ei dorinţă, cu afecţiune, şi-şi dădu imediat seama, după felul în care Jordan a întors iute capul şi a privit-o, că era surprins de gestul ei. Nu putea să bănuiască totuşi ce gândea despre asta.

— Somnoroasă? o întrebă.

Alexandra deschise gura în intenţia de a-şi salva prestigiul spunând da, exact în momentul în care Jordan îşi ridică braţul şi îi înconjură umerii.

— Nu, zise ea în schimb.

Simţi că trupul lui deveni uşor rigid când înţelese că tocmai îi spusese, indirect, că vrea să fie aproape de el, iar inima ei începu să bată şi mai tare întrebându-se care va fi următorul lui gest. Nu trebui să aştepte mult. Jordan îşi ridică mâna de pe umărul ei şi i-o puse în schimb pe obraz, degetele mângâind-o cu delicateţe şi trăgând-o mai aproape de el; apoi începu să-i mângâie părul.

Când se trezi, ajunseseră la grajduri, iar Jordan o ridica cu grijă din trăsură. Ignorând privirile curioase şi bănuitoare ale servitorilor, Jordan o lăsă încet jos şi-i zâmbi.

— Te-am obosit, iubito? o întrebă şi râse răguşit văzând cum roşeşte.

Cu mâna trecută pe sub braţul lui, porniră spre casă, în timp ce un rândaş începu să fredoneze o melodie, altul să fluiere, iar Smarth începu să cânte destul de tare un cântecel popular a cărui melodie Jordan o recunoscu. Oprindu-se, se întoarse şi-şi privi aspru servitorii. Sub privirea lui pătrunzătoare, se lăsă imediat liniştea. Toţi se apucară cu şi mai mult sârg de treburile pe care le lăsaseră.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Alexandra.

— Cred că-i plătesc prea mult, glumi Jordan, dar arăta puţin nedumerit. Sunt mult prea veseli.

— Cel puţin ai început, în sfârşit să observi că se aude muzică în aer, sublinie ea cu un zâmbet ireverenţios.

— Scorpie, îi spuse el cu un râs plin şi profund, dar zâmbetul îi dispăru când privi spre faţa ei frumoasă şi gândi

serios – *te iubesc!*

Cuvintele îi explodară în creier, cât pe ce să iasă singure de pe buzele lui, atât de mare era dorinţa de a fi rostite. Ea dorea să audă cuvintele astea, îşi dădu instinctiv seama Jordan, în timp ce ea-l privea adânc în ochi, căutându-i sufletul.

O să-i spună diseară, hotărî el. Când vor fi singuri în pat îi va spune cuvintele pe care nu le-a rostit niciodată. O va dezlega de pariul lor şi-i va cere solemn să rămână cu el. Ea dorea să rămână, ştia asta, tot atât de bine cum ştia că fata asta frumoasă, fascinantă şi veselă îl iubeşte.

— La ce te gândeşti? îl întrebă ea încet.

— Am să-ţi spun la noapte, îi promise el cu o voce răguşită. Luând-o de talie, o strânse mai tare lângă el şi porniră spre casă – doi îndrăgostiţi întorcându-se după o zi fericită, satisfăcuţi, fără să se grăbească, mulţumiţi.

Când trecură pe lângă bolta acoperită de trandafiri care marca intrarea în grădina oficială, Jordan zâmbi mâhnit în sine şi clătină din cap când îşi dădu seama, pentru prima dată în viaţa lui, că trandafirii care se revărsau peste boltă erau roşii. Un roşu-intens, vibrant.

CAPITOLUL 29

Nedorind să renunţe la compania ei, Jordan urcă scările cu ea şi intră în apartamentul Alexandrei.

— Ţi-a plăcut după-amiaza ta, prinţesă?

— Foarte mult, răspunse, cu ochii strălucind ca două pietre de aqua marin când auzi cum îi spune.

O sărută şi apoi, căutând un motiv să mai zăbovească, păşi încet spre uşa ce făcea legătura între apartamentele lor. Pe masa de toaletă văzu ceasul bunicului ei într-o cutie capitonată cu catifea şi se opri să-l studieze.

— Ai vreun portret al bunicului tău? o întrebă încet, luând ceasul şi răsucindu-l în mână.

— Nu. Păstrez acest ceas ca să-mi amintească de el.

— Este o piesă excepţional de fină, remarcă el.

— El a fost un om excepţional de fin, replică ea cu un ton politicos, care-i mască total zâmbetul din privirea ce-i urmărea profilul.

Inconştient de zâmbetul sau de privirea ei cercetătoare, Jordan privea ceasul. Cu un an în urmă, îşi aminti el, îl acceptase ca şi cum pur şi simplu i se cuvenea. Acum îl dorea mai mult decât şi-a dorit vreodată ceva în viaţa lui. Dorea ca Alexandra să i-l dea din nou. Dorea să-l privească aşa cum făcuse cândva, cu ochi strălucitori de dragoste şi admiraţie, şi să-i ofere ceasul pe care-l păstra pentru bărbatul care considera ea că-l merită.

— I-a fost dăruit de un duce scoţian care admira cunoştinţele de filosofie ale bunicului meu, spuse încet.

Lăsând ceasul la locul lui, Jordan se îndepărtă. Va fi nevoie de mai mult timp ca să-i câştige încrederea, îşi spuse, dar într-o zi îl va considera cu siguranţă demn de acest ceas. Pe de altă parte, s-ar putea să i-l dăruiască acum, de ziua lui de naştere, se gândi zâmbind pentru sine – cu condiţia, fireşte, ca ea să ştie că mai sunt numai patru zile până atunci.

— Este o piesă frumoasă, repetă el, adăugând: timpul se scurge repede. Nici nu-ţi dai seama că a mai trecut un an. Ne întâlnim în salon înainte de cină.

*

Jordan se apropie de oglindă, uitându-se să vadă cât de bine este bărbierit. Într-o stare de spirit excepţională la gândul că în scurtă vreme o să se întâlnească cu Alexandra în salon, îi zâmbi valetului în oglindă şi-i spuse glumind:

— Ei bine, Mathison, ce crezi, faţa asta a mea o să-i strice apetitul doamnei?

În spatele său, Mathison, care ţinea cu răbdare haina de seară neagră, impecabil croită, pregătită astfel încât Jordan nu trebuia decât să-şi vâre mâinile pe mâneci, fu atât de uimit de felul prietenos în care i se adresă stăpânul

său, de obicei taciturn, încât sărmanul valet fu nevoit să-şi dreagă glasul de două ori înainte să-i poată răspunde, plin de mândrie:

— Aş îndrăzni să spun că excelenţa sa, care are ea însăşi gusturi atât de rafinate, nu poate fi decât încântată de felul în care arătaţi în seara asta.

Jordan zâmbi încântat de imaginea tinerei sale soţii rafinate cocoţată pe o creangă de copac, cu o undiţă în mână.

— Spune-mi, Mathison, îl întrebă în timp ce-şi punea haina, ce culoare au trandafirii de pe bolta ce duce spre grădină?

Uluit de schimbarea bruscă a subiectului, Mathison răspunse plin de îngrijorare:

— Trandafirii, excelenţă? Ce trandafiri?

— Ai nevoie de o soţie, spuse Jordan râzând şi bătându-l pe servitorul uluit frăţeşte pe braţ. Eşti mai pierdut decât eram eu. Cel puţin eu ştiam că sunt trandafiri pe… Se întrerupse brusc când Higgins bătu în uşă cu o frenezie fără precedent, strigând:

— Excelenţa voastră, excelenţa voastră!

Dându-l pe Mathison deoparte, Jordan se îndreptă spre uşă şi o deschise furios.

— Ce dracu’ s-a întâmplat cu tine? tună el.

— Nordstrom, unul dintre valeţi, excelenţă, spuse Higgins atât de tulburat, încât practic îl trăgea pe Jordan de mânecă în hol şi închise uşa înainte să înceapă să se bâlbâie incoerent:

— L-am spus domnului Fawkes imediat, aşa cum mi-aţi ordonat să fac dacă se întâmplă ceva neobişnuit. Domnul Fawkes doreşte să vă vadă imediat în biroul dumneavoastră. Imediat. Mi-a spus să nu spun nimănui, aşa că numai eu şi Jean de la bucătărie ştim de evenimentul sinistru care…

— Calmează-te, ordonă scurt Jordan, îndreptându-se deja spre scara acoperită de un covor roşu.

— Ce s-a întâmplat, Fawkes? întrebă aşezându-se la birou şi aşteptând să ia loc vizavi şi anchetatorul.

— Înainte să vă explic, începu Fawkes prudent, trebuie să vă pun o întrebare, excelenţa voastră. Din momentul în care aţi pornit astăzi de pe peronul din faţa casei, cu trăsura în care se aflau coşurile pentru picnic, cine a umblat la carafa de porto împachetată în coş?

— Porto? repetă Jordan luat prin surprindere de o discuţie despre porto mai de grabă decât despre un valet. Soţia mea, când mi-a turnat un pahar.

O expresie stranie, aproape tristă îi întunecă privirea anchetatorului, expresie care, când vorbi, dispăru.

— Aţi băut din el?

— Nu, spuse Jordan. Paharul s-a răsturnat în iarbă.

— Înţeleg. Iar soţia dumneavoastră, fireşte n-a băut deloc.

— Nu, spuse scurt Jordan. Se pare că sunt singurul al cărui stomac suportă aşa ceva.

— V-aţi oprit undeva şi aţi lăsat coşurile nesupravegheate înainte să ajungeţi la destinaţie? La grajduri, poate? La vreuna dintre cabane?

— Nicăieri, spuse Jordan dornic să o vadă pe Alexandra şi furios că întrevederea asta întârzia momentul. Ce dracu' s-a întâmplat? Am crezut că vrei să-mi vorbeşti despre un valet, pe nume Nordstrom.

— Nordstrom este mort, spuse direct Fawkes. Otrăvit! Am bănuit cauza morţii lui din cele relatate de Higgins, iar doctorul Danvers, de aici, tocmai mi-a confirmat-o.

— Otrăvit? repetă Jordan incapabil să înţeleagă pe deplin că un asemenea eveniment macabru s-a petrecut în propria lui casă. Cum Dumnezeu s-a putut întâmpla un asemenea accident aici?

— Singurul lucru accidental este victima. Otrava vă era destinată dumneavoastră. Mă învinuiesc singur pentru faptul că niciodată nu am crezut că asasinul va avea curajul să încerce să vă ucidă din interiorul propriei dumneavoastre case. Într-un fel, eu sunt de vină pentru moartea valetului dumneavoastră.

Destul de straniu, primul gând al lui Jordan fu acela că a greşit în ce-l priveşte pe Fawkes. În contrast cu impresia

sa anterioară despre anchetator, acum era înclinat să creadă că Fawkes era profund ataşat sarcinii sale de a-i proteja pe cei pe care îi slujea mai degrabă decât să profite din asta. Numai după aceea îi trecu prin cap că cineva din propria lui casă încerca după cât se părea să-l otrăvească, iar gândul îi repugnă atât de mult, încât aproape că nu-i venea să creadă.

— Ce te face, pentru Dumnezeu să crezi că ceea ce ar putea fi un accident explicabil, a fost de fapt o atentare la viaţa mea? întrebă furios.

— Pentru a vă explica totul cât mai succint posibil, otrava a fost pusă în carafa cu vinul dumneavoastră, special aflată printre celelalte lucruri din coşul pentru picnicul de azi. Coşurile au fost despachetate aici, după întoarcerea dumneavoastră de o fată la bucătărie, pe nume Jean. Higgins era de faţă şi a remarcat câteva fire de iarbă lipite de marginea carafei. Higgins a cercetat carafa, gândindu-se că alte fire de iarbă sau altceva ar fi putut să cadă în ea şi, în consecinţă, a considerat că vinul din ea nu mai este corespunzător pentru consumul dumneavoastră. Presupun că şi aici, la Hawthorne, există obiceiul care predomină în înalta societate, conform căruia orice vin neatins la masă revine majordomului pentru uzul său sau pentru a dispune de el aşa cum crede.

— Da, confirmă Jordan concentrat, atent, aşteptând ca Fawkes să continue.

— Aşa mi s-a spus şi mie, dar doream confirmarea dumneavoastră. Potrivit acestui obicei, vinul nebăut îi revine lui Higgins. Pentru că lui nu-i place vinul dumneavoastră special, i l-a dat lui Nordstrom, valetul, pentru a sărbători faptul că ieri devenise bunic. Nordstrom l-a luat în camera sa astăzi la ora patru după-amiază. La şapte, a fost găsit mort, cald încă, cu vinul lângă el. Fata de la bucătărie mi-a spus că Nordstrom însuşi deschisese sticla azi-dimineaţă, testând-o pentru a fi sigur că era bun, umpluse apoi carafa şi a pus-o în coş. Nordstrom este cel care a dus astăzi după-amiază coşurile la trăsură. Higgins mi-a spus că vă grăbeaţi să plecaţi şi aţi venit la două sau

trei minute după Nordstrom. Este adevărat?

— Era acolo un rândaş care-mi ţinea caii, n-am văzut niciun valet.

— Nu valetul a pus otrava în porto, spuse Fawkes cu certitudine categorică. El este omul meu. M-am gândit la Higgins, dar…

— Higgins! exclamă Jordan, ideea fiind atât de absurdă încât aproape că izbucni în râs.

— Da, dar nu a făcut-o Higgins, îl asigură Fawkes luând greşit incredulitatea lui Jordan drept suspiciune. Higgins nu are niciun motiv. În plus, nu are nervii unuia care să comită o crimă. Când a auzit de Nordstrom a devenit aproape isteric, frângându-şi mâinile şi reacţionând mai rău decât fata de la bucătărie. Am fost nevoiţi să-i dăm cu săruri pe la nas.

În alte circumstanţe, Jordan s-ar fi amuzat de imaginea majordomului său ţeapăn, de netulburat, cuprins de istericale, dar în momentul ăsta numai amuzament nu era în ochii lui cenuşii ca gheaţa.

— Continuă.

— Tot Nordstrom a fost cel care a adus coşurile din trăsură înapoi în bucătărie. Deci Nordstrom a fost singurul care s-a apropiat de carafă şi de vin înainte şi după picnic. Evident, nu putea să-l otrăvească el. Jean, fata de la bucătărie, m-a asigurat că nimeni altcineva nu s-a atins de carafă.

— Atunci când a fost pusă otrava în ea? întrebă Jordan fără niciun fel de premoniţie că întreaga sa lume era pe cale să i se sfarme la picioare.

— Întrucât am exclus posibilitatea să fie pusă înainte sau după picnic, zise calm Fawkes, răspunsul evident este că a fost pusă în vin în timpul picnicului.

— Dar este absurd! izbucni Jordan. N-am fost decât doi acolo – eu şi soţia mea.

— Exact. Şi deoarece nu aţi făcut-o dumneavoastră, mai rămâne… numai soţia dumneavoastră.

Reacţia lui Jordan fu imediată şi puternică. Bătu cu pumnul în birou de răsună toată casa şi în acelaşi moment

zvâcni în picioare, tremurând de furie.

— Afară! îl avertiză cu o voce joasă, sălbatică. Şi ia-ţi şi proştii care lucrează pentru tine. Dacă nu ai părăsit proprietatea mea în cincisprezece minute, atunci am să te scot eu însumi. Şi dacă mai rosteşti vreodată vreun singur cuvânt despre această calomnie neîntemeiată în legătură cu soţia mea, te omor cu propriile mele mâini, aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Fawkes se ridică încet, dar nu terminase. Totuşi, nu era atât de prost să rămână în raza de acţiune a furiosului său stăpân. Făcând un pas mare înapoi, spuse mâhnit:

— Regret că trebuie să spun că nu este o calomnie neîntemeiată.

O groază de nedescris îl cuprinse pe Jordan când în minte o văzu pe Alexandra ţinând în mână carafa, în timp ce el se întorcea de pe malul râului. „Mai vrei puţin vin? Este din cel special pe care-l bei tu."

— Soţia dumneavoastră l-a vizitat din nou în secret în cursul dimineţii pe vărul dumneavoastră.

Jordan îşi scutură capul ca şi cum ar fi refuzat ceea ce intelectul său începuse deja să suspecteze, cuprins în acelaşi timp de durere şi de furie.

Interpretând corect semnele de acceptare, Fawkes spuse clar:

— Soţia dumneavoastră şi vărul vostru erau logodiţi când v-aţi întors. Nu vi s-a părut ciudat că vărul dumneavoastră v-a cedat-o cu atâta uşurinţă?

Ducele îşi întoarse încet capul şi privi către Fawkes cu ochii lui cenuşii plini de furie şi de durere. Nu spuse nimic. Fără un cuvânt se îndreptă spre masa pe care se afla o carafă cu brandy, smulse dopul şi umplu ochi un pahar. Îl dădu peste cap din două înghiţituri. În spatele lui, Fawkes spuse calm:

— Îmi permiteţi să vă spun ce cred eu şi de ce? Jordan dădu uşor din cap, dar nu se întoarse.

— Există întotdeauna un mobil pentru o crimă cu premeditare, iar în acest caz, cel mai probabil pare să fie câştigul personal. Întrucât vărul dumneavoastră, lordul

Townsende, are cel mai mult de câştigat de pe urma acestei morţi, în mod firesc el ar fi suspectul cel mai probabil, chiar şi fără dovada suplimentară care îl indică.

— Ce dovadă?

— Am să ajung la asta într-o secundă. Dar mai întâi, permiteţi-mi să vă spun că, după părerea mea, bandiţii care v-au atacat lângă Morsham acum un an nu voiau banii dumneavoastră şi nici n-aţi fost o victimă întâmplătoare. Acela a fost primul atentat la viaţa dumneavoastră. Al doilea atentat a fost la scurtă vreme după aceea, când aţi fost răpit din docuri. Până atunci, motivul care-l determina pe lordul Townsende să scape de dumneavoastră era de a vă lua titlul şi proprietăţile. Acum, totuşi, mai are un motiv în plus. Este vorba, fireşte, de dorinţa de a o avea pe soţia dumneavoastră, cu care a încercat să se căsătorească şi cu care continuă să se întâlnească în secret. Întrucât ea se duce la el, cred că este firesc să presupunem că şi ea doreşte să se căsătorească cu el, lucru pe care nu-l poate FACE, atâta vreme cât sunteţi în viaţă. Ceea ce înseamnă că lordul Townsende are acum un complice – pe ea.

Trăgând lung aer în piept, Fawkes, continuă:

— Va trebui să fiu sincer de acum înainte dacă vreau să mă bucur de cooperarea dumneavoastră pentru a vă proteja viaţa…

Văzând că bărbatul înalt aflat în cealaltă parte a camerei nu spune nimic, anchetatorul interpretă corect tăcerea sa drept reticenţă şi spuse hotărât:

— Foarte bine. Conform zvonurilor pe care oamenii mei le-au auzit de la servitori, în noaptea în care s-a comis atentatul la viaţa dumneavoastră la Londra, soţia dumneavoastră a dat emoţii tuturor neîntorcându-se acasă decât în dimineaţa următoare. Ştiţi unde a fost?

Jordan mai dădu peste cap puţin brandy, continuând să stea cu spatele la anchetator.

— Mi-a spus că a dormit într-o cameră goală la etajul servitorilor.

— Excelenţă, s-ar fi putut ca acela care a tras în dumneavoastră în acea seară să fi fost o femeie şi nu un

bărbat.

— Soţia mea este o trăgătoare excelentă, spuse Jordan sarcastic. Dacă ar fi încercat să mă împuşte, nu ar fi greşit ţinta.

— Era întuneric şi era călare, murmură Fawkes mai mult ca pentru sine, decât pentru Jordan. Poate că în momentul în care a tras s-a mişcat calul. Totuşi sunt înclinat să mă îndoiesc de faptul că ar fi făcut-o ea – era prea riscant. În trecut au fost angajaţi oameni din afară ca să vă lichideze, dar acum ei încearcă singuri, ceea ce face ca pericolul pentru dumneavoastră să fie mult mai mare, iar sarcina mea de zece ori mai dificilă. De aceea am să vă cer să vă prefaceţi că nu ştim că Nordstrom a fost otrăvit. Lăsaţi-i pe soţia şi pe vărul dumneavoastră să creadă că nu ştiţi nimic, despre niciunul dintre planurile lor. L-am dat instrucţiuni doctorului Danvers să spună că inima lui Nordstrom s-a oprit pur şi simplu, iar când i-am chestionat pe servitorii de la bucătărie despre ce a făcut Nordstrom, am avut grijă să nu pun un accent prea mare pe chestiunea carafei de vin. Nu au niciun motiv să creadă că suspectăm că ar fi vorba de un complot. Dacă reuşim cu şiretlicul ăsta şi întărim supravegherea asupra soţiei dumneavoastră şi a lordului Townsende, trebuie să descoperim vreun indiciu în legătură cu următorul atentat la viaţa dumneavoastră şi să-i prindem în plină acţiune, conchise Fawkes. Presupun că vor încerca din nou otrava, pentru că ei cred că noi nu ştim nimic despre asta; dar s-ar putea să nu o facă. Dacă vor recurge din nou ia asta, nu vor risca să otrăvească ceva ce ar putea ingera şi alţii, pentru că mai mult de o singură moarte, ar trezi cu siguranţă suspiciune. De exemplu, brandy-ul pe care-l beţi este probabil sigur, întrucât este servit oaspeţilor, dar vă avertizez să nu mâncaţi sau să beţi ceva ce vă oferă soţia dumneavoastră şi de care s-ar fi putut atinge fără ca dumneavoastră să observaţi. În rest, tot ce putem face, este să aşteptăm şi să vedem.

După ce termină, Fawkes tăcu, aşteptând o reacţie oarecare, dar ducele rămase rigid ca oţelul. Fawkes ezită, apoi se înclină spre spatele ţeapăn al ducelui, încet, şi cu

regret sincer, spuse:

— Îmi pare foarte rău, excelenţa voastră.

De-abia închise Fawkes uşa după el, când tăcerea mormântală a holului fu deodată sfâşiată de o pocnitură puternică şi de zgomot de sticlă spartă venind din biroul ducelui. Crezând că a tras cineva prin fereastră, Fawkes se repezi şi deschise uşa larg, dar se opri brusc. O minunată carafă de brandy din cristal şi aur, care aparţinuse cândva unui rege francez, zăcea pe podeaua de lemn lustruită, la mică distanţă de peretele în care ducele o aruncase cu sete.

Hawthorne, care în tot timpul întrevederii nu manifestase nicio urmă de emoţie, stătea cu mâinile prinse de poliţa căminului strângând-o puternic, ca şi cum ar fi găsit un sprijin; umerii săi laţi erau zguduiţi de o furie mută.

*

Când Jordan intră în salon, Alexandra se învârtea într-o spumă de un verde-deschis, cu un zâmbet strălucitor pe faţă, care-i dispăru încet când văzu duritatea maxilarului încordat al soţului ei şi lumina rece din ochii lui.

— S-a… s-a întâmplat ceva, Jordan?

Când o auzi rostindu-i mângâietor numele, muşchii feţei i se încordară atât de tare, încât în obraz începu să-i zvâcnească un nerv.

— Să se întâmple ceva? repetă el cinic în timp ce privirea îi cercetă evident insultător trupul, pornind de la sâni, coborând spre talie şi coapse, înainte de a o ridica spre faţa ei. Nu ceva de care să-mi pot da eu seama, replică cii indiferenţă.

Alexandrei i se uscă gura, iar inima începu să-i bată puternic, îngrozită, simţind că, după cât se părea, Jordan se retrăgea în el, ca şi cum apropierea lor, tandreţea şi bucuria pe care o împărtăşiseră n-ar fi existat niciodată. Panica o făcu să încerce să recupereze ceea ce găsiseră amândoi, întinzând mâna spre carafa de brandy de pe masă. Jordan îi spusese că-i place să facă pentru el lucruri

pe care le face de obicei o soţie, aşa că făcu singurul lucru la care se putea gândi. Umplând un pahar cu sherry se întoarse şi i-l întinse, cu un zâmbet tremurător.

— Vrei puţin sherry?

Privirea lui deveni tăioasă când se îndreptă spre paharul pe care-l ţinea în mână, iar nervul din obraz începu să i se zbată din nou. Când îşi ridică ochii spre faţa ei, Alexandra făcu un pas înapoi alarmată de violenţa inexplicabilă ce-i strălucea în privire. Cu ochii aţintiţi într-ai ei, luă paharul.

— Mulţumesc, spuse el doar cu o fracţiune de secundă înainte ca fragilul pahar să-i pocnească în mână.

Alexandra scoase un strigăt speriat şi se întoarse căutând ceva pentru a şterge sherry-ul de pe frumosul covor Aubusson înainte ca acesta să se păteze.

— Nu te obosi, spuse scurt Jordan prinzând-o de cot şi răsucind-o brutal. Nu contează.

— Nu contează? exclamă Alexandra confuză. Dar…

— Nimic nu contează, spuse el încet şi fără niciun fel de emoţie.

— Dar…

— Nu vrei să mergem la masă, scumpa mea?

Înăbuşindu-şi panica crescândă, dădu din cap. Modul în care Jordan rostise „scumpa mea” suna aproape ca o jignire.

— Nu, aşteaptă! izbucni ea nervos şi adăugă timid: am ceva pentru tine.

Otravă? gândi sarcastic el, urmărind-o cu privirea.

— Asta, spuse şi întinse mâna spre el.

În palma întinsă se afla preţiosul ceas de aur al bunicului ei. Ridicând ochii strălucitori spre el, Alexandra spuse şovăind:

— Vreau… doresc să fie al tău. Timp de o secundă îngrozitoare, oribilă, se gândi că Jordan o să-l refuze. Dar el îl luă şi-i dădu drumul neglijent în buzunarul hainei.

— Mulţumesc, spuse cu o indiferenţă tăioasă. Presupunând că merge bine, ora cinei a fost depăşită cu treizeci de minute.

Dacă ar fi pălmuit-o, Alexandra nu s-ar fi simţit mai jignită şi mai nedumerită. Ca o marionetă, îşi puse mâna pe braţul lui întins şi-l lăsă să o conducă în sufragerie.

În tot timpul mesei, a încercat în zadar să se convingă că pur şi simplu îşi imaginează totala schimbare din atitudinea lui.

Întrucât nu a luat-o în patul său în noaptea asta, a rămas trează, încercând să înţeleagă ce a făcut ca să o privească cu atâta aversiune.

Văzând că în ziua următoare a încetat să mai vorbească cu ea, excepţie făcând în timpul meselor, când era absolut necesar, răbdă o zi întreagă înainte ca, în sfârşit, să-şi calce pe mândrie şi să-l întrebe cu umilinţă ce a greşit.

Îşi ridică ochii de la birou, unde lucra, furios de întrerupere, săgetând-o cu privirea în timp ce ea stătea în faţa lui ca un vinovat care imploră iertare, cu mâinile tremurânde la spate.

— Greşit? repetă cu vocea rece a unui străin. Nu ai greşit nimic, Alexandra, cu excepţia momentului pe care ţi l-ai ales. După cum vezi, eu şi Adams lucrăm.

Alexandra se întoarse, profund stânjenită de prezenţa până atunci neobservată a lui Adams, care şedea la un mic birou lângă fereastră.

— Îmi… îmi pare rău, my lord.

— În acest caz, zise el şi făcu un gest semnificativ din cap spre uşă, dacă nu te superi…

Alexandra dădu curs invitaţiei lui grosolane de a ieşi afară şi nu mai încercă să-i vorbească până seara, când îl auzi intrând în apartamentul său. Adunându-şi tot curajul, îşi puse un halat, deschise uşa dintre cele două apartamente şi intră.

Jordan îşi scotea cămaşa când îi văzu imaginea reflectată în oglindă şi se întoarse brusc spre ea.

— Da, ce este? se răsti el.

— Jordan, te rog, izbucni Alexandra, îndreptându-se spre el, o ispită inocentă cu părul căzându-i în valuri pe umeri, unduindu-se uşor pe mătasea roz a halatului în timp

ce se apropia de el. Spune-mi ce am făcut ca să te supăr într-atât!

Jordan privi în jos în ochii ei albaştri şi îşi încleştă pumnii, luptându-se cu impulsul de a o strânge de gât pentru trădare şi cu dorinţa simultană şi mult mai puternică de a o duce în pat şi de a se preface numai o oră doar că mai este încântătoarea, ispititoarea lui ducesă desculţă. Dorea să o cuprindă şi să o sărute, să-şi înfăşoare braţele în jurul ei şi să se piardă în ea, să uite iadul din ultimele zile. Dar nu era posibil, pentru că nu putea să-şi şteargă din minte imaginea chinuitoare a ei şi a lui Tony îmbrăţişându-se şi punând la cale uciderea lui. Nici măcar o oră. Sau un minut.

— Nu sunt supărat, Alexandra, spuse el rece. Acum pleacă. Atunci când am să doresc compania ta, am să te anunţ.

— Văd, şopti ea şi se întoarse să plece.

Dar tot ce văzu erau lacrimile care-i umpleau ochii, în timp ce se întorcea cu demnitate şi plină de durere înapoi în patul ei.

CAPITOLUL 30

Alexandra privea absentă gherghetul din poală, cu inima tot atât de întunecată.ca şi cerul care se zărea prin fereastra salonului. De trei zile şi trei nopţi Jordan era ca un străin pentru ea; un bărbat rece, ameninţător, care o privea, în rarele ocazii când se uita totuşi la ea, cu un dezinteres sau dispreţ evidente. Era ca şi cum în trupul lui sălăşluia altcineva – cineva pe care ea nu-l cunoştea, cineva pe care-l vedea uneori urmărind-o cu atâta răutate în ochi, încât se înfiora.

Nici măcar sosirea neaşteptată a unchiului Monty şi prezenţa lui neceremonioasă nu avu niciun efect asupra atmosferei apăsătoare de la Hawthorne. Venise să o salveze pe Alexandra, îi explică el în particular, după ce se

instalase cu o zi în urmă în camera sa şi urmărise cu ochi critici dosul rotunjor al cameristei care-i pregătea patul, pentru că auzise la Londra că Hawthorne arăta de parcă era urgia lui Dumnezeu când descoperise pariul înscris în cartea de la White's.

Dar toate încercările deosebit de transparente ale unchiului Monty de a-l atrage pe Jordan în vreo discuţie prietenească, nu au avut ca rezultat altceva decât răspunsuri de curtoazie, extrem de scurte. Nici încercările Alexandrei de a se preface că totul este normal şi firesc nu făcură pe nimeni, nici măcar pe servitori, să creadă că ar fi un cuplu fericit. Toţi, de la Higgins majordomul, până la Henry căţelul, erau absolut conştienţi, nervos de conştienţi, de atmosfera încordată.

În tăcerea apăsătoare a salonului, vocea blândă a unchiului Monty răsună ca un bubuit de tunet, făcând-o pe Alexandra să tresară.

— Ce zici, Hawthorne, ce vreme minunată avem. Ridicându-şi sprâncenele albe în semn de întrebare, sperând un răspuns care să poată duce la o conversaţie, unchiul Monty aşteptă.

Jordan îşi ridică ochii de pe cartea pe care o citea şi spuse:

— Într-adevăr.

— Niciun pic de umezeală, persevera unchiul Monty, cu obrajii îmbujoraţi din cauza vinului pe care-l băuse.

— Da, niciun fel de umezeală, fu de acord Jordan, cu faţa şi vocea lipsite de orice expresie.

Fără să se enerveze sau să se descurajeze, unchiul Monty continuă:

— Şi cald. Vreme bună pentru recoltă.

— Da? replică Jordan cu un ton care descuraja categoric orice altă încercare de a face conversaţie.

— Aa… da, destul de bună, replică unchiul Monty, retrăgându-se în scaunul său şi aruncându-i Alexandrei o privire disperată.

— Ştii cât este ora? îl întrebă Alexandra dorind să se retragă.

— Nu, spuse cu o cruzime deliberată Jordan privind în sus spre ea.

— Trebuie să ai un ceas, Hawthorne, îi sugeră unchiul Monty, ca şi cum găsise această idee minunat de originală. Este singurul lucru care merge în pas cu timpul.

Alexandra îşi întoarse iute faţa pentru a ascunde cât de rănită era că Jordan acceptase pentru, a doua oară ceasul bunicului ei pentru a-l arunca apoi deoparte.

— Este ora unsprezece, sări plin de bunăvoinţă unchiul Monty, scoţând ceasul său cu lanţ. Eu port întotdeauna un ceas, se lăudă. N-am nevoie să întreb niciodată ce oră este. Minunate lucruri, ceasurile. Nu poţi să nu te întrebi cum merg, nu-i aşa?

Jordan închise cartea cu zgomot.

— Ba da, zise el grosolan, poţi!

Eşuând lamentabil în încercarea sa de a-l atrage pe duce într-o conversaţie animată despre cum se fac ceasurile, unchiul Monty se uită din nou implorator la Alexandra, dar sir Henry fu cel care-i răspunse. Uriaşul ciobănesc englezesc, deşi extrem de nonşalant când era. Vorba de datoria lui de a-i apăra pe oameni, îşi cunoştea foarte bine îndatorirea de a-i consola, revărsându-şi asupra lor afecţiunea şi fiind în general pregătit pentru cazul în care cineva ar fi avut nevoie de atenţia lui. Văzând expresia nefericită de pe faţa lui sir Montague, se ridică şi se îndreptă spre cavalerul în suferinţă, lingându-i mâna.

— Dumnezeule! izbucni unchiul Monty sărind în picioare cu atâta energie cât nu irosise într-un sfert de secol şi ştergându-şi dosul mâinii de pantaloni.

— Animalul ăsta are o limbă udă ca un spălător de vase.

Ofensat, sir Henry îi aruncă o privire sumbră victimei sale, apoi se întoarse şi se duse să se întindă la locul lui.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, cred că eu am să mă retrag, spuse Alexandra, incapabilă să mai suporte atmosfera.

*

— Este totul pregătit în poiană, Filbert? îl întrebă Alexandra în după-amiaza următoare, când credinciosul ei valet se prezentă la chemarea ei.

— Este, anunţă cu amărăciune Filbert. N-aş zice că soţul dumneavoastră merită o petrecere pentru ziua lui de naştere. După cum se poartă, merită un şut în fund!

Alexandra îşi aşeză o buclă rebelă sub borul pălăriei albastre ca şi cerul şi nu-l contrazise. Ideea unei petreceri surpriză în onoarea zilei de naştere a lui Jordan îi trecuse prin minte încă din ziua în care fuseseră în pavilion – cea mai fericită zi a ceea ce fusese după cât se pare o scurtă perioadă binecuvântată.

După suferinţa îndurată în toate aceste zile din cauza dispreţului rece, inexplicabil, manifestat de Jordan, faţa îi era palidă şi era în permanenţă pe punctul de a izbucni în lacrimi. O durea pieptul de atâta efort de a şi le reţine şi o durea inima pentru că nu putea găsi motivul comportării lui Jordan. Dar momentul surprizei pe care o pregătise se apropia şi nu-şi putea ascunde fărâma de speranţă că, poate când o să vadă ce plănuise ea cu ajutorul lui Tony şi al lui Melanie, ar putea redeveni bărbatul care fusese când merseseră împreună la râu sau cel puţin să-i spună ce-l deranjează.

— Tot personalul vorbeşte despre felul în care se poartă cu dumneavoastră, continuă Filbert supărat. De-abia dacă vă vorbeşte şi stă închis zi şi noapte în biroul ăla al lui, nefăcându-şi datoria de…

— Filbert, te rog! strigă Alexandra. Nu-mi strica ziua cu toate astea.

Plin de remuşcări, dar hotărât să-şi verse veninul împotriva bărbatului care făcuse să apară cearcăne negre sub ochii Alexandrei, Filbert spuse:

— Nu trebuie să fac eu asta, pentru că o să o facă singur el. M-ar surprinde chiar să meargă cu dumneavoastră în dumbravă, când o să-i spuneţi că vreţi să-i arătaţi ceva.

— Şi pe mine, zise Alexandra încercând să

zâmbească, dar imediat se încruntă. În dimineaţa asta se confruntase cu Jordan în biroul lui, unde era cu Fawkes, noul lui administrator adjunct, şi se aştepta să fie nevoită să-l implore să o însoţească într-o plimbare cu trăsura. Iniţial Jordan vru să o refuze, dar ezită, privi spre administratorul său şi brusc acceptă.

— Totul este pregătit, îl asigură Fawkes pe Jordan în apartamentul stăpânului său. Oamenii mei sunt plasaţi printre copaci de-a lungul drumului spre dumbravă şi în jurul acesteia. Se află acolo de trei ore, deci la douăzeci de minute după ce soţia voastră v-a propus această mică plimbare. Le-am dat ordin să rămână acolo, fără a fi văzuţi, până ce asasinul sau asasinii se vor demasca singuri. Întrucât nu-şi pot părăsi poziţiile fără să fie văzuţi, nu-mi pot raporta nimic şi nu pot să ştiu ce au văzut. Dumnezeu ştie de ce vărul dumneavoastră a ales dumbrava, în loc să aleagă o cabană sau un loc mai ferit.

— Nu credeam să se întâmple aşa ceva, şuieră Jordan, punându-şi o cămaşă nouă. Se opri, izbit de absurditatea de a-şi pune o cămaşă nouă ca să arate bine când soţia sa îl va duce spre cursa întinsă să-l ucidă.

— Se întâmplă, spuse Fawkes cu calmul soldatului încercat. Şi este o cursă. Pot să vă spun asta din sunetul vocii soţiei dumneavoastră şi din privirea ei când v-a cerut să o însoţiţi în după-amiaza asta. Era nervoasă şi minţea, l-am urmărit ochii. Ochii nu mint.

Jordan îl privea pe anchetator cu o ironie amară, amintindu-şi cât de uluitor de inocenţi i-au părut cândva ochii Alexandrei.

— Este un mit, spuse el dispreţuitor. Un mit în care am crezut.

— Scrisoarea de la lordul Townsende pe care am interceptat-o cu o oră în urmă nu este deloc un mit. Sunt atât de convinşi că nu ştim nimic despre planurile lor, încât au devenit neglijenţi.

Când menţionă scrisoarea lui Tony, faţa lui Jordan se goli de orice expresie, devenind ca o mască. Aşa cum primise instrucţiuni, Higgins adusese scrisoarea lui Tony

mai întâi lui Jordan înainte de a o duce Alexandrei, iar cuvintele ei i se întipăriseră în creier.

Totul este gata în dumbravă. Nu trebuie decât să-l aduci acolo.

Cu o oră în urmă, durerea resimţită când a citit scrisoarea îl făcuse aproape să se prăbuşească, dar acum nu simţea nimic. Trecuse dincolo de punctul în care mai putea simţi ceva, nici măcar sentimentul că este trădat sau teama de a se afla faţă în faţă cu iubiţii săi asasini. Acum nu-şi dorea decât să se sfârşească totul ca să poată să înceapă în vreun fel să şi-o scoată pe Alexandra din inimă şi din minte.

Noaptea trecută a zăcut treaz în patul său, luptându-se cu dorinţa stupidă de a se duce la ea, de a o trezi, de a-i da bani şi a o avertiza să fugă – pentru că, indiferent dacă ea şi Tony vor reuşi sau nu să-l ucidă astăzi, Fawkes avea deja destule dovezi pentru a fi sigur că amândoi îşi vor petrece restul zilelor în închisoare. Imaginea Alexandrei înfăşurată în zdrenţe murdare, trăindu-şi viaţa într-o celulă întunecoasă, plină de şobolani, era aproape insuportabilă, chiar şi acum, când era pe cale să devină ţintă în teren deschis.

Alexandra îl aştepta în hol, strălucitoare şi nevinovată ca primăvara, îmbrăcată într-o rochie bleu de muselină, bordată cu panglică crem la mâneci şi la tiv. Se întoarse şi-l privi coborând scara cu un zâmbet strălucitor şi plin de dorinţă. Zâmbeşte, îşi spuse Jordan, cuprins de un val aproape de nestăpânit de furie, pentru că tânăra sa soţie avea de gând să scape de el pentru totdeauna.

— Gata de plecare? întrebă ea veselă.

Fără un cuvânt, dădu din cap şi urcară în trăsura care-i aştepta pe peronul din faţa casei.

Pe sub perdeaua genelor, mai aruncă o privire furişă spre profilul lui Jordan în timp ce trăsura străbătea lin drumul străjuit de copaci care nu peste multă vreme va da într-un câmp deschis. În pofida atitudinii relaxate afişată când se rezemă de spătar, ţinând slab frâiele cailor, îi văzu privirea plimbându-se neliniştită printre copacii ce

mărgineau drumul, ca şi cum căuta ceva, aştepta ceva.

Tocmai se întreba dacă nu cumva descoperise ceva despre surpriza pe care i-o pregătise şi se aştepta ca oaspeţii să pice din copaci, când trăsura intră în câmpul deschis, iar şocul evident pe care-l simţi Jordan la vederea spectacolului ce-l întâmpină înlătură orice posibilitate ca el să fi fost avertizat.

— Ce? începu Jordan uimit de incredibila privelişte din faţa ochilor săi. Steaguri colorate fluturau în vânt şi toţi supuşii săi cu mic cu mare, erau adunaţi acolo, îmbrăcaţi în cele mai frumoase straie, zâmbindu-i. În. Stânga, îi văzu pe Tony, cu mama şi fratele său, în picioare, lângă bunica. Melanie şi John Camden veniseră cu Roddy Carstairs şiA alţi câţiva dintre cunoscuţii din Londra ai lui Jordan. În dreapta, la marginea poienei fusese ridicată o platformă mare, cu două scaune ca un tron şi altele în jurul lor mai puţin elaborate. Deasupra platformei fusese înălţată o pânză pentru a o proteja de soare, iar în vârf fluturau flamurile familiei cu stema Hawthorne, un vultur cu aripile întinse.

Trăsura lui Jordan se îndreptă către mijlocul dumbrăvii şi patru trompetişti entuziaşti anunţară oficial sosirea ducelui – aşa cum fusese aranjat, sunând din cornuri, urmaţi de aclamaţiile prelungite ale mulţimii.

Oprind scurt caii, Jordan se întoarse brusc spre Alexandra.

— Ce înseamnă toate astea?

Ochii pe care îi ridică spre el erau plini de dragoste, şi de nesiguranţă, şi de speranţă.

— La mulţi ani! spuse ea tandru.

Jordan o privi pur şi simplu, strângând din dinţi, fără să spună nimic. Zâmbind timid, îi explică:

— Este o petrecere ca la Morsham, numai că este ceva mai elaborată decât cele cu care eram noi obişnuiţi la zilele de naştere. Văzând că el continuă să o fixeze cu privirea, îi puse o mână pe braţ şi-i explică din nou: este o combinaţie între un turnir şi un târg de ţară – pentru a sărbători ziua de naştere a unui duce. Şi pentru a te ajuta să-ţi cunoşti puţin supuşii.

Jordan privi spre mulţime cu o uimire încărcată de furie. Să fie oare acest întreg aranjament un fundal pentru crimă? se întrebă el. Soţia lui era un înger sau un diavol? Înainte de sfârşitul zilei o să afle. Întorcându-se, o ajută să coboare din trăsură.

— Eu ce-ar trebui să fac acum?

— Ei bine, hai să vedem, spuse veselă, încercând să nu-i arate cât de prost se simte sau cât de rănită este. Vezi animalele din ţarcurile de acolo?

Jordan privi în jur şi văzu răspândite vreo jumătate de duzină de ţarcuri.

— Da.

— Ei bine, ele aparţin sătenilor tăi, iar tu trebuie să o alegi pe cea mai frumoasă din fiecare ţarc şi să-i oferi proprietarului un premiu din cele pe care le-am cumpărat. Dincolo, unde sunt întinse frânghiile acelea, va avea loc un turnir cu suliţe, iar acolo, unde se vede instalată ţinta aceea, o întrecere cu arcul, şi…

— Cred că am înţeles fondul problemei, o întrerupse scurt.

— De asemenea, ar fi frumos din partea ta dacă ai participa la vreuna dintre întreceri, adăugă Alexandra şovăind, nefiind sigură cât de dispus este soţul ei să se amestece cu supuşii săi.

— Perfect, spuse şi, fără niciun alt cuvânt, o conduse spre scaunul ei de pe platformă şi o lăsă acolo.

După ce-şi salută prietenii veniţi de la Londra, el, lordul Camden şi Tony luară nişte bere, sătenii fiind deja avansaţi în această privinţă şi începură să se plimbe, oprindu-se să privească performanţa de scamator amator a fiului de paisprezece ani al administratorului.

— Deci, draga mea, zise Roddy Cairstairs, aplecându-se spre ea, mai este încă îndrăgostit nebuneşte de tine? Am să câştig pariurile noastre?

— Ai grijă cum te porţi, Roddy, spuse Melanie din spatele Alexandrei.

— Să nu îndrăzneşti să menţionezi pariul ăla îngrozitor în prezenţa mea! se răsti ducesa bătrână.

Dornică să-l urmărească pe Jordan mai de aproape, Alexandra se ridică de pe scaun şi coborî treptele platformei, cu Melanie în dreapta ei.

— Nu că nu mi-ar face plăcere să-l văd, dar de ce a venit Roddy? Şi ceilalţi?

— Ceilalţi au venit cu Roddy din acelaşi motiv, râse Melanie. Pentru că Roddy este aici. Apropierea noastră de Hawthorne ne-a făcut brusc foarte îndrăgiţi de oameni care în mod firesc n-au dat pe la ţară de săptămâni de zile şi totuşi au venit ieri hotărâţi să vadă cum merg lucrurile între tine şi duce. Îl ştii pe Roddy, se mândreşte cu faptul că el ştie orice se vorbeşte înaintea oricui altcuiva. Mi-ai lipsit atât de mult, spuse deodată Melanie, cu o îmbrăţişare, rapidă, plină de afecţiune. Făcu apoi un pas înapoi şi-i cercetă faţa. Eşti fericită cu el?

— Eu… da, minţi ea.

— Ştiam eu! spuse Melanie strângându-i mâna, atât de încântată de faptul că profeţia ei se adeverea, încât Alexandra nu avu inima să-i explice că era căsătorită cu un bărbat ale cărui stări de spirit erau atât de imprevizibile, încât uneori simţea că este pe cale să înnebunească. Aşa că tăcu şi-l urmări cu privirea pe Jordan, plimbându-se în jurul ţarcurilor cu mâinile prinse la spate, cu o expresie gravă, aşa cum se cuvenea, în timp ce judeca solemn care este cea mai grasă găină, cel mai promiţător porc, cel mai bine dresat câine, înmânând premii proprietarilor.

Când soarele începu să coboare dincolo de vârful copacilor şi se aprinseră torţele, supuşi şi nobili laolaltă erau într-o dispoziţie de zile mari, râzând şi bând împreună bere, participând la tot felul de întreceri, de la cele mai serioase, până la cele mai stupide. Jordan, lordul Camden şi chiar Roddy Cairstairs participară la întrecerile cu arcul, cu suliţa, cu spada şi la tragerile la ţintă. Cu o mândrie calmă, Alexandra urmări totul de pe margine, inima umplându-i-se de tandreţe văzându-l pe Jordan cum în mod deliberat nu nimereşte ţinta ca să poată câştiga un băiat de treisprezece ani, fiul unuia dintre supuşii săi.

— Recompensa revine celui mai bun, declară Jordan,

dându-i tânărului un ban de aur. Apoi lăsă deoparte orice pretenţie de demnitate, participând la întrecerile de broaşte ţestoase; alese o broască din coş şi insistă ca şi prietenii săi să facă la fel. Dar nici măcar o singură dată nu-i aruncă vreo privire Alexandrei. Ca şi cum s-ar fi străduit să participe la tot numai de dragul oaspeţilor săi. Alături de copii, trei dintre cei mai iluştri nobili ai Londrei stăteau la linia de pornire, încurajându-şi fiecare concurentul, îndemnându-l să meargă mai repede şi răcnind nemulţumiţi când broaştele ţestoase ignorau ordinele lor regale şi se retrăgeau prea frecvent în carapace.

— Niciodată nu mi-au plăcut broaştele ţestoase decât în supă, glumi Tony, înghiontindu-l pe John Camden, dar broasca asta a mea a arătat la un moment dat că are caracter. Pariez pe o liră că a ta o să stea mai mult retrasă în carapace decât a mea.

— S-a făcut! acceptă fără să ezite John Camden şi începu să-şi îndemne broasca să-şi scoată capul din carapace.

Jordan îi urmări cu o expresie taciturnă, apoi se întoarse şi se îndreptă spre o masă unde câteva fete de la bucătăria lui serveau căni cu bere.

— Ce dracu' are ilustrul tău văr? îl întrebă Roddy pe Tony. Când v-aţi duelat, arăta ca şi cum ar fi vrut să-ţi sugă sângele. Să mai fie oare gelos pentru că soţia lui era cât pe-aci să se căsătorească cu tine?

Concentrându-şi în mod deliberat atenţia asupra broaştei sale, Tony ridică uşor din umeri.

— Ce te face să crezi că Hawk a fost vreodată gelos?

— Scumpul meu băiat, nu uita că am fost la balul familiei Lindworthy în seara aia când s-a năpustit asupra noastră ca un înger răzbunător şi i-a ordonat Alexandrei să meargă acasă.

— Din cauza pariului ăluia revoltător pe care ai constrâns-o pe Alexandra să-l facă, replică Tony şi în mod intenţionat îşi îndreptă întreaga atenţie asupra broaştei sale.

Luând o cană cu bere de pe masă, Jordan se sprijini

de un copac, la marginea pădurii, cu o expresie gânditoare şi urmărind-o pe Alexandra cum scruta mulţimea, evident căutându-l.

Îl urmărise toată seara, Jordan ştia. La fel îl urmărise şi Tony. Şi amândoi aveau aceleaşi expresii stânjenite, dezamăgite, ca şi cum se aşteptau ca el să se bucure mai mult de petrecerea pentru ziua lui de naştere.

Îşi întoarse privirea spre Alexandra şi o văzu râzând de ceva ce-i spunea bunica lui. Aproape că-i auzea muzicalitatea râsului şi, chiar şi în întunericul care se lăsa, aproape că-i vedea felul în care i se aprindeau ochii când râdea. Soţia lui. O criminală! Chiar dacă gândea aşa, inima îi sângera într-un protest pe care nu-l mai putea ignora.

— Nu cred! zise într-o şoaptă plină de furie. Femeia care a pus la cale toate astea nu putea să pună la cale uciderea lui. Femeia care-l ţinuse noaptea în braţele ei şi-l înveselise când pescuiau la râu şi-i făcuse timidă cadou preţuitul ceas al bunicului ei n-ar fi putut să încerce să-l ucidă.

— Excelenţă! vocea imperioasă a lui Fawkes îl opri în timp ce se îndrepta, cu intenţia de a participa la întrecerea la ţintă care devenise tot mai veselă, întrucât participanţii ocheau ţinta proptită de un copac cu ochii aburiţi de bere. Trebuie să insist să plecaţi imediat, îi şopti Fawkes mergând cu un pas în urma sa.

— Nu fi prost, şuieră Jordan scos din răbdări de Fawkes şi de teoriile lui. Sensul scrisorii vărului meu este clar – au pus împreună la cale această petrecere pentru mine şi fără îndoială că de asta s-au întâlnit de două ori în secret.

— Nu este acum momentul să discutăm despre asta, spuse supărat Fawkes. În curând va fi întuneric, iar oamenii mei nu sunt bufniţe. Nu văd pe întuneric, l-am trimis înainte să ocupe poziţii de-a lungul drumului.

— Întrucât este deja prea târziu să ajung acasă la lumina zilei, nu văd ce importanţă mai are dacă mai rămân aici o vreme.

— Nu voi răspunde de ceea ce se va întâmpla dacă nu

părăsiţi imediat locul, îl avertiză Fawkes, după care se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă.

— Îţi vine să crezi că toţi bărbaţii ăştia maturi îşi îndeamnă din tot sufletul broaştele să câştige, chicoti Melanie privindu-i pe soţul ei şi pe Tony. Cred că ar trebui să mă duc şi să le reamintesc eticheta pe care trebuie să o respecte în asemenea împrejurări bărbaţii cu poziţia lor socială, spuse şi coborî cu grijă de pe platformă, fără însă a avea o asemenea intenţie în minte. De fapt vreau să fiu acolo să văd cum trece învingătorul linia, mărturisi ea făcându-le cu ochiul.

Alexandra dădu absentă din cap, privind feţele deschise, pline de veselie, ale sătenilor, când ochii i se opriră pe o faţă tulburător de familiară, care nu era deloc veselă. Brusc, fără niciun motiv, îi reveni în minte noaptea în care l-a întâlnit pe Jordan – o noapte blândă la fel ca asta, când doi bandiţi ţineau pistoalele aţintite asupra lui.

— Bunico, zise ea, întorcându-se spre ducesă. Cine este bărbatul acela scund cu cămaşă neagră, cel cu legătură roşie în jurul gâtului?

Ducesa îi urmări privirea şi ridică din umeri.

— Sunt sigură că nu am nici cea mai mică idee cine este, spuse ea afectată. Am văzut astăzi mai mulţi săteni decât în toţi cei treizeci de ani cât am stat la Hawthorne. Nu că aş crede că ideea ta în ceea ce priveşte această petrecere nu ar fi excelentă, draga mea. Lucrurile s-au schimbat în Anglia în ultima vreme şi, deşi regret necesitatea de a-i încuraja pe cei care ne servesc, este mai înţelept în aceste zile ca un proprietar de pământuri să fie în relaţii bune cu supuşii săi. Se spune despre ei că cer tot mai mult şi că devin destul de obraznici…

Atenţia Alexandrei începu să o ia razna, gândurile întorcându-i-se la noaptea în care l-a întâlnit pe Jordan. Nervoasă, privi în jur, căutându-l pe bărbatul cu cămaşă neagră, care părea să fi dispărut. Câteva minute mai târziu, fără să-şi dea seama ce face, începu să-i treacă în revistă pe cei dragi, asigurându-se că sunt acolo. Îl căută pe Tony şi nu-l văzu, apoi îngrijorată, îl căută pe Jordan şi-l zări

sprijinit de un copac la marginea pădurii, bând bere şi privind festivităţile.

Jordan o văzu că îl priveşte şi dădu uşor din cap. Zâmbetul dulce pe care i-l trimise îi provocă nesiguranţă şi regret. Ridică spre ea cana, într-un toast mut, sarcastic, apoi îngheţă la auzul unei voci familiare ce venea de lângă el, din întuneric:

— Aveţi un pistol aţintit spre tâmpla voastră, my lord, şi un altul este îndreptat împotriva soţiei dumneavoastră de colo. Dacă scoateţi un sunet, partenerul meu îi va zbura capul. Acum porniţi într-o parte după sunetul vocii mele şi intraţi în pădure.

Jordan se încordă şi lăsă uşor în jos cana cu bere. Fu cuprins de uşurare, nu de teamă, când porni după voce; era gata pentru mult aşteptata confruntare cu duşmanul lui necunoscut, o dorea. Niciun minut nu crezuse că Alexandra este în pericol; era pur şi simplu un complot pentru a-l face să se supună.

După numai doi paşi, fu înghiţit de întunericul pădurii dense şi, la un pas în faţa sa, văzu sclipirea pistolului.

— Unde mergem? întrebă el umbra care ţinea pistolul.

— La o mică şi drăguţă cabană la care duce poteca asta. Acum treci în faţa mea şi umblă.

Trupul i se încordă şi Jordan mai făcu un pas pe potecă strângând mâna dreaptă pe cana grea de bere.

— Ce să fac cu asta? întrebă el cu supunere simulată, întorcându-se încet şi ridicându-şi mâna dreaptă.

Banditul privi spre obiectul din mâna lui o fracţiune de secundă, dar fu exact ce-i trebuia lui Jordan. Aruncă tot conţinutul cănii în faţa banditului şi în acelaşi timp îl pocni cu vasul greu în maxilar şi în tâmplă cu o asemenea forţă, încât îl trimise la pământ. Aplecându-se, Jordan smulse pistolul de jos, îl apucă de umeri pe omul uluit şi-l ridică în picioare.

— Umblă, ticălosule! Hai să facem mica plimbare pe care o doreai.

Banditul se clătină uşor şi Jordan îi dădu o lovitură plină de nerăbdare care-l trimise împleticindu-se înainte pe

potecă şi el îl urmă. Băgând mâna în buzunar, Jordan căută micuţul pistol pe care-l purta întotdeauna cu el de când se întorsese în Anglia. Dându-şi seama că trebuie să-i fi căzut din haină când s-a aplecat spre prizonierul său, strânse mai tare mâna pe cel pe care-l luase banditului şi-l urmă pe nefericit pe potecă în jos.

Cinci minute mai târziu, la capătul potecii se prefigură conturul întunecat al cabanei bătrânului pădurar.

— Câţi sunt înăuntru? îl întrebă Jordan, deşi nicio lumină nu indica prezenţa cuiva acolo, aşteptând.

— Nu-i nimeni înăuntru, mormăi banditul, iar când simţi apăsarea rece a ţevii pistolului în ceafă se corectă repedea unul sau doi. Nu ştiu.

Vocea lui Jordan fu rece ca moartea.

— Când ajungem la uşă spune-le că m-ai prins şi să aprindă lampa. Încearcă să spui altceva şi-ţi zbor creierii.

Iar spre mai multă crezare, înfipse şi mai tare ţeava pistolului în ceafa banditului.

— Bine! zise banditul, împiedicându-se uşor în graba de a scăpa de atingerea pistolului.

— L-am prins, strigă tare cu voce înspăimântată, dând în acelaşi timp cu piciorul în uşă. Uşa se deschise scârţâind din balamalele ruginite. Aprinde afurisita aia de lampă, este un întuneric ca-n groapă aici, adăugă ascultător, stând în cadrul uşii.

Se auzi aprinzându-se un chibrit, o umbră se aplecă deasupra unei lămpi, lumina licări. Dintr-o singură mişcare, Jordan îl trosni pe bandit în cap cu mânerul pistolului şi-l trimise inconştient la podea, apoi îndreptă arma, aţintind-o asupra persoanei aplecate peste lumina ce pâlpâia.

Faţa care-l privi din lumina lămpii îl făcu aproape să se prăbuşească de uimire şi de durere.

— Jordan! strigă cu sălbăticie mătuşa sa. Privirea ei se îndreptă spre celălalt colţ al cabanei, iar Jordan se aplecă instinctiv şi trase. Sângele ţâşni din pieptul celuilalt asasin angajat de mătuşa sa şi ducându-şi mâna la rană acesta se prăbuşi la podea, cu arma inutilă în mâna moale.

Jordan nu-i aruncă omului decât o scurtă privire

pentru a se convinge că este mort, apoi îşi întoarse capul şi privi la femeia pe care o iubise mai mult decât pe mama sa până în urmă cu un minut. Şi… nu simţi nimic. În interiorul lui creştea un nucleu tare şi rece de goliciune, ștrangulându-i orice alte emoţii simţite vreodată, făcându-l incapabil să mai simtă ceva, nici măcar mânie. Cu vocea lipsită de expresie întrebă pur şi simplu:

— De ce?

Calmul lui liniştit, politicos, o enervă atât de tare pe mătuşa sa, încât începu să se bâlbâie.

— D-de ce v-vrem noi să te u-ucidem, vrei să spui?

La cuvântul noi zvâcni brusc din cap, se îndreptă repede spre omul mort din colţ, îi smulse arma încărcată din mână şi aruncă pistolul gol pe care-l ţinea. Cu arma încărcată aţintită fără milă asupra femeii pe care o adorase cândva, Jordan se îndreptă spre o uşă pe care o deschise şi privi în ceea ce părea să fie un mic dormitor. Era gol şi totuşi mătuşa lui părea să creadă că va fi ucis şi, mai mult, spusese anume „noi”.

Atunci îi trecu prin cap pe cine aştepta ea probabil şi îl cuprinse un val de furie. Vărul său şi, poate, soţia sa erau aşteptaţi după cât se părea aici pentru a constata că de data asta lucrurile au fost duse cum se cuvine până la capăt.

Întorcându-se în camera principală, spuse cu o voce rece ca de moarte:

— Întrucât aştepţi evident întăriri, de ce să nu ne aşezăm amândoi şi să le aşteptăm sosirea.

Privirea ei fu cuprinsă de îndoială şi de panică şi se lăsă încet pe scaunul de lemn de lângă masă. Cu o curtoazie exagerată, Jordan aşteptă până se aşeză ea, înainte de a-şi sprijini un picior de masă, cu faţa spre uşă.

— Acum, o invită el mieros, cred că ar trebui să răspunzi la câteva întrebări, repede şi scurt. În noaptea când am fost atacat lângă Morsham, nu a fost un accident întâmplător, nu-i aşa?

— N-nu ştiu ce vrei să spui.

Jordan privi spre faţa familiară a banditului care zăcea

inconştient pe podea şi care-l atacase în noaptea aceea, apoi spre mătuşa sa. Fără un cuvânt, ridică arma pe care o ţinea la piept cu braţele încrucişate şi o îndreptă către femeia îngrozită.

— Adevărul, doamnă!

— Nu a fost un accident, strigă ea cu ochii aţintiţi spre pistolul ameninţător.

Coborî arma.

— Continuă.

— Ş-şi nici închisoarea ta, deşi nu trebuia să fii închis, ci trebuia să mori, numai că t-tu... t-tu eşti atât de greu de omorât! adăugă cu un ton acuzator plin de suferinţă, întotdeauna ai fost al dracului de norocos. Tu, cu banii şi cu titlurile tale, cu forţa ta, cu picioarele tale sănătoase, în timp ce sărmanul Bertie este paralizat, iar Tony al meu este practic sărac.

Începură să-i curgă lacrimi pe obraji şi ea suspină, ştergându-le furioasă.

— Tu ai avut totul, inclusiv noroc. Nici măcar să fii otrăvit nu s-a putut! strigă, umerii zguduindu-i-se de plâns. Şi nu ne-am putut permite să angajăm oameni mai competenţi, care să te ucidă, pentru că tu ai toţi banii.

— Cât egoism din partea mea, spuse Jordan cu un sarcasm muşcător. De ce nu mi-aţi cerut pur şi simplu bani. V-aş fi dat, doar ştii, dacă aş fi visat măcar că aveţi nevoie. Nu ca să mă ucideţi, totuşi, se corectă el caustic.

*

— Bunico, întrebă Alexandra puţin panicată, îl vezi pe undeva pe Jordan? Sau pe omul ăla cu cămaşă neagră şi cu legătura roşie la gât?

— Alexandra, pentru Dumnezeu, spuse ducesa cu exasperare, de ce mă baţi atâta la cap şi-mi ceri să mă uit după oameni? Hawthorne trebuie să fie pe undeva pe aproape, fii sigură de asta. Era acolo, lângă copacul ăla, bând o cană cu băutura aia groaznică, dar asta acum un minut.

Alexandra îşi ceru scuze, încercă să rămână calmă, dar după câteva minute nu-şi mai putu stăpâni panica inexplicabilă pe care o simţea tot mai puternic.

— Unde te duci, draga mea? o întrebă ducesa când se ridică brusc şi-şi prinse fusta.

— Să-mi caut soţul. Râzând cu mâhnire, recunoscu: cred că mă tem că o să dispară din nou aşa cum a făcut acum un an. Este o prostie din partea mea, ştiu.

— Atunci ţii la el, nu-i aşa, copilă? întrebă ducesa cu afecţiune.

Alexandra dădu din cap, prea îngrijorată de soarta lui Jordan pentru a încerca să-şi salveze mândria cu un răspuns neangajant. Cercetând în permanenţă mulţimea, îşi ridică fusta şi se îndreptă spre locul unde-l văzuse ultima oară. Tony nu se vedea nicăieri, dar Melanie şi John Camden veneau spre ea, mână-n mână.

— Minunată petrecere, Alexandra, recunoscu John cu un zâmbet stânjenit. Niciodată nu m-am distrat atât de bine la petrecerile alea la modă de la Londra.

— Mulţumesc. L-aţi văzut undeva pe soţul meu? Sau pe Tony?

— Nu în ultimele cincisprezece minute. Să-i caut?

— Da, te rog, spuse Alexandra trecându-şi mâna prin păr. Sunt într-adevăr într-o stare cam ciudată astă-seară, recunoscu ea ca o scuză. Îmi imaginez tot felul de lucruri – mai devreme am crezut că văd un om într-unul din copacii aceia de colo. Iar acum Jordan pare să fi dispărut.

John Camden zâmbi şi-i vorbi calm, ca şi cum ar fi alinat un copil nefericit:

— Am fost împreună acum câteva minute. Am să-l găsesc şi ţi-l trimit.

Alexandra îi mulţumi şi se grăbi către masa unde se servea bere în nişte căni grele. Trecând pe lângă masă, dădu din cap spre una dintre fetele de la bucătărie şi se îndreptă apoi spre copacul de care stătuse rezemat Jordan. Cu o ultimă privire spre mulţimea din dumbravă, se întoarse spre pădure şi o porni şovăind pe potecă. Spunându-şi că nu face decât să-şi închipuie tot felul de

lucruri, ceea ce era o prostie din partea ei, se opri după câţiva paşi şi privi în jur, ascultând cu atenţie; dar sunetul râsetelor şi muzicii din dumbravă acoperea zgomotele pădurii, iar crengile groase de deasupra ei nu permiteau nicio rază de lumină, făcând-o să se simtă ca şi cum s-ar fi aflat într-un loc vrăjit, unde nu era decât zgomot, dar nu şi viaţă.

— Jordan? strigă ea. Neauzind niciun răspuns, îşi muşcă buza şi se încruntă îngrijorată. Intenţionând să o pornească înapoi spre dumbravă, se întoarse şi atunci văzu cana la picioarele ei, pe potecă.

— Oh! Dumnezeule! murmură, aplecându-se. Luă cana şi întorcând-o cu gura în jos, se scurseră câţiva stropi de bere. Îngrozită, se uită în jur aşteptându-se, sperând, să-l vadă pe Jordan zăcând pe cărare doborât probabil de prea multă bere, aşa cum i se întâmpla uneori unchiului Monty. Jordan nu era, dar văzu în schimb strălucirea unui pistol mic pe marginea potecii.

Luându-l, Alexandra se răsuci şi scoase un strigăt înăbuşit când se ciocni de un trup puternic bărbătesc.

— Tony! Slavă Domnului că eşti tu! strigă ea.

— Ce dracu' se întâmplă? zise Tony, în îngrijorarea lui scuturând-o zdravăn de umeri. Camden mi-a spus că Jordan a dispărut şi că tu ai văzut un om ascuns într-un copac.

— Am găsit cana de bere a lui Jordan chiar în locul ăsta şi lângă ea un pistol, jos, pe pământ, spuse Alexandra tremurând toată de groază. Şi am văzut un om care cred că era acelaşi cu cel care a încercat să-l omoare în noaptea în care ne-am întâlnit.

— Du-te înapoi în dumbravă şi stai la lumină! îi spuse aspru Anthony. Luându-i pistolul din mână, se întoarse şi fugi pe potecă, dispărând în pădure.

Împiedicându-se de o rădăcină, Alexandra se întoarse în dumbravă cu gândul să caute ajutor, mai degrabă decât siguranţă. Îngrozită, îi căută cu privirea pe Roddy sau pe John Camden şi nevăzându-i pe niciunul, se îndreptă spre unul dintre săteni care părăsise tragerile la ţintă şi se oprise lângă masa cu bere în aceeaşi stare de euforie ca şi restul

consătenilor săi.

— Excelenţă! îngăimă omul, scoţându-şi şapca şi încercând să facă o plecăciune.

— Dă-mi arma ta, îi ceru Alexandra dintr-o suflare şi, fără să mai aştepte ca să dea, o smulse din mâinile omului uluit. Este încărcată? îl întrebă peste umăr, îndreptându-se deja spre potecă.

— Sigur.

*

Răsuflând greu pentru că alergase cât putuse de repede spre cabană, Tony îşi lipi urechea de uşă, încercând să audă vreun zgomot. Neauzind nimic, încercă prudent clanţa, iar când văzu că este înţepenită, făcu doi paşi înapoi şi se repezi cu umărul în uşă cu o forţă suficientă ca să o dărâme. Dezechilibrându-se, pentru că uşa se deschise totuşi foarte uşor, năvăli în cabană, se poticni şi se opri scurt rămânând cu gura căscată de uimire. În faţa lui, mama sa şedea ţeapănă pe un scaun. Şi lângă ea, cocoţat pe masă, Jordan. Iar în mână, Jordan ţinea un pistol. Aţintit chiar spre inima lui Tony.

— C-ce dracu' se întâmplă aici? izbucni el, gâfâind.

Sosirea lui Tony spulberă şi. Ultima speranţă de care se mai agăţa Jordan că Alexandra şi vărul său nu conspiraseră ca să-l ucidă la această petrecere. Cu o voce cumplit de ameninţătoare, îi spuse lui Tony:

— Bine ai venit la petrecerea mea, vere. Cred că mai aşteptăm un oaspete în seara asta ca petrecerea noastră să fie completă, nu-i aşa Tony? Soţia mea? Înainte ca Tony să poată răspunde, Jordan adăugă: nu fi nerăbdător, o să vină să te caute gândindu-se că am fost lichidat, nu-i aşa? Sunt sigur de asta. Văd o umflătură în buzunarul ăla, în care fără îndoială este o armă. Dezbracă haina şi arunc-o pe podea.

— Jordan…

— Fă-o! răcni sălbatic Jordan şi Tony se supuse încet.

După ce Tony aruncă haina, ţeava pistolului lui Jordan

se îndreptă încet spre stânga, indicându-i scaunul de lângă fereastră. Stai jos. Şi dacă faci o mişcare, te ucid, îl ameninţă cu un calm înfricoşător.

— Eşti nebun! şopti Anthony. Trebuie să fii nebun, Jordan, pentru Dumnezeu, spune-mi şi mie ce se petrece aici.

— Gura! se răsti Jordan întorcându-şi capul spre zgomotul de paşi ce se auzeau pe treptele cabanei. Mai mult decât împotriva oricui, furia lui era îndreptată împotriva fetei care-l obsedase vreme de peste un an; mincinoasa care-l făcuse să creadă că-l iubeşte, ticăloasa care zăcuse în braţele lui şi care-i oferise trupul plin de dorinţă; fata frumoasă, veselă şi desculţă, de neuitat, care-l făcuse să creadă că raiul este un râu cu o pătură pentru picnic întinsă pe mal. Iar acum, se gândi el cu o furie pe care de-abia şi-o mai putea stăpâni, urma să-i cadă în labă.

Uşa se deschise scârţâind, încet, câţiva milimetri; un smoc de păr castaniu familiar se ivi în deschizătură, apoi o pereche de ochi albaştri, care se făcură cât farfuria când văzură arma din mâna lui.

— Nu te sfii, dragă, zise Jordan atât de încet că de-abia se auzi ce spune. Intră. Te aşteptam.

Răsuflând uşurată, Alexandra împinse larg uşa, privi spre banditul căzut, apoi se repezi înainte în timp ce Jordan se ridică în picioare. Cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji, îi înconjură gâtul cu braţele, uitând de arma din mână.

— Am ştiut că era el! Am ştiut! Eu…

Scoase un strigăt de durere şi surprindere când Jordan îşi înfipse mâna în părul ei şi-i dădu capul pe spate. Cu faţa la numai câţiva milimetri de a ei, şuieră:

— Fireşte că ai ştiut că era el, ticăloasă criminală ce eşti! şi dintr-o singură mişcare o aruncă la podea, Alexandra aterizând cu coapsa pe arma din mână.

Rămase o secundă acolo, privindu-l cu ochii măriţi de teamă, incapabilă să înţeleagă ce se întâmplă.

— Ţi-e teamă, iubito? Ar trebui să-ţi fie. Acolo unde o să te duci nu sunt nici ferestre, nici rochii frumoase, nici

bărbaţi.

— În afara celor câţiva gardieni care se vor desfăta cu trupul tău delicios până o să fie prea scofâlcit ca să-i mai intereseze. Să sperăm că le va reţine interesul mai mult decât l-a reţinut pe al meu, adăugă cu cruzime deliberată. Nu privi atât de surprinsă, continuă el interpretând greşit cauza uimirii ei. M-am culcat cu tine pentru că trebuia să păstrez aparenţele unui soţ care nu bănuieşte nimic, nu pentru că te doream, minţi el, simţind o dorinţă aproape de nestăpânit de a o ucide pentru trădare.

— Jordan, de ce faci toate astea? strigă Alexandra, apoi se retrase îngrozită de privirea tăioasă din ochii lui când o auzi adresându-i-se pe numele de botez.

— Vreau răspunsuri, nu întrebări, se răsti el. Apreciind că s-ar putea să mai treacă vreo zece minute înainte ca Fawkes să-şi dea seama de dispariţia lui şi să descopere în ce direcţie fusese văzut ultima dată, Jordan se sprijini din nou de masă şi se întoarse spre Tony.

— Cât aşteptăm, îl invită cu ţeava pistolului, să încercăm să-mi mai dai câteva detalii. Ce altceva a mai fost otrăvit în casa mea?

Ochii lui Tony se ridicară de la pistol spre trăsăturile lui crispate.

— Eşti nebun, Jordan!

— N-am nici cel mai mic scrupul să te ucid, spuse Jordan gânditor, ridicând mai sus pistolul ca şi cum ar fi fost pe punctul de a o face.

— Aşteaptă, strigă mătuşa lui aruncând priviri disperate spre uşa goală şi începând să se bâlbâie. Să nu-i faci nimic lui Tony. E-el nu-ţi poate răspunde pentru că nu ştie nimic despre otravă.

— Şi presupun că nici soţia mea nu ştie nimic despre asta, zise Jordan Sarcastic. Tu ştii, draga mea? o întrebă cu ţeava pistolului îndreptată spre Alexandra.

Nevenindu-i să creadă şi plină de furie, Alexandra se ridică încet în picioare cu arma ascunsă între cutele rochiei.

— Tu crezi că noi am încercat să te otrăvim? spuse dintr-o suflare, privindu-l ca şi cum i-ar fi tras un pumn în

plex.

— Eu ştiu că aţi făcut-o, replică, bucurându-se de suferinţa pe care o zări în ochii ei.

— De fapt, spuse Bertie Townsende din uşă cu arma aţintită spre capul lui Jordan, greşeşti. Aşa cum isterica mea mamă era pe cale să mărturisească fără îndoială, eu sunt cel care am pus la cale toate acestea, dar trebuie să recunosc nu şi încununate de succes, comploturi pentru a scăpa de tine. Tony nu are nervi să comită o crimă şi întrucât eu am mintea familiei, deşi nu şi picioarele, eu am plănuit totul până în cele mai mici amănunte. Pari surprins, vere. Ca toată lumea, crezi că un schilod nu poate fi o ameninţare pentru nimeni, nu-i aşa? Lasă jos arma, Jordan! Te ucid oricum, dar dacă nu o arunci, am să o ucid mai întâi pe încântătoarea ta soţie, aici, sub ochii tăi.

Cu trupul ca o coardă întinsă, Jordan aruncă arma jos şi se ridică încet în picioare, dar Alexandra se lipi brusc de el ca şi cum din greşeală ar fi crezut că găseşte mai multă siguranţă acolo.

— Înapoi! se răsti el, dar, cuprinsă de groază, reuşi să-l prindă de mână şi să-i strecoare în acelaşi timp în palmă un pistol.

— Va trebui totuşi să mă ucizi şi pe mine, Bertie, spuse Tony încet ridicându-se în picioare şi pornind să înainteze.

— Cred că da, acceptă fratele său fără ezitare. Oricum intenţionam să o fac în cele din urmă.

— Bertie! strigă mama sa. Nu! Nu aşa am plănuit…

Privirea Alexandrei era aţintită asupra omului de pe podea; îl văzuse strecurându-şi mâna către haina lui Tony şi, în spatele lui, în uşă apăru un altul ridicând încet un pistol.

— Jordan! strigă ea şi întrucât nu avea nicio altă modalitate de a-l proteja împotriva a trei agresori, Alexandra se aruncă în faţa lui exact în momentul în care cele două pistoale se descărcară.

Jordan o prinse automat în braţe în timp ce Bertie Townsende se prăbuşi împuşcat de Fawkes din uşă, iar

banditul de pe podea se zvârcolea apăsându-şi rana din braţ făcută de pistolul lui Jordan. Totul se petrecu atât de repede, că-i trebui ceva timp lui Jordan înainte să-şi dea seama că Alexandra este deodată foarte grea, o greutate fără viaţă care alunecă în jos de-a lungul trupului său. Strângând-o mai tare, el se aplecă, vrând să spună ceva ironic despre faptul că a leşinat acum, după ce totul s-a terminat, dar ce văzu îi umplu inima de groază; capul ei căzu moale într-o parte, iar dintr-o rană de la tâmplă îi curgea sânge.

— Un doctor! îi strigă lui Tony în timp ce o întindea pe podea.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul de teamă, îngenunche lângă ea, îşi smulse cămaşa şi o rupse fâşii, legându-i rana urâtă de la cap. Nici nu făcuse treaba pe jumătate, că sângele îmbibase deja mătasea albă, iar pata se întindea, faţa devenindu-i tot mai pământie.

— Oh, Dumnezeule! şopti el. Oh, Doamne! În luptă, văzuse de nenumărate ori oameni murind; cunoştea semnele unei răni fatale, fără speranţă şi, deşi mintea lui recunoştea că nu va trăi, Jordan o ridică în braţe. Ţinând-o la piept, o luă la fugă pe potecă, inima bătându-i în ritmul frenetic al refrenului: Nu muri, nu muri, nu muri…

Răsuflând greu de efort, năvăli în dumbravă, purtând în braţe povara iubită, moale. Fără să ia în seamă feţele îndurerate ale sătenilor, care stăteau în grupuri-grupuri, Jordan o aşeză uşor în trăsura pe care o adusese cineva la marginea pădurii, evident la cererea lui Tony.

O bătrână, care era moaşă, se uită la bandajul însângerat din jurul capului Alexandrei şi la paloarea cadaverică a pielii ei, iar când Jordan înconjură trăsura ca să se urce, îi căută repede pulsul. Când se întoarse spre sătenii strânşi în jurul trăsurii, dădu cu tristeţe din cap.

Femeile pe care Alexandra le ajutase şi cu care se împrietenise cu un an în urmă, priveau cu dragoste trupul ei nemişcat şi după ce Jordan porni, plânsete înăbuşite începură să umple dumbrava. Cu numai zece minute în urmă răsuna de veselia pe care ea le-o adusese.

CAPITOLUL 31

Expresia plină de descurajare de pe faţa doctorului Danvers când ieşi din apartamentul Alexandrei în hol şi închise uşa după el, provocă un strigăt de agonie în creierul lui Jordan.

— Îmi pare rău, îi spuse el calm grupului distrus care aştepta în hol. Nu pot să fac nimic ca să o salvez. Când am ajuns, era deja prea târziu.

Ducesa bătrână îşi duse batista la gură şi se întoarse plângând în braţele lui Tony, în timp ce Melanie căuta îmbrăţişările soţului ei. John Camden îl bătu pe Jordan pe umăr consolându-l, apoi coborî cu soţia lui, care suspina, la Roddy Carstairs.

Întorcându-se spre Jordan, doctorul Danvers continuă:

— Puteţi să intraţi şi să vă luaţi rămas-bun, dar nu o să vă audă. Este în comă profundă. În câteva minute, cel mult câteva ore, se va stinge încet. Văzând suferinţa de pe faţa ducelui, doctorul Danvers adăugă blând: nu simte nicio durere, Jordan, crede-mă.

Un muşchi i se zbătea spasmodic în gât şi cu o privire încărcată de furie neputincioasă îndreptată spre doctorul nevinovat, intră repede în camera Alexandrei.

Lângă pat ardeau lumânări, iar ea zăcea nemişcată şi palidă ca moartea pe pernele de mătase, cu o respiraţie de-abia perceptibilă.

Jordan se aşeză pe scaunul de lângă pat şi privi faţa iubită, dorind să-şi întipărească în minte fiecare trăsătură.

Are o piele atât de catifelată, se gândi el plin de suferinţă, şi gene atât de incredibil de lungi – răsfirate pe obraji ca un evantai întunecat…

Nu mai respira!

— Nu, nu muri! strigă el răguşit, luându-i mâna moale şi căutându-i frenetic pulsul. Nu muri! Găsi pulsul, slab ca un firicel, dar era… şi, deodată, începu să-i vorbească

întruna. Nu mă părăsi, Alex, o imploră el ţinând-o strâns de mână. O, Doamne, nu mă părăsi! Există o mie de lucruri pe care vreau să ţi le spun, locuri pe care vreau să ţi le arăt. Dar n-am să pot dacă ai să mă părăseşti. Alex, te rog, iubito… te rog, nu pleca.

— Ascultă-mă, se rugă Jordan convins într-un fel că ar rămâne în viaţă dacă ar înţelege cât de mult înseamnă pentru el. Ştii cum era viaţa mea înainte ca să năvăleşti tu în ea, îmbrăcată în armură… Viaţa era goală. Fără nicio culoare. Ai venit tu şi dintr-o dată am avut simţăminte despre a căror existenţă nu am ştiut nimic până atunci şi am văzut lucruri pe care nu le văzusem niciodată înainte. Nu crezi, nu-i aşa, iubito? Dar este adevărat şi pot să ţi-o dovedesc. Cu vocea lui profundă încărcată de lacrimi nevărsate, Jordan îşi prezentă dovezile. Florile de pe pajişte sunt albastre, îi spuse sacadat. Cele de lângă râu sunt albe. Iar pe boltă, pe arcada de la intrarea în grădină, trandafirii sunt roşii.

Ridicându-i mâna, începu să-şi frece uşor obrazul de ea.

— Şi asta nu este tot ce am observat. Am observat că luminişul de lângă pavilion, cel unde este placa de marmură în memoria mea, arată exact la fel cu cel în care ne-am duelat cu un an în urmă. Oh, iubita mea, şi trebuie să-ţi mai spun ceva. Te iubesc, Alexandra! Lacrimile îi înecară vocea, care deveni o şoaptă sfâşietoare. Te iubesc şi dacă mori n-am să pot să-ţi spun asta niciodată.

Împins de furie şi de disperare, Jordan o strânse mai tare de mână şi trecu brusc de la implorări la ameninţări aspre.

— Alexandra, să nu îndrăzneşti să mă părăseşti. Dacă o faci, am să-l arunc afară pe Penrose de urechea aia surdă a lui. Jur că aşa am să fac! Şi fără să-i dau nicio referinţă. De ureche, mă auzi? Şi apoi, după el am să-l alung şi pe Filbert. Am să mi-o fac din nou amantă pe Elizabeth Grangerfield. L-ar plăcea să intre în pantofii tăi de ducesă de Hawthorne…

Minutele deveniră o oră, şi apoi încă una, iar Jordan

continua să vorbească, trecând în permanenţă de la rugăminţi la ameninţări şi invers şi când în cele din urmă speranţa începu să se stingă, spuse:

— Gândeşte-te la sufletul meu nemuritor, iubito. Este negru şi fără tine alături ca să-mi arăţi calea cea dreaptă, fără îndoială că va aluneca înapoi spre obiceiurile mele vechi.

Aştepta, asculta, privea, ţinându-i strâns mâna fără viaţă, încercând să-i transmită din propria lui putere; apoi, brusc, hotărârea şi speranţa care-l făcuseră să vorbească întruna cedară. Disperarea îi cuprinse inima, îl sufocă şi lacrimile îi umplură ochii. Luându-i în braţe trupul moale, Jordan îşi lipi obrazul de al ei, umerii lui masivi fiind zguduiţi de suspine.

— Oh, Alex, plângea legănând-o ca pe un copil, cum am să trăiesc fără tine? ia-mă cu tine, îi şopti el. Vreau să merg cu tine… Şi atunci simţi ceva, un cuvânt şoptit pe obrazul lui.

Jordan încetă să mai respire, îşi dădu capul pe spate cercetându-i cu ardoare faţa în timp ce o aşeză uşor pe perne.

— Alex, o imploră el aplecându-se peste ea şi exact în momentul în care se gândea că uşoara fluturare a pleoapelor fusese doar în închipuirea sa, buzele ei palide se deschiseră încercând să formeze un cuvânt.

— Spune-mi, iubito, o imploră el disperat, aplecându-se şi mai mult asupra ei. Spune-mi ceva, te rog, dragostea mea!

Alexandra înghiţi, iar când vorbi, vocea îi era atât de slabă, încât cuvintele aproape că nu puteau fi auzite.

— Ce-ai spus, draga mea? o întrebă el, nevenindu-i să creadă ce auzise.

Când vorbi din nou, Jordan făcu ochii mari şi în sfârşit înţelese. Îi privi mâinile pe care le ţinea strâns într-ale lui şi începu să râdă. Începu ca un gâlgâit care i se rostogolea în piept, apoi explodă în hohote puternice care răsunară în tot holul; ducesa, doctorul şi Tony năvăliră înăuntru crezând evident că durerea i-a luat lui Jordan minţile.

— Tony, spuse Jordan cu un zâmbet tremurător, ţinând-o strâns de mâini şi privind-o. Alexandra crede, şi începu să râdă din nou, că Elizabeth Grangerfield are piciorul prea mare.

*

Alexandra îşi întoarse capul pe pernă când Jordan intră pe uşa dintre apartamentele lor. Trecuseră două zile de când fusese rănită, două zile şi două nopţi în care starea de veghe a alternat cu somnul profund. De fiecare dată când se trezea, el era lângă patul ei, veghind-o în tăcere, teama pentru viaţa ei fiind adânc întipărită în fiecare dintre trăsăturile feţei lui.

Acum, când era complet conştientă, ar fi dorit să-l audă vorbindu-i cu acelaşi ton tandru pe care-l auzise în ultimele două zile sau să o privească cu aceeaşi dragoste arzătoare în ochi. Din nefericire, în dimineaţa asta trăsăturile lui Jordan erau atât de serioase şi atât de nedescifrat, încât Alexandra se întrebă dacă nu cumva visase tandreţea, dulceaţa ameţitoare a cuvintelor pe care i le spusese când crezuse că o să moară.

— Cum te simţi? o întrebă, din vocea lui profundă simţind numai preocupare politicoasă când veni să se aşeze lângă patul ei.

— Foarte bine, mulţumesc, îi răspunse ea cu aceeaşi curtoazie. Puţin obosită, asta-i tot.

— Îmi închipui că ai câteva întrebări la care ai dori să ţi se răspundă, în legătură cu cele întâmplate acum două zile.

Alexandra nu dorea de fapt decât ca el să o ia în braţe şi să-i spună că o iubeşte.

— Da, fireşte, replică ea, îngrijorată de starea lui de spirit.

— Pe scurt, acum un an şi jumătate, Bertie a prins-o pe una dintre servitoarele lor de la bucătărie, o ţărancă de pe aici pe nume Jean, furându-i bani din pungă. A recunoscut că intenţiona să-i dea fraţilor ei, care o aşteptau

în pădure, în spatele casei. Bertie şi mama lui îşi făcuseră deja un plan cum să mă ucidă, dar până atunci niciunul dintre ei nu avea nici cea mai mică idee unde ar putea găsi pe cineva să o facă. În loc să o pedepsească pe fată că a furat bani, Bertie a pus-o să semneze o mărturisire în care recunoştea furtul, l-a plătit pe fraţii ei să scape de mine în noaptea în care ne-am întâlnit şi a păstrat mărturisirea fetei pentru a-şi asigura tăcerea ei şi cooperarea fraţilor ei.

Tu le-ai stricat planul sărind în apărarea mea în armura aia, dar unul dintre fraţi, cel pe care l-am împuşcat eu – a reuşit să se târască până la cal şi să scape în timp ce eu te duceam la han.

Bertie a încercat din nou la patru zile după ce ne-am căsătorit, dar de data asta cei doi pe care i-a angajat i-au luat banii şi, în loc să mă ucidă, şi-au dublat câştigul predându-mă bandei care înrola forţat marinari. Aşa cum a subliniat mătuşa mea – adăugă Jordan sarcastic – este greu să angajezi oameni pricepuţi când nu dispui de prea mulți bani.

Îşi vârî mâinile în buzunare şi continuă:

— Când „m-am întors din morţi”, acum o lună, Bertie şi-a amintit de fata care-l furase, a cărei mărturie incriminatorie o mai avea, şi a folosit-o pentru a-l şantaja pe fratele ei ca să încerce din nou să mă ucidă. De data asta a tras asupra mea în Brook Street, în aceeaşi noapte în care tu ai dormit în camera guvernantei.

Alexandra îl privi uimită.

— Nu mi-ai spus niciodată că a încercat cineva să te împuşte în noaptea aia.

— Am crezut că nu există niciun motiv să te alarmez, zise Jordan, apoi dădu din cap şi adăugă morocănos: nu este adevărul complet. Mi-a trecut de asemenea prin cap că s-ar putea ca tu să fi tras asupra mea. Ca statură, agresorul ai fi putut fi tu. Şi chiar în aceeaşi zi, mi-ai spus că ai să faci tot ce se poate pentru a scăpa de căsătoria noastră.

Muşcându-şi buza, Alexandra îşi întoarse faţa de la el, dar nu înainte ca Jordan să nu vadă durerea şi privirea

acuzatoare din ochii ei. Îşi vârî şi mai mult mâinile în buzunare şi continuă:

— Acum trei zile, un valet pe nume Nordstrom a murit după ce a băut din vinul din carafa de la picnicul nostru – acelaşi porto pe care ai încercat în repetate rânduri să mă fad să-l beau.

Îl privi în faţă, iar el continuă să vorbească pe un ton aspru, auto acuzator:

— Fawkes nu este administrator adjunct, ci un anchetator ai cărui oameni au fost plasaţi pretutindeni la Hawthorne de când am venit noi aici. El a investigat incidentul cu vinul şi totul apărea ca şi cum tu ai fi fost singura care puteai să-l otrăveşti.

— Eu? strigă ea moale. Cum ai putut crede un asemenea lucru.

— Martora lui Fawkes era o fată de la bucătărie care lucrează aici din când în când, de un an şi jumătate, când avem nevoie de ea. Numele ei este Jean. Ea a otrăvit vinul tot din ordinul lui Bertie. Cred că acum ştii tot ce s-a întâmplat de atunci încoace.

— În mintea ta m-ai acuzat şi m-ai condamnat pentru încercarea de a te ucide numai pe baza unor asemenea dovezi atât de neconcludente? întrebă ea îndurerată. Pentru că am aproximativ aceeaşi înălţime cu cineva care a tras asupra ta în Brook Street şi pentru că o fată de la bucătărie a spus că eu trebuie să fi fost cea care a turnat otrava în vinul tău?

— Am făcut-o pe baza acestor lucruri şi a faptului că Olsen, unul dintre oamenii lui Fawkes, te-a urmărit în două rânduri când l-ai vizitat pe Tony. Ştiam că te întâlneşti cu el în secret şi asta, împreună cu toate celelalte, a făcut ca dovezile împotriva ta să pară indubitabile.

— Înţeleg, spuse ea slab.

Dar nu înţelegea deloc, iar Jordan ştia asta. Sau poate că înţelegea prea bine, se gândi el sumbru. Nu exista însă nicio îndoială că ea înţelesese clar că nu şi-a respectat promisiunea de a avea încredere în ea şi că în repetate rânduri îi respinsese dragostea pe care i-o oferise. Ea

înţelesese, de asemenea, că şi-a riscat de două ori viaţa de dragul lui şi el o recompensase în schimb cu duritate şi neîncredere.

Jordan îi privi frumoasa faţă palidă ştiind perfect de bine că merită ura şi dispreţul ei. Acum când era perfect conştientă de răutatea şi stupiditatea lui, aştepta să-l alunge din viaţa ei. Văzând că nu zice nimic, se simţi obligat să-i spună lucruri pe care i le-ar fi spus ea:

— Îmi dau seama că purtarea mea faţă de tine este de neiertat, începu încordat, iar tonul vocii o umplu pe Alex de groază. Fireşte, nu mă aştept să doreşti să rămâi căsătorită cu mine. Imediat ce vei fi suficient de întremată ca să poţi pleca, îţi voi da un cec pentru o jumătate de milion de lire. Dacă vreodată vei avea nevoie de mai mult... Se opri şi-şi drese vocea. Dacă vreodată vei avea nevoie de mai mult, începu din nou cu vocea strangulată de emoţie, nu trebuie decât să-mi spui. Tot ce am va fi întotdeauna al tău.

Alexandra ascultă acest discurs cu un amestec de tandreţe, furie şi uimire. Era pe cale să-i răspundă, când el îşi drese din nou vocea şi adăugă:

— Vreau să-ţi mai spun ceva... înainte să părăsim Londra, Filbert mi-a povestit ce ai simţit când ai crezut că sunt mort şi cum ai reacţionat când ai venit la Londra şi toate iluziile ţi-au fost spulberate. Cea mai mare parte din cele auzite despre mine sunt adevărate. Totuşi, aş vrea să ştii că nu m-am culcat cu Elise Grandeaux în seara aceea când am văzut-o la Londra.

Făcând o pauză, Jordan o privi, întipărindu-şi în minte în mod inconştient fiecare linie a feţei ei, astfel încât să o aibă în faţa ochilor în toţi anii goi care-l aşteptau de acum înainte. O privea în tăcere, ştiind că ea reprezintă toate speranţele şi toate visurile adăpostite de inima lui. Alexandra era bunătatea şi blândeţea şi încrederea. Şi dragostea. Era florile ce străluceau pe dealuri şi râsul care răsuna în holuri. Făcând eforturi să termine ce trebuia să spună şi să iasă din viaţa ei, trase adânc aer în piept şi zise şovăind:

— Filbert mi-a spus de asemenea despre tatăl tău şi ce s-a întâmplat după ce a murit. Nu pot să şterg durerea pe care ţi-a provocat-o, dar vreau să-ţi dau asta…

Jordan întinse mâna şi Alexandra văzu o casetă plată de catifea. O luă şi o deschise cu mâini tremurătoare.

Pe un pat de mătase albă, prins de un lanţ fin de aur, zăcea cel mai mare rubin pe care-l văzuse vreodată. Era tăiat în formă de inimă. Lângă el, într-un alt lăcaş se afla un smarald înconjurat de diamante – în formă de inimă. Iar lângă smarald, un diamant strălucitor.

Diamantul era tăiat în formă de lacrimă.

Muşcându-şi buza pentru a-şi opri tremuratul bărbiei, Alexandra îşi ridică ochii spre el.

— Cred, şopti ea, încercând să zâmbească, că rubinul ar trebui să-l port la Cursa Regală, atunci când am să-mi prind panglica de braţul tău…

Cu un geamăt, Jordan o luă în braţe.

— Acum, după ce mi-ai spus tot felul de lucruri, murmură ea când în sfârşit îşi desprinse gura de a ei, nu crezi că ai putea să spui şi te iubesc? Aştept să o spui de când ai început şi…

— Te iubesc, zise el cu pasiune. Te iubesc, murmură moale, îngropându-şi faţa în părul ei. Te iubesc, gemu sărutându-i buzele. Te iubesc, te iubesc, te iubesc, te iubesc…

CAPITOLUL 32

Ţinându-şi fiul în braţe, Jordan privea fascinat feţişoara ridicată spre el. Neştiind ce să spună, dar nevrând categoric să renunţe la plăcerea de a-şi ţine pruncul în braţe, hotărî să-i dea un sfat părintesc.

— Într-o zi, micuţul meu, va trebui să-ţi alegi o soţie şi este important să ştii cum trebuie făcut lucrul ăsta, aşa că am să-ţi spun o poveste. A fost odată, de mult, un bărbat arogant şi cinic. Să-i spunem… Jordan ezită un moment,

gândindu-se. Să-i spunem ducele de Hawthorne.

Stând în uşă, neobservată, Alexandra încercă să-şi înăbuşe râsul, în timp ce Jordan continuă:

— Ducele ăsta era un tip hain la suflet, care nu vedea nimic bun în jurul lui, mai ales la propria-i persoană. Apoi, târziu, într-o noapte fatidică, a fost atacat de bandiţi şi chiar în momentul în care se părea că viaţa lui era pe punctul de a se încheia într-un mod cu totul lipsit de demnitate, îi sări în ajutor un cavaler îmbrăcat într-o armură ruginită. Împreună cu cavalerul, ducele reuşi să-i doboare pe bandiţi, dar în toiul luptei cavalerul fu rănit. Ducele hain sări în ajutorul cavalerului care-şi pierduse cunoştinţa, dar, spre uimirea lui, descoperi că acel cavaler nu era câtuşi de puţin un bărbat, ci… o fată! Era mică şi firavă, cu păr buclat şi cu cele mai lungi gene pe care le văzuse ducele vreodată. Iar când deschise ochii, culoarea lor era de un verde-albastru nemaiîntâlnit! Ducele cu sufletul gol a privit-o în ochi şi ce a văzut el acolo i-a tăiat răsuflarea…

Copilul îl privea ca vrăjit.

— Ce a văzut? întrebă în şoaptă Alexandra din cadrul uşii. Ridicându-şi capul, Jordan se uită la ea, iar în privire era tot sufletul lui. Cu o voce solemnă, încărcată de tandreţe, spuse:

— Ceva minunat!!!

SFÂRŞIT